

Giới thiệu Thanh Sắc Cẩm Dụ

Truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ của tác giả Miêu Diệc Hữu Tú là một truyện ngôn tình đô thị tình duyên, nữ cường, cán bộ cao cấp, Đại thúc vs Loli, ngọt sủng.

Hàn Tả Tả cả đời này chỉ khai mở ba đóa hoa, một đóa ướt át non mềm - hoa đào, một đóa tinh mài chạm khắc tỉ mỉ - plastic hoa. Lại cũng không bằng đóa hoa xuân xinh đẹp bị Bá vương hung tàn độc chiếm Vì thế, đây là câu chuyện xưa tứ thức bá vương bề hoa hãm hại lừa gạt cháu gái! Nội dung: đô thị tình duyên, nữ cường, cán bộ cao cấp.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Hàn Tả Tả mở mắt ra, ánh mắt nhất thời có chút mê mang, nhưng rất nhanh liền khôi phục thanh tỉnh.

Bờ vai trần từ trong chăn lộ ra, bị gió thổi qua có chút lạnh, trên lưng là một cánh tay cứng rắn như sắt vát ngang, đem cô giam cầm chặt chẽ trong lồng ngực trắng kiện của đối phương.

Trong phòng thực im lặng, rèm cửa sổ nặng chịch đem ánh mặt trời che lại ở phía sau, chỉ có một khe hở nhỏ chưa được kéo lại ẩn hiện ánh hào quang.

Hàn Tả Tả cẩn thận nhúc nhích, lập tức nghe thấy rên rỉ, toàn thân xương cốt giống bị người ta tháo ra, vừa chua xót vừa đau.

Hàn Tả Tả trừng mắt nhìn trần nhà không tiếng động mắng một câu, cau mày nhẹ nhàng bỏ cánh tay trên lưng xuống, động tác thong thả đến không thể phát giác.

Rốt cục lặng yên không một tiếng động xuống giường, Hàn Tả Tả thở phào nhẹ nhõm, hai chân mềm nhũn ra, cắn răng gắng gượng, thân thể trần truồng nhật lên quần áo đã cởi ra dầy dặt, di chuyển nhẹ nhàng bước ra phòng khách.

Tối hôm qua bị giằng co đến hơn nửa đêm, trên người dính dính ngầy ngầy thập phần khó chịu, giữa hai chân còn lưu lại dấu vết điên cuồng, Hàn Tả Tả lại chẳng quan tâm đi rửa sạch, nhanh chóng mặc xong quần áo, xách giày cao gót đá ở góc tường, liền giống như siêu trộm, chân không hướng cửa bỏ chạy.

Hàn Tả Tả động tác đột nhiên ngừng lại, sắc mặt nháy mắt khó coi tới cực điểm.

Cửa lớn đang đứng một người đàn ông khoanh tay ôm ngực, thần sắc thanh tỉnh, làm sao còn có nửa phần bộ dáng vừa mới tỉnh ngủ.

Hàn Tả Tả cứng người trong chốc lát, liền cố gắng trấn định thả giày cao gót xuống, thanh âm bình tĩnh chào hỏi: “Buổi sáng tốt lành!”

Lang Hi cơ thể trần truồng đứng chắn trước cửa, thần sắc lạnh nhạt, lông mi dày rộng lộ ra vài phần sắc bén, không chút xấu hổ nào về toàn thân đang lồ lộ của mình, vẫn như cũ đứng thẳng như thần giữ cửa.

Hàn Tả Tả thần đào qua, lập tức không được tự nhiên dời đi tầm mắt.

Lang Hi với cơ bụng rắn chắc phía dưới, dục vọng trong ánh bình minh vô cùng tự nhiên dựng thẳng chia về phía cô.

Hàn Tả Tả tìm đập thỉnh thoảng vô cùng lợi hại, cố gắng bình tĩnh cúi người đổi giày: “Thời gian không còn sớm, tôi còn có việc, đi trước.”

Hàn Tả Tả chỉ cảm thấy một bóng đen bao phủ xuống, vừa định ngẩng đầu đã cảm thấy trên lưng căng thẳng, ngay sau đó một trận đầu óc choáng váng cô đã bị Lang Hi chặn ngang khiêng lên vai.

Hàn Tả Tả giận tím mặt, hung hăng trừng mắt nhìn tấm lưng lồ lộ trước mặt: “Anh làm gì đó? Mau thả tôi xuống dưới!”

Lang Hi không thèm quan tâm đến cô, bàn tay to đặt tại ngực cô, mặc kệ cô giãy dụa không ngớt, sai bước đi trở về phòng ngủ, một phát đem cô thả xuống trên giường.

Hàn Tả Tả nâng người dậy, lại bị Lang Hi áp quay về trên giường.

”Buông ra, khôn khiếp!”

Lang Hi mày cũng không thèm nhăn chút nào, từ trên cao nhìn xuống cô, thanh âm lạnh lùng tới cực điểm: “Không trối em lại, sẽ không có biện pháp khiến em thành thật một chút sao?”

Hàn Tả Tả toàn thân cứng đờ, ánh mắt phòng bị, kiềm nén lửa giận trong lòng, tính toán ôn tồn cùng hắn đàm phán: “Tôi hôm nay thật sự có chuyện rất quan trọng, anh không nên xằng bậy.”

Lang Hi không thêm đề ý hừ một tiếng, cúi đầu ngăn chặn miệng của cô.

Hàn Tả Tả yếu ớt phản kháng ở trong mắt Lang Hi toàn bộ đều biến thành tình thú vừa kháng cự vừa nghênh đón, quần áo mới mặc vào không bao lâu từng món từng món rất nhanh bị lột xuống, trên da thịt oánh nhuận trắng mịn còn lưu lại một mảng xanh tím tối hôm qua, nhìn qua thật mê người khiến người ta xúc động muốn chà đạp một phen.

Hàn Tả Tả cắn chặt khớp hàm không buông lỏng, đầu lưỡi có lực của Lang Hi lần lượt càn quét qua răng môi cô, mút ngấm môi cô rồi nhẹ nhàng cắn cắn, hồi lâu vẫn không thể tiến vào, rốt cục mất kiên nhẫn, dùng lực nắm cằm của cô, Hàn Tả Tả chỉ cảm thấy đau đớn đến cực điểm, nhìn không được buông ra khớp hàm, kêu rên ra tiếng.

Lang Hi nhắm ngay thời cơ, liền xông vào công thành vây hãm, mở ra khớp hàm cô, đầu lưỡi hơi thô ráp hung hăng đảo qua môi trên của cô, từng cái khiêu khích tất cả điểm mẫn cảm của cô.

Hàn Tả Tả không phải đối thủ của hắn, bị áp chế nửa điểm phản kháng cũng không thể.

Lang Hi dùng sức cắn cắn lưỡi cô, cuối cùng cũng buông tha người dưới thân sắp hít thở không thông, bàn tay theo đường cong thắt lưng hướng về phía trước, lòng bàn tay thô ráp ngựa ngựa, da thịt mềm mại lập tức bị khơi lên nhiệt độ nóng bỏng.

Hàn Tả Tả gất gao cắn môi, liều mạng đè xuống tiếng rên rỉ đang chực chờ muốn thoát ra ngoài, quật cường nhắm mắt lại mặc hắn bài bố.

Lang Hi nheo nheo trước ngực trắng mịn mượt mà của cô, nắm bờ vai cô đem người lật trở lại.

Hàn Tả Tả nhũ mây, thanh âm run run nói: “Đừng, đừng từ phía sau.”

Lang Hi không để ý tới, đem nàng đùa nghịch thành tư thế nằm úp sấp, một tay đem hai tay cô bắt chéo sau lưng, một tay duỗi đến phía trước, ung dung trêu chọc hai khóa tròn trịa.

Hàn Tả Tả mặt dính sát vào gối đầu, tư thế như vậy làm cho cô có chút khuất nhục, gian nan nghiêng đi mặt, từng ngum từng ngum hô hấp.

Lang Hi đùa bỡn trong chốc lát, tay dần dần hạ xuống, dùng sức vuốt ve hai cánh mông xinh đẹp, một chút đau đớn truyền đến, gây cho Hàn Tả Tả khó chịu không thể thành lời.

Hàn Tả Tả trừ bỏ thờ dốt dồn dập tỏ ý kháng cự ngoài ra không thể phát ra một chút âm thanh nào, cố gắng đè nén xao động trong lòng, nhắm chặt hai mắt, lông mi run run, tất cả đều là quật cường không chút nào khuất phục.

Lang Hi ánh mắt trầm xuống, sừng mặt như được trạm trổ nhìn nghiêng lộ ra góc cạnh lạnh lùng rõ rệt, mặc dù là loại này thời điểm, sắc mặt vẫn không có dao động quá lớn. Trong ánh mắt đen thẳm thâm thúy, lưu chuyển làm cho không người nào có thể đoán được cảm xúc trong nó.

Lang Hi đỡ vật nóng rực thô to của mình, không chút lưu tình tác tác thẳng tiến, nơi đó trơn ẩm ẩm áp, còn lưu lại chứng cứ tối hôm qua hoan hảo, càng thêm dễ dàng cho hắn ra vào.

Hàn Tả Tả đứt quãng thét lớn một tiếng, gất gao cắn chặt một góc gối đầu, vô luận hắn dùng lực va chạm như thế nào cũng không chịu phát ra âm thanh.

Lang Hi nhìn trước mặt da thịt mê người cao cao nhếch lên, gờ tay lên vỗ xuống.

”Bốp ——”

Thanh âm thanh thúy làm cho toàn thân Hàn Tả Tả run lên, trên mặt khuất nhục thần sắc nhục nhã càng đậm, cơ bắp căng thẳng, xoắn chặt khiến Lang Hi lập tức lại trưởng lớn thêm một vòng.

”Nâng đứng lên!”

Lang Hi lạnh lùng mở miệng, ý tứ hàm xúc mang theo mệnh lệnh không cho phép cự tuyệt.

Hàn Tả Tả gian nan trợn trừng mắt, biết Lang Hi ở trên giường từ trước đến nay thích cô ý loạn tình mê bày ra bộ dáng không biết xấu hổ, suy nghĩ hôm nay nếu muốn mau chóng thoát thân, thế nào cũng phải thừa dịp hắn lơ lửng cảnh giác.

Trước giữa trưa vô luận như thế nào cũng phải chạy về công ty, Hàn Tả Tả trong lòng lo lắng, đơn giản thả lỏng thân thể, mềm mại cúi xuống, hé miệng ừ a a rên rỉ ra tiếng.

Lang Hi hoàn toàn không cần kỹ xảo gì, hết thảy chỉ dựa vào bản thân yêu thích, nắm chặt vòng eo mềm nhũn của Hàn Tả Tả, hạ xuống giống như đóng cọc, dùng sức va chạm vào chỗ sâu nhất mềm mại nhất của cô.

Tiếng nước mờ ám, tiếng ồ ồ thờ dốt, cùng với tiếng đánh * không dứt bên tai, kết hợp với tiếng Hàn Tả Tả rên rỉ uyển chuyển mê người, đan vào nhau

càng phát ra phong tình kiều diễm.

Lang Hi ánh mắt càng thêm sâu thẳm, đáy mắt thâm trầm hiện lên ngọn lửa thật nhỏ không thể nhận ra, toát ra hừng hực khói lửa, mang theo sóng nhiệt ngập trời, thổi quét toàn bộ thần trí của Hàn Tả Tả.

Lang Hi động tác thất lung càng phát ra kịch liệt, tốc độ luật động nhanh dần, Hàn Tả Tả dần dần theo không kịp tiết tấu của hắn, bị động thừa nhận khoái cảm nóng rực.

Lang Hi bóp cằm Hàn Tả Tả, xoay mặt cô qua, hung hăng cắn lên môi của cô, đầu lưỡi bắt chước hạ thân vận động, trêu chọc Hàn Tả Tả hoàn toàn trầm mê bên trong lốc xoáy tình dục.

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, Hàn Tả Tả cả kinh, vội vàng vươn người muốn đi lấy trước, lại bị Lang Hi giành trước cầm ở trong tay.

Hàn Tả Tả rên khẽ mở miệng: “Àn, đưa, cho tôi. Àn —— đi động.”

Lang Hi một tay gắt gao nắm cả hông của cô, phối hợp tần suất của mình, bắt buộc nghênh hợp theo va chạm của hắn.

”Cho em có thể, đi động thì không được!”

Lang Hi cũng không thèm nhìn tới điện thoại, cực kỳ bá đạo tháo pin ra, tiện tay quăng đến một bên, nhắc chân Hàn Tả Tả lên, bắt ngờ đem cô cuộn lại đây.

Thình lình xảy ra kích thích làm cho Hàn Tả Tả thét chói tai ra tiếng, hạ thân từng đợt co rút, co rút nhanh xoay tròn, trong cơ thể mỗi một tác động bị hung hăng ma sát qua, mang đến khoái cảm vô biên.

Lang Hi nhìn chăm chăm gương mặt hồng rực của Hàn Tả Tả, người ngày thường trầm tĩnh kiềm chế nay hoàn toàn bị trầm mê mất phương hướng trong sự khiêu khích của hắn, khiến cho hắn thỏa mãn cùng tự hào không cách nào hình dung được.

Hàn Tả Tả kỳ thật không tính là xinh đẹp, liếc mắt một cái nhìn qua bất quá cũng chỉ là mỹ nữ trung đẳng khí chất lạnh lùng. Nhưng Hàn Tả Tả lại sở hữu một đôi mắt đá mèo, khỏe mắt héch lên mang theo phong tình nói không nên lời, bình thường hai mắt luôn lộ ra sự khôn khéo, làm cho người ta không dám dễ dàng tới gần, chỉ có ngay tại lúc này, Lang Hi mới có thể nhìn thấy mắt đá mèo hơi nước mông lung, để lộ ra vô tận quyến rũ, trêu chọc lòng người.

Hàn Tả Tả đoán chừng một lát nữa Lang Hi sắp kết thúc, cắn cắn môi, run rẩy vươn tay đụng đến chỗ hai người chặt chẽ kết hợp, ngón tay mảnh khảnh ngây ngô khiêu khích Lang Hi.

Quả nhiên không bao lâu, Lang Hi liền bầu chặt đùi cô hung hăng tiến công vào chỗ sâu nhất, run run phát tiết ra, dẫn tới cô lại một lần nữa thất thần.

Hàn Tả Tả nhìn trần nhà, sau một lúc lâu mới chậm rãi bình phục lại, đẩy người đàn ông trên người xuống, không rên một tiếng xuống giường đi vào phòng tắm.

Giữa hai chân một mảnh ướt đầm đĩa không chịu nổi, Hàn Tả Tả kéo lê thân mình một mõi tới cực điểm, miễn cưỡng rửa sạch dấu vết đầy đặc trên người.

Nước ấm cuốn trôi đi hết phiền muộn trong lòng, làm cho Hàn Tả Tả bình tĩnh lại rất nhiều, lúc đi ra nhìn đến Lang Hi vẫn như cũ thân thể trần truồng, đang không e dè gì tựa vào đầu giường, hai chân thon dài vắt ngang, miệng hút từng hơi thuốc lá.

Mùi khói nồng nặc làm cho Hàn Tả Tả nhăn mày lại, nhặt lên quần áo, cời bỏ khăn tắm, dưới ánh mắt thâm trầm của Lang Hi, sắc mặt tự nhiên mặc vào, sau đó nhìn gương sửa sang lại mái tóc.

”Tôi đi đây.”

Lang Hi trầm mặc nhìn cô, thẳng đến Hàn Tả Tả một tay đặt vào trước cửa, mới thân nhiên mở miệng: “Đi xuống lầu quẹo trái có cửa hàng bán khăn lụa.”

Hàn Tả Tả dừng một chút, cũng không quay đầu lại đá cửa mà đi.

Trong thang máy chỉ có một mình Hàn Tả Tả, trong gương trên cần cổ trắng nõn lộ ra bên ngoài vô số dấu đỏ hồng, trông vô cùng mờ ám.

Hàn Tả Tả áo nã mắng một câu, rút cổ lại vội vàng mua chiếc khăn lụa che lên, sau đó vẫy taxi nghênh ngang rời đi.

Nhìn đồng hồ, phỏng chừng lại đến muộn.

Hàn Tả Tả bất đắc dĩ khởi động máy, quả nhiên nhận được rất nhiều tin nhắn gửi đến, trong lòng đối Lang Hi oán hận càng sâu rồi.

Chỗ ngồi phía sau của taxi không đủ mềm mại, Hàn Tả Tả bị lấn qua lộn lại giằng co nhiều lần như vậy, phía dưới đau rát vô cùng, chỉ có thể miễn cưỡng ngồi ở rìa ghế ngồi, mỗi lần đi qua chỗ giảm xóc, Hàn Tả Tả đều hận không thể cầm cây đao lớn quay lại chém chết tên đầu sỏ gây chuyện.

Ngã tư đường T thị vẫn phồn hoa giống như xưa, Hàn Tả Tả nhìn ngoài ra cửa sổ từ từ hạ cửa kính xe xuống, không khỏi cẩn thận suy nghĩ, cô cùng Lang Hi đây đưa, rốt cuộc là bắt đầu từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bổng Dung Có Tứ Thúc

Mười tám tuổi đối với rất nhiều người mà nói đều là một năm đặc biệt, không chỉ có ý nghĩa đây là một năm mình chính thức trở thành người lớn, cũng bởi vì mười tám tuổi đối với rất nhiều người mà nói là một cột mốc, chia tay cuộc sống ngây ngô không lo không nghĩ, từ nay về sau học cách thành thực giống như người lớn, bắt đầu quy hoạch tương lai của mình.

Hàn Tả Tả mười tám tuổi năm ấy đã xảy ra rất nhiều việc.

Tỷ như rảo bước tiến vào đại học bắt đầu cuộc sống học tập tự do độc lập.

Người bạn tốt nhất Tang Đồng ký hợp đồng trở thành nghệ sĩ dưới trướng của Mia.

Còn có, người mẹ xinh đẹp nhiều năm ở góa kia của cô rốt cục cũng gặp được mùa xuân mới của mình, gả cho Chu Minh Nghĩa.

Mười tám tuổi năm ấy, cô cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, cùng nhau tiến vào Chu gia xa lạ, bỗng chốc đối mặt với rất nhiều thân nhân ở đầu nhảy ra, Hàn Tả Tả đột nhiên có chút luống cuống chân tay.

Chu gia ở T thị được cho danh môn, lão gia tử Chu Quảng Vinh xuất thân quân nhân, là trung tướng công trạng lẫy lừng, đến nay vẫn rất có uy tín. Mặc dù thời điểm gặp mặt hai mẹ con Hàn Tả Tả ông đã tận lực thân thiết hòa ái, Hàn Tả Tả vẫn như cũ đối với ông kính sợ không thôi.

Chu Quảng Vinh có ba người con trai, người cha hiện thời của Hàn Tả Tả đứng hàng thứ hai.

Mẹ tịch mịch vất vả nhiều năm như vậy, rốt cục tìm được hạnh phúc của chính mình rồi, Hàn Tả Tả cũng thực vì bà cảm thấy vui vẻ, không nghĩ tới cô hưng phấn chưa được bao lâu, liền miễn cưỡng chuyển vào Chu gia.

Cuộc sống ăn nhờ ở đậu làm cho cô cảm thấy không được tự nhiên nói không nên lời, đại học năm thứ nhất vừa khai giảng, Hàn Tả Tả không để ý người Chu gia khuyên bảo, cố ý lựa chọn ở lại trường học.

Hàn Tả Tả lúc còn rất nhỏ người cha thân sinh đã qua đời.

Tiểu hài tử là ngây ngô nhất, lại bởi vì không biết có đôi khi cũng là tàn nhẫn nhất.

Hàn Tả Tả chịu đựng tất cả trào phúng và khi dễ của những đứa nhỏ khác, sớm đã trưởng thành.

Lúc những đứa trẻ khác vô ưu vô lo chơi đùa vui vẻ, cô cũng đã học xong cách phụ giúp làm việc nhà. Trong nhà không có đàn ông che chở, luôn khuyết thiếu cảm giác an toàn, mẹ lại quá mức yêu đuối, Hàn Tả Tả đành phải buộc chính mình trở nên mạnh mẽ.

Nhiều năm trôi qua, cứ như vậy cô đã quen với việc chuyện gì cũng tự gánh vác, mặc dù là Chu gia có lòng tốt giúp đỡ, Hàn Tả Tả cũng sẽ lễ phép cự tuyệt.

Cuộc sống đại học không ngờ tới lại thú vị như vậy.

Hàn Tả Tả rất nhanh liền đánh mất cảm giác mới mẻ, cảm thấy tẻ nhạt không thú vị.

Trước kia muốn liêu mạng học tập, tính toán cuộc sống từng li từng tí, cố gắng chiều cổ người mẹ dịu dàng, tuy rằng mệt nhưng cũng rất phong phú, căn bản không có thời gian cho cô đa sầu đa cảm. Mà hiện tại, một ngày học không được mấy tiết, áo cơm không lo, người mẹ luôn khiến cô phải quan tâm lo lắng cũng được người khác tiếp nhận, Hàn Tả Tả lập tức nhiều dư ra cả đồng thời gian rảnh rỗi, đột nhiên cảm thấy không có việc gì để làm.

Người bạn tốt duy nhất sau khi trở thành nghệ sĩ luôn tắt bật công việc, đặc biệt Tang Đồng vừa mới xuất đạo, chưa có danh tiếng, nếu không nhận các hoạt động quảng cáo để nâng cao danh tiếng, thì phải tham gia các khóa huấn luyện, Hàn Tả Tả thường xuyên không thấy bóng dáng của cậu ấy trong một khoảng thời gian dài.

Tang Đồng miễn cảm nhận thấy được cô đang nhàm chán, đề nghị cô gia nhập đoàn vũ đạo của mình.

Hàn Tả Tả đã học múa bụng được vài năm, múa được rất tốt, cô chỉ xem nó như một hình thức vận động cơ thể, chưa từng nghĩ tới muốn dùng nó trở thành công việc.

Hàn Tả Tả hơi không có hứng thú nên cự tuyệt.

Ở đại học có một câu lạc bộ vũ đạo, khai giảng mới bắt đầu đã quảng báo tuyển người mới, Hàn Tả Tả tò mò đã báo danh tham gia.

Lần đầu tiên tham gia hoạt động đội nhóm, vừa đẩy cửa vào đã nhìn thấy khắp phòng đầy người đang đứng trước gương nhảy múa loạn xạ. Hàn Tả Tả đầu đầy hắc tuyến dứt khoát quay ra, quyết định không bao giờ tham gia nhóm vũ đạo nào nữa!

Một học kỳ cứ như vậy liền trôi qua hơn phân nửa.

Trước Tết Nguyên Đán, tiệc tối ăn mừng của trường học đã bắt đầu giống trống khua chiêng chuẩn bị.

Hàn Tả Tả bị lâm vào tình thế bất đắc dĩ, câu lạc bộ vũ đạo chuẩn bị một tiết mục ca vũ kịch, cơ hồ tất cả thành viên đều ra trận, cô tình vẫn thiếu một diễn viên thích hợp, liền nhớ tới Hàn Tả Tả.

Hàn Tả Tả không chút do dự cự tuyệt, vì không để đám người kia đuổi theo bức mình các cô lên đài khiêu vũ, Hàn Tả Tả đành phải báo danh biểu diễn múa đơn, coi đây là cái cớ để cho các cô hết hy vọng.

Đại khái không có người biểu diễn tiết mục nào như vậy, Hàn Tả Tả không nghĩ tới đây là tiết mục này chỉ một lần đã được thông qua.

Trang phục phải tự chuẩn bị, trước dạ tiệc Nguyên Đán, Hàn Tả Tả cố ý quay về Chu gia, lục tung những trang phục vũ đạo mà trước kia mình thi đấu, thay xong rồi trang điểm, thời gian vẫn còn dư dả.

Hàn Tả Tả đứng trước gương to sửa sang lại cổ và trang sức bằng da trên cánh tay. Quần lụa mỏng đỏ thắm điểm lệ, lộ ra vòng eo tinh tế trắng nõn, trang sức thuộc da càng tăng thêm cảm giác dã tính yêu mị nơi cô, nhìn qua có một loại phong tình khác lạ.

Hàn Tả Tả mười ngón tay khê nhếch, hai tay tạo dáng đưa lên đỉnh đầu, cặp mông vênh lên rung lắc, động tác lưu loát sinh động, nụ cười tự tin kiêu ngạo, lại mang theo ý tứ hàm xúc khiêu khích nói không nên lời.

Cửa không hề báo trước bị đẩy ra.

Hàn Tả Tả toàn thân cứng đờ, mọi động tác dừng lại.

Cô một mình trốn ở trong phòng quần áo hở hang, trang điểm lộng lẫy, đứng trước gương ông ẹo làm dáng. Hàn Tả Tả không khỏi sắc mặt đỏ bừng lên, nghĩ như thế nào đều cảm thấy mình đang vô cùng tự kỷ.

Hàn Tả Tả vội ho một tiếng, ép bản thân trấn định giả bộ buông tay xuống, xoay người không khỏi sừng sốt.

Đứng trước cửa là một người đàn ông thân hình cao lớn, mỗi một chiếc nút trên cái áo somi màu đen đều được quy củ gài vào, quần áo thẳng thớm không hề có một nếp nhăn nào, giữa sự nghiêm cẩn lại tiết lộ đây là một con người biết kiềm chế.

Hàn Tả Tả trừng mắt nhìn, nhất thời lại không nói được câu nào.

Người đàn ông xa lạ biểu tình đậm mạc nhìn cô, lông mi dày rậm mang theo vài phần sắc bén, sừng mặt nhìn nghiêng được chạm khắc lộ ra góc cạnh lạnh lùng rõ ràng, ánh mắt đen thẳm thâm thúy, mang theo cảm giác áp bách cùng cực, ánh mắt sắc bén giống một con chim ưng đang nhìn chăm chăm con mồi, tùy thời đều có thể bổ nhào tới cho một kích trí mạng.

Hàn Tả Tả đáy lòng chột lạnh, cắn răng làm ra vẻ như không có việc gì, bình tĩnh mở miệng: “Vị tiên sinh này, anh muốn tìm ai?”

Đối phương không nói một lời, cú như vậy lẳng lặng nhìn mình, lại làm cho Hàn Tả Tả tim đập như trống bỏi, thiếu chút nữa chịu không được áp lực mà chùn bước.

Hàn Tả Tả cả kinh cảm giác được lòng bàn tay mình đang không ngừng túa ra mồ hôi lạnh, không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn trở lại, vẻ mặt quật cường, ánh mắt ần ần mang theo khiêu khích.

”Ai nha, Tứ đệ cậu như thế nào lên lầu rồi hả?”

Cha dượng của Hàn Tả Tả - Chu Minh Nghĩa cười hóm hờ nhìn thoáng qua trong phòng, giới thiệu nói: “Tứ đệ, đây chính là con gái của anh! Tả Tả, đây là tứ thúc của con. Tả Tả ăn mặc thật xinh đẹp, con muốn đi đâu sao?”

Hàn Tả Tả bất giác thở thảo nhẹ nhõm, cười nói: “Cha, trường học của chúng con tổ chức tiệc tối ăn mừng năm mới, con phải lên sân khấu biểu diễn, quay về trường học lại chuẩn bị sợ không kịp, cho nên ở nhà thay xong quần áo trước. Đây là tứ thúc sao, con như thế nào chưa gặp qua nha, tứ thúc - xin chào!”

Chu Minh Nghĩa vỗ vỗ bả vai người đàn ông kia nói: “Tứ thúc của con một thời gian trước luôn ở nước ngoài, lúc này cố ý quay về mừng năm mới đoàn viên cùng gia đình!”

Tứ thúc trầm mặc khề gật đầu, mặt không chút thay đổi xoay người rời đi.

Chu Minh Nghĩa hướng Hàn Tả Tả cười cười, một bên đuổi theo một bên kêu: “Tứ đệ, đều tại anh, anh quên nói với cậu, phòng cậu ở trước kia đã cho Tả Tả, anh đã sai người dọn phòng mới cho cậu.”

Hàn Tả Tả nhú nhú mày, trong lòng không khỏi kỳ quái, chỉ nghe nói Chu Quảng Vinh có ba người con trai, vị tứ thúc này từ đâu xuất hiện đây!

Hàn Tả Tả nhìn đồng hồ, nhún nhún vai thèm nghĩ nữa, ở bên ngoài khoác một chiếc áo lông thật dày, quần khăn quàng cổ xong đi xuống lầu.

Chu Quảng Vinh đang ngồi trên sô pha, cầm chén tửu sa thưởng thức trà, thấy Hàn Tả Tả cười nói: “Ngày mai nghỉ nhớ về nhà ăn tết!”

Hàn Tả Tả “À” một tiếng đáp ứng, đối với người trong phòng khách phát phát tay: “Ông nội, cha, còn có tứ thúc, con đi trước, gặp lại!”

Hàn Tả Tả chạy ra cửa, còn mơ hồ nghe được tiếng cười vang như chuông đồng của ông cụ.

”Lang Hi a, lần này trở về hãy ở thêm vài ngày.”

Hàn Tả Tả đánh xe một đường chạy thẳng đến trung tâm hoạt động, lễ đường chật ních sinh viên, Hàn Tả Tả vừa đến hậu trường, liền trông thấy trưởng ban văn nghệ cầm tờ lịch trình tiết mục xoay quanh.

”Ồi Hàn Tả Tả, cậu cuối cùng cũng tới, tiệc tối đã mở màn rồi. Ông trời, may mắn cậu đã hóa trang xong, bằng không thực không còn kịp rồi!”

Hàn Tả Tả không nhanh không chậm ngồi vào bên cạnh, rút tờ tiết mục xem xét: “Đến tiết mục thứ mấy rồi?”

Trưởng ban văn nghệ đẩy đẩy kính mắt bất đắc dĩ nói: “Còn hai cái sẽ đến lượt cậu, thật là. Ai ai, quên đi, cậu chuẩn bị sẵn sàng a, tớ tới phía trước nhìn xem!”

Căn bản không có gì cần chuẩn bị, không bao lâu Hàn Tả Tả liền lên sân khấu.

Hiệu ứng sân khấu cũng không tệ lắm, so với trong tưởng tượng của Hàn Tả Tả tốt hơn rất nhiều, ánh sáng chiếu vào người, Hàn Tả Tả hít sâu một hơi làm xong động tác, khi nhịp trống vang lên, lập tức bắt đầu chuyển động.

Âm nhạc rộn ràng, bước nhảy sôi nổi, khi thì tao nhã xinh đẹp, khi thì tình nghịch quyến rũ, khi thì kiêu căng hắt măt, làm người ta không kịp nhìn.

Làn váy đỏ tươi diễm lệ theo bước nhảy sinh động mướt phơn lay động dập dờn, giống một một đóa hoa diễm đang rực cháy, bất thành lĩnh xuất hiện mê hoặc lòng người.

Điều nhảy của Hàn Tả Tả chấm dứt, dưới đài phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt, có nam sinh thậm chí còn huyết sáo, âm thanh trầm trồ khen ngợi, âm thanh ồn ào trước nay chưa từng có, trong lúc nhất thời người xem nhiệt tình tặng vọt đến bất ngờ.

Hàn Tả Tả đứng ở trên đài, đột nhiên hiểu được tại sao Tang Đồng lại cố gắng trở thành nghệ nhân vĩ đại như vậy rồi.

Cảm giác đứng ở trên đài được mọi người ủng hộ. Thật đúng là dễ dàng làm cho người ta lâng lâng.

Hàn Tả Tả cười cười, tao nhã cúi đầu đi ra.

Giữa lễ đường đại học rộng lớn, không ai chú ý tới người đàn ông mặc đồ đen đứng trong góc.

Lang Hi mặt không chút thay đổi xem xong Hàn Tả Tả biểu diễn, trong bóng đêm, cặp kia từ trước đến nay luôn đậm mực cư nhiên lại sáng kinh người.

Tấm màn trên sân khấu che khuất bóng lưng Hàn Tả Tả, Lang Hi kéo lại áo ngoài, lặng yên không một tiếng động rời đi.

Điều hòa ở lễ đường mở vừa phải, Hàn Tả Tả nhảy một điệu sinh động như vậy, tất nhiên cũng ra không ít mồ hôi.

Hậu trường không có bao nhiêu người, Hàn Tả Tả ngồi ở một bên bình ổn lại hô hấp, từ trong túi của mình lấy ra bình nước uống vài hớp.

Bên cạnh có một nam sinh đang đùa nghịch một chậu cây nhỏ, tóc rối bời, về mặt chuyên chú nhìn chăm chăm cây hoa trước mặt .

Hàn Tả Tả tò mò nhìn nhiều hai mắt, không khỏi ra tiếng: “Đây là Thiết tuyến liên*?”

*Thiết tuyến liên: tên khoa học là Clematis, tên tiếng Việt là hoa ông lão, cây có nhiều cành leo như cây nho.

Nam sinh kia từ từ quay lại, sắc mặt hơi chút tái nhợt càng tôn lên một đôi mắt đen tuyền.

”Cậu cũng biết?”

Hàn Tả Tả nhún vai, thuận miệng ngâm nga: “Lúc bóng tối nuốt chửng ánh sáng, mây đen cuốn đi mặt trời. Hoa hướng dương sẽ đánh mất phương hướng ư? Thiết tuyến liên với những nhánh dây leo phủ xuống dưới sẽ hướng về phía chúng ta sao.”

”Cuốn hoa rũ xuống đầu cành, sẽ bắt lấy chúng ta, cuốn lấy chúng ta sao? Dây mộc thông lãnh lẽo tím ngắt như ngón tay sẽ trườn đến trên người chúng

ta sao?”

Nam sinh kia lập tức tiếp lời, Hàn Tả Tả mỉm cười, cùng hắn bắt nhịp lạnh lạnh lặp lại: “Làm cánh chim bói cá, lấy ánh sáng trả lời ánh sáng, hiện tại đã lặng yên không tiếng động, ánh sáng ngưng bất động, thế giới đang chuyển động không ngừng bỗng chốc dừng lại.”

Ánh mắt của nam sinh càng lúc càng sáng ngời, cuồng nhiệt nhìn chăm chăm Hàn Tả Tả, kích động không thôi vươn tay nói: “Tớ là Tô Tấn!”

Hàn Tả Tả nhũn mày, cũng nắm lấy: “Hàn Tả Tả!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Một Bí Mật Lớn Kinh Người

Tô Tấn gắt gao nắm tay Hàn Tả Tả không thả, trong giọng nói mang theo kích động không kiềm nén được: “Cậu cũng cho rằng vĩnh hằng là tồn tại bên ngoài thời gian sao?”

Hàn Tả Tả nhũn mày, rút rút tay nhưng không rút ra.

Tô Tấn kích động chậm rãi nói: “Tớ cảm thấy theo như Elliott nói trái đất chuyển động chính là thế giới đang vận động, nó vận động tượng trưng cho hai phương diện: một là tượng trưng cho thế giới cuộc sống vật chất nơi trần thế, về phương diện khác tượng trưng cho thế giới đời sống tâm linh.”

Hàn Tả Tả: “.”

Tô Tấn giống như đang niệm chú, còn mang theo ngữ điệu cảm thán, oang oang cao giọng nói: “Bản thân tớ lại đồng ý với tôn giáo Ấn Độ về thuyết ‘Phạm, niết’, sống yên phận trong hiện tại, cứu vớt thời gian bị vây trong vòng nhân loại!” (Ishtar: ta ko hiểu j hết aaa...)

Hàn Tả Tả không nói gì trừng mắt nhìn hắn: “Tô. Tấn?”

Tô Tấn nhiệt tình ngóng nhìn cô: “Cậu không cho là như vậy sao?”

Hàn Tả Tả cười gượng: “Cậu có thể buông tay ra trước không?”

Tô Tấn kinh ngạc buông tay ra, Hàn Tả Tả vội vàng đứng lên, nhanh miệng cắt ngang lời hắn vội nói: “Thật ngại quá bạn học Tô Tấn, tớ còn có việc tớ đi trước lần sau gặp lại!”

Đại học thật đáng sợ, Hàn Tả Tả chạy trời chết.

Tô Tấn giọng nói tràn đầy tiếc nuối nói vọng theo: “Tớ là học viện nghệ thuật, Hàn Tả Tả, cậu học khoa nào?”

Hàn Tả Tả làm bộ không có nghe thấy, xách làn vấy lên chạy trốn lướt nhanh.

Hàn Tả Tả không đem đoạn nhạc đệm gấp gả này để trong lòng, trở lại ký túc xá tẩy trang, những cô gái khác trong ký túc xá về nhà liền về nhà, hẹn hò liền hẹn hò, Hàn Tả Tả mệt mỏi nằm ở trên giường, không bao lâu đã ngủ.

Ngày hôm sau bắt đầu nghỉ lễ, Hàn Tả Tả nếu không tình nguyện, quả thật không muốn về nhà chút nào.

Nhà cũ của Chu gia rất lớn, không có bao nhiêu người ở nơi này, bình thường có vẻ trống rỗng, chỉ có chủ nhật hoặc là ngày lễ ngày tết, mọi người Chu gia mới có thể gom lại cùng nhau.

Hàn Tả Tả ru rú tại trong phòng đọc sách, mẹ cô Hàn uyển liền bung đĩa trái cây đẩy cửa bước vào.

“Tả Tả sao không xuống dưới lầu ngồi chơi hả con?”

Hàn Tả Tả để sách xuống, cười cười nói: “Không có việc gì, vừa mới dọn dẹp lại căn phòng, lúc này có chút mệt mỏi.”

Hàn Uyển ngồi ở bên giường, lo lắng nói: “Tả Tả, con không phải. Ở Chu gia cảm thấy không vui?”

Hàn Tả Tả vừa ăn hoa quả một bên vô tình nói: “Không thể nào, mẹ đoán mò gì vậy nha! Đúng rồi, con có chuyện muốn hỏi mẹ, trước kia sao lại không có nghe nói Chu gia còn có một tú thục?”

Hàn Uyển nhìn nhìn cửa, lén lút để sát vào tai con gái, đề thấp thanh âm nói: “Nhỏ tiếng chút ——”

Hàn Tả Tả bị bộ dáng bà làm cho cô cũng khản trương lên, tương đối cảm thấy mặc danh kỳ diệu: “Làm sao vậy?”

Hàn Uyển thần bí hề hề nói: “Chú em (em trai của chồng) là con riêng của cha chồng. Ai nha, mẹ cũng chỉ nghe Chu Minh Nghĩa nói, chú ấy vẫn lưu lạc bên ngoài, thẳng đến khi mẹ chú ấy qua đời mới được cha đón trở về !”

Hàn Tả Tả đối Chu Quảng Vinh tự nhiên sinh ra một loại cảm giác sùng kính, không hổ là tướng quân ngựa chiến cả đời, bảo đao không cùn a! Nhìn xem vị tứ thúc này, tuổi so với cô không có lớn hơn bao nhiêu, không biết Chu Quảng Vinh lúc ấy là như thế nào thông đồng với mẹ của tứ thúc nha. (~~)

Hàn Uyển tiếp tục thần bí bí bí nói: “Chu Minh Nghĩa có nói với mẹ, Chu lão gia tử đến trung niên vẫn như cũ mị lực vô hạn, thực có thể khiến cho tiểu nha đầu mù quáng sùng bái! Bất quá mẹ của tứ thúc con cũng là một người phụ nữ đặc biệt, trước khi chết buộc con mình vĩnh viễn không cho phép sửa sang họ Chu. Cho nên hiện tại mặc dù tứ thúc con đã trở lại, cũng không thường ở nơi này.”

Hàn Tả Tả cảm thấy thực thần kỳ, đây là lần đầu tiên nghe được bí mật của nhà quyền thế trong truyền thuyết, nhin không được nhiều chuyện hỏi: “Tứ thúc có phải hay không. Ân, không nói chuyện?”

Hàn Uyển cứng lại, thờ dài nói: “Này, Tứ đệ dường như tính cách có chút lạnh lùng, không quá dễ dàng tiếp cận, chú ấy trở về thời gian dài như vậy, chỉ đối với mẹ gắt đầu vài lần, mẹ cũng không dám nói với chú ấy.”

Hàn Tả Tả bĩu môi, tựa vào đầu giường vui vẻ ăn hoa quả, thuận miệng nói: “Con riêng thôi, luôn có điểm cổ quái!”

Hàn Uyển gờ cô một cái, nghiêm túc dặn dò cô: “Lời này về sau không được nói, chú ấy là tứ thúc của con, phải tôn trọng trường bối!”

Hàn Tả Tả tròn trừng mắt: “Hắn cùng anh trai không sai biệt lắm nha!”

Hàn Uyển cũng nghĩ như vậy, chính bà đối với em chồng vẫn luôn đem hấn xem là đứa nhỏ đầu.

”Tóm lại, không được tùy tiện nói về tứ thúc của con!”

Hàn Tả Tả phát phát tay: “Đã biết!”

Ngày Tết Nguyên Đán, con cháu Chu gia đều tụ tập đông đủ, bác cả Chu Minh Nhân mang theo Chu Hoàng, bác ba Chu Minh Lễ mang theo Chu Thuần, Chu gia chỉ có một mình Hàn Tả Tả là con gái, khiến cho cô càng thêm buồn bực rồi.

Chu Hoàng đã đi làm, cùng cô tự nhiên không có tiếng nói chung, Chu Thuần tuy rằng còn đang đi học, nhưng là người không chịu ngồi yên, thoáng cái đã bỏ chạy không thấy tăm hơi.

Hàn Tả Tả đành phải ngồi ở một bên, nghe người lớn tán gẫu chút chuyện nhà.

Hàn Tả Tả chống đầu, tò mò đánh giá tứ thúc phía đối diện trầm mặc ít lời, phát hiện hấn cư nhiên một câu cũng chưa nói qua.

Hàn Tả Tả ngạc nhiên, càng thêm hoài nghi vị thúc thúc tuổi trẻ này là người cầm điếu.

Thời điểm cơm chiều, mọi người Chu gia vây quanh một cái bàn lớn, Hàn Tả Tả ngồi ở chỗ kia, hơi có chút cảm giác không hòa hợp.

Chu Quảng Vinh vô cùng hưng trí, liên tiếp cùng mấy người con trai uống rượu.

Hai vị thím cùng Hàn Uyển tán gẫu thật sự nhiệt tình, Hàn Tả Tả nhìn thấy mẹ của mình có thể hoàn toàn được Chu gia tiếp nhận, cuối cùng cảm thấy một chút vui mừng.

Trên bàn cơm trầm mặc ăn cơm chỉ có hai người, một là người ngoài chen vào Hàn Tả Tả, một là người không nói được một lời tứ thúc.

Hàn Tả Tả đột nhiên đã cảm thấy không còn không được tự nhiên nữa, trong phòng này ngoài bầu không khí hoà thuận vui vẻ, còn có một người cũng giống cô, bị Chu gia vứt bỏ bên ngoài.

Loại cảm giác này, thật giống như lúc phạt đứng có người đứng cùng, ít đi một chút xấu hổ, nhiều hơn một chút thần nhiên.

Cơm nước xong, Hàn Tả Tả chủ động giúp đỡ thu thập bát đĩa, sau đó nhu thuận cùng mọi người ngồi trong chốc lát, rồi lấy cớ về phòng của mình.

Sắc trời ngày càng tối, thanh âm dưới lầu dần dần nhỏ lại.

Hàn Tả Tả ở trong phòng cảm thấy ngọt ngào, nghe được dưới lầu không có người, liền nhẹ tay nhẹ chân đi xuống lầu, một mình đi ra bên ngoài vườn hoa hít thở không khí.

Chung quanh đại trạch Chu gia thực tĩnh lặng, gió đêm rét lạnh thổi qua, làm cho Hàn Tả Tả sáng khoái thờ dài.

Hàn Tả Tả duỗi lưng một cái, khoe mắt vừa đảo qua nhìn thấy một đốm lửa, bị dọa đến lui về phía sau hai bước.

”Là ai?”

Trong góc “Bốp” một tiếng sáng lên một đám lửa nhỏ, Hàn Tả Tả nương theo cái bật lửa nhìn thấy rõ là người nào, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

”Tứ thúc, đã trễ thế này còn chưa nghỉ ngơi sao?”

Lang Hi tắt bật lửa, quơ quơ khói thuốc trong tay, ý bảo mình xuống dưới hút thuốc .

Hàn Tả Tả vốn muốn cùng hân khách khí hai câu, nhưng nhìn đến Lang Hi mặt không chút thay đổi, ngay cả ánh lửa đều không hâm nóng hân được chút nào, không khỏi đem lời khách sáo vừa đến bên miệng nuốt trở vào.

Lang Hi im lặng đứng ở trong góc nhỏ, trong bóng đêm chỉ có thể nhìn thấy bóng người mơ hồ, tàn thuốc chập chòn chớp lóe chợt tắt, mùi khói rất nhẹ thoảng bay sang.

Hàn Tả Tả dựa vào chiếc bàn nhỏ dưới tầng cây, cùng Lang Hi chiếm một góc, hai người không quấy rầy lẫn nhau.

Đêm nay bầu trời dường như phá lệ rõ ràng, thậm chí có thể nhìn thấy mấy vì sao lấp lánh, T thị từ trước đến nay luôn mờ tối, hơn nữa ban đêm ánh đèn long lầy, hiếm khi có thấy trông thấy ngôi sao nào.

Hàn Tả Tả nhớ lại bữa cơm chiều vừa rồi, không khỏi nhớ tới thời điểm mừng năm mới những năm trước, đều là cô và mẹ ngồi chung bên cái bàn nhỏ, tuy rằng vắng lặng, nhưng lại có cảm giác an bình ấm áp.

Chu gia tuy rằng đông người náo nhiệt, Hàn Tả Tả lại luôn cảm thấy mình là người ngoài, không khí cả nhà đoàn viên như hôm nay sẽ chỉ làm cô càng phát ra cô độc.

Hàn Tả Tả thờ dài, cô tình nguyện một mình ở bên ngoài thuê một phòng nhỏ, cũng không muốn ăn nhờ ở đậu, mỗi ngày cùng những người không quen làm bộ vô cùng thân thiết.

Nhưng nếu chuyện đi ra ngoài, mẹ phòng chừng sẽ lo lắng đi.

Hàn Tả Tả phiền muộn nhìn trời, đột nhiên nghĩ đến Lang Hi, không biết hân có phải cũng có cảm giác như vậy hay không.

Hàn Tả Tả quay lại nhìn về phía hân, phát hiện không biết từ lúc nào chút chút khói thuốc cũng không còn sót lại.

Lang Hi từ trong góc tối đi ra, gương mặt trong lúc đó giống như bị bóng đêm phủ lên một tầng băng mỏng, hờ hững nhìn Hàn Tả Tả liếc mắt một cái.

Cái nhìn kia thường thường không mang theo chút cảm xúc, Hàn Tả Tả lại cảm thấy tâm tư của mình bị hân nhìn thấu từ trong ra ngoài, không khỏi có chút ngưng ngừng rừ rừ xuống.

Lang Hi cước bộ cũng không ngừng lại hướng trong phòng đi đến, thời điểm lướt qua cô lạnh nhạt nói: “Mẹ cô vẫn còn.”

Một câu không đầu không đuôi như vậy, phối hợp với giọng nói lạnh như băng, thính linh nghe được cảm giác giống như đang mắng người.

Hàn Tả Tả ngẩn người, phản ứng đầu tiên là, nguyên lai tứ thúc có thể nói chuyện, tuy rằng thanh âm cực kỳ lạnh lẽo, lại ngoài ý muốn dễ nghe.

Hàn Tả Tả cẩn thận suy ngẫm những lời này, đột nhiên hiểu được.

Đúng vậy a, mặc kệ nói như thế nào, cô còn có mẹ ở trong này, ở đâu có người quan tâm lo lắng cho mình, nơi đó chính là gia đình.

Mà Lang Hi, trừ bỏ Chu gia trên danh nghĩa là thân nhân, mẹ của hân cũng đã mất.

Hàn Tả Tả không nghĩ tới tứ thúc thế nhưng sẽ đi an ủi cô, trong lòng ấm áp, buồn bực vừa rồi trở thành hư không, tâm tình vui sướng gọi lên khúc miệng.

Bên ngoài càng ngày càng lạnh, Hàn Tả Tả khép lại vạt áo, xoay người trở về phòng.

Ba ngày Tết Nguyên Đán đảo mắt liền trôi qua.

Trường học cách Chu gia không xa, Hàn Tả Tả cũng không vội trở lại, dù sao buổi sáng không có lớp, đến ngày khai giảng mới chậm rì rì trở về trường học.

Buổi chiều đi học, vài trăm người đang thảo luận chọn khóa, Hàn tả tả nghe thấy liền buồn ngủ.

Giữa lúc nghỉ giải lao, loa phát thanh trong phòng học đột nhiên chi chi vang lên.

Hàn Tả Tả nhàm chán ngáp một cái, không biết trong trường học lại có thông báo gì.

”Bạn học Hàn Tả Tả!”

Trong phòng học lập tức yên tĩnh trở lại, có người biết Hàn Tả tả đều nhất tề nhìn chăm chăm cô.

Hàn Tả Tả Mặc ù ù cạc cạc trùng mắt loa phát thanh trên bục giảng, vẻ mặt buồn bực, chẳng lẽ mình trong lúc vô ý đã làm trái với nội quy trường học nên bị thông cáo phê bình?

”Bạn học Hàn Tả Tả, suốt hai mươi năm qua trong cuộc đời tôi, cho tới bây giờ chưa gặp qua cô gái nào giống như cậu vậy.”

Hàn Tả Tả sắc trầm xuống, suýt nữa học máu.

Trong loa phát thanh là giọng nam còn non nớt mang theo tinh thần đặc biệt hưng phấn, thao thao bất tuyệt tình cảm dạt dào thổ lộ: “Từ lúc cậu đọc lên câu thơ của Elliott kia, tôi liền biết, cậu là người mà định mệnh chỉ định cho tôi! Tôi gặp nhiều cô gái như vậy, chỉ có cậu có thể xứng đôi với tôi! Chỉ có cậu không mản thế tục! Tôi cảm thấy trên thế giới này không có ai xứng đôi hơn hai chúng ta nữa!”

Hàn Tả Tả hận không thể từ trong loa phát thanh đi xuyên qua một cước đem Tô Tấn đập chết!

Mấy trăm ánh mắt quỷ dị nhìn mình chăm chăm, Hàn Tả Tả sắc mặt càng ngày càng đen.

“ Tôi cố tình đến xem cậu biểu diễn, một màn vũ đạo điên cuồng kia khiến cho tôi càng thêm tin tưởng vững chắc, cậu đủ xứng đáng để đứng bên cạnh tôi!” (~”~)

Vũ đạo điên cuồng. Mụ nội nó vũ đạo điên cuồng nhà cậu!

Đó là điệu nhảy sôi động được không!

Cô nhảy là điệu nhảy múa bụng, cũng không phải đi câu hồn người, có cần kinh hồn động phách như vậy không ah! (~O~)

Hàn Tả Tả chưa bao giờ ảo não như lúc này, cô lúc ấy sao lại tiện miệng đến gần người có bệnh thần kinh này chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cho Người Làm Cây Bông Gòn

Tô Tấn giọng nói thánh thót du dương thuyết trình xong về trái đất, trong phòng học một mảnh yên tĩnh.

Loa phát thanh chỉ chỉ vài tiếng lại khôi phục yên lặng.

Sau đó đột nhiên bộc phát ra trận cười to kinh thiên động, tất cả mọi người trong phòng học buồn cười cười rộ lên.

Có nam sinh ồn ào chu miệng huyết sáo thật vang, còn có người cười đến không đỡ được, một bên ôm bụng một bên liều mạng đập bàn.

Hàn Tả Tả cứng người ngồi trên chỗ ngồi, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, môi mím chặt, cặp mắt mèo đờ đờ sát khí, sắc bén như đao.

Nguyên bản không khí nặng nề đã biến mất, phòng học giống như nổ tung, mọi người riu rít bình luận xôn xao.

Hàn Tả Tả thất lung thẳng tắp, rất nhiều ánh mắt tò mò buồn cười như mũi nhọn đâm vào lưng, làm cho cô hận không thể lập tức bùng phát.

Lúc này, càng là lạnh nhạt không sao cả, người chờ xem kịch vui càng cảm thấy không thú vị, bằng không về sau sẽ không dứt ra được!

May mà không bao lâu liền đến giờ học, lão giáo sư bung chén trà lác lác đi vào phòng học, cau mày đầy đầy kính mắt, phòng chừng đã ở buồn bực, mới vừa rồi đám sinh viên còn ừ ừ không có tinh thần sao chỉ trong một lát cả đám đều phấn chấn tinh thần hết rồi.

Hàn Tả Tả hoàn toàn nghe không thấy tiếng giáo sư đang nói cái gì, chịu đựng đến lúc tan học lập tức thu thập này nọ, ở dưới cái nhìn của mọi người vội vàng rời khỏi phòng học.

Mới ra cửa liền nhìn thấy Tô Tấn đứng trên hành lang, áo trắng phiêu phiêu, đang cầm một chậu thiết tuyến liên, tựa vào lan can chờ cô.

Hàn Tả Tả giận tím mặt, còn chưa kịp xông lên đi tìm hấn tính sổ, chợt nghe được âm thanh ồn ào của đám người vừa ra khỏi lớp ở sau lưng.

Trên hành lang tụ tập đầy người, Hàn Tả Tả mắt nhắm đến cực điểm, chạy cũng chạy không thoát.

Tô Tấn nhìn thấy Hàn Tả Tả ánh mắt sáng ngời, hoa cảm trong tay nhét vào trong lòng cô, không coi ai ra gì cười hỏi: “Tả Tả, buổi tối muốn ăn cái gì?”

Ăn em gái cậu! (o~o)

Hàn Tả Tả đã muốn tỉnh táo lại, nhìn lướt qua mọi người đang vây xem, âm u cười rộ lên: “Cậu là ai?”

Tô Tấn hơi hơi sừng sốt, không thể tin tưởng mắt nhìn cô: “Cậu không biết? Cậu như thế nào có thể quên... Ngày đó chúng ta ở phía sau đài, ngắm hoa, đối thơ, bàn luận nhân sinh triết học, cỡ nào ‘tình chàng ý thiếp’! Tả Tả cậu có phải giận tớ không sớm một chút tỏ lộ với cậu không?”

Hàn Tả Tả giận dữ ngược lại cười to, không mặn không nhạt nói: “Nga, người vừa mới ở trên loa phát thanh là cậu à!”

Tô Tấn vừa lòng nở nụ cười, hơi hơi nâng lên cằm, trong ánh mắt mang theo chút kiêu căng không ai bì nổi.

”Àn, là tớ. Tớ biết cậu không thể tin được tớ sẽ coi trọng cậu, nhưng cậu cũng không cần phải cảm động... Hoa này tặng cho cậu, đi thôi, đi ăn cơm!” (ô hô anh này tự tin ghê)

Hành lang nhét đầy người chật như nêm cối, Hàn Tả Tả mắt lạnh nhìn Tô Tấn, đột nhiên trừng mắt nhìn, xì một tiếng cười rộ lên: “Ai nha tớ không cùng cậu chơi nữa, tớ đóng kịch không nổi nữa rồi! Tô Tấn, cho dù cùng bạn trai cậu giận dỗi, cậu cũng đừng dùng phương thức này chọc giận hắn ta ah, hơn nữa cậu kéo tớ diễn như vậy vừa nhìn hắn cũng sẽ không tin tưởng rồi, hắn cũng không phải không biết cậu là chị em tốt của tớ nha!”

Mọi người tròn mắt há hốc mồm, bị diễn biến câu chuyện quay vòng đến chóng mặt rồi.

Tô Tấn lại không phản ứng kịp, không hiểu ra sao nhìn Hàn Tả Tả ý cười dạt dào đầy mặt.

Hàn Tả Tả không chút để ý vuốt vuốt đóa hoa: “Còn tặng cả hoa giả nữa... Tốt lắm, vợ chồng son đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, hai người các cậu cũng không phải lần đầu tiên giận dỗi, quay về nháo với hắn ta là được rồi, ngoan a!”

Hàn Tả Tả ý cười kéo dài khắp khuôn mặt, giống như chị em tốt vỗ vỗ Tô Tấn đang hóa ngọc, ôm chậu hoa to thân nhiên rời đi.

Hàn Tả Tả mới vừa ra khỏi khu dạy học không lâu, sắc mặt liền trầm xuống dưới, đi ngang qua thùng rác tiện tay ném chậu hoa vào trong, đột nhiên nghĩ lại, vẫn là quyết định đi xa một chút rồi ném.

Ký túc xá không muốn trở về, trở về khẳng định sẽ bị một đám nữ nhân nhiều chuyện.

Hàn Tả Tả lười biếng ra khỏi cổng trường, kêu xe taxi đi tìm Tang Đồng.

Thiết tuyến liên được làm từ loại nhựa thấp kém, được khéo léo tạo dáng xinh đẹp, ở trong xe taxi chọt chọt mấy cái, Hàn Tả Tả thiếu chút nữa bạo phát.

Tức giận xuống xe, Tang Đồng đội mũ lưỡi trai lên lút nép vào vách tường, vừa thấy Hàn Tả Tả liền liếc mắt ngoác.

”Làm ngôi sao chính là khác người ah, ăn mặc kiểu này, thật giống như đại ca hắc đạo!”

Tang Đồng không để ý tới cười nhạo của cô, đưa tay nghịch nghịch hoa hỏi: “Hoa này từ đâu ra?”

Hàn Tả Tả vừa nghĩ đến liền lửa giận đầy mình, thờ dài nói: “Đừng nói nữa, thật không hay ho gì!”

Tang Đồng không thuận theo đeo bám, bộ dáng vô cùng bà tám nhìn chăm chăm cô: “Nói, có đối tượng rồi phải không?”

Hàn Tả Tả tiện tay đem hoa quảng cho Tang Đồng, bước nhanh hai bước nói: “Cậu đếm cánh hoa đi, số lẻ là có, số chẵn là không!”

Tang Đồng luống cuống tay chân tiếp được, thiếu chút nữa bị lá cây bằng nhựa rẻ tiền quẹt trúng hũy dung.

”Tớ sai lầm rồi, này nhất định là kẻ thù cậu đưa !” Tang Đồng sờ sờ gương mặt đau đớn, nhe răng nói, “Đây là hung khí mà!”

Hàn Tả Tả nhàn nhả đi phía trước: “Tìm cái thùng rác ném đi... Cậu hôm nay sao có thời gian rảnh vậy?”

Tang Đồng đi nhanh hai bước đuổi theo cô: “Chị Hannah cho tớ thả lỏng một ngày muốn tớ điều chỉnh lại tâm trạng, ngày mai tớ sẽ bắt đầu ghi âm!”

Hàn Tả Tả cũng vì cô cao hứng, kinh hí nói: “Nhanh như vậy? Xem ra không bao lâu có thể ra album rồi nha!”

Tang Đồng cười rộ lên: “Ra album thì phải chờ một thời gian nữa... Lần này là hát ca khúc chủ đề cho một bộ phim truyền hình! Tả Tả, tớ nói thật, cậu cũng đi đi, hai chúng ta cùng một chỗ, khẳng định đánh khắp thiên hạ không địch thủ. Đến lúc đó, tớ âm động cửu châu, cậu ngực bá thiên hạ!” (ý nói chị Đồng hát hay ko ai bằng, còn chị Tả ngực bự cũng ko ai bằng nốt) (~.~)

Hàn Tả Tả tức giận đến đập cô một cước, lắc lắc đầu, không chút hứng thú độn nói: “Không đi, giống như cậu ra cửa còn giả trang y như kẻ trộm hử? Không có ý nghĩa!”

Tang Đồng phiền muộn thờ dài: “Tớ một mình ở trong giới này không quen biết ai, bị bắt nạt cũng không có người kẻ đỡ...”

Hàn Tả Tả mặt không chút thay đổi nhìn cô một cái: “Đừng làm bộ đáng thương, đối với tớ vô dụng, tớ không gần nữa sắc!”

Tang Đồng có điểm nóng này.

Hàn Tả Tả bắt đầu nói: “Tớ thực không thích hợp làm việc này... Có lẽ chờ tớ tốt nghiệp, không tìm được công việc nào phù hợp, sẽ đến tìm cậu nương tựa, tớ làm trợ lý cho cậu, cậu phải đưa tiền lương nhiều một chút đó nha!”

Tang Đồng nở nụ cười: “Trợ lý làm sao được chứ, cậu thông minh như vậy, lúc trước nếu không có cậu tớ cũng sẽ không ký hợp đồng trở thành nghệ sĩ... Cậu làm người đại diện cho tớ đi, có cậu giúp tớ, tớ nhất định có thể nổi tiếng!”

Hàn Tả Tả còn thật sự nghĩ nghĩ, lắc đầu ghét bỏ cự tuyệt: “Không cần, người đại diện giống như dẫn mối ... Quên đi, không nói cái này nữa, tớ đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cái gì đi!”

Tang Đồng hiện tại đã là nhân viên của Mía, đương nhiên có chút tiền lương, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng khao một châu vẫn là dư dã.

Hàn Tả Tả không chút khách khí đi đến nhà hàng nổi tiếng nhất T thị, một hơi gọi vô số món ăn.

Đồ ăn còn chưa bùng lên, Hàn Tả Tả nhâm chán uống đồ uống, tùy ý nhìn thoáng qua, cứ nhiên nhìn thấy thân ảnh quen thuộc.

Lang Hi chắc là vừa mới cùng người ta ăn cơm xong, từ trong phòng ăn đi ra, quay người lại liền cùng Hàn Tả Tả mặt đối mặt.

Nguyên Đán đêm đó Lang Hi nói một câu an ủi làm cho Hàn Tả Tả tâm sinh cảm kích, nhìn thấy hắn tự nhiên liền hướng hắn vẫy vẫy tay.

Lang Hi tính tình lãnh đạm, lại không thích nói chuyện, Hàn Tả Tả bắt đầu cũng là lễ phép chào hỏi qua hắn mà thôi, vốn tưởng rằng hắn nhiều nhất chỉ gật đầu một cái, không ngờ đến Lang Hi cứ nhiên thẳng hướng phía bên này đi tới.

Tang Đồng tò mò quay sang: “Ai vậy ah?”

Người Hàn Tả Tả quen biết trên cơ bản cô đều nhận thức, đột nhiên thấy một người đàn ông xa lạ dáng người cao ngất mặt lạnh lùng hướng nơi này đi tới, không khỏi thuận miệng hỏi: “Người đàn ông của cậu?”

Hàn Tả Tả thiếu chút nữa trượt tay, quăng cái ly về phía Tang Đồng.

Tang Đồng càng thêm hứng thú đánh giá người đàn ông mặt lạnh nghiêm nghị kia, ái muội hướng Hàn Tả Tả nháy mắt.

Hàn Tả Tả rất muốn đập cho cô một phát, vừa rồi câu “Người đàn ông của cậu” kia kêu lớn tiếng như vậy, ánh mắt Lang Hi đều thay đổi.

Hàn Tả Tả ai thần chính mình vận may không tốt, ở trường học dọa người còn chưa đủ, ra khỏi trường lại không có mặt mũi gặp người.

Tang Đồng còn muốn trêu ghẹo hai câu, Hàn Tả Tả ánh mắt như đao làm cho cô ngoan ngoãn ngậm miệng.

Hàn Tả Tả làm ra vẻ bình tĩnh buông cái ly trong tay, đứng lên cung kính khách khí nói: “Chú Tư xin chào!”

Lang Hi đáy mắt luôn bình tĩnh vô ba lúc này dường như nổi lên từng gợn sóng nhỏ li ti, nhìn kỹ lại, vẫn như cũ lạnh nhạt vô ba như ngày thường.

Lang Hi thần nhiên nhìn thoáng qua Tang Đồng, Tang Đồng lập tức khép lại cái miệng bởi vì kinh ngạc mà mở lớn, lễ phép cười đứng lên: “Chú Tư xin chào, cháu là bạn của Tả Tả!”

Lang Hi gật gù đầu, tầm mắt lại chuyển qua trên người Hàn Tả Tả.

Bản thân Hàn Tả Tả cũng cảm thấy quái lạ, rõ ràng Lang Hi vẫn là mặt than, ánh mắt cũng không có gì biến hóa, cô sao lại hiểu được ý tứ của hắn chứ.

Hàn Tả Tả tự giác trả lời: “Cháu cùng bạn bè đã lâu không gặp, đi đến đây ăn cơm, buổi tối còn phải trở về trường học, sẽ không trở lại nhà!”

Lang Hi trầm mặc nhìn cô, dường như đang trầm ngâm, một lát sau gật gù đầu, ý bảo các cô cứ tự nhiên, liền xoay người rời khỏi.

Lang Hi vừa đi, Tang Đồng khoa trương thờ ra, vỗ vỗ ngực nói: “Giống như máy lạnh siêu bụi, gió lạnh thổi thật mạnh mẽ nha... Cậu khi nào thì có một người chủ trẻ tuổi như vậy, lại còn cảm điếc? Tớ còn tưởng rằng anh ta là người tặng hoa cho cậu nữa kia...”

Hàn Tả Tả cũng biết áp lực đã giảm, tức giận trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái: “Cậu còn nói! Anh ta là em trai thứ tư của Chu Minh Nghĩa, vừa mới về nhà, không hay nói chuyện mà thôi, cái khác tớ cũng không rõ lắm.”

Tang Đồng nghe vậy bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Tớ nói mà, nhìn thật đúng là tuổi trẻ, bộ dạng cũng không sai... Cứ nhiên có cháu gái lớn như cậu vậy, thật là nhìn không ra nha, hai người đứng cùng nhau trông rất xứng đôi!” o~o

“Nói bậy bạ gì đó!” Hàn Tả Tả nhún mày, “Anh ta là chú tư của tớ!”

Tang Đồng không sao cả nhún vai: “Lại không có quan hệ huyết thống, có cái gì quan trọng đâu...”

Hàn Tà Tà đối với Tang Đồng hoàn toàn bó tay rồi, vừa vặn đồ ăn được bung lên, liền không hề quan tâm cô ấy nữa, chăm chú ăn cơm.

Cơm nước xong, Tang Đồng tự động tự giác đi tính tiền, lát sau cao hứng phấn chấn chạy về.

”Tà Tà, vị Chủ Tư này của cậu thực sự là vô cùng tốt bụng nha!” Tang Đồng kéo cánh tay Hàn Tà Tà, “Anh ta thế nhưng lại giúp chúng ta thanh toán.”

Hàn Tà Tà nhũn nhũn mày, trong lòng có chút ngượng ngùng.

Cô từ nhỏ đã quen sinh hoạt một mình, sợ nhất thiếu nợ người khác. Hiện tại tuy rằng dọn vào Chu gia ở, Lang Hi bất quá cũng chỉ là tứ thúc trên danh nghĩa mà thôi, tự dung khi không lại nợ hẳn một bữa cơm, Hàn Tà Tà trong lòng có chút không được tự nhiên nói không nên lời.

Cùng Tang Đồng tâm sự hồi lâu, thẳng đến khi ký túc xá sắp đóng cửa, Hàn Tà Tà mới trở về.

Nghiêm mặt lạnh lùng đuổi hết đám bạn cùng phòng nhiều chuyện, Hàn Tà Tà tắm rửa xong lăn lên giường, cuối cùng cũng có chút thời gian thanh tịnh.

Hôm nay làm cho Tô Tấn bị bề mặt trước đông người, chắc là hẳn cũng nên biết khó mà lui đi!

Hàn Tà Tà không tiếng động thở dài, chỉ hy vọng chuyện khôi hài lần này sớm một chút chấm dứt.

Không nghĩ tới chuyện này lại không lắng xuống.

Ngày hôm sau Hàn Tà Tà xuống lầu ăn cơm, cửa lớn ký túc xá treo hai bức thư pháp đỏ tươi, chữ to ánh vàng rực rỡ thiếu chút nữa chột mù hai mắt Hàn Tà Tà.

”Hàn Tà Tà, tớ nguyện làm cây bông gòn bên người cậu, bảo vệ bông hoa xinh đẹp là cậu!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thế giới nội tâm của tứ thúc: Tang Đồng: “Người đàn ông của cậu?” Hàn Tà Tà: “...” Tứ thúc bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Còn có thể làm người đàn ông của cô ấy!”

PS: câu biểu ngữ thô lộ cuối cùng, ý tứ là “Tớ là cây đại thụ cao ngất, tớ nguyện ý để cậu trở thành cây bông gòn sinh trưởng bên người tớ, sống vai mà đứng dựa vào lẫn nhau...”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ép Buộc Cũng Phải Có Giới Hạn

Sáng sớm tinh mơ bên ngoài ký túc xá liền vây quanh một đám người, thậm chí rất nhiều người một bên lúi rúi thảo luận một bên lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Sáng sớm trời giá rét đông lạnh, Hàn Tà Tà bị kích thích quá mức, chỉ cảm thấy bản thân tức giận đến đỉnh đầu cũng có thể bốc khói, thừa dịp không ai chú ý vội vàng kéo nón trên lưng, lại dùng khăn quàng cổ bao lấy hơn phân nửa khuôn mặt, cúi đầu chen chúc trong đám người rồi đi.

Hàn Tà Tà đánh mặt, ngay cả căn tin cũng không đi, trực tiếp đi đến phòng học, dựa tường ngồi xuống.

Dần dần, nhiều người tới lớp, Hàn Tà Tà mặt không chút thay đổi mở sách, tùy ý để mặc ánh mắt tò mò ngấm tới ngấm lui.

Vừa đến trưa thật vất vả khóa học khô khan đã kết thúc, Hàn Tà Tà quyết định giải quyết dứt khoát một lần cho xong, vừa tan học liền bay nhanh hướng khoa nghệ thuật đi đến.

Khoa nghệ thuật Hàn Tà Tà không quen lắm, cũng không biết Tô Tấn rốt cuộc là thuộc chuyên khoa nào, may mắn là sinh viên khoa nghệ thuật không nhiều lắm, hỏi vài người liền tìm được Tô Tấn.

Tô Tấn mang theo bản kí họa, mới từ phòng vẽ tranh đi ra, vừa nhìn thấy Hàn Tà Tà ở bên ngoài chờ mình, lập tức vui vẻ vẫy vẫy tay.

”Tà Tà, cậu đến tìm tớ cùng đi ăn cơm sao?”

Hàn Tà Tà không muốn bị vây xem, dẫn đầu hướng bên ngoài trường bước đi: “Tôi mời cậu ăn cơm!”

Tô Tấn giữ chặt nam sinh đi ngang qua, bắt tay giao lại này nọ giao cho hắn, còn nói hai câu nói mới vội vàng theo kịp: “Làm sao có thể để cho bạn gái mời khách? Tớ mời cậu đi!”

Hàn Tả Tả gọi lên ý cười trào phúng: “AA đi, miễn cho phân chia không rõ!”

Hàn Tả Tả ý tứ rõ ràng, không muốn cùng Tô Tấn có gì liên quan gì, Tô Tấn lại hoàn toàn lý giải theo một hướng khác, tán dương cười nói: “Không hổ là người bên cạnh tớ! Hiện tại xã hội chủ nghĩa nữ quyền quá độ bành trướng đã khiến nguyên bản chủ nghĩa nữ quyền hoàn toàn biến thành chủ nghĩa cực đoan không thể nói lý, rất nhiều phụ nữ đều xem mình hiển nhiên trở thành nữ vương, cái gì tốt đều muốn có, lại không chịu trả giá tương xứng với phần lợi ích đó...”

Hàn Tả Tả bỗng đứng dừng bước, lạnh lùng nhìn hắn.

Tô Tấn ngậm miệng, nghi hoặc nhú nhú mày, lập tức giật mình cười nói: “Đương nhiên, cậu không phải người phụ nữ như thế! Tớ tin tưởng, dưới sự dẫn dắt của tớ, cậu nhất định có thể nổi trội, vượt qua hẳn xã hội hiện giờ, đi tới con đường chủ nghĩa nhân đạo chân chính sẽ được giải phóng!”

Hàn Tả Tả buồn bực gất gồng, nói sang chuyện khác hỏi: “Cậu muốn ăn món gì?”

Tô Tấn không sao cả nhún vai: “Ăn cái gì cũng được, ở phương diện này, tớ luôn vì quyền lợi của phụ nữ mà ưu tiên trước nhất.”

Đối diện công sau trường học là khu buôn bán, đủ loại ánh đèn chiếu ra từ những quán ăn vô cùng náo nhiệt, Hàn Tả Tả dẫn Tô Tấn chọn một quán ăn thanh tĩnh, tìm vị trí ngay góc ngồi xuống.

Đây là quán ăn nhỏ nên không có vách ngăn, tốp năm tốp ba đều ngồi ở chính giữa quán, may mà không có nhiều người lắm, nói chuyện cũng có chút thuận lợi.

Hàn Tả Tả mắt lạnh nhìn Tô Tấn ngồi xuống, từ đầu lấy ra khăn ướt khử trùng, đem đĩa muỗng chén đĩa trên bàn tỉ mỉ lau từng cái một. (~~~)

Sau đó xách bình trà nhỏ trên bàn, dùng nước nóng tráng sơ qua bộ đồ ăn một lần, thế này mới yên tâm rót ly nước chậm rãi uống.

Người bán hàng cầm thực đơn đi tới, Hàn Tả Tả cũng không thèm nhìn tới, ngón tay gõ gõ mặt bàn nói: “Một phần cơm gà chiên, không cần hành tỏi, cảm ơn!”

Cái gọi là thực đơn bất quá chỉ là tờ giấy A4 phóng to ra mà thôi, Tô Tấn nhú mày đọc lướt qua, nhìn tới nhìn lui nghiên cứu nửa ngày, mới không tình nguyện nói: “Một phần cơm giống của cô ấy, cho thêm một canh trứng.”

Người bán hàng ghi lại xong cầm thực đơn rời khỏi.

Tô Tấn mắt hưng nói: “Sao lại đến những quán như thế này, sớm biết như vậy tớ đã dẫn cậu đi rồi... Cậu nếu như kinh tế khó khăn, lát nữa hãy để tớ tính tiền cho, về sau có việc làm rồi trả lại tớ sau cũng được, đừng quá sĩ diện.” (Ishtar: mỗi lần anh này xuất hiện là ta lại thấy mệt >”<

Hàn Tả Tả cười lạnh: “Tô Tấn, cậu đừng giả vờ giả vịt nữa, cậu không có việc gì để làm trúng đầu đến đây náo loạn hả? Tôi cảnh cáo cậu, cậu nếu lại quấy rầy tôi, tôi cho cậu về sau ngay cả cơ hội trúng đầu cũng không có!”

Tô Tấn lúc này có chút không rõ: “Vì sao? Cậu làm sao có thể không thích tớ, đêm đó rõ ràng là cậu chủ động cùng tớ nói chuyện, còn đối đáp thì từ vớ vớ...”

Hàn Tả Tả không kiên nhẫn khoát tay áo: “Tôi không phải để ý tới cậu, mà là để ý cây hoa kia!”

”Nhưng hoa đó là của tớ!” Tô Tấn đứng lý hợp tình nói, “Cậu nếu không thích tớ, sao lại muốn mượn hoa để tiếp cận tớ?”

Tô Tấn nghĩ nghĩ, cười nói: “Phụ nữ đều thích khẩu thị tâm phi (nghĩ một đằng nói một nẻo), luôn thích chơi trò lạt mềm buộc chặt!”

Hàn Tả Tả đã gặp qua người tự kỷ, nhưng chưa thấy qua ai tự phụ giống như Tô Tấn vậy! Vẫn luôn tự phụ đến mức khiến người cảm phần!

”Tô Tấn, tôi thực sự không thích cậu, cậu không phải dạng người tôi thích!”

Tô Tấn lỗ mũi hướng lên trên trời hừ một tiếng, ánh mắt lóe lóe thập phần đắc ý: “Còn có loại người nào bì được với tớ?”

Hàn Tả Tả đối với hắn đã muốn vô kể khả thi rồi, đơn giản xé rách da mặt, mặt không chút thay đổi nói: “Cậu, không, đủ, tư, cách!”

Hàn Tả Tả không cho hắn cơ hội nói chuyện, nhú mày châm chọc nói: “Tôi thích, ít nhất nhìn qua cũng phải thẳng thắn phóng khoáng thành thật, cho dù miễn cưỡng ngại ngùng, cũng phải giả bộ sâu sắc một chút, ăn nói dễ nghe, đường hoàng, sang hèn cùng thương thức, đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa, làm cho người ta cảm thấy hắn đang đóng kịch, lại giống như cái gì cũng không phải, nhưng hắn xác thực là đang đóng kịch.”

Đoạn đối thoại vòng vo này khiến cho Tô Tấn đầu óc choáng váng.

Hàn Tả Tả dừng một chút, đối với Tô Tấn ghen ghét nhìn trần trối khinh miệt cười: “Cậu muốn đóng kịch, còn không đủ tư cách!”

Tô Tấn sắc mặt trắng xanh, xanh hồng, giận không thể đập bàn: “Tớ không đóng kịch!”

Hàn Tà Tà đối mặt với lửa giận của hắn không thêm để ý, cười nhạt “Nga” một tiếng, nhạt nhẽo mở miệng: “Phải không?”

Tô Tấn hít sâu một hơi, cao quý lãnh diễm thẳng sống lưng, kiêu ngạo mà nói: “Tớ mới không phải loại cặn bã bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa! Bọn họ hiểu được cái gì là chủ nghĩa hiện thực sao? Bọn họ có biết Dostoyevsky đã khai thác tâm lý con người ra sao ư? Bọn họ thậm chí cũng chưa đọc qua 《 Đất hoang 》!” (The waste land – Đất hoang của Thomas Elliot)

Hàn Tà Tà bình tĩnh nói: “Tôi cũng chưa đọc.”

Tô Tấn sùng sốt: “Nhưng là... Cậu đã đọc 《 Nocturne 》.” (một trong những bài thơ của Eliot)

Hàn Tà Tà mỉm cười: “Cậu chỉ vì tôi đọc vài câu thơ mà thích tôi? Tô Tấn, cậu rốt cuộc là thích Elliott, hay là thích tôi?”

Tô Tấn trầm mặc , cau mày đau khổ suy tư.

Hàn Tà Tà ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đối phó với loại con trai bị ám ảnh bởi văn học này, duy nhất biện pháp chính là làm cho hắn tin tưởng, mình là một người vô cùng thô tục tầm thường!

Tô Tấn đột nhiên ngừng đầu, một quyền vỗ tay hoan nghênh, cảm giận rống: “Tớ không phải là GAY, không thích đàn ông!”

Hàn Tà Tà ngẩn người, mới phản ứng lại bọn họ đang dò sai tần số rồi ah... (tức ông nói gà bà nói vịt đó)

Tô Tấn vung nắm tay: “Tớ thích cách Elliott phê phán chủ nghĩa văn học, cũng không phải thích ông ấy! Tớ không có bạn trai, cậu cũng không phải là chị em tốt của tớ!”

Hàn Tà Tà bó tay rồi, không còn hơi sức xua tay: “Bạn học Tô Tấn, cậu có thể bắt đúng trọng điểm hay không?”

Tô Tấn nở nụ cười, đề tài vừa chuyển hỏi: “Cậu buổi chiều có lớp không, chúng ta đi xem phim đi!”

”Không đi!” Hàn Tà Tà không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, “Tôi muốn về nhà!”

Người bán hàng cuối cùng cũng bùng đồ ăn lên, Hàn Tà Tà cơm trưa cũng chưa ăn, lại bị Tô Tấn làm phiền lâu như vậy, đói đến nổi ngực dán vào lưng, cầm muống lên liền ăn ngấu nghiến.

Tô Tấn một tay chống má, tay kia thì cầm cái muống nhỏ không chút để ý quậy quậy chén canh trứng.

Tư thế tao nhã lại lộ ra một chút lười nhác, vẻ mặt cô đơn mang theo một chút phiền muộn, cực kỳ giống ‘tiểu thư sinh’ ngồi ở Starbucks thất thần trầm ngâm trước một ly cà phê.

Tô Tấn sau một lúc lâu im lặng, sâu kín mở miệng: “Tà Tà...”

Hàn Tà Tà vội vàng dựng thẳng tay trái lên, mơ hồ không rõ kêu: “Ngừng, xin cậu đẩy Tô Tấn, để cho tôi ăn xong bữa cơm này đã!”

Tô Tấn phiền muộn mà sâu xa nhìn ra ngoài cửa sổ, sâu kín thờ dài.

Hàn Tà Tà thiếu chút nữa mắc nghẹn luôn cái muống bên trong cổ họng.

Một đĩa cơm rang ăn sạch sẽ, lại nhìn đối diện, đồ ăn Tô Tấn gọi cơ hồ không được đụng đến.

Hàn Tà Tà lau miệng, uống miếng nước, thanh thanh cổ họng, còn thật sự nói: “Tô Tấn, nói thật, đừng ép buộc nữa , tôi không thích cậu, cũng không đáng để cậu thích, cậu nhìn xem cậu nói cái gì tôi cũng đều không hiểu...”

Tô Tấn nhẹ nhàng buông muống, cô đơn thờ dài: “Nghệ thuật gia đều là tịch mịch !”

Hàn Tà Tà cảm thấy những gì mình mới vừa nuốt vào có xu thế phun ra ngoài, vội vàng cắt ngang hắn an ủi nói: “Thế giới này khẳng định có rất nhiều nghệ thuật gia, nghệ thuật gia cùng nghệ thuật gia ở chung một chỗ sẽ không tịch mịch .”

Hàn Tà Tà quay qua một bên mặt khóc không ra nước mắt, cô như thế nào cảm giác mình đột nhiên biến thành tỷ tỷ âm tri kỷ của cậu ta!

Tô Tấn ánh mắt sáng ngời, hai mắt sáng quắc nhìn Hàn Tà Tà: “Cậu nói rất đúng! Nghệ thuật gia cùng nghệ thuật gia cùng một chỗ sẽ không tịch mịch...”

Hàn Tà Tà vui mừng cười rộ lên.

”Cho nên... Tớ nhất định sẽ cố gắng biến cậu trở thành nghệ thuật gia xứng đôi với tớ!” (~~)

Hàn Tà Tà tươi cười cứng đờ.

Tô Tấn dáng người gầy yếu khuôn mặt sáng lạn tràn đầy hào quang, tiêu sái đuổi tay người bán hàng tới, hào phóng tính tiền.

Hàn Tả Tả đã muốn hoàn toàn vô lực, ra khỏi quán cơm, lạnh gió rét cắn thối vào nội tâm một mảnh thê lương của cô.

Tô Tấn hưng trí bùng bùng nói không ngừng: “Trở về tớ sẽ đem mấy tập thơ tớ thích nhất đưa cho cậu, về sau tớ sẽ dẫn cậu đi xem triển lãm tranh, nghe ca kịch...”

Hàn Tả Tả dứt khoát vẫy một chiếc taxi, đỡ cửa xe phát điên rồ giận: “Tô Tấn, cậu nếu lại bày ra trò gì, tôi tuyệt đối sẽ cho cậu đẹp mặt!”

Nói xong, Hàn Tả Tả ghẹn một bụng khí, ngồi vào xe taxi nghênh ngang rời đi.

Nộ khí đằng đằng về nhà, trong phòng khách chỉ có một mình Lang Hi, nhìn thấy Hàn Tả Tả sắc mặt khó coi, trong ánh mắt toát ra một chút ý tứ muốn hỏi.

Hàn Tả Tả dè dặt lừa gạt, tận lực bình tĩnh mở miệng: “Chú Tư, cháu về phòng trước!”

Lang Hi ngồi ở trên sofa, nhìn Hàn Tả Tả đứng đờ đẫn chạy lên lầu, về mặt trầm tư.

Hàn Tả Tả mặt mày ử dột nằm ở trên giường, thật sự không biết muốn bắt Tô Tấn làm sao bây giờ.

Cái loại bệnh thần kinh này, không biết lúc nào sẽ động kinh, cường bức dụ dỗ đối với hần căn bản là vô dụng!

Hàn Tả Tả phiền chán thở ra một hơi, cân nhắc có muốn rat ay ngoạn độc với hần hay không..

Cửa phòng đột nhiên bị gõ vài tiếng, tiết tấu không nhanh không chậm, thanh âm không cao không thấp.

Hàn Tả Tả ngồi dậy, nghi hoặc nói: “Cửa không có khóa!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: ‘Thụ Sủng Nhược Kinh’ Khi Được Đỗ

Ngoài cửa yên tĩnh, Lang Hi trong tay bưng đĩa trái cây đẩy cửa bước vào.

Hàn Tả Tả vội vàng từ trên giường nhảy xuống, rõ ràng đang ở trong phòng mình, lại co quắp tay chân cũng không biết phóng đi đâu.

Lang Hi thẳng tắp đi đến bên giường, đem đĩa trái cây đặt ở đầu tủ trên giường, sau đó yên lặng nhìn chăm chăm Hàn Tả Tả.

Trên chiếc đĩa xinh đẹp bày đủ loại trái cây, cắt thành lát đều đặn bắt mắt, thịt quả trong suốt lán mịn làm cho người ta sinh ra cảm giác thèm ăn.

Hàn Tả Tả tìm tòi nghiên cứu ánh mắt thật cẩn thận nhìn về phía hần, chỉ vào trái cây thụ sủng nhược kinh hỏi: “Cho cháu?”

Lang Hi trầm mặc gật gật đầu.

Hàn Tả Tả cười khan hai tiếng, run rẩy bốc lên một miếng táo đưa vào miệng, lung tung nhai nhai rồi nuốt xuống bụng.

”Ân, ăn ngon lắm! Cảm ơn chú Tư!”

Lang Hi mặc quần áo ở nhà, dáng người cao lớn cường tráng làm cho không gian có vẻ chật chội, cứ như vậy thẳng tắp đứng ở trong phòng, mặt không chút thay đổi nhìn cô, gây cho cô áp lực rất lớn.

Không khí vốn âm áp thoải mái không còn sót lại chút gì, áp lực chột hạ thấp, Hàn Tả Tả chống lại hai mắt của hần, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Hàn Tả Tả cụp mắt, yên lặng từ từ ngồi xuống mép giường, đem trái cây trên bàn ôm vào trong ngực, từng miếng một máy móc cho vào trong miệng.

Vừa mới ăn xong cơm trưa, một đĩa trái cây lớn như vậy cho vào trong bụng, Hàn Tả Tả khóc không ra nước mắt.

Cô là đắc tội với thần tiên nào thế, đối cũng vậy mà ăn no cũng vậy tra tấn cô là sao aaa! Rốt cuộc là thế giới này biến hóa quá nhanh, hay là cô rất lạc hậu không theo kịp nhịp phát triển, vì sao cô cảm thấy gặp người nào người nấy đều không bình thường vậy nha!

Chẳng lẽ là cô khác loài ư?

Hàn Tả Tả đem đĩa trái cây ăn không còn một mảnh, ngẩng đầu trung cầu nhìn về phía Lang Hi.

Ăn xong rồi, cái này ngài vừa lòng rồi chứ?

Lang Hi hơi hơi nhú mày, chống lại ánh mắt ai oán của Hàn Tả Tả.

Trong phòng thực im lặng, chỉ có đồng hồ tích tắc tích tắc chuyển động.

Hai người nhìn nhau không nói gì hồi lâu, Hàn Tả Tả nhìn không được, khẽ mở môi đỏ mọng:

“Ồ —— “

Một tiếng vang dội chợt đánh vỡ yên tĩnh, dư âm còn văng vẳng bên tai, không biết nó dừng lại lúc nào.

Ăn quá no, Hàn Tả Tả che miệng, sắc mặt đỏ bừng, từng cái từng cái một nấc lên.

Chỉ biết tiêu hóa sẽ có vấn đề mà!

Đầu tiên là bị Tô Tấn cài người bệnh thần kinh kia làm cho buồn nôn, còn chưa được yên tĩnh trong chốc lát lại bị chú Tư này ‘nhồi cho vẹt ăn’, giờ thì hay rồi, không có cách nào chống đỡ được nữa!

Hàn Tả Tả đầy bụng ủy khuất, xấu hổ lại khổ sở, muốn dừng lại lại không chế không được, nấc cục từng tiếng một không chịu dừng, vừa mệt vừa vội.

Lang Hi trầm mặc không lên tiếng rót ly nước ấm đến trước mặt cô, Hàn Tả Tả hai mắt nhắm lệ lưng tròn tiếp nhận, liều mạng rót vào trong bụng.

Vừa ngậm một miệng to muốn nuốt xuống, liền cảm thấy trên lưng có một lực lớn truyền đến, Hàn Tả Tả bị vỗ mạnh muốn gập người, một nửa nước trôi vào yết hầu, một nửa nước không chế không được chảy ra ngoài. (Ish: tội nghiệp chị quá ah)

Hàn Tả Tả bị phản ngồi thẳng thất lưng, gất gao cầm chặt cái ly trong tay, chỉ sợ chính mình không nhịn được sẽ đem nước trong ly hắt lên mặt hân.

Tôn kính trường bối, tôn kính trường bối, tôn kính trường bối...

Hàn Tả Tả nhìn lại nhìn, vẫn là không nhịn xuống được: “Chú Tư sao đột nhiên chú lại đánh cháu?”

Lang Hi hờ hững nhìn cô, đột nhiên mở miệng: “Không đánh?”

Hàn Tả Tả sững sốt, phát hiện chính mình bị vỗ như vậy quả nhiên không còn nấc cục nữa rồi.

Lang Hi không giải thích nhiều, thuận tay cầm lấy đĩa trái cây trên bàn hỏi: “Vui về ?”

Hàn Tả Tả không hiểu ra sao trừng mắt nhìn hân. (Ish: mình cũng ko hiểu nè)

Lang Hi cẩn thận nhìn chăm chăm cô, có chút vừa lòng gật gật đầu xoay người rời đi.

Hàn Tả Tả chẳng hiểu ra sao nhìn theo hướng cửa phòng từ từ khép lại, thật sự không thể hiểu nổi tâm tư của người chú này.

Chu lão gia buổi chiều ra ngoài cùng lão chiến hữu chơi cờ, thời điểm trở về phát hiện Hàn Uyển đã tan tâm, cùng Tả Tả cùng nhau ở phòng bếp chuẩn bị cơm chiều.

Chu Quảng Vinh vui cười hơn hỏi: “Lão Nhị còn chưa trở về?”

Hàn Uyển một bên xào rau trả lời: “Minh Nghĩa gọi điện thoại nói buổi tối có xã giao không trở về ăn, ba ngài trước đợi lát nữa, lập tức xong ngay ạ!”

Hàn Tả Tả hỗ trợ giúp một tay, đem rau thơm đã cắt xong thả vào trong nồi.

Hàn Uyển quay sang xào vài cái rồi gấp ra đĩa, thuận tay gấp một miếng thịt dứt vào miệng con gái.

“Ném thử một chút, ăn được chứ?”

Đồ ăn thực nóng, Hàn Tả Tả một bên hô khí, một bên gật đầu tán dương: “Ăn ngon, mẹ làm đồ ăn là ngon nhất!”

Hàn Uyển thực vui vẻ: “Ăn ngon thì lát nữa ăn nhiều một chút!”

Hàn Tả Tả vừa nghe liền buồn bực, lắc đầu nói: “Vẫn là quên đi, con buổi chiều ăn thật nhiều hoa quả, lúc này còn chưa tiêu hóa xong đâu!”

Hàn Uyển bụng chén đưa ra ngoài: “Ăn nhiều hoa quả tốt, bất quá hoa quả không no bụng được, lát nữa con phải ăn nhiều cơm một chút!”

Hàn Tả Tả phụ giúp bụng đồ ăn. Cơm chiều chỉ có Chu Quảng Vinh, Lang Hi cùng hai mẹ con cô, Lang Hi lại là người chẳng buồn hé răng, bữa cơm

này ăn thực im lặng.

Vừa mới com nước xong, Chu Minh Nghĩa đã trở lại, Hàn Uyển vội vàng hỏi: “Đã ăn tối chưa?”

Chu Minh Nghĩa khó chịu mở cổ áo, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Ăn rồi ... Tà Tà cũng ở nhà à! Anh lên lầu tắm rửa trước!”

Hàn Tà Tà sẵn sàng đối với Hàn Uyển nói: “Mẹ, mẹ lên lầu xem cha đi, con ở đây dọn dẹp là được rồi!”

Hàn Tà Tà đem chén bát rửa xong, liền chuẩn bị về phòng mình.

Lúc lên lầu đi ngang qua phòng ngủ của Chu Minh Nghĩa và Hàn Uyển, cửa không khóa hẳn, Hàn Tà Tà sợ ý nhìn thoáng qua, liền thấy Hàn Uyển bụng một đĩa trái cây, mỉm cười ngồi bên cạnh Chu Minh Nghĩa, một bên nhỏ giọng nói gì đó vừa dứt ông ăn trái cây.

Chu Minh Nghĩa mới vừa rồi còn cau có, lúc này vẻ mặt hạnh phúc, cùng Hàn Uyển dứt nhau ăn trái ăn.

Hàn Tà Tà yên tâm, nhìn thấy mẹ mình tìm được nơi nương tựa, cũng vì bà mà vui vẻ, trong lòng lại vì Hàn Uyển chưa bao giờ bày ra bộ dáng ngọt ngào ngây thơ kia cảm thấy buồn cười.

Lắc lắc đầu cười quay lại, Hàn Tà Tà tiếp tục đi về phòng mình, đột nhiên bước chân dừng một chút, nhớ tới chuyện buổi chiều.

Chú Tư đặc biệt gọt trái cây cho cô, sẽ không là vì đồ cô vui vẻ đi? (á à, thì ra là vậy>_<

Đã sắp đến cuối học kỳ, cuộc thi cuối kỳ cũng sắp tới.

Đại học rất nhiều chương trình học, bình thường sinh viên đến lớp rất ít, vừa đến những tiết cuối cùng, phòng học chắc chắn ngồi kín chỗ, tất cả đều lo lắng cho kỳ thi quan trọng.

Hàn Tà Tà không dám ở lúc này bỏ tiết, ngày hôm sau buổi sáng hứng gió lạnh trở về trường học.

Không biết có phải hay không do cuộc thi cuối kỳ sắp đến, hay do Hàn Tà Tà cảnh cáo có chút tác dụng, Tô Tấn cuối cùng cũng chịu yên lặng.

Hàn Tà Tà nhẹ nhàng thở ra, lập tức lao vào khăn trương ôn tập.

Cuộc thi cuối kỳ ở đại học cơ bản rất dễ thông qua, Hàn Tà Tà không có bao nhiêu áp lực liền vượt qua cuộc thi, nghỉ đông cũng đang đến gần.

Bởi vì nhà ngay tại đây, Hàn Tà Tà không giống những cô bạn khác trong ký túc xá vội vã trở về, thi xong liền thoải mái ngủ một giấc, mới nhàn nhã thu thập hành lý.

Đồ đạc không nhiều lắm, trong túi chỉ có hai cuốn sách mượn từ thư viện, lúc đi lại xách cái túi máy tính là được.

Hàn Tà Tà thu thập xong ký túc xá, liền xuống căn tin dưới lầu ăn cơm.

Trong trường học thoáng cái ít đi rất nhiều người, cửa sổ căn tin đều đóng hơn một nửa.

Hàn Tà Tà bụng hộp đựng cơm vừa ngồi xuống, trên bàn liền loảng xoảng nện xuống chồng sách thật dày.

Hàn Tà Tà vội vàng bụng hộp đựng cơm tránh ra xa, sợ chấn động bụi bay vào cơm.

”Tô Tấn, cậu lại làm gì?”

Tô Tấn mang theo tươi cười rạng rỡ, đặc ý dào dạt vỗ vỗ chồng sách: “Đây là những cuốn sách tớ thích nhất, tặng cho cậu...”

”Không cần không cần!” Hàn Tà Tà vội vàng cự tuyệt, “Tô Tấn tôi cảm ơn cậu, tôi đối với việc trở thành nghệ thuật gia không có hứng thú, tôi chính là người nhàm chán không thú vị, bình thường nhiều nhất chỉ xem truyện tranh... Đồng sách này cậu cứ giữ lại từ từ xem đi!”

Tô Tấn ngồi đối diện với cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nhận lấy! Cậu yên tâm, sách này tớ đều xem qua ...”

”Bời thế nên mới phải xem lại!” Hàn Tà Tà đau đầu kịch liệt nhìn hắn, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nắng, “Cậu không biết phải xem nhiều lần mới tìm được cảm giác thăng hoa trong đó sao?”

Tô Tấn ản ý đưa tình nhìn cô, vẻ mặt say mê: “Tà Tà, tớ chỉ biết cậu hiểu tớ nhất!”

Hàn Tà Tà yên lặng quay đầu, cô vừa rồi có nói gì sao...

Tô Tấn vỗ vỗ bộ ngực nói: “Tà Tà cậu yên tâm, những cuốn sách này tớ đều để lại cho mình một phần, cậu không cần lo lắng sẽ phiền đến tớ.”

Hàn Tà Tà phiền muộn nhìn nhìn chồng sách cao ngất: “Tô Tấn, tôi thực sự không cần, lại nói tôi lát nữa sẽ về nhà, nhiều như vậy tôi cũng đem không hết...”

”Không quan hệ!” Tô Tấn vùng tay lên, “Tớ giúp cậu!”

Hàn Tà Tà phiền nhất là cái loại này vẫn nhân cấp tiến lại mục nát, đối với những thứ bọn họ tôn sùng một chút hứng thú cũng không có.

Hàn Tà Tà ngăn chặn không kiên nhẫn dâng tràn trong lòng, ân cần thân thiện dụ dỗ nói: “Tô Tấn, cậu xem, cậu hiện tại đối với tôi cảm giác không hài lòng mới có thể nghĩ muốn cải thiện tôi... Bởi vậy có thể thấy được, cậu cũng không thích tôi! Tô Tấn, tôi không nghĩ sẽ thay đổi bản thân, trên đời này có rất nhiều cô gái phù hợp với lý tưởng của cậu, người cũng đứng ở trên người tôi lãng phí thời gian được không?”

Tô Tấn lắc lắc đầu: “Điều này sao là lãng phí thời gian chứ? Nếu trình độ suy nghĩ của cậu tăng lên, đây không phải là một chuyện rất tốt sao? Được rồi, đừng nói nữa, cậu phải về ký túc xá lấy hành lý sao?”

Hàn Tà Tà phút chốc không còn gì để nói, cô có thể làm gì Tô Tấn đây, trùm bao bố đánh cho một trận? Tìm giáo viên phụ đạo cáo trạng?

Tô Tấn ghen đỏ mặt, cắn răng đem chong chóng sách dày cộm kia xách lên.

Hàn Tà Tà bất đắc dĩ đứng dậy, may mắn hiện tại căn tin không có mấy người, bằng không cô chắc sẽ lại bị vây xem.

Hàn Tà Tà mang theo khuôn mặt được trùm kín thoải mái đi về ký túc xá, Tô Tấn mệt đến nỗi ngồi trên mặt đất thở hổn hển giống như con chó nhỏ.

”Cậu nói xem cậu đây là đang làm cái gì?” Hàn Tà Tà thờ dãi, “Đồng sách này tôi căn bản sẽ không xem!”

Tô Tấn khoát tay áo, dồn sức hít một hơi đem sách ôm vào trong ngực, lắc lư lắc lư nói không thành chữ: “Đi thôi!”

Tô Tấn hai tay nâng sách, hai tay kéo căng thẳng tắp, chong chóng kia rất cao, cơ hồ hoàn toàn ngăn che mất tầm mắt của hắn.

Hàn Tà Tà nhìn hắn một cánh tay run lên, đột nhiên liền cảm thấy con giận vui đi không ít.

Hoàn hảo không cần đi đến cửa chính, bãi đỗ xe cách ký túc xá không xa lắm, Tô Tấn đem sách đặt trên mặt đất, thờ phỉ phò từ trong túi quần lấy ra chìa khóa xe.

Hàn Tà Tà đưa mắt ngắm nhìn số xe, trêu ghẹo nói: “A, vẫn là trên đường chạy chậm một chút!”

Tô Tấn mệt đến nói không nên lời, khinh thường hừ hừ, cước bộ càng không ngừng hướng về phía trước.

Tô Tấn đi đến bên cạnh chiếc xe jeep loang lổ cũ nát màu lục, mở cửa xe vỗ vỗ, kiêu ngạo mà nói: “Xe kia rất tặc!”

Hàn Tà Tà buồn cười gật gật đầu: “Đúng đúng đúng, xe jeep của ngài mới có phong cách a!”

Tô Tấn đắc ý hừ một tiếng, nhát nhát ga, xe ầm vang long chạy lên.

Hàn Tà Tà chỉ đường, đến cửa nhà, Tô Tấn thối nghiêm mặt hỏi: “Nhà cậu ở chỗ này?”

Hàn Tà Tà xách túi lên nhảy xuống xe: “Đúng vậy, cảm ơn cậu đưa tôi về, chong chóng kia cậu vẫn nên mang về đi...”

Tô Tấn đẩy cửa xe bước xuống, nhìn nhìn cửa sắt lớn uy nghiêm, ê ảm than thở: “Hủ bại!”

Hàn Tà Tà linh cơ vừa động: “Đúng, tôi chính là hủ bại, người đầy hơi tiền, còn thấp kém thô lỗ!”

Tô Tấn khoát tay áo, giống như thi nhân nói: “Dù là vậy, tớ miễn cưỡng không chê cậu là được...”

Hàn Tà Tà còn muốn nói gì nữa, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng thắng xe.

Lang Hi từ trên xe bước xuống, quần áo màu đen y, phụ trợ thêm cái bao tay da, đi đôi boots sáng loáng, vẻ mặt hờ hững, dáng người cao ngất, giống như thần tượng viễn cổ trên chiến trường đầm máu chém giết, ngang nhiên cường thế, khí thế không thể đỡ...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Thông Minh Bị Thông Minh Hại

Hàn Tà Tà đột nhiên cảm thấy giống như có thiên quân vạn mã đang ồ ạt chạy qua trong lòng mình, chợt bừng tỉnh dường như bản thân đang ở giữa chiến trường khốc liệt, đất rung núi chuyển hò hét kinh sợ tâm linh.

Mà nội tâm sau khi bị thiên quân vạn mã đi qua để lại ấn ký, dồn dập xao động khuếch tán mãi không dứt.

Lang Hi bước đi đến trước mặt Hàn Tà Tà, vẻ mặt hồ hững, môi mỏng mím lại nhìn qua nhặt nhẻo lạnh lùng.

Lang Hi cũng không thèm nhìn tới Tô Tấn đứng bên cạnh, cúi đầu hỏi: “Không đi vào?”

Thanh âm trầm thấp, giống như vào ngày đông gió lạnh thổi phàn phật.

Hàn Tà Tà nháy mắt khôi phục lại tinh thần, đối với tâm trạng phập phồng lúc này không khỏi cảm thấy có chút khó hiểu, cười khan che giấu, chỉ vào Tô Tấn giới thiệu nói: “Đây là bạn đại học của cháu, Tô Tấn.”

Ishtar: ngôi xung bên đó chỉ có 1 (wo - ni: ta - người) mà bên mình thì rất nhiều, mình để cho đúng thân phận của anh chị chứ Tô Tấn ko nghe ra chị là cháu anh đâu nhé.

Tô Tấn giống như ngày thường tư thái kiêu căng không coi ai ra gì, ánh mắt né tránh, chỉ ậm ừ cho qua “Ngô” một tiếng.

Hàn Tà Tà ngạc nhiên nhìn nhìn Tô Tấn, lại nhìn về mặt lạnh lùng của Lang Hi, không nghĩ tới kẻ luôn xem nhân loại là rác rưởi khiến người người căm phẫn, cũng có lúc sợ hãi!

Hàn Tà Tà đắc ý cười rộ lên, con ngươi xoay động, nhiệt tình thân thiết dán sát lại gần Lang Hi, cổ lấy dũng khí nắm cánh tay của hắn, kiên trì nói: “Tô Tấn, đây là bạn trai... tôi, tôi ở nhà của anh ấy, năm nay ở nhà của bọn họ qua năm mới!”

Lang Hi quanh thân hàn khí nghiêm nghị, trầm mặc không nói nhìn chăm chăm cô, nhìn đến da đầu Hàn Tà Tà run lên một trận, trong lòng bàn tay ảm ướt, tỏa ra mồ hôi lạnh.

Hàn Tà Tà vẻ mặt bi tráng, cắn răng cố chịu đựng khí áp cực lớn này, chờ khi Tô Tấn biết khó mà lui, như vậy sẽ dừng tay.

Tô Tấn ngạc nhiên trừng mắt nhìn bọn họ, sắc mặt cổ quái hỏi: “Bạn, bạn trai?”

Hàn Tà Tà cố gắng trấn định gật gật đầu: “Đúng vậy, tôi lúc trước không phải đã nói với cậu rồi sao?”

Lang Hi cuối cùng cho Tô Tấn một cái liếc mắt.

Tô Tấn sắc mặt bỗng dung đỏ lên, không tình nguyện lăm cúi đầu, cung kính nói: “Lang ca!”

Hàn Tà Tà tròn mắt há hốc mồm mà hỏi: “Hai người quen biết?”

Tô Tấn đối với Hàn Tà Tà liếc mắt xem thường, khinh thường bĩu môi.

Lang Hi hờ hững gật đầu: “Có việc?”

Tô Tấn vội vàng lắc đầu: “Không có việc gì không có việc gì, em chính là đưa Tà... Hàn Tà Tà về nhà, người đã đưa về rồi, vậy em đi đây, tạm biệt Lang ca!”

Tô Tấn cũng không tiếp tục cưỡng bách Hàn Tà Tà nhận lấy sách của hắn, nhảy lên xe Jeep, đạp chân ga, vội vàng chuồn mất.

Ngần tính vạn tính không tính đến Tô Tấn cùng Lang Hi quen biết, tiền triển này Hàn Tà Tà không kịp chuẩn bị rồi, lập tức không biết kết thúc như thế nào, quần bách đòi mạng, hận không thể cho hai người bọn họ mỗi người một quyền, đánh cho bọn họ mất trí nhớ.

”Đi vào?”

Hàn Tà Tà cả kinh ngẩng đầu, chống lại tầm mắt của Lang Hi, cặp mắt kia vẫn như cũ lạnh nhạt tĩnh mịch, giống như đầm nước lạnh lẽo không gợn sóng, sâu xa trầm tĩnh.

Hàn Tà Tà sắc mặt không khỏi đỏ lên, lúc này mới phát hiện chính mình còn đang gắt gao kéo cánh tay Lang Hi, không khỏi ngượng ngừng buông tay ra, vội vàng lui về phía sau hai bước.

Lang Hi thần sắc không rõ, Hàn Tà Tà cũng nhìn không thấu ý nghĩ trong lòng hắn, đành phải cười gượng hai tiếng, giống như lo đang giải thích: “Tô Tấn và cháu học cùng đại học, cậu ta muốn cháu làm bạn gái, có chút dây dưa không dứt, vì đề cho cậu ta chết tâm, vừa rồi mới có thể cố ý lừa cậu ta... Thực xin lỗi a Chú Tư, không nghĩ tới hai người lại biết nhau.”

Hàn Tà Tà nói xong mặt nóng càng lợi hại hơn, thật là có đủ dọa người, thuận miệng nói bậy không gạt được Tô Tấn, ngược lại bị vạch trần ngay lập tức.

Lang Hi nhìn Hàn Tà Tà, chậm rãi nhíu mày lại.

Hàn Tà Tà trong lòng căng thẳng, không yên bất an dò xét hắn, sẽ không mang đến phiền toái cho hắn đi? Vạn nhất Tô Tấn thêm mắm thêm muối rêu rao ra ngoài, chẳng phải là...

Lang Hi suy tư hồi lâu, chậm rãi mở miệng nói: “Yêu sớm không tốt.”

Hàn Tà Tà: “...”

Hàn Tà Tà nháy mắt dờ khóc dờ cười, không nghĩ tới Chú Tư ậm ừ nửa ngày liền nhen ra một câu như vậy.

Lang Hi dời đi tầm mắt, nhìn về phía trước, về mặt đen lại lập lại một lần: “Yêu sớm không tốt.”

Hàn Tà Tà tâm tình vốn khản trương lập tức bay đi không ít, nhìn không được cười ra tiếng: “Chú Tư, cháu đã trưởng thành!”

Nghe vậy Lang Hi nghiêng đầu nhìn về phía cô, sau đó tầm mắt hơi hơi di chuyển xuống phía dưới.

Hàn Tà Tà phản xạ có điều kiện nhìn xuống ngực mình, hai tay gắt gao che ở trước ngực, đỏ mặt phát điên nói: “Chú Tư!”

Lang Hi mặt không chút thay đổi dời tầm mắt, cước bộ càng không ngừng hướng phía trước đi tới, thân nhiên gật đầu nói: “Àn, trưởng thành!”

Rõ ràng là ngữ điệu bình thản trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại làm cho Hàn Tà Tà nghe ra trong đó ẩn chứa một tia chế nhạo.

Hàn Tà Tà trong gió hỗn độn cứng ngắc tại chỗ, đột nhiên liền bị phẫn .

Ngực phẳng cũng bị người châm chọc cười nhạo xem thường, vì sao ngay cả ngực lớn cũng là sai lầm aaa!

Hơn một tháng nghỉ đông, Hàn Tà Tà rảnh rồi không có chuyện gì làm, cả ngày ru rú ở nhà, không khỏi cảm thấy trống trải.

Trước kia còn có thể lôi kéo Tang Đồng chạy chơi khắp nơi, hiện tại Tang Đồng đang bận mở rộng sự nghiệp của cậu ấy, ngay cả gặp mặt tâm sự một ngày cũng không dễ dàng.

Năm mới lại sắp tới, Hàn Tà Tà ghé vào đầu giường lật xem lịch, lần sau nghỉ đông và nghỉ hè nhất định phải tìm một công việc, không thể nhàn rỗi như vậy, ở Chu gia không có việc gì thật sự đáng sợ.

Cuối năm mọi người đều có vẻ bận rộn, ngay cả Chu lão gia đã về hưu đều cả ngày không thấy bóng người, vội vàng đi thăm hỏi bạn bè xung quanh, đại trạch Chu gia to như vậy, thường xuyên chỉ có một mình Hàn Tà Tà.

Hàn Tà Tà đi xuống lầu, nhàm chán muốn chết mờ tì.

Vừa rồi là Tang Đồng.

Hàn Tà Tà vốn không mấy quan tâm tin tức giải trí, từ sau khi Tang Đồng trở thành nghệ nhân, ít nhiều cũng bắt đầu chú ý một chút.

Là một cái tiết mục nhỏ, giới thiệu những câu chuyện đằng sau mỗi ngôi sao.

Tang Đồng tươi cười tuy rằng ngại ngùng, đối đáp vẫn mang theo chút non nớt, nhưng cũng không mất hào phóng nhảy bèn.

Hàn Tà Tà đang xem say sưa, đột nhiên nghe thấy cửa lớn truyền đến tiếng vang.

Không bao lâu Lang Hi đi đến, đứng ở cửa vỗ vỗ tuyết trên quần áo.

”Di, bên ngoài tuyết rơi sao?”

Đại khái ở bên ngoài gió lạnh hừng gió lạnh một lúc lâu, vừa tiến vào trong phòng ấm áp, chớp mũi Lang Hi có chút phiếm hồng, có vẻ so với bình thường không nói không cười bộ dáng thân thiết rất nhiều.

Hàn Tà Tà nhìn hấn gật gật đầu, sớm đã thành thói quen với sự trầm mặc ít nói của hấn, cũng không thèm để ý, tiếp tục vui ở trên sofa xem tiết mục.

Lang Hi lên lầu thay quần áo lại đi xuống, bụng lỵ nước ấm ngồi ở bên cạnh, không chút để ý xem tivi.

Hàn Tà Tà cảm thấy không khí hơi lạnh, liền chỉ chỉ tivi cười nói: “Đây là bạn của cháu.”

Lang Hi uống nước, nghe Hàn Tà Tà nói chuyện phiếm về bạn của mình, trong phòng khách chỉ có hai người, lại ngoài ý muốn không còn cảm thấy lạnh nữa.

Hàn Tà Tà nói hồi lâu không nghe Lang Hi trả lời, cũng biết người như hấn chỉ sợ đối với những chuyện này không có hứng thú, một tiết mục kết thúc, liền ngừng lại.

Hàn Tà Tà bỏ lại điều khiển từ xa, đang suy nghĩ tìm cái gì về phòng của mình, chợt nghe đến Lang Hi đột nhiên mở miệng: “Cô ấy bảo cháu vào giới showbiz?”

Hàn Tả Tả ngẩn người, không nghĩ tới hần cư nhiên luôn lắng nghe cô nói, gật gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Lang Hi nhú nhú mày, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đừng đi, loạn!”

Lời tuy ngắn gọn lạnh lùng, trong đó lại lộ ra quan tâm làm cho Hàn Tả Tả trong lòng ấm áp.

Hàn Tả Tả không sao cả nhún vai: “Cháu vốn cũng không tính đi, Tang Tiểu Đồng tài nghệ song toàn còn có thể, chứ bằng vào khả năng của cháu, nếu đi, cháu cái gì cũng không...”

Lang Hi quay sang nhìn về phía cô, còn thật sự nói: “Không, cháu nhảy đẹp lắm!”

Hàn Tả Tả ngạc nhiên: “Chú làm sao mà biết?”

Lang Hi trầm mặc không đáp.

Hàn Tả Tả nghĩ nghĩ cũng liền hiểu được, nhất định là ngày đó Chú Tư thấy cô ở trong phòng múa loạn rồi.

Hàn Tả Tả ngượng ngùng cười rộ lên, không nghĩ tới cô đột nhiên được khen, vội vàng thụ sủng nhược kinh khoát tay, khiêm tốn nói: “Cháu đó là nhảy chơi thôi, thực nghiệp dư ...”

Hàn Tả Tả bỗng nhiên nhớ tới cảnh tượng cùng Chú Tư lần đầu tiên gặp mặt, cô ăn diện trang điểm xinh đẹp, đứng trước gương nhảy múa, không khỏi có chút thẹn thùng.

Lang Hi ánh mắt có chút thất thần, cảm cái ly ngồi ở chỗ kia, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hàn Tả Tả nghĩ đến bữa tiệc tất niên lần đó, không khỏi lại nghĩ tới Tô Tấn, tò mò hỏi: “Chú Tư là như thế nào quen biết Tô Tấn? Cháu thấy cậu ta dường như rất sợ chú ... Hiếm có ai có thể trấn trụ được kẻ thù sinh tự phụ kia!”

Lang Hi ánh mắt nhắc lên, hồ hững nói: “Không chỉ Tô Tấn, rất nhiều người đều sợ tôi.”

Hàn Tả Tả cả kinh giật mình nhận ra cô nhất thời không nghĩ kỹ nói sai rồi, vội vàng lấp bắp giải thích: “Thực xin lỗi, cháu không phải có ý kia... Cháu chỉ là muốn nói...”

Muốn nói Tô Tấn tên khốn kia khó được có lúc cũng thành thật.

Hàn Tả Tả đột nhiên cảm thấy giải thích như vậy nói cũng như không, không khỏi trầm mặc .

Lang Hi sắc mặt bất động, nhìn không ra là có để ý hay không, buông cái ly hỏi: “Cậu ta quấy rầy cháu?”

Hàn Tả Tả lắc lắc đầu: “Cũng chưa tới mức đó, chính là có đôi khi dây dưa không dứt...”

”Tôi đi giáo huấn cậu ta.”

Hàn Tả Tả vội vàng cự tuyệt: “Không không không, không cần, cháu tự mình có thể thu phục .”

Lang Hi không thêm nhắc lại.

Mùa đông trời tối rất nhanh, đảo mắt bên ngoài liền tối rồi.

Cơm chiều qua đi, Chu lão gia mệt mỏi, sớm trở về phòng nghỉ ngơi .

Hàn Uyển cùng Chu Minh Nghĩa thương lượng, giao thừa ở Chu gia bởi lão gia đón giao thừa, đầu năm lại đến thăm bà ngoại Hàn Tả Tả.

Nhà của cha Hàn Tả Tả bên kia không có thân thích gì, chỉ có mẹ của Hàn Uyển, trước kia mừng năm mới Hàn Tả Tả thường xuyên cùng mẹ về nhà thăm bà ngoại.

Vốn Chu lão gia định đón bà về đây sống chung, nhưng bà ngoại tuổi đã lớn không thích ra khỏi cửa, Hàn Uyển suy nghĩ đầu năm về nhà thăm bà.

Hàn Tả Tả nghe xong giật mình, lập tức đề nghị: “Con đi bồi bà ngoại đi!”

Chu Minh Nghĩa nhú nhú mày phản đối: “Như vậy sao được?”

Hàn Tả Tả vừa vặn không muốn ở lại Chu gia, vội vàng nói: “Không có việc gì , bà ngoại một mình cũng quanh quẩn, con đang nghĩ đông lại không có chuyện gì làm! Ba, mẹ, hai người qua năm mới còn muốn đi thăm hỏi bạn bè thân thích, đi cũng không thể ở được bao lâu, còn không bằng để cho con đi đi!”

Hàn Uyển nhưng thật ra đối với cô yên tâm, Hàn Tả Tả từ nhỏ đã độc lập, từ trước đến nay không cần người khác quan tâm lo lắng cho con bé.

Chu Minh Nghĩa vẫn là không đồng ý: “Con một tiểu cô nương đi xa như vậy, hiện tại năm mới, ngồi xe cũng không thuận tiện...”

Hàn Tà Tà mở miệng, còn chưa nói chột nghe đến Lang Hi ngồi ở một bên đột nhiên lên tiếng: “Tôi đưa cô ấy.”

Lời này vừa ra, mọi người đều kinh ngạc nhìn phía hắn.

Lang Hi rất ít mở miệng, cùng ai đều là một bộ dáng lạnh lùng, đột ngột nói chen vào như vậy, phòng khách lập tức im lặng.

Hàn Tà Tà cảm kích nhìn hắn một cái, cười nói: “Chú Tư lái xe đưa con đi, mọi người có thể yên tâm rồi đi!”

Chu Minh Nghĩa không thể nói thêm gì nữa, chỉ có thể liên miên căn nhắc dặn dò Lang Hi: “Vậy phiền toái chú rồi, đường tuyết trơn trượt, chạy xe chậm một chút, hôm đó nếu không về thì hôm sau lại về, trăm ngàn đừng ở ban đêm lái xe...”

Lang Hi khẽ gật đầu, không đợi ông nói xong, đứng lên bước đi.

Ngay cả Hàn Tà Tà đều có chút ngồi không yên, sợ Chu Minh Nghĩa lại tiếp tục lái nhải dặn dò với cô, cũng đi theo lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Một Đường Ấm Áp Làm Bạn

Nhà bà ngoại Hàn Tà Tà ở một trấn nhỏ gần thị xã, không tính xa, nhưng là đường lại không dễ đi.

Trước đây Hàn Tà Tà mỗi lần về nhà, đều là trước ngồi xe đường dài đến thị xã, lại bắt xe buýt đến thị trấn, sau đó từ thị trấn gọi xe đi trấn trên.

Lần này Lang Hi lái xe đưa cô về, liền thuận tiện hơn rất nhiều, Hàn Uyển nhân cơ hội này mua cho bà ngoại rất nhiều đồ, trong túi nhét đầy đồ còn chưa đủ, lại ở chỗ ngồi phía sau nhét đầy hàng tết.

Cứ như vậy, Hàn Tà Tà chỉ có thể ngồi vào ghế phụ, thành thành thật thật cột chặt dây an toàn.

Trên đường có tuyết đọng, lượng xe cộ trên đường cao tốc đầu xuân rất đông, xe chỉ có thể chạy chậm chậm.

Lang Hi lái xe hết sức chuyên chú, Hàn Tà Tà nhàm chán xoay qua xoay lại, phát hiện xe này quả thực giống như xe mới được lái lần đầu, trên xe cái gì cũng không có, thậm chí ngay cả đĩa CD đều tìm không thấy.

Hàn Tà Tà không nói gì tựa vào trên cửa kính xe, chống đầu nhìn Lang Hi.

Tuyết đã muốn ngừng, thời tiết trong lành, không khí mang theo cái mát lạnh đặc hữu của những ngày đông, ánh mặt trời mùa đông ấm áp chiếu khắp mọi nơi, lại được nền tuyết trắng xóa chiếu xạ ra ánh sáng chói mắt.

Lang Hi chăm chú nhìn phía trước, từ bên cạnh nhìn sang, mũi cao thẳng, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng tựa như cùng những hạt tuyết trắng xóa đầy trời ngoài kia hòa làm một thể.

Hàn Tà Tà ngẩn người nhớ lại, lần đầu gặp gỡ, Lang Hi giống như khối băng ngàn năm không tan, cứng rắn lạnh lẽo, bén nhọn, tản ra hơi thở uy nghiêm đáng sợ.

Mà sau khi quen thuộc một chút, Hàn Tà Tà chỉ cảm thấy Lang Hi càng giống tuyết trên đỉnh núi cao quanh năm không thay đổi, bề ngoài tuy rằng lạnh lẽo, nhưng bên trong lại mềm mại tinh tế, mang theo một chút cảm giác trống trải. (Ishtar: tóm lại là anh rất lạnh rất khốc ~o~)

Lang Hi dường như nhận thấy được tầm mắt của Hàn Tà Tà, nghiêng đầu, khuôn mặt nghi vấn nhìn về phía cô.

Hàn Tà Tà có chút ngượng ngùng dời tầm mắt, làm như lơ đãng nói: “Chú lái xe không thích nghe nhạc sao?”

Hàn Tà Tà bất quá là cảm thấy hai người một đường trầm mặc như vậy có chút không được tự nhiên, cũng không trông cậy vào Lang Hi quan tâm cô, tự quyết định nói: “Như vậy cũng tốt lắm, miễn cho phân tâm, có thể giảm bớt những sự cố ngoài ý muốn.”

“Không phải.” Lang Hi đột nhiên mở miệng, “Mệt chỉ muốn ngủ.”

Hàn Tà Tà sững sờ, cười nói: “Vậy chú có thể tìm những bài sôi động nha.”

Lang Hi lắc lắc đầu: “Rất âm ỉ.”

Hàn Tà Tà trải qua một đoạn thời gian ở chung, phát hiện tứ thức cũng không giống như bề ngoài cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, dần dần cũng thoải mái nói chuyện.

Hàn Tà Tà câu có câu không cùng hắt tán gẫu, phần lớn thời gian đều là cô nói, Lang Hi nghe, ngẫu nhiên hỏi vấn đề gì, cũng sẽ trả lời một hai câu.

Đi được một đoạn thời gian, phía trước xe càng ngày càng nhiều, Lang Hi cũng theo đó mà thả chậm tốc độ, đi theo phía sau đoàn xe thông thả tiến về phía trước.

Lang Hi thuận tay lấy một chai nước đưa cho cô.

Hàn Tà Tà nhận lấy uống hai ngụm, ngượng ngùng nói: “Tứ thức có ghét bỏ cháu nói nhiều hay không? Kỳ thật cháu trước kia không dong dài như vậy, chỉ là thường xuyên ở chung với Tang Tiểu Đông, cậu ấy là một cái máy phát, cháu phần lớn nghe nhiều hơn nói, hiện tại chú tư không nói lời nào cháu đành phải nói không ngừng...”

Hàn Tà Tà đang nói huyền thuyên chợt dừng lại, nhin không được tò mò hỏi: “Giọng Chú Tư lúc nói chuyện rất êm tai, vì sao bình thường không thích nói chuyện?”

Lang Hi hồ hững trả lời: “Khi còn bé nói lắp bắp, lặp lại một lần liền bị mẹ tôi đánh một lần, nói nhiều sai nhiều, sau dứt khoát không nói tốt hơn.”

Hàn Tà Tà không nghĩ tới còn có nguyên do như vậy, tưởng tượng ra cảnh Lang Hi mặt than nói lắp, không khỏi bật cười.

Xe đột nhiên dừng lại.

Hàn Tà Tà nghĩ hành động của cô rất dễ khiến hán hiểu lầm cô đang cười nhạo hán, vội vàng nói: “Thực xin lỗi, cháu không phải cười chú nói lắp...”

Lang Hi cời dây an toàn: “Tôi xuống xe nhìn xem.”

Hàn Tà Tà lúc này mới phát giác phía trước đã xếp thành một hàng xe thật dài.

Được một lát thì Lang Hi mở cửa xe ngồi vào, mặt không chút thay đổi nói: “Con đường phía trước bị tuyết làm cho tắc nghẽn, đang khẩn cấp dọn tuyết, phải chờ một lát.”

Hàn Tà Tà vừa nghe không khỏi có chút lo lắng, trước kia có nghe qua tuyết lớn làm tắc đường, có xe bị kẹt trên đường cao tốc đến mấy ngày.

Lang Hi thần nhiên nói: “Sẽ không lâu lắm.”

Hàn Tà Tà nghĩ cũng đúng, mấy ngày nay tuy rằng tuyết rơi không ngừng, nhưng lại là trận tuyết nhỏ, phỏng chừng không mất bao nhiêu thời gian liền có thể đi tiếp được rồi.

Hàn Tà Tà từ phía sau lấy chút đồ ăn vặt, mở bịch bánh bích quy đưa cho Lang Hi: “Chú Tư có đói bụng không?”

Lang Hi lắc lắc đầu, Hàn Tà Tà liền ăn một mình.

Trong xe tuy rằng có máy sưởi, nhưng ngồi không trong này lâu như vậy cũng có chút buồn chán.

Chắc rằng trong chốc lát cũng không thể đi ngay được, Lang Hi dứt khoát xuống xe, đi đến ven đường, cúi đầu châm một điếu thuốc.

Bên ngoài là một mảnh mênh mông trắng xoá, Lang Hi một thân trang phục màu đen đứng trong gió lạnh, ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng, tư thái nhàn tản cầm điếu thuốc, không chút để ý thờ ra một ngụm, khói trắng phun ra nhanh chóng biến mất trong gió.

Hàn Tà Tà từ từ dừng lại động tác đang ăn, không biết vì sao, đột nhiên liền cảm thấy chú tư như vậy thoạt nhìn làm cho người ta đau lòng.

Rõ ràng là dáng người mạnh mẽ cao lớn, lại toát ra cảm giác vô cùng tịch mịch.

Thật giống như, cây đại thụ tự do vươn cành giữa thiên nhiên, ánh trăng soi sáng cả một dòng sông. Trời đất tuy rộng lớn, nhưng không có ai làm cho hán vương bận, duy chỉ một mình cô độc.

Giống như, chiếc thuyền đơn độc giữa bầu trời xanh thẳm, chỉ biết căng rộng cánh buồm trôi đến đường chân trời – trợ trợ, lẻ loi.

Hàn Tà Tà đột nhiên hiểu được sự lãnh tính của Chú Tư.

Vẫn nhớ rõ không lâu trước đây, người mẹ luôn sống nương tựa lẫn nhau tìm được hạnh phúc của mình, từ nay về sau không cần sự bảo hộ chăm sóc của cô nữa, khi đó tâm tình của Hàn Tà Tà, chính là như vậy.

Lang Hi ném điếu thuốc, lại đứng ở đó thêm một lúc nữa, đợi mùi khói tàn đi bớt, mới trở lại trong xe.

Hàn Tà Tà không biết sao lại thế này, ma xui quỷ khiến vươn tay, đem một miếng bánh bích quy nhét vào trong miệng của hán.

Tư vị ngọt ngào trong nháy mắt xâm chiếm đầu lưỡi, mùi trà thơm ngát cùng vị hạnh nhân tràn đầy trong khoang miệng.

Lang Hi ngẩn ra, cau mày, cứ như vậy ngậm miếng bánh quay lại, lẳng lặng nhìn Hàn Tả Tả.

Hàn Tả Tả ý thức được động tác này có chút thân thiết quá mức, xấu hổ tránh đi tầm mắt Lang Hi, cố gắng bình tĩnh lấy ra một miếng bánh bích quy, vừa ăn vừa làm như không có việc gì nói: “Lúc đến nơi chắc còn sớm, trước ăn chút gì đó lót bụng...”

Lang Hi trầm mặc nhìn chằm chằm Hàn Tả Tả, thong thả nhấm nuốt đồ ăn trong miệng.

Hàn Tả Tả bị hấn nhìn sắc mặt nóng lên, giấu đầu hờ đuôi cười nói: “Cháu cũng không biết lái xe, lỡ như chú trên đường đói bụng, cũng chỉ có thể chịu.”

Hàn Tả Tả chính là không ngẩng đầu lên, gắt gao nhìn chằm chằm bánh bích quy trong tay, như là có thể nhìn ra bông hoa xuất hiện.

Phía trước đột nhiên phát ra tiếng kèn xe, đoàn xe chậm rãi chuyển động.

Hàn Tả Tả vui vẻ, nhẹ nhàng thở ra: “Rốt cục cũng thông!”

Lang Hi quay sang, đập chân ga, trong ánh mắt thế nhưng toát ra chút tiếc nuối nhàn nhạt.

Tri hoãn như vậy, không nghĩ tới đã đến buổi chiều.

Hàn Tả Tả ăn uống no đủ thì có chút mệt mỏi, máy sưởi trong xe thổi qua làm cô thiu thiu, không bao lâu, Hàn Tả Tả liền lệch qua bên ghế ngủ mất.

Lang Hi nhìn vô một cái, chỉnh nhiệt độ cao lên một chút, tận lực làm cho xe chạy ổn định, thuận tay đắp cho cô chiếc áo khoác.

Chặng đường kế tiếp rất thông thoáng, lúc trời gần tối thì thị trấn.

Còn lại đi như thế nào Lang Hi cũng không biết.

Hàn Tả Tả ngủ rất say, đột nhiên xe dừng lại khẳng định sẽ làm cô thức giấc.

Lang Hi nghĩ nghĩ, dứt khoát lái xe chạy vòng quanh thị trấn.

Ở trong xe thực dễ ngủ, tuy rằng bình thường không ngủ say như vậy, nhưng lác lư lác cũng không dễ dàng tỉnh lại.

Thời điểm Hàn Tả Tả rốt cục mở mắt ra, phát hiện sắc trời đã tối đen.

“Đến chỗ nào rồi?”

Hàn Tả Tả ngồi xuống, phát hiện trên người là áo khoác của Lang Hi, ôm áo nhìn ra ngoài cửa xe, không khỏi sợ hãi kêu: “Đều đến thị trấn!”

Hàn Tả Tả nhìn xem thời gian, lại suy nghĩ, liền hiểu được chuyện gì xảy ra.

“Chú gọi cháu dậy là được rồi, không biết đã chạy bao nhiêu vòng... Đi về phía bắc, phía trước có một trạm xăng, sau đó rẽ phải, theo đường nhỏ đi thẳng.”

Lang Hi nhấp mím môi, cái gì cũng chưa giải thích, dựa theo chỉ dẫn của cô rẽ hướng xe.

Cũng may mấy năm trước chính phủ cấp chi phí tu sửa lại đường xá, bằng không đã trễ thế này, khẳng định phải ở lại thị trấn ngủ một đêm, ngày mai mới có thể đến nơi.

Quẹo trái quẹo phải, hơn nửa tiếng sau mới đến nhà bà ngoại.

Hàn Tả Tả nhảy xuống xe, bà cụ ở cửa chờ, không biết đợi bao lâu.

“Bà ngoại sao bà không chờ ở trong nhà, bên ngoài rất lạnh!”

Bà ngoại cười vỗ vỗ tay Tả Tả: “Bà nghe mẹ cháu nói hôm nay cháu đến, mãi không thấy cháu bà rất lo lắng... Vị này là?”

Hàn Tả Tả vội vàng giới thiệu: “Bà ngoại đây là Chú Tư của Chu gia, chú ấy lái xe đưa cháu đến!”

Lang Hi lễ phép hướng bà cụ cúi đầu: “Bà ngoại.”

Bà ngoại hoảng sợ vội vàng bước lên phía trước lôi kéo hấn: “Ôi, đừng hành lễ lớn như vậy, người một nhà không cần khách khí đâu... Chàng trai trẻ mau vào nhà đi, xưng hô như thế nào a?”

Lang Hi khó được không bày ra khuôn mặt lạnh lùng như mọi khi, đỡ bà cụ đi vào trong nhà: “Lang Hi, bà ngoại gọi cháu thế nào cũng được.”

Bà ngoại ha ha cười: “Cháu cũng không thể gọi ta là bà ngoại, này không phải rối loạn thứ bậc sao? Cháu là em chồng Tiểu Uyển, gọi ta là thím !”

Lang Hi rất biết nghe lời gật đầu: “Thím!”

Bà ngoại lôi kéo Lang Hi ngồi xuống, chỉ huy Hàn Tả Tả: “Tứ Lang mau ngồi xuống nghỉ ngơi, Tả Tả châm trà cho Chú Tư cháu đi!” (~”~)

Hàn Tả Tả suýt tí nữa thì trượt, lao đảo một cái dừng lại, bất đắc dĩ nói: “Bà ngoại bà gần đây lại xem hí kịch rồi...”

Lang Hi vẫn như cũ mặt không chút thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Hàn Tả Tả, khó được lộ ra một chút mờ mịt.

Hàn Tả Tả buồn cười, cũng không giải thích, rót trà cho hắn, sau đó liền để bọn họ ngồi xuống nói chuyện phiếm, một mình cô vào phòng dọn dẹp.

Đệm chăn tất cả đều sạch sẽ, Hàn Tả Tả thu thập một gian phòng cho Lang Hi ở, trần nhà không có điều kiện mua máy sưởi, chỉ có phòng bà ngoại có một cái.

Hàn Tả Tả lo lắng buổi tối trời lạnh, lấy ra túi sưởi ấm cầm tay, nhét vào trong chăn.

”Bà ngoại, cháu sắp xếp xong rồi, đã khuya, bà nên đi ngủ sớm!”

Bà cụ ban ngày ở bên ngoài đợi hồi lâu, lúc này tinh thần có chút không khỏe, nghe vậy lại nói thêm hai ba câu, liền vào nhà nghỉ ngơi.

Hàn Tả Tả vỗ vỗ bả vai Lang Hi, trêu ghẹo nói: “Tứ Lang đi ngủ đi, giường đã trải cho chú rồi, đêm nay đành ở tạm qua một đêm!”

Hàn Tả Tả xoay người muốn đi nấu nước nóng, vừa mới đi được hai bước trên tay căng thẳng.

Lang Hi kéo tay Hàn Tả Tả, dưới ánh sáng mờ nhạt ánh mắt sâu thẳm khó hiểu, ngẩng đầu thâm trầm nhìn cô.

Tìm Hàn Tả Tả bỗng dưng đập loạn nhịp, tay bị nắm chặt, không được tự nhiên cười cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Lang Hi im lặng nhìn cô thật lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: “Tứ Lang là cái gì?”

Hàn Tả Tả buồn cười nhíu mày, trêu tức nói: “Ngô, là nha... Con trai đứng hàng thứ tư trong nhà ... nhũ danh?”

Lang Hi trầm mặc gật đầu, hồ hững nói: “Tốt lắm ”

Hàn Tả Tả dờ khóc dờ cười rút tay ra: “Tốt cái gì... Chú Tư chờ một lát, cháu đi nấu nước nóng cho chú tắm rửa...”

Lang Hi còn thật nghiêm túc nói: “Kêu Tứ Lang.”

Hàn Tả Tả không nói gì liếc mắt xem thường: “Vậy Tứ Nương đâu! Quên đi, kêu Lão Lang đi!”

Hàn Tả Tả vào trong bếp nấu nước, xách ấm nước và một cái chậu đi vào phòng Lang Hi.

”Đây là nước ấm, chú tẩy rửa sơ rồi đi ngủ đi!”

Lang Hi tắm sơ qua rồi ngồi trên giường, giường nhỏ bằng gỗ vừa thấp vừa chật, lại trải tấm chăn thật dày.

Xốc chăn lên chui vào, Lang Hi ngẩn ra, dùng chân đẩy ra một cái túi sưởi ấm màu vàng.

Chăn ấm áp dễ chịu, Lang Hi cởi quần áo nằm vào, trong lòng ôm túi sưởi, chỉ cảm thấy một đêm này đặc biệt yên tĩnh ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nhận Hồng Bao Phải Hôn Một Cái

Ngày hôm sau thời điểm Lang Hi tỉnh lại, Hàn Tả Tả và bà ngoại đã sớm rời giường .

Bà ngoại đi sân lớn trong trấn luyện quyền, Hàn Tả Tả một mình trong phòng bếp chuẩn bị điểm tâm.

Lang Hi vừa mới tỉnh ngủ, ra cửa phòng liền thấy Hàn Tả Tả trong phòng bếp nho nhỏ loay hoay không ngừng, ánh nắng buổi sáng theo cửa sổ xuyên thấu rơi vào, sương trắng quanh quần chung quanh, khuôn mặt Hàn Tả Tả mơ hồ không rõ, một tay nắm cái nồi, một tay cầm muỗng khuấy không ngừng.

Cảnh tượng yên tĩnh bình thường như vậy, không hiểu sao làm cho Lang Hi đầy lòng một mảnh ấm áp an bình, đó là hình ảnh khói lửa hồng trần giữa không gian nhỏ bé không đáng kể nhưng lại trân quý vô cùng.

Hàn Tà Tà nhìn thấy Lang Hi rời giường, mỉm cười nói cho hắn nơi đặt bàn chải đánh răng, khăn mặt.

Lang Hi không biết suy nghĩ cái gì, sau một lúc lâu mới gật gật đầu đi rửa mặt.

Bà ngoại sau khi trở về, Lang Hi cũng thu thập xong rồi, Hàn Tà Tà liền đem điểm tâm mang lên bàn.

”Chú Tư ăn trước chút cháo cho ấm bụng!”

Hàn Tà Tà múc cho bà ngoại một chén cháo, rồi lại múc cho Lang Hi một chén.

Bất quá chỉ là chút bánh trứng bột, cháo hoa bình thường, Lang Hi lại cảm thấy có một dòng ôn nhu đặc biệt đang nhân nhật lưu chuyển.

Lang Hi mở miệng ăn cháo, nhận không được ở trong lòng hơi hơi tự giễu, khi nào thì bắt đầu, hắn nhưng lại cũng có những thứ cảm xúc này?

Cơm nước xong, bà ngoại không cho Hàn Tà Tà thu thập bát đũa, bảo Tà Tà mang theo Chú Tư lên trần trên đi dạo, mua chút đặc sản mang về Chu gia.

Hàn Tà Tà thấy Chú Tư không phản đối, quay về phòng lấy khăn quàng cổ cùng hắn đi ra ngoài.

Gần đến cuối năm, chợ trên trần nhỏ cũng tương đối náo nhiệt.

Hàn Tà Tà sợ nhất là thời điểm đi dạo phố mua này nọ làm quà cho người khác, lại nhìn Lang Hi trưng ra vẻ mặt cứng ngắc thâm trầm, tuy rằng vẫn là bộ dáng không chút thay đổi, nhưng Hàn Tà Tà có thể đoán được trong lòng hắn đang phiền muộn.

Hàn Tà Tà vội vàng mua chút đặc sản địa phương, liền lôi kéo Chú Tư ra khỏi chợ.

Tuy rằng nhiệt độ không khí vẫn rất thấp, nhưng bởi vì mặt trời tỏa ánh nắng sưởi ấm, đi ở bên ngoài cũng không thấy lạnh bao nhiêu.

Thôn trấn này rất nhỏ, ngày thường phần lớn người trẻ tuổi ra ngoài làm việc, chỉ còn lại người lớn và trẻ nhỏ, thập phần yên tĩnh, lúc này mọi người ra ngoài làm công gấp gấp trở về mừng năm mới, trấn nhỏ liền chột náo nhiệt hẳn lên.

Lang Hi một tay xách hai cái gói thật to, cùng Hàn Tà Tà sóng vai đi ở trong thôn trấn, trên đường người đi đường lui tới không giống như trên thành phố vội vã vội vã, mọi người cười lớn tiếng chào hỏi nhau, tạo nên bầu không khí thật hòa thuận vui vẻ.

Thường thường có đứa nhỏ hét chói tai chạy qua bên người, ngẫu nhiên còn có thể bất ngờ quăng đến một chiếc pháo, “Phanh” một tiếng ở bên chân nổ tung.

Hàn Tà Tà bất ngờ không kịp phòng bị hoảng sợ, thét chói tai, dờ khóc dờ cười uy hiếp cậu bé thực hiện được trò đùa dai kia, đứa nhỏ này căn bản không sợ, làm cái mặt quỷ liền hi hi ha ha chạy mất.

Lang Hi lù lù bất động nhìn hết thấy phát sinh trước mắt, khí thế kia, làm cho Hàn Tà Tà cảm thấy cho dù có quăng bom đến cũng không nhất định có thể nhìn thấy hắn nhú mày.

Hàn Tà Tà đe dọa đứa nhỏ kia không được, liền nở nụ cười: “Nơi này thực hẻo lánh, cũng không có nhiều hạn chế như vậy, lãnh đạo nơi này cũng không cấm đốt pháo, vừa đến năm mới nhà nhà đều đốt pháo, còn có thể viết câu đối, thực náo nhiệt...”

Hàn Tà Tà đơn giản giới thiệu cho hắn phong thổ địa phương, vừa đi vừa chỉ vào kiến trúc hai bên thuyết minh vài câu.

Trở lại nhà bà ngoại, Lang Hi liền cáo từ rời đi.

Bà ngoại nhưng thật ra rất thích hắn, lôi kéo tay hắn nhiệt tình giữ lại.

Lang Hi trước nay không giỏi ứng phó những trường hợp thế này, trong lúc nhất thời trừ bỏ “Thật có lỗi” cũng không biết nên nói câu khách sáo nào.

Hàn Tà Tà nhìn Chú Tư hiếm khi lộ ra vẻ mặt xấu hổ không biết làm sao, cảm thấy thập phần mới mẻ thú vị, vui vẻ trong chốc lát mới tiến lên giải vây.

”Tốt lắm bà ngoại, chú tư còn có việc, sao có thể ở lại chỗ này! Bà nếu không thả người đi, lát nữa trễ rồi lái xe không an toàn!”

Bà ngoại thế này mới lưu luyến không rời nói: “Kia Tứ lang có rảnh lại đến chơi, cứ xem chỗ của thím như nhà mình, trăm ngàn đừng khách khí!”

Lang Hi trong lòng thở phào nhẹ nhõm, gật gật đầu thành khẩn nói: “Nhất định!”

Hàn Tà Tà đem đặc sản mua được đặt vào trong cốp xe, lại từ trong phòng xách ra mấy cái túi, đặt bên cạnh ghế lái.

”Tất cả là đồ ăn vặt cho chú, trên đường có khát nước đói bụng thì dùng, lái xe phải cẩn thận...”

Lang Hi đứng cạnh xe lẳng lặng nhìn cô, lúc này hơn mười giờ ánh nắng mặt trời rực rỡ, không khí trong trẻo rất tốt, bầu trời sáng sủa không mây.

Hàn Tà Tà vui vẻ cười nói: “Chú Tư nhớ nói mẹ cháu yên tâm, bà ngoại hết thấy đều tốt...”

Lang Hi đột nhiên mở miệng: “Di động”

Hàn Tà Tà sững sốt, không rõ vì sao mình lại lấy di động đưa cho hắn: “Làm sao vậy?”

Lang Hi cúi đầu ở điện thoại của cô bấm bấm trong chốc lát, sau đó đưa lại cho cô nói: “Trước khi trở về thì gọi cho tôi, tôi tới đón.”

Hàn Tà Tà vừa muốn nói không cần, Lang Hi liền mở cửa xe ngồi xuống

Hàn Tà Tà đành phải nắm di động vẫy tay với hắn: “Chú Tư, tạm biệt!”

Hàn Tà Tà nhìn theo xe Lang Hi biến mất ở cuối đường, đột nhiên cảm thấy đáy lòng có chút tiếc nuối và cô đơn.

Hàn Tà Tà hoảng sợ, thậm chí an ủi chính mình, nhất định là cô rất nhàm chán mới có thể miên man suy nghĩ.

Bà ngoại ở bên ngoài phơi nắng, trong tay lựa đồ ăn, thấy cô trở về thuận miệng hỏi: “Đi rồi?”

Hàn Tà Tà gật đầu, ngồi xổm xuống muốn giúp đỡ.

Bà ngoại vội vàng vẫy tay: “Không cần, cháu vào phòng xem tivi đi!”

Hàn Tà Tà trở lại trong phòng, lười xem tivi, ngồi xuống tò mò mở điện thoại trong tay, nhìn trong danh bạ quả nhiên có thêm dãy số của Lang Hi, tên nhập vào là “Tứ Lang”. (*O*)

Hàn Tà Tà dở khóc dở cười, Chú Tư rốt cuộc đối với xưng hô này thật chấp nhất ah!

Ngày ba mươi, Hàn Tà Tà cùng bà ngoại nấu bánh trôi ăn, xem chương trình chào xuân được một lát bà ngoại liền chống đỡ không được nên đi ngủ.

Giao thừa hàng năm đều không khác nhau mấy, Hàn Tà Tà cảm thấy không thú vị, dù sao cô cũng không có tâm tư gì đón giao thừa, liền tắt tivi chui vào phòng ngủ.

Bên ngoài thực yên lặng, đêm trừ tịch – đêm 30 nhà nhà đoàn viên, lúc này bên ngoài rất ít người đi lại, đều ở trong nhà cùng mọi người chờ đón năm mới.

Tết âm lịch mấy năm trước cũng là như vậy, phần lớn cùng mẹ trôi qua, có đôi khi đến nhà bà ngoại cũng chỉ có thêm một người, Hàn Tà Tà sớm đã thành thói quen, cũng không cảm thấy quanh quẩn.

Nằm trong ổ chăn cũng ngủ không được, lúc trời tờ mờ sáng, di động của Hàn Tà Tà rung lên liên tiếp không ngừng, mở hộp thư, bên trong có rất nhiều tin nhắn chúc tết, trước đọc tin của Tang Đồng, liền gửi lại một tin hồi đáp.

Nghĩ nghĩ, Hàn Tà Tà tìm được tên “Tứ Lang”, cũng gửi đi một tin nhắn.

Đối lập với sự yên tĩnh bên này của Hàn Tà Tà, Chu gia vô cùng náo nhiệt, trường bối, con cháu đều tụ tập trong phòng khách, đèn đuốc sáng trưng, trên bàn bày đầy đồ ăn vặt, bánh mứt và trái cây, góc bên kia bày một bàn mạt chược, trong phòng tràn ngập tiếng nói chuyện cùng tiếng cười vang.

Lang Hi trừ bỏ Chu Quảng Vinh cùng Chu Minh Nghĩa còn có thể phản ứng lại hai câu, với người khác thì hờ hững. Hắn quay về Chu gia vốn rất trẻ, lúc trước lại luôn ở nước ngoài, rất ít ở tại Chu gia, cùng các anh trai đều không thể tự nhiên nói chuyện, huống chi lúc này cơ hồ toàn là thân thích chưa thấy qua mặt, lại hoàn toàn xa lạ.

Lang Hi thân phận xấu hổ, lại trung ra vẻ mặt người lạ chớ lại gần, tui nhỏ thấy hắn đều tự giác đi đường vòng, liền cũng không có ai tùy tiện cùng hắn chào hỏi.

Lang Hi vẫn là lần đầu tiên ở Chu gia qua năm mới, chỉ cảm thấy nặng nề đến cực điểm. Một mình ngồi bên cửa sổ, chậm rãi uống ly rượu trong tay, đột nhiên cảm thấy di động trong túi rung lên.

Trước giờ ít có ai gửi tin nhắn cho mình, Lang Hi cho tới bây giờ cũng chưa từng gửi qua tin nhắn nào.

Lang Hi không chút để ý lấy ra nhìn nhìn, lập tức ngồi ngay ngắn.

”Chú Tư, năm mới vui vẻ, mọi sự như ý! Tiền mừng tuổi cho chú nợ trước!”

Lang Hi ngẩn người, đối với dòng chữ ngắn ngủi trên màn hình ngẩn người.

Chu Quảng Vinh hướng về Lang Hi trong góc sáng sủa đang cúi đầu nghịch di động hết lớn một tiếng: “Lão Tứ lại đây, đến nhận tiền mừng tuổi của con!”

Chu Quảng Vinh luôn cảm thấy thiếu đứa con trai út này rất nhiều, phát bao lì xì cho một đám cháu trai xong còn dư lại một cái, liền thét to Lang Hi muốn phát cho hắn.

Lang Hi nghe được “Tiền mừng tuổi”, nhú nhú mày, hơi hơi trầm ngâm đi tới.

Chu Quảng Vinh không nghĩ tới hắn hôm nay nề mặt như vậy, cư nhiên vừa gọi một tiếng đã tới, trong lòng càng thêm cao hứng, đem một cái hồng bao thật dày đưa cho hắn.

Bên cạnh một đám trẻ con được tiền mừng tuổi thật dày cao hứng vô cùng, giờ hồng bao nhào vào trong lòng Chu Quảng Vinh, quyết miệng ở trên mặt ông hôn một cái thật vang.

”Cám ơn gia gia!”

Lang Hi chuyên chú nhìn mấy ông cháu cười đùa, vẻ mặt có chút đăm chiêu, cầm hồng bao trong tay rời đi.

Hàn Tả Tả đã ngủ từ bao giờ, đột nhiên bị tiếng pháo liên tiếp bên ngoài đánh thức.

0 giờ rồi, một năm mới chính thức bắt đầu.

Ishtar: lúc làm tới đây, mình vốn định giao thừa năm nay mới post chương này ấy chứ. ^o^

Hàn Tả Tả lấy ra di động, thấy là tin nhắn của Lang Hi.

”Chúc mừng năm mới, tiền mừng tuổi trở về cho cháu.”

Hàn Tả Tả khóe miệng giật giật, nở nụ cười.

Đầu năm nay thực ít có người gửi tin nhắn còn nghiêm trang dùng dấu chấm câu, phỏng chừng Chú Tư căn bản không nhận ra ý tứ trêu chọc của cô.

Mùng hai tết, Chu Minh Nghĩa cùng Hàn Uyển mới đến nhà bà ngoại.

Bà ngoại thực vui vẻ, tự mình xuống bếp làm một bàn lớn đồ ăn, vài người vây quanh lại một chỗ, thế này mới có cảm giác mừng năm mới.

Hàn Uyển ở T thị công tác tuy rằng không vất vả, nhưng ngày nghỉ không nhiều lắm, một năm cũng không về được vài lần, lần này qua năm mới về nhà, liền chuẩn bị ở lâu vài ngày bồi bà cụ.

Hàn Uyển còn lúc còn trẻ thì chồng qua đời, một mình mang theo Tả Tả đi T thị, nhiều năm tịch mịch cơ khổ như vậy, nay rốt cục có thể sống hạnh phúc, bà ngoại cũng thực vì bà mà vui vẻ.

Vừa qua mừng sáu, tết âm lịch cũng kết thúc, vài người đã bắt đầu rời nhà trở lại làm việc.

Chu Minh Nghĩa và Hàn Uyển còn phải đi làm, cũng phải đi về, Hàn Tả Tả còn có một số khóa học cũng sắp khai giảng, liền cùng bọn họ ngồi xe trở về T thị.

Đến Chu gia, vừa vặn là giờ cơm chiều.

Hàn Tả Tả lúc ăn cơm phát hiện thiếu Lang Hi, tò mò hỏi: “Chú Tư đâu ạ?”

Chu Quảng Vinh vừa ăn vừa nói: “Không biết, chắc có xã giao...”

Hàn Tả Tả cũng không hỏi nhiều, ngồi xe lâu như vậy toàn thân mỏi mệt, cơm nước xong liền trở về phòng tắm rửa nghỉ ngơi.

Vừa nằm xuống liền ngủ thẳng tới sáng, Hàn Tả Tả đánh ngáp một cái ra khỏi phòng, đã nhìn thấy Lang Hi đứng trước mặt.

”Chú Tư, chào buổi sáng!”

Lang Hi sừng sốt, hiển nhiên tới hôm qua trở về trễ, không biết cô cũng đã trở lại.

Hàn Tả Tả thấy hắn nhìn chằm chằm mình như không vừa ý, buồn bực hỏi: “Làm sao vậy?”

Lang Hi trầm ngâm một lát, xoay người trở về phòng của mình, sau đó lấy ra một cái hồng bao đưa cho cô.

Hàn Tả Tả bật cười: “Chú Tư cháu chỉ nói giỡn thôi, chú còn cho là thật sao ... Tiền này cháu không thể nhận!”

Lang Hi cau mày, gất gao mím môi, đem hồng bao cố chấp đẩy tới trước mặt cô. (Ish: chị ko lấy thì cho em đi anh ^o^)

Hàn Tả Tả từ chối nửa ngày, nhìn hấn về mặt kiên trì, đành phải nhận lấy, sờ sờ cảm thấy rất mỏng, may mắn không nhiều tiền như vậy, liền yên tâm.

Lang Hi thấy cô chịu nhận rồi, sắc mặt dịu đi, hai mắt chờ mong nhìn chăm chăm cô.

Hàn Tả Tả không rõ vì sao, xoay người đi vào phòng bếp: “Chú Tư ăn điểm tâm không?”

Lang Hi ngạc nhiên trừng mắt nhìn cô, mày gắt gao nhăn lại.

Trong phòng bếp có lưu lại chút đồ ăn, Hàn Tả Tả lấy ra, quay người lại nhìn đến Lang Hi mặt trầm như nước nhìn chăm chăm cô.

Hàn Tả Tả buồn bực để đồ trong tay xuống: “Rốt cuộc làm sao vậy?”

Lang Hi trầm mặc không nói, đem tầm mắt chuyển qua túi tiền của Hàn Tả Tả.

Hàn Tả Tả vừa thuận tay đem hồng bao nhét vào trong túi tiền, chỉ lộ ra một góc nhỏ, theo ánh mắt của hấn nhìn đến, rút ra hồng bao đưa cho hấn, ngập ngừng hỏi: “Chú Tư nghĩ... muốn lấy lại?”

Lang Hi lắc lắc đầu, đem hồng bao đẩy trở lại.

Hàn Tả Tả không rõ: “Chú Tư rốt cuộc chú muốn làm gì?”

Lang Hi rốt cục mở miệng: “Cháu thu tiền mừng tuổi.”

Hàn Tả Tả hoàn toàn mờ mịt: “Đúng vậy, chú cho cháu, ta nhận?”

”Sau đó.”

Hàn Tả Tả nghi hoặc nghiêng đầu: “Sau đó?”

Lang Hi dáng vẻ bỗng nhiên có chút nôn nóng, ánh mắt đảo qua lại chính là không chịu nhìn cô, há miệng thở dốc lại không biết nói sao, vành tai chậm rãi chuyển sang màu hồng nhạt. (Ish: ta nghi nghi nha nha nha...)

Hàn Tả Tả thử nói: “Sau đó... Năm mới vui vẻ?”

”Không phải.”

Hàn Tả Tả quả thực muốn phát điên, chẳng lẽ nhận tiền mừng tuổi, nói ‘chúc mừng năm mới’ còn không được, thật phải thành thành thật thật hành lễ chúc tết hay sao?

Lang Hi liếc nhìn cô một cái, cả lỗ tai đều đỏ ửng rồi, nghĩ nghĩ gian nan giải thích: “Ba cho đứa nhỏ tiền mừng tuổi... Đứa nhỏ, đứa nhỏ... hôn ba...”
(~o~)

Hàn Tả Tả ngẩn ra, đột nhiên bật cười ra tiếng.

Lỗ tai Lang Hi đỏ đến nỗi có thể rỉ ra máu, co quắp bất an đứng ở nơi đó, ánh mắt khó hiểu nhìn Hàn Tả Tả cười to không ngừng.

Hàn Tả Tả một tay đỡ cái bàn, một tay ôm bụng, cười đến gập người lại, nước mắt đều chảy ra.

Hàn Tả Tả cười không dừng lại được, khổ sở khoát tay áo, dứt quãng nói: “Ôi, không được... Mắc cười chết cháu rồi! Chú Tư, chú... Cho tới bây giờ chưa nhận qua tiền mừng tuổi?”

Lang Hi trầm mặc lắc lắc đầu, trong lòng ần ần cảm thấy mình nào loạn rất đáng cười sao.

Hàn Tả Tả thật vất vả mới ngừng được tiếng cười, nghiêm mặt ngồi xuống, về mặt cổ quái nói: “Chú tư, việc này... nhận tiền mừng tuổi của trưởng bối, bình thường đều phải dập đầu chúc tết trưởng bối...”

Lang Hi sắc mặt bỗng dưng biến thành màu đen, mắt tự nhiên liên tục chài tóc.

Hàn Tả Tả cố nén cười tiếp tục nói: “Chưa từng nghe qua ở đâu có phong tục nhận tiền mừng tuổi, phải hôn một cái ... Chú Tư, đứa nhỏ phỏng chừng là được nhận tiền rất cao hứng, cùng gia gia làm nũng mà thôi!”

Lang Hi tính cách quái gở, mẹ của hấn cũng có chút vấn đề về thần kinh, trong quá khứ qua năm mới nhiều lắm là thêm chút đồ ăn, tập tục này họ tự nhiên không biết.

Huống chi, Lang Hi lúc còn nhỏ liền cùng mẹ ra nước ngoài, đối với việc này càng thêm không biết.

Hàn Tả Tả nói xong lại muốn cười, nhin hồi lâu, nhìn đến Chú Tư về mặt mặt than quần bách đứng ở đằng kia, vẫn là không nhận được cười lên tiếng.

Lang Hi mím môi, nhìn về phía Hàn Tả Tả cười không ngừng, ánh mắt hơi hơi mị lên.

Sau đó, Lang Hi đột nhiên cúi thấp người, thật nhanh hôn lên trán Hàn Tả Tả.

Tiếng cười chợt đình chỉ, Hàn Tả Tả há hốc miệng, không thể tin tưởng mắt nhìn hần.

Xúc cảm lạnh lạnh như chuồn chuồn lướt nước, Lang Hi chạm một chút liền nhanh chóng lui về phía sau, thẳng lưng nhìn cô, trong mắt ẩn ẩn ý cười.

Trên trán cảm giác mát lạnh nhẹ nhàng vờn quanh thật lâu không tiêu tán, Hàn Tả Tả ngây ngốc ngồi ở chỗ kia, chậm rãi đỏ mặt.

Lang Hi xụ mặt nghiêm trang mở miệng: “Tôi đang làm nũng.”

Nói xong, chậm rì rì xoay người rời đi.

Nụ hôn khê khàng cơ hồ có thể xem như chưa từng xảy ra, lại làm cho tim Hàn Tả Tả đang đập chợt đình chỉ, thẳng đến Lang Hi rời đi, mới lại đột nhiên nhảy lên, kịch liệt va chạm vào vách tường trong lòng ngực.

Hàn Tả Tả chỉ cảm thấy, lúc đôi môi kia chạm vào trên trán cô, giống như đem linh hồn cô hút đi, chỉ để lại một chút cảm giác mát lạnh mềm nhẹ, cố chấp chiếm lấy toàn bộ ý thức.

Hàn Tả Tả đột nhiên hoàn hồn, hoảng sợ đứng lên trốn về phòng mình, rất lâu mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Chú Tư là trưởng bối, là trưởng bối, là trưởng bối... (Ish: sau này nhớ niệm câu này nha chị)

Hàn Tả Tả mãnh liệt đập giường, trưởng bối còn đối với cô làm nũng!

Trong đầu một mảnh hỗn loạn, Hàn Tả Tả rót ly nước, muốn bản thân bình tĩnh lại.

Đụng đến hồng bao trong túi tiền, không chút để ý mở ra, bên trong là một tấm chi phiếu nhẹ tênh.

Hàn Tả Tả cầm lên ngắm một cái, lập tức phun hết nước trong miệng ra.

Này này này... Đây là tập tục của hào môn thế gia?

Hàn Tả Tả khóc không ra nước mắt đếm số 0 đằng sau, chỉ cảm thấy dân phố chợ như cô bỗng dưng trở thành người giàu có cũng không bị kinh hách bằng việc này ...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Quyết Định Tiến Vào Giới Giải Trí

Vô duyên vô cớ sao có thể nhận số tiền lớn như vậy của người khác chứ.

Hàn Tả Tả lúc này cũng không quan tâm đến lễ phép hay e thẹn, vội vàng nhảy dựng lên cầm chi phiếu lao ra bên ngoài.

Lang Hi nghe được tiếng đập cửa, vừa nghe điện thoại vừa đi ra mở cửa, ra hiệu bảo Hàn Tả Tả tiến vào.

Đây vẫn là lần đầu tiên Hàn Tả Tả vào phòng của Lang Hi, trừ bỏ một số vật dụng cần thiết, trong phòng một chút vật trang trí khác đều không có, có thể tóm gọn trong hai từ “trống trải”.

Lang Hi đứng ở cửa sổ vừa nghe xong điện thoại, vừa dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Hàn Tả Tả liếc mắt một cái, “Ân” một tiếng liền cúp điện thoại.

Hàn Tả Tả thu hồi tầm mắt đang đánh giá xung quanh của mình, vội vàng cầm chi phiếu trong tay đưa cho hần: “Chú Tư, số tiền này cháu không thể nhận.”

Lang Hi cau mày, không rõ nhìn cô.

Hàn Tả Tả thành khẩn nói: “Lòng tốt của Chú Tư cháu xin nhận, nhưng là vô duyên vô cớ, cháu thật sự không thể nhận số tiền lớn như vậy!”

Lang Hi không tiếp lấy, trầm mặc một lát nói: “Tiền mừng tuổi.”

Ý tứ chính là, tiền này không phải vô duyên vô cớ đem cho cô.

Hàn Tả Tả thờ dài, đem chi phiếu gấp lại nhét vào trong túi áo của hắn: “Tiền mừng tuổi cũng không nhiều như vậy, Chú Tư làm như vậy khiến cho cháu thực không an tâm... Một đồng hai đồng thì không sao, chú bỗng chốc cho cháu nhiều tiền như vậy, thiếu chút nữa hù dọa cháu mất rồi!”

Lang Hi nhanh chóng rút chi phiếu ra: “Ba cũng cho tôi rất nhiều.”

“Đó là ba chú nha, chú cũng không phải ba cháu!” Hàn Tả Tả có chút vô lực nói, “Tuy rằng người là Chú Tư của cháu, rốt cuộc cũng không phải... Quên đi quên đi, không nói chuyện này, tóm lại cháu sẽ không nhận tiền của chú!”

Hàn Tả Tả khoát tay áo muốn rời đi, bị Lang Hi giữ tay giữ lại.

Lang Hi nắm cổ tay của cô, đem chi phiếu nhét vào lòng bàn tay cô, lạnh giọng nói: “Không cần liền vứt bỏ. Tôi đã cho, chưa bao giờ lấy lại.”

Thanh âm tuy rằng mang theo lạnh lùng, ngữ khí lại cực kỳ lạnh nhạt, thật giống như đang nói “Viên kẹo này không thể ăn, cháu không thích thì ném đi”.

Hàn Tả Tả sửng sốt, khuôn mặt Lang Hi mang theo hàn ý làm cho cô hơi hơi có chút bất an, tấm chi phiếu mỏng manh trong tay tựa như một củ khoai lang phồng tay, quăng cũng không được, cầm cũng không xong.

Hàn Tả Tả co quắp đứng ở đằng kia, cầm trong tay tấm chi phiếu sắc mặt xấu hổ, Lang Hi trầm mặc nhìn cô, trong mắt toát ra một chút ảo não.

Trong lúc nhất thời hai người đều không nói gì, qua hồi lâu Lang Hi mới mở miệng, thanh âm mang theo một tia mát tự nhiên: “Cứ yên tâm nhận lấy.”

Nghĩ nghĩ, Lang Hi lại bổ sung thêm một câu: “Không thiếu tiền!”

Hàn Tả Tả bật cười, tất cả sợ hãi và phòng bị vừa rồi đều bay mất, buồn cười nói: “Chú Tư người thật sự là...”

Hàn Tả Tả đột nhiên ngậm miệng, kinh ngạc nhận ra giọng điệu vừa rồi của cô thế nhưng lại mang theo hờn dỗi nồng đậm, vô cùng thân thiết ái muội nói không nên lời.

Hàn Tả Tả nhìn Lang Hi khuôn mặt lạnh lùng, hình dáng được gọt đẽo vô cùng nam tính, dưới hàng lông mày đen rậm dày đặc là một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, sống mũi cao thẳng như một pho tượng hoàn mỹ, còn có cánh môi mỏng luôn mím chặt...

Hàn Tả Tả không khỏi nhớ lại trước đó, đôi môi mát lạnh kia lại dịu dàng đặt trên trán cô, sắc mặt âm âm nóng lên, lắp bắp nói: “Cháu cháu cháu... Cháu đi trước...”

Hàn Tả Tả một lần nữa từ chối không được, bối rối xoay người chạy đi, sắc mặt đỏ bừng trốn vào chính mình phòng.

Lòng bàn tay ra đầy mồ hôi, chi phiếu bị nắm đến nhăn nhúm, Hàn Tả Tả đem nó vuốt phẳng, kẹp vào giữa cuốn nhật ký, đặt trong ngăn kéo khóa lại.

Quên đi, muốn nhận thì nhận, dù sao cô cũng sẽ không động đến số tiền này, chờ về sau có cơ hội thì trả lại cho hắn là được.

Sắp đến khai giảng, Hàn Tả Tả đột nhiên nhớ tới đã lâu không gặp mặt Tang Đồng, liền lên mạng tìm tin tức mới nhất của cô ấy.

Tang Đồng vận khí thật sự rất tốt.

Hàn Tả Tả đối với giới showbiz tuy rằng không mấy hiểu biết, nhưng cũng rõ, trong cái vòng lẩn quẩn kia, trừ bỏ thiên phú cùng nỗ lực, còn phải có cũng đủ vận khí.

Không biết có bao nhiêu người bởi vì bắt được cơ hội đúng lúc mà nổi danh, cũng không biết có bao nhiêu người cố gắng phấn đấu nửa đời người thủy chung vẫn chìm trong thất bại buồn bực.

Nhưng Tang Đồng mới mười tám tuổi, cũng đã bắt đầu được sắp xếp người biên đạo riêng, thành tựu như vậy tuy rằng không thể so với thiên phú của cô ấy, nhưng không thể không nói phần lớn là nhờ vào hai chữ ‘vận khí’ này.

Hàn Tả Tả mở tất cả bài đăng về cô ấy đọc một lượt, càng xem càng cau chặt chân mày.

Trong 《Tuần san giải trí》, Tang Đồng biểu hiện rất khá, nhưng càng xuất sắc hơn đó là Lương Tiểu Nghệ.

Bất động thanh sắc giẫm lên nghệ sĩ để tiến thân, giờ tay giờ thủ đoạn tuy rằng thấp hèn, bất quá hiệu quả vô cùng.

Chỉ nghe nói cô ấy quen hai người bạn tốt, lại không nghĩ rằng trong đó Lương Tiểu Nghệ không hề đơn giản như vậy.

Hàn Tả Tả suy tư trong chốc lát, quả quyết thay quần áo ra ngoài.

Hỏi rõ Tang Đồng địa chỉ, Hàn Tả Tả đánh xe đến thẳng đến thẳng mục tiêu.

Mia là công ty giải trí vô cùng nổi tiếng trong nước, trụ sở chính cách nội thành cũng không xa.

Bảo vệ ở cửa lịch sự dừng xe Hàn Tà Tà lại.

Hàn Tà Tà gọi điện thoại cho Tang Đồng, rất nhanh đã có người xuống đón cô.

Người đón cô đang có việc, chỉ cô vị trí phòng ghi âm liền vội vã rời đi.

Lúc Hàn Tà Tà chờ thang máy có chạm mặt một cô gái, tóc ngắn, khoác chiếc áo da nhỏ nhìn rất hoạt bát, cách ăn mặc cực kỳ ‘suất’, có loại xinh đẹp trung tính đang rất thịnh hành hiện nay.

Hàn Tà Tà nhìn thêm vài lần, càng nhìn càng cảm thấy quen mặt.

”Thẩm Nhạc?”

Thẩm Nhạc chính là đồng môn với Tang Đồng, người hát chính trong nhóm AI mà Mia đang lăng-xê, cũng là ‘đá kê chân’ mà 《 Tạp san giải trí 》nhắc tới bị Lương Tiểu Nghệ lợi dụng.

Thẩm Nhạc tính cách cũng có chút nam tính trẻ con, nghĩ Hàn Tà Tà là nhân viên công ty, lịch sự gật gù đầu, mỉm cười tiến vào thang máy.

Thẩm Nhạc nhấn số đi xuống, hỏi: “Cô tới tầng mấy?”

Hàn Tà Tà trầm ngâm một lát vươn tay nói: “Tôi tới phòng ghi âm tìm Tang Đồng, tôi là bạn tốt của cô ấy.”

Thẩm Nhạc vừa nghe, sắc mặt liền trầm xuống, cười lạnh cũng không thèm nhìn tới tay của cô, trào phúng nói: “Rắn chuột một ổ!”

Trong thang máy chỉ có hai người các cô, Thẩm Nhạc nói chuyện cũng sẽ không bận tâm nhiều như vậy, thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng châm chọc cùng khinh thường trong đó lại thể hiện rất rõ ràng.

Hàn Tà Tà không hề tức giận, cười cười nói: “Tang Đồng cậu ấy trước giờ không có mắt nhìn người, nếu đối tốt với ai, tuyệt đối sẽ dốc hết lòng... Có một số việc cậu ấy nhìn không tới, còn nhờ cô khoan dung bỏ qua!”

Thẩm Nhạc thu lại ý châm biếm trên mặt, nghiêm túc đánh giá Hàn Tà Tà, ý tứ hàm xúc nở nụ cười.

”Cô ngược lại rất thông minh...”

Hàn Tà Tà nhếch mi đáp: “Quá khen!”

Thang máy từ từ đi lên, Thẩm Nhạc nhìn chăm chăm con số đang nhảy lên, thần nhiên nói: “Cô yên tâm, tôi ăn oán rõ ràng, chỉ cần cô ấy không tham gia vào, tôi sẽ không cùng đồng môn của mình đối địch.”

Trong cái vòng lẩn quẩn này, thêm một người bạn hơn thêm một kẻ thù.

Hôm nay còn đang cố gắng tranh đấu, nói không chừng ngày mai liền một bước lên trời.

Hàn Tà Tà không hy vọng sự nghiệp của Tang Đồng vừa mới khởi sắc liền có thêm kẻ thù, Thẩm Nhạc cũng như vậy không muốn đắc tội với Tang Đồng bắt đầu nổi tiếng.

Thang máy “Đình” một tiếng ngừng lại, Hàn Tà Tà đi ra ngoài, quay người lại nói: “Sau này nếu có việc tôi và Tang Đồng có thể giúp đỡ, nhất định sẽ cố hết sức.”

Thẩm Nhạc không cho là đúng, Hàn Tà Tà cũng không giải thích thêm, lập tức đến phòng ghi âm tìm Tang Đồng.

Tang Đồng và Lương Nguyên đang ngồi chung một chỗ, vai kề vai, má kề má, phi thường thân mật.

Hàn Tà Tà trong lòng tức giận hai anh em Lương Nguyên và Lương Tiểu Nghệ nhờ vào Tang Đồng để được nổi danh, tuyệt không khách khí cắt ngang bọn họ, đem Lương Nguyên huých sang một bên, ánh mắt không hảo cảm trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái.

Lương Nguyên không thèm để ý, vẫn như cũ tươi cười ấm áp: “Đồng Đồng, vị này là?”

Tang Đồng thấy Hàn Tà Tà thập phần vui vẻ, hoan hô một tiếng ôm cô nói: “Lương Nguyên, em giới thiệu với anh, đây là người bạn tốt nhất của em, Hàn Tà Tà, anh ấy chính là người tớ đã kể với cậu - Lương Nguyên!”

Hàn Tà Tà không đáp lại lời cô, mặt lạnh mảy may không thèm nhìn đến Lương Nguyên, tóm lấy Tang Đồng bắt đầu giáo huấn.

Hàn Tà Tà biết Tang Đồng là người đơn giản, những góc khuất trong giới này cô ấy khẳng định không rõ, tuy rằng như thế, lo lắng đến cảm nhận của cô ấy, Hàn Tà Tà vẫn hơi chút uyển chuyển, nhắc nhở cô ấy cẩn thận bị người lợi dụng.

Tang Đồng không hiểu ra sao, nghe không hiểu đơn giản liền chuyển hướng đề tài, cao hứng phấn khởi báo cáo thành công mới nhất của mình.

Hàn Tả Tả tức giận lại không thể đánh cô được, chia trán cô mắng: “Ngu xuẩn! Ngốc đến trình độ của cậu mà đạt được thành tựu như bây giờ thật cũng không dễ dàng gì! Tang Tiểu Đồng, lúc cậu từ trong bụng mẹ chui ra quên mang theo bộ óc phải không, bị người bán còn vui vẻ giúp người đem tiền!”

Tang Đồng mắt húng xoa cái trán bị đâm ửng hồng, than thở nói: “Đại Tả không phải ai cũng như cậu chỉ trích vậy đâu ...”

Hàn Tả Tả thờ dài, ý tứ sâu sắc nói: “Giới showbiz phức tạp như vậy, có thể có mấy người tâm tư đơn giản? Cậu đừng coi thường người bên cạnh mình, tâm đề phòng người không thể không có, Lương Tiểu Nghệ... Hừ, nếu thật sự yếu ớt như vậy, còn có thể từ trong sự sàng lọc cả vạn người trở hết tài năng?”

Có thể ký được hợp đồng đều không đơn giản, huống chi là đối tượng Mía ngàn chọn vạn tuyển ra để bồi dưỡng?

Tang Đồng không cho là đúng: “Nào có phức tạp như cậu nói vậy, nếu thật là như vậy, chỉ dựa vào một mình tớ chắc chắn không thể qua nổi! Cậu nếu lo lắng, thì đến giúp tớ một tay...”

Tang Đồng vốn nghĩ đến Hàn Tả Tả sẽ giống như trước kia dứt khoát cự tuyệt, không nghĩ tới Hàn Tả Tả trầm tư một lát cứ nhiên gật gù đầu.

”Được! Tớ đến làm trợ lý của cậu, cậu ngoài luyện tập ra, khẳng định có rất nhiều công việc phải làm, công ty nhất định sẽ cho hai trợ lý tới giúp cậu, để cho tớ đi!”

Dù sao chương trình học trên trường cũng ít, cô vốn tính khai giảng tìm chút việc làm thêm, kiếm chút tiền chuyển ra khỏi Chu gia ở bên ngoài, nếu đều là công việc, không bằng tới giúp Tang Đồng.

Tang Đồng ngăn người một lát, lập tức mặt mày hớn hờ ôm cô cô: “Đại Tả tôi chỉ biết cậu là tốt nhất !”

Hàn Tả Tả ghét bỏ đẩy khuôn mặt đang sát lại gần của cô: “Tiền lương của tớ cũng không thấp, cậu đừng cao hứng quá sớm... Ít nhất tháng sau tớ mới có thể bắt đầu làm việc, tớ phải đem việc học bên kia sắp xếp cho tốt đã!”

Hàn Tả Tả nói xong chuyện của Tang Đồng, sắc trời cũng không còn sớm, trễ chút nữa chính là giờ cao điểm, rất khó kêu được xe.

Hàn Tả Tả nhìn cô ấy bận rộn ghi âm, trong chốc lát chưa thể xong được, cũng không cùng cô ấy chào hỏi, trực tiếp rời khỏi Mía.

Về đến nhà còn không có ăn cơm, Lang Hi một mình ngồi trong vườn hoa, thu thập quân cờ trên bàn cờ.

Hàn Tả Tả dừng lại, cười hỏi: “Chú Tư chơi cờ một mình?”

Lang Hi lắc lắc đầu, lấy ra một viên trắng, đen phân biệt đặt trên bàn cờ.

Hàn Tả Tả đoán là Chu lão gia nhất thời hứng thú, lôi kéo Chú Tư chơi cờ, lúc này đến giờ ăn cơm, liền để lại hán thu thập.

Lang Hi rất nhanh đem cờ phân ra rõ ràng, đứng lên nhìn cô một cái, hờ hững mở miệng: “Có việc?”

Hàn Tả Tả ngập ngừng một lát, rũ mắt xuống nói: “Àn, Chú Tư, cháu suy nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định đi giúp bạn cháu... Cháu biết giới showbiz rất loạn, cháu sẽ cẩn thận.”

Hàn Tả Tả không biết vì sao, cứ nhiên có chút chột dạ không dám nhìn hán.

Trầm mặc thật lâu, lúc cho rằng Lang Hi không trả lời hán liền “Àn” một tiếng, xách bàn cờ đi vào trong nhà.

Tiết xuân se lạnh, đập tới gió thổi qua có chút lạnh lạnh.

Hàn Tả Tả ở bên ngoài đứng trong chốc lát, trong đầu một mảnh hỗn loạn, hất xì một cái liền vào nhà, chẳng biết tại sao rất muốn thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ước Hẹn Làm Bạn Gái

Edit: Ishtar

(từ chương này mình sẽ đổi ngôi xưng của 2 anh chị: Tứ Lang , Tả Tả cho tới khi 2 người ...

Trước lúc khai giảng, Hàn Tả Tả mới nhớ trở lại trường xem thành tích, thành tích thi cuối kỳ vẫn còn đăng, chắc rằng có thể nhận được học bổng. Tiền

Kiểm được từ việc làm thêm chắc cũng không bao nhiêu, tính cả việc ăn uống tiết kiệm, ở gần trường học thuê một căn phòng nhỏ chắc là đủ.

Cách thời điểm khai giảng chính thức còn hai ngày, Hàn Tà Tà buổi tối ở trong phòng nghiên cứu tư liệu, nghĩ phải nhanh một chút nắm rõ công việc sắp tới.

Cửa phòng bị gõ vang, Hàn Tà Tà đứng dậy mở cửa, Lang Hi mang theo một cái hộp trực tiếp bước vào.

Từ ngày Lang Hi không hề báo trước hôn cô một cái, Hàn Tà Tà đối với hắn vẫn có chút không được tự nhiên, chính là lúc lo lắng nghĩ đến hắn, sau đó liền càng không thể dừng lại được nhớ tới thời điểm cùng hắn ở chung.

Hàn Tà Tà đối với việc tâm tình hoảng hốt của mình vừa sợ lại bất đắc dĩ, cố tình càng là khắc chế, lại càng không thể kiềm nén được cảm xúc đang xôn xao trong lòng.

Hộp giấy màu trắng tuyết đẹp được quán bởi cái nơ màu hồng phấn, Lang Hi tiện tay đặt chiếc hộp trên giường, thân nhiên nói: “Cho cô.”

Hàn Tà Tà tò mò, rút đoạn nơ mở ra, lấy ra một cái váy màu đỏ.

Cắt may vô cùng tinh xảo, khi sờ vào cảm giác rất tuyệt, không dính quá nhiều vật trang trí, trên lưng chỉ phôi một chiếc thắt lưng bằng da, vốn rất đơn giản nhưng lại tùy ý lộ ra vẻ quyến rũ, cộng thêm một chút dã tính, chẳng những không quá nổi bật, ngược lại càng thêm vẻ xinh đẹp thần bí.

Hàn Tà Tà kinh ngạc hỏi: “Chú Tư vì sao lại tặng quà cho cháu?”

Lang Hi trong mắt có cái gì chột lóe lên rồi biến mất, nhanh đến nỗi người ta không thể bắt lấy, sắc mặt bình tĩnh thông dong giải thích: “Tôi mai công ty họp mặt thường niên, tôi thiếu một người bạn gái.”

Hàn Tà Tà đã hiểu, Lang Hi là muốn bảo cô làm bạn gái của hắn, cùng hắn tham gia họp mặt thường niên của công ty.

Hàn Tà Tà nhú nhú mày, nghi hoặc nói: “Nhưng vì sao tìm cháu ah? Cháu cho tôi bây giờ chưa từng tham gia loại hoạt động nào như vậy, lỡ như làm hỏng làm sao bây giờ? Vả lại, Chú Tư có thể thiếu bạn gái sao...”

Hàn Tà Tà trong lòng vô cùng khó hiểu, tuy rằng Chú Tư cả ngày nghiêm mặt lạnh nhạt bộ dáng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, nhưng dựa vào gia thế bối cảnh của hắn, khẳng định có rất nhiều phụ nữ phía sau nối phía trước chen chúc nhau, sao lại muốn tìm cô làm bạn gái? Hơn nữa, cô bất quá chỉ là một sinh viên vừa mới trưởng thành, so với loại ‘bạch cốt tinh’ thân kinh bách chiến, mặc kệ là tướng mạo hay là trí tuệ, so với cô đều cao không chỉ một cái cấp bậc thôi đâu.

Lang Hi không nói nhiều lắm, trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Cô thích họp nhất.”

Hàn Tà Tà buồn bực không thôi: “Vì sao?”

Lang Hi hồ hững nói: “Cô nói, tôi là bạn trai của cô.” (Ish: thấy cái miệng hại cái thân chưa chị ~o~)

Hàn Tà Tà suy tư một lát, mới đột nhiên nhớ tới, lúc trường được nghỉ Tô Tấn đưa cô về nhà, cô từng lôi kéo Chú Tư đi ăn đi uống...

Hàn Tà Tà sắc mặt đỏ lên, cười khan nói: “Thực xin lỗi, đã gây thêm phiền toái cho Chú Tư...”

Lang Hi đứng lên, thông thả dứt tay vào trong túi quần, rõ ràng là quần áo ở nhà thoải mái lại đơn giản, thế nhưng được hắn mặc vào cảm giác vừa đúng đắn vừa nghiêm túc.

Lang Hi nhìn cô một cái, không cho phép cự tuyệt nói: “Tôi mai sáu giờ.”

Hàn Tà Tà nhìn theo hắn rồi đi, thẳng đến cửa phòng ngủ được khép lại, mới buồn bực thờ dài.

Đem lễ phục ném ở trên giường, chiếc váy như vậy cô chưa bao giờ mặc qua, trên quần áo lại không có nhãn mác, bên trong hộp giấy chỉ có một hàng chữ cái, cô lại xem không hiểu nó viết cái gì.

Càng kỳ quái hơn là, dưới đáy hộp lại còn in chìm hoa văn bộ ngực cùng cái loại phụ kiện trợ giúp này nọ.

Hàn Tà Tà sắc mặt đỏ bừng nghiên cứu một phen, không thể không cảm khái Chú Tư thật tỉ mỉ, rốt cục nhìn không được, có chút chột dạ đem cửa phòng khóa trái, sau đó cởi quần áo, thật cẩn thận thay cái váy kia.

Chất vải mềm mại trơn bóng khi mặc vào vô cùng nhẹ nhàng thoải mái, màu sắc xinh đẹp làm nổi bật làn da càng thêm trong suốt trắng nõn.

Hàn Tà Tà không được tự nhiên đứng trước gương kéo kéo cổ áo, phía trước lộ ra một mảnh da thịt thật lớn, thậm chí có thể nhìn đến bộ ngực như ẩn như hiện, thấp thoáng kheu gợi dưới làn váy, mê người đến cực điểm.

Hàn Tà Tà nghiêng người, phía sau lưng đem toàn bộ xương bả vai đều lộ ra, làm nổi bật lên đôi vai xinh đẹp thon gầy, theo động tác của cánh tay, tựa như con bướm đang vỗ cánh, xinh đẹp tao nhã.

Hàn Tả Tả sửa lại lần vậy, điều chỉnh chỗ đai lưng, mang theo chút vui sướng cùng thẹn thùng, đánh giá hình ảnh trong gương.

Không nghĩ tới ánh mắt Chú Tư lại tốt như vậy, chiếc váy mặc ở trên người Hàn Tả Tả lại vô cùng vừa vặn, không chỉ có kiểu dáng hoàn mỹ tôn lên vóc người của cô, hơn nữa số đo lại không sai chút nào.

Hàn Tả Tả đứng ở trước gương ngơ ngác nghĩ, tối mai Lang Hi sẽ mặc cái gì cùng cô đứng chung một chỗ...

Hàn Tả Tả đột nhiên lắc lắc đầu, tự xem thường mình một phen, đem quần áo cởi ra, lo lắng có nếp nhăn, thật cẩn thận đặt trở lại trong hộp.

Hàn Tả Tả làm chuyện gì cũng không chuyên tâm, bất tri bất giác đã đến chạng vạng (sẩm tối) ngày hôm sau, giống như tên trộm lén lút thay quần áo trang điểm, khẩn trương ngồi ở trong phòng chờ đợi.

Hàn Tả Tả miên man suy nghĩ, chỉ cảm thấy tâm trạng của mình lúc này nhìn thế nào cũng giống như cô dâu đang đợi gả ra ngoài...

Lang Hi thực đúng giờ, đến sáu giờ liền gõ cửa phòng cô.

Lang Hi vẫn như cũ một thân màu đen, tây trang được cắt may thủ công khéo léo hoàn mỹ, nhìn qua vô cùng nhã nhặn.

Hàn Tả Tả đứng lên mở cửa, cô trang điểm rất nhạt, mặc dù cùng phong cách của chiếc váy có chút không phù hợp, nhưng dáng người cô cao gầy, sở hữu gương mặt thiếu nữ xinh đẹp sáng sủa, ngược lại có một phong thái rất đặc biệt.

Lang Hi trầm mặc nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm khó hiểu, cái loại sắc bén khí thế đột nhiên bật ra phát ra.

Lang Hi cứ như vậy không nói lời nào nhìn chăm chăm cô, tựa như con chim ưng đang bay lượn vận sức chờ phát động, hai tròng mắt lợi hại chặt chẽ khóa chặt mục tiêu, chỉ cần một cú lao xuống, đã đem con mồi cắn nuốt hầu như không còn.

Hàn Tả Tả bị nhìn đến tim đập kịch liệt, ánh mắt kia ép tới khiến cô cơ hồ hít thở không thông, bất an lui về phía sau một bước.

Lang Hi lập tức tỉnh lại, thật sâu nhìn cô một cái, cầm lấy áo khoác, lịch sự nho nhã mặc vào giúp cô.

”Đi thôi.”

May mắn lúc này Chu gia chỉ có hai người bọn họ, bằng không Hàn Tả Tả không biết nên giải thích như thế nào.

Ngồi ở trên xe, Hàn Tả Tả chân chừ hỏi: “Cháu... Có chỗ nào cần phải lưu ý không?”

Lúc này ánh đèn đường rực rỡ vừa lên, trên đường xe cộ ‘chật như nêm’, các ngã đường vô cùng đông đúc.

Lang Hi một bên quan sát lái xe một bên thân nhiên nói: “Có tôi ở đây.”

Chỉ vồn vồn bốn chữ ngắn ngủi, lại giống như mang một sức mạnh rất lớn.

Hàn Tả Tả nhẹ nhàng thở ra, chợt bình tĩnh lại.

Từ nhỏ đến lớn trải qua bao nhiêu gian khổ như vậy, một mình cô đều có thể thân nhiên đối mặt, nay lại có cái gì phải sợ đâu?

Cho dù xấu mặt, đó cũng là chuyện của Lang Hi, người nào biết cô là ai chứ!

Xe chậm rãi chạy trên đường, rốt cục cũng đến nơi.

Trước cửa khách sạn vô cùng khí thế đã đỗ rất nhiều xe, trên bậc thang trải một chiếc thảm đỏ thật dài.

Xe dừng lại, lập tức có người cung kính tiến lên phía trước, mở cửa xe, chờ Lang Hi cùng Hàn Tả Tả xuống xe, liền đem xe đỗ ở chỗ thích hợp.

Vốn tưởng là cuộc họp mặt nho nhỏ của công ty, nay vừa thấy tình cảnh này, Hàn Tả Tả không khỏi lú lười.

Các phóng viên chen chúc ào tới giờ cao máy chụp ảnh và micro, bị ngăn lại từ xa, đảm bảo rằng không có vị khách nào bị chụp ảnh.

Hàn Tả Tả kinh nghi trùng mắt nhìn Lang Hi trước mặt, lúc này mới phát hiện cô chưa bao giờ biết Chú Tư làm công việc gì, vân vân và vân vân. (o~o)

Lang Hi vươn tay, Hàn Tả Tả yên lặng đặt vào, cùng hắn sóng vai đi vào khách sạn.

Có cô gái xinh đẹp lễ phép tiếp nhận áo khoác của Hàn Tả Tả, sau đó dẫn bọn họ tiến vào thang máy.

Hàn Tả Tả giống như đột nhiên bước vào một thế giới khác.

Đại sảnh ánh đèn rực rỡ, người người y phục đẹp đẽ sang trọng, âm nhạc du dương dịu dàng, nhân viên phục vụ bưng khay đi xung quanh...

Lang Hi vừa xuất hiện, đại sảnh lập tức im lặng trong nháy mắt, có người bước nhanh tiến lên đón tiếp, ân cần cùng hần hàn huyền.

Lang Hi sắc mặt càng thêm lạnh lùng, khẽ gạt đầu mang theo Hàn Tả Tả đi vào bên trong.

Trên chiếc bàn dài đặt đầy các món ăn đủ màu sắc, Lang Hi lấy một cái đĩa nhỏ đưa cho cô, thấp giọng nói: “Ăn chút điểm tâm, tôi sẽ quay lại ngay.”

Hàn Tả Tả còn chưa ăn cơm chiều, lúc trước khăn trương không cảm giác được, giờ bị hần nhắc nhở mới cảm thấy bụng thật đói, gạt gạt đầu nói: “Chú Tư cứ đi làm việc của mình, không cần để ý đến cháu đâu.”

Lang Hi trong mắt mờ hồ hiện ra ý cười: “Là Tứ Lang.” (moa...moa)

Hàn Tả Tả nhìn không được bật cười, chọn vài món ăn trên bàn, một mình ngồi xuống bên cạnh, không coi ai ra gì bắt đầu ăn.

”Tả Tả!”

Hàn Tả Tả thiếu chút nữa bị nghẹn, vừa ngừng đầu, liền thấy Tô Tấn ra vẻ không thể tin được tròn mắt nhìn cô.

”Cậu sao lại ở chỗ này?”

Hàn Tả Tả vừa thấy hần liền tức giận không có chỗ tiết, thấp giọng bực mình mắng: “Còn không phải tại cậu! Tô Tấn cậu còn không chịu yên thân, cứ nhiên lại chạy đến đây nhiều chuyện!”

Tô Tấn không đầu không đuôi, ngồi xuống bên cạnh cô, giờ tay không khách khí bốc một miếng điểm tâm trong đĩa của cô, ăn ngon lành.

”Cậu theo Lang ca đến?”

Tô Tấn lau miệng, vô cùng đau đớn nói: “Hàn Tả Tả, cậu không nên coi trọng vật chất trước mắt mà để bị mê hoặc! Cái vòng luân quần dơ bẩn này đến cả cậu cũng không thể tưởng tượng được đâu, đừng nhìn người ở đây lịch sự sang trọng, sau lưng xấu xa thủ đoạn cỡ nào đều có. Cậu hiện tại rồi đi còn kịp, bằng không sớm muộn gì có một ngày cậu rốt cuộc cũng đánh mất chính mình!”

Ngữ khí của Tô Tấn mang theo chán ghét cùng khinh thường không chút che giấu, Hàn Tả Tả còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe thấy một thanh âm lạnh lùng cất lên: “Vậy sao?”

Người nói chuyện tướng mạo tuấn tú, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, đường nét tuy rằng còn mang vẻ thiếu niên non nớt, khí chất quanh người cũng đã khiến cho người khác không thể bỏ qua.

Người này Hàn Tả Tả có biết, là nhân vật đỉnh đám nhất hiện nay tiểu thiên vương Tô Vĩ.

Hàn Tả Tả trước khi nhận công việc trợ lý, đã dành thời gian nghiên cứu vị nghệ sĩ trẻ tuổi nhưng tài năng hơn người này.

Tô Vĩ vừa ra sinh ra đã có may mắn vượt trội hơn người, cha của hần là diễn viên nổi tiếng, mẹ là nữ ca sĩ có tên tuổi, đã biểu diễn trong rất nhiều sự kiện nổi tiếng. Những ca khúc ấy đến nay vẫn rất được yêu thích.

Tô Vĩ mới ra sinh ra đã là tiểu minh tinh, có cha mẹ bảo bọc, đương nhiên tiền đồ thuận lợi, ngày xưa là tiểu minh tinh hiện nay đã trở thành thần tượng số một Châu Á.

Tô Vĩ trào phúng cười cười: “Anh, anh nói trong cái vòng luân quần này sớm muộn gì cũng sẽ đánh mất chính mình, vậy anh nói xem, em làm sao lại lớn được như bây giờ?”

Tô Tấn sắc mặt càng thêm xanh mét, đáy mắt giống như có hai ngọn lửa phừng phực, hung tợn trừng mắt nhìn thiếu niên cả lợ phát phơ trước mặt.

Hàn Tả Tả vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ đánh giá hai người đang giằng co, chần chờ mở miệng: “Hai người là... anh em?”

Tô Vĩ lúc này mới đem tầm mắt chuyển đến trên người cô, nhìn cô thật kỹ, đột nhiên nhếch hàng chân mày, ngả ngón đến cực điểm cười rộ lên.

”Tiểu thư xinh đẹp này sao tôi lại chưa từng gặp qua, là mới tới sao?”

Tô Tấn lập tức bật người dậy, tràn ngập dự vọng chiếm hữu cảm lấy tay Hàn Tả Tả, giận không thể át nói: “Tô Vĩ, anh cảnh cáo em, không được có ý xấu với cô ấy!”

Tô Vĩ không sao cả nhún vai: “Anh nói không tính, người ta lựa chọn ai, là tự do của cô ấy.”

Mắt thấy chiến hỏa sắp không thể vãn hồi, Hàn Tả Tả bỏ đĩa xuống khụ một tiếng, đứng lên vươn tay, lễ phép nói: “Tô Vĩ xin chào, tôi là Hàn Tả Tả.”

Tô Vĩ khiêu khích liếc Tô Tấn một cái, nắm tay Hàn Tả Tả không buông, cúi đầu ở trên mu bàn tay cô hạ xuống một nụ hôn.

Tô Vĩ đắc ý dào dạt ngừng đầu, vừa muốn kích thích Tô Tấn một phen, liền nhìn thấy một gương mặt nghiêm nghị lạnh lùng xuất hiện.

Tô Vĩ đang muốn khoe khoang bị ghen lại, tươi cười cứng đờ, không rõ chuyện gì đang xảy ra cùng Lang Hi mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Lang Hi mặt không chút thay đổi đi tới, ánh mắt lạnh lẽo như băng giá sắc bén lướt qua, hung hăng đâm vào bàn tay Tô Vĩ đang nắm tay Hàn Tả Tả.

Hàn Tả Tả vội vàng rút tay ra, thuận theo đứng ở bên người Lang Hi.

Lang Hi thản nhiên nói: “Tay.”

Hàn Tả Tả yên lặng vươn tay phải, Lang Hi lấy ra khăn mặt, nắm tay cô, tỉ mỉ lau một lần.

Tô Vĩ sắc mặt nhất thời vắn vẹo.

Tô Tấn vui sướng khi người gặp họa cười rộ lên, thích ý hô: “Lang ca, Lang tẩu!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Diễn Giả Thành Thật

Hàn Tả Tả bị Lang Hi nắm chặt tay liền cảm thấy ngược ngừng, vừa nghe Tô Tấn gọi như vậy nhất thời thẹn quá thành giận, hung hăng trừng mắt nhìn Tô Tấn, nghiêng răng uy hiếp mắng: “Nói hươu nói vượn cái gì đó, cậu lại nói lung tung, tôi sẽ cho cậu biết tay!”

Tô Tấn mới không sợ cô, hướng chỉ Hàn Tả Tả tuy rằng đôi mắt tóe lửa, nhưng sắc mặt xấu hổ, về hòn dỗi kia nhìn thế nào cũng làm cho người ta tâm tư ngứa ngáy khó nhịn.

Tô Vĩ thay đổi sắc mặt, ra vẻ chính trực ngay thẳng nói: “Anh, sao anh có thể như vậy! Người phụ nữ của Lang ca anh cũng dám mơ ước! Anh thật sự là ... mất trí mà!”

Tô Vĩ sửa lại vạt áo, trịnh trọng cúi người nói: “Tiểu đệ vừa rồi đắc tội, mong Lang tẩu lượng thứ!”

Hàn Tả Tả khóe miệng co rút, đột nhiên tin Tô Tấn Tô Vĩ là anh em là sự thật, hai người kia... Tuyệt đối là người thân!

Tô Tấn tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, xắn tay áo lên muốn dạy dỗ lại đứa em này.

Lang Hi hồ hững nhìn bọn họ liếc mắt một cái, ánh mắt bình tĩnh mà lãnh lẽo, làm cho hai anh em bọn họ rùng mình một cái, ngược ngừng cúi đầu.

Tô Vĩ nhanh trí, cười nịnh nói: “Lưu sản xuất tìm em có việc, Lang ca, em đây không quấy rầy anh và chị dâu nữa!”

Tô Vĩ nói xong, lập tức lòng bàn chân như được bôi dầu chuồn mất.

Tô Tấn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn theo em trai không nghĩa khí của mình, vừa quay đầu lại liền chống lại đôi mắt lạnh như băng của Lang Hi.

Tô Tấn ha ha cười gượng, Lang Hi thản nhiên dời tầm mắt, nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Cút.”

Tô Tấn giống như được đặc xá, vội vàng chạy thoát.

Hàn Tả Tả lắc lư trong gió, đây là chàng trai luôn miệng nói không phải cô thì không được, quán quýt cô như sam sao?

“Uống gì không?”

Hàn Tả Tả hoàn hồn, nhìn thấy Lang Hi giúp cô lấy ly nước chanh, vừa mới ăn nhiều như vậy quả thật khát nước, liền tiếp nhận nhấp một ngụm.

Lang Hi nhìn chăm chăm Hàn Tả Tả đôi môi bóng mượt ướt át, ánh mắt đột nhiên trầm xuống.

Hàn Tả Tả đầu quả tim đập loạn, khăn trương liếm liếm môi, mắt tự nhiên hỏi: “Làm sao vậy?”

Lang Hi hít sâu một hơi, có chút bối rối, nặng nề nói: “Không có việc gì.”

Hàn Tả Tả cùng Lang Hi ngồi ở một bên, tò mò đánh giá mọi người giữa sân, cur nhiên nhìn đến không ít ngôi sao, nhin không được hỏi: “Chú Tư, chú làm công việc gì? Vì sao Tô Vĩ có vẻ rất quen thuộc với chú?”

Lang Hi nhấp một ngụm rượu, thản nhiên nói: “Tôi làm rất nhiều việc... Rất sớm từ trước kia đã quen biết vợ chồng Tô Dương, sau đó tôi thu mua Khôi Hoàng, Tô Dương đã ký hợp đồng với Khôi Hoàng trong lúc đó.”

Tô Dương là cha của Tô Vĩ - diễn viên nổi tiếng trong giới.

Hàn Tà Tà kinh ngạc không thôi, Khôi Hoàng là công ty giải trí có tiếng, có lịch sử phát triển lâu đời, lúc trước lấy việc kinh doanh đĩa nhạc mà phát đạt, nghe nói cùng Vinh Hiền của Lạc thị là đối thủ cạnh tranh, sau lại bởi vì kinh doanh không tốt, dần dần xuống dốc thành công ty cổ phần.

Hàn Tà Tà nhớ rõ vài năm trước Khôi Hoàng bởi vì hạn mục đầu tư thất bại, tài chính quay vòng không đủ, buộc phải đem công ty bán đấu giá, sau khi được mua lại, toàn bộ nhân viên chủ quản đều bị thay thế, sau đó thế nhưng nhanh chóng vực dậy, hiện nay Khôi Hoàng đang dần dần tái hiện lại phong cảnh huy hoàng như ngày xưa.

Khó trách lúc trước Hàn Tà Tà nói muốn tiến vào giới showbiz, Lang Hi liền phản đối, không nghĩ tới hần dĩ nhiên là người đứng đầu Khôi Hoàng.

Lang Hi đột nhiên nói: “Em nếu muốn giúp bạn mình, hãy nói cô ấy gia nhập Khôi Hoàng.”

Hàn Tà Tà sững sốt một lát, lắc lắc đầu nói: “Tang Đồng đã ký hợp đồng năm năm với Mia rồi.”

Lang Hi thần nhiên nói: “Khôi Hoàng sẽ trả tiền vi phạm hợp đồng, trả thù lao hậu hĩnh và cung cấp những cơ hội tốt nhất.”

Hàn Tà Tà suy tư trong chốc lát, xin lỗi cười cười: “Quên đi, Tang Đồng dù sao vừa mới xuất đạo, căn cơ chưa vững, hơn nữa tổng giám âm nhạc của Mia đối với cậu ấy rất tốt, tùy tiện đi ăn máng khác chỉ sợ đối với cậu ấy sẽ có ảnh hưởng không tốt...”

Hàn Tà Tà sợ Lang Hi trong lòng không vui, nói đùa: “Hơn nữa, cũng không nên để người khác dị nghị, nói cháu cậu thế Chú Tư thì không sao, nhưng nếu hiểu lầm Chú Tư lợi dụng chức quyền quả thật không tốt lắm!”

Lang Hi hờ hững nói: “Không có việc gì, em là bạn gái của tôi, không cần khách khí.”

Hàn Tà Tà ngạc nhiên: “Ai nói cháu là bạn gái... của chú?”

Lang Hi vẫn thờ ơ nháp một ngụm rượu: “Tô Vĩ nói.”

Hàn Tà Tà tức giận phản bác: “Đó là hần không biết rõ sự tình!”

Lang Hi sắc mặt vẫn không đổi: “Em đã nói.”

Hàn Tà Tà buồn bực: “Cháu nói lúc nào?”

Lang Hi quay sang, đôi mắt tối đen như đêm băng lạnh lẽo thâm u, chăm chú nhìn cô, nghiêm túc nói ra từng chữ từng chữ một: “Em đã nói, tôi là bạn trai của em.”

Hàn Tà Tà nhìn sâu vào con ngươi đen trong tròng nhưng lạnh lùng của hần, giống như một xoáy nước màu đen khiến người ta bị hút vào, ánh mắt còn thật sự chuyên chú, phản chiếu rõ ràng hình ảnh của cô trong đó.

Hàn Tà Tà hô hấp cứng lại, đột nhiên nghiêng đầu thật sâu thờ dốc, luống cuống uống ly nước chanh trong tay như để che giấu cảm xúc, sau một lúc lâu mới nói: “Kia, đó là cháu... Cố ý lừa Tô Tấn, không thể cho là thật được!”

Lang Hi trầm mặc không nói, lẳng lặng nhìn Hàn Tà Tà.

Hàn Tà Tà càng lúng túng không được tự nhiên, chỉ cảm thấy góc khuất nho nhỏ này giống như bị một bức tường vô hình ngăn cách, đại sảnh ca múa huyền ảo âm ỉ giống như không cùng một không gian cô đang tồn tại.

Rõ ràng là nơi âm nhạc rộn ràng náo nhiệt, Hàn Tà Tà cư nhiên có thể nghe được rõ ràng tiếng tim đập của mình, đùng đùng va chạm, giống như đang gào thét không thể dồn nén tình cảm được nữa, dồn dập, mạnh mẽ, dần dần mất đi khống chế...

Lúc Hàn Tà Tà hoảng sợ muốn nhảy dựng lên chạy trốn, Lang Hi rút cục mở miệng, thanh âm rất thấp, mang theo chút khàn khàn khó tả, từng chữ đều giống như một cây đinh, chặt chẽ cắm sâu vào lòng cô.

”Thế nhưng... Tôi đã xem nó là sự thật.”

Tất cả âm thanh giống như thủy triều gấp rút rút đi, trong trời đất chỉ còn quanh quẩn câu nói của Lang Hi.

Hàn Tà Tà bất quá chỉ là thiếu nữ vừa mới trưởng thành, mặc dù khi còn bé cuộc sống gian khổ làm cho cô sớm thành thực, nhưng ở sâu trong nội tâm rốt cuộc vẫn còn giữ lại chút gì đó ảo tưởng lãng mạn của cô thiếu nữ mới lớn.

Cô cũng từng tưởng tượng qua, tương lai có một ngày, sẽ gặp một người đàn ông, có lẽ không thể anh tuấn tiêu sái, cũng không quá giỏi giang giàu có, nhưng nhất định phải cao lớn cường tráng, có ánh mắt kiên định, có bờ vai dày rộng.

Hàn Tà Tà không chỉ có một lần nghĩ tới, nếu gặp được người đàn ông như mục tiêu của mình có thể để cho cô dựa vào, sẽ nói những lời tỏ tình rung động như thế nào, sẽ hướng về phía cô trao lời thề trọn cả cuộc đời.

Nhưng hôm nay, chỉ ngần ngừ một câu, mang theo ngữ điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng, vốn chỉ là một câu nói rất bình thường, thế nhưng làm cho cô vô lực chống đỡ, suy sụp để mặc cho tình cảm ồ ạt dâng lên trong lòng.

Hàn Tà Tà nhắm mắt lại, chần chừ mở miệng: “Chú là chú Tư...”

“Thì như thế nào!” Lang Hi lạnh lùng nói, “Em không họ Chu, tôi cũng không mang họ Hàn!”

Hàn Tà Tà há miệng thờ dốt, mới phát hiện cổ họng khô rát, chỉ một câu nói tàn nhẫn mà cũng không thể thốt nên lời.

Lang Hi rất tùy hứng, từ trước đến nay luôn xem nhẹ tất cả, nhưng Hàn Tà Tà lại không có cách nào tùy hứng làm vậy.

Nếu bị người trong Chu gia biết, họ sẽ nhìn cô thế nào, lại sẽ đối đãi với mẹ cô ra sao?

Mẹ vẫn không muốn tái giá, thà rằng một mình vất vả nuôi cô khôn lớn, chẳng qua chỉ vì sợ cô tuổi còn nhỏ ở trong nhà người khác sẽ bị ủy khuất.

Thật vất vả chờ đến ngày cô trưởng thành, mẹ rốt cục có thể có được cuộc sống an nhàn hạnh phúc, cô sao có thể nhẫn tâm làm cho bà thương tâm khó xử?

Hàn Tà Tà cười khò lắc lắc đầu: “Chú Tư, chuyện không đơn giản như vậy ... Mặc dù chúng ta không có quan hệ huyết thống gì, nhưng cũng không có khả năng. Chu gia đối với cháu, đối với mẹ cháu rất tốt, cháu không thể...”

“Tất cả đều là viện cớ.” Lang Hi ánh mắt nặng nề nhìn chăm chăm cô, “Em là không thể, hay là không muốn?”

Hàn Tà Tà á khẩu không trả lời được, kinh ngạc nhìn hấn.

Lang Hi vẻ mặt vẫn như cũ lạnh lùng hờ hững, nhưng lại lộ ra khí thế người lạ chó đến gần.

Hàn Tà Tà đột nhiên cảm thấy vô cùng khổ sở, loại cảm giác cô đơn cùng đau lòng này cô chưa bao giờ trải qua, giống một thanh đao cùn loang lổ rỉ sét, từng chút một xuyên vào trái tim yếu ớt của cô.

Lang Hi bỗng nhiên vươn tay, lòng bàn tay ấm áp phủ trên mắt cô.

“Không cần như vậy...”

Lang Hi nhíu nhíu mày, bị Hàn Tà Tà đau thương lại quyết tuyệt nhìn như vậy, làm cho hấn đáy lòng ồ ạt dâng lên sự sợ hãi cùng không đành lòng.

Hàn Tà Tà miễn cưỡng cười cười, kéo tay hấn xuống nói: “Cháu không khóc...”

Lang Hi thần nhiên nói: “Muốn làm cái gì thì làm cái đó, gặp chuyện gì cũng không được viện cớ lùi bước, dù cho có khó khăn như thế nào, cũng sẽ có tôi chống đỡ, em lại đi lo nhiều việc như vậy làm cái gì?”

“Cháu...”

Lang Hi làm như hạ quyết tâm, lạnh giọng nói: “Em nếu bận tâm, tôi có thể cùng em yêu đương vụng trộm!”

Hàn Tà Tà thiếu chút nữa bị sặc nước miếng mà chết, không khí vốn đang thương tâm cảm động đột nhiên nghịch chuyển, không biết nên khóc hay cười nói: “Từ không phải dùng như vậy!”

“...”

Lang Hi không được tự nhiên nhếch miệng, ánh mắt có chút hoang mang khó hiểu.

Hàn Tà Tà dờ khóc dờ cười giải thích một chút, thờ dãi nói: “Ý của chú là, chúng ta vụng trộm yêu đương, không để cho bọn họ biết?”

Lang Hi ánh mắt sáng ngời, gật đầu nói: “Em đã lớn, có thể yêu đương rồi!”

Nói xong, ánh mắt nhìn không được lại bắt đầu dờ dẫm...

Hàn Tà Tà mặt không chút thay đổi nói: “Chú Tư, chú đang nhìn cái gì đó? Lại nhìn tiếp thì vĩnh viễn đừng nghĩ cháu cùng chú 'Yêu đương vụng trộm' !”

Lang Hi vội vàng chuyển tầm mắt, đột nhiên sững sốt, quay đầu lại gắt gao nhìn chăm chăm cô, trầm giọng nói: “Em đáp ứng rồi.”

Hàn Tà Tà không sao cả nhún vai: “Yêu đương thôi mà, dù sao bọn họ cũng sẽ không biết, và lại cháu vẫn còn trẻ, sau này có nhiều chuyện sẽ thay đổi, nói không chừng không quá vài ngày đột nhiên cảm thấy không thích hợp liền chia tay ...”

Hàn Tà Tà rốt cục không thể không thừa nhận, không biết khi nào thì bắt đầu, cô đối với Chú Tư đã động tâm, nếu cứ cự tuyệt như vậy, cô có chút luyến tiếc.

Khoảng thời gian trước, cô liều mạng kháng cự tình cảm của bản thân, lại không thể tự kiềm chế mà nhích lại gần, sợ chính mình trầm luân trong đó, cho nên buộc bản thân ra về như không có việc gì.

Hàn Tả Tả sở dĩ luôn băng khoăn không dứt, đơn giản là vì đoạn tình cảm này quá mức cảm kị, mà đối phương lại lạnh lùng nhạt nhẽo như thế.

Có đôi khi, bạn lựa chọn cùng một ai đó bảo trì khoảng cách, không phải bởi vì không cần, mà là vì bạn biết rất rõ, người đó không thuộc về bạn.

Nhưng hiện tại lại không như vậy, hóa ra không phải hoa rơi nước chảy tự mình đa tình, hóa ra hẳn có thể cùng cô cùng nhau đối mặt...

Lang Hi nói rất đúng, mặc kệ là nguyên do gì, bất quá chỉ do cô nhất gan viện cớ, nếu thích, sợ gì không thử đến với nhau?

Cô mới mười tám tuổi, Lang Hi cũng còn rất trẻ, tương lai như thế nào ai cũng không nói trước được. Có lẽ khi yêu nhau sẽ phát hiện khuyết điểm của nhau, tương lai cũng sẽ có người mới, bất quá cũng có thể xem đoạn tình cảm này là một thời rung động của tuổi trẻ bồng bột.

Mà nếu cứ như vậy bỏ qua, có lẽ lưu lại là tiếc nuối vĩnh viễn không thể tiêu tan...

Hàn Tả Tả cho tới bây giờ cũng không phải là người dễ dàng nhận thua, lại càng sẽ không chưa cố gắng đi tranh thủ mà bỏ cuộc.

Lang Hi thật nhanh nắm chặt tay cô, lãnh đạm lại kiên định nói: “Sẽ không.”

Hàn Tả Tả không giải thích, mỉm cười: “Khiêu vũ sao?”

Trong đại sảnh cả nam lẫn nữ ôm nhau mà vũ, âm nhạc nhẹ nhàng làm cho người ta tâm tình vui sướng.

Lang Hi ánh mắt khẽ nhúc nhích, hờ hững nói: “Đói bụng, đi ăn cơm!”

Hàn Tả Tả khó hiểu: “Không phải có rất nhiều món ở đây sao?”

Lang Hi cũng không thèm nhìn tới đồ ăn bày đầy trên bàn, kéo Hàn Tả Tả bước đi: “Khó ăn!”

Hàn Tả Tả yên lặng đi theo phía sau hắn, sau một lúc lâu mới khẽ giọng hỏi: “Chú tư, chú là không biết khiêu vũ đi!”

Lang Hi đầu cũng không quay lại, cước bộ không ngừng, tay đang nắm Hàn Tả Tả lại đột nhiên căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nụ Hôn Đính Ước Bên Hồ

Tô Tấn tựa vào bên cửa sổ, vẻ mặt ai oán nhìn ‘hồng nhan tri kỷ’ mình vất vả tìm được bị người khác bắt cóc.

Tô Vĩ cười đến cực kỳ đáng đánh đòn, lắc ly rượu trong tay uống một ngụm nói: “Đừng nhìn nữa, trông mắt có nhìn đến lặn xuống đất thì người ta cũng không thèm quay lại liếc anh đâu!”

Tô Tấn nổi giận: “Ai cần em lo!”

Tô Vĩ cả lơ phát phơ vрон tay, cánh tay như không xương khớp lên bả vai hắn: “Đừng tức giận mà anh hai, anh nhìn xem, trong phòng này nhiều cô gái xinh đẹp như vậy, ai ai cũng đều xinh tươi mon mồn ah! Tuy rằng bộ dạng anh không động lòng người, nhưng chỉ cần anh không phải là ‘đàn sắt’, bằng vào bối cảnh thân thế của anh, còn sợ tìm không được ai sao?”

Tô Tấn cười lạnh: “Em nghĩ rằng anh và em giống nhau bụng đói ăn quàng! Chỉ có loài sinh vật năng lực kém tri thức thấp mới bị bản năng cơ thể chi phối, em có thể biết cái gì gọi là rung động, là tình yêu sao?”

Tô Vĩ không hề để ý lời nói chua ngoa của hắn, ác ý cười nói: “Em thì không biết cái gì gọi là tình yêu, em chỉ biết tình yêu cần hai người, anh chỉ có một bên tình nguyện, kia không gọi là yêu, mà gọi là không biết tự trọng!”

Tô Vĩ từ từ giờ lên ly rượu, tao nhã hé miệng uống.

Tô Tấn hừ lạnh, không chút để ý khoát tay, hưng hăng hất ly rượu trong tay Tô Vĩ.

Ly thủy tinh bị va chạm, rượu vang lạnh như băng bắt ngờ bị hất ra, làm cho khuôn mặt Tô Vĩ đầy rượu vang còn chưa tỉnh, lại còn khiến hắn bị sặc nước mắt giàn giụa.

Tô Tấn cười đắc ý: “Em trai ngoan, đừng nói anh hai không thương em, anh đây vừa giúp em tạo ra chút ‘chuyện tốt’ (tức scandal), hãy tận hưởng thật tốt nha!”

Tô Vĩ giận không thể át, khuôn mặt đầy rượu vang chập vật đi vào toilet rửa sạch.

Thời tiết dần dần ấm lại, gió đêm cũng không còn lạnh thấu xương nữa.

Hàn Tà Tà bị Lang Hi lôi kéo, cũng không lái xe, tránh khỏi mọi người, từ cửa sau khách sạn lặng lẽ rời đi.

Cảm giác này giống như bỏ trốn, vừa kích thích vừa vui vẻ, làm cho Hàn Tà Tà nhìn không được có chút kích động.

Phía sau khách sạn đều là những hẻm nhỏ tối mịt, đi xuyên qua nó là đường phố phồn hoa tấp nập.

Hàn Tà Tà dẫn đường, không lâu sau liền tiến vào một quán ăn bình dân.

Tám, chín giờ tối, khách trong quán đã voi bót, Hàn Tà Tà quen thuộc tìm được chỗ ngồi, sau đó chạy tới chạy lui kêu đồ ăn.

Trên bàn bày đầy những cái đĩa đựng đồ ăn vặt, Hàn Tà Tà cười nói: “Đừng nhìn quán này không lớn, nhưng đồ ăn làm rất ngon, cháu và Tăng Đồng thường xuyên tới đây ăn cho đỡ thèm!”

Lang Hi không nói câu nào nhắc đùa, gấp một khối bánh gần nhất ném thử.

Hàn Tà Tà cũng gấp một khối: “Bánh tổ ong này ăn rất ngon, phải chấm thêm tương!”

Lang Hi vẫn là lần đầu tiên ăn loại đồ ăn vặt đường phố này.

Hồi còn nhỏ hiếm khi ăn cái gì ở bên ngoài, ngay cả đồ ăn vặt cũng rất ít ăn, lúc trưởng thành lại luôn sống ở nước ngoài, sau khi trở lại T thị, mỗi ngày không phải tham dự tiệc chiêu đãi chính là ở Chu gia ăn vài món ăn gia đình, những món vừa cay vừa chua vừa ngọt như thế này, Lang Hi vẫn là lần đầu tiên nếm thử.

Hàn Tà Tà lúc ở tiệc rượu đã ăn không ít, hiện tại không thấy đói, nhưng vẫn tha thiết vì Lang Hi giới thiệu món nào ăn ngon.

Chờ Lang Hi thật sự ăn không nổi nữa, đồ ăn còn thừa không ít, Hàn Tà Tà gọi người gói lại, lại cầm bánh tổ ong vừa đi vừa ăn.

Cách đó không xa có một cái hồ nhân tạo, Hàn Tà Tà ăn no thì lười biếng, tựa vào bên lan can hồ nghỉ ngơi.

Chuyện xảy ra hôm nay giống như một giấc mơ, Hàn Tà Tà nhìn Lang Hi bên cạnh, thật sự không thể tin được cô cư nhiên cùng Chú Tư phát triển quan hệ yêu đương.

Bên hồ không khí tươi mát, mang theo hơi nước lành lạnh, làm cho người ta vô cùng thoải mái.

Hàn Tà Tà thì thầm hỏi: “Chú Tư, chú thích cháu ở điểm nào?”

Lang Hi nghĩ nghĩ, trả lời nói: “Không biết.”

Hàn Tà Tà không bắt ngờ với câu trả lời của hắn, bởi vì ngay cả cô cũng không rõ lắm, vì sao đối với người không nên động tâm lại động tâm.

Người bên hồ không nhiều lắm, bốn phía thực yên tĩnh, Lang Hi luôn luôn trầm mặc ít lời, Hàn Tà Tà sớm đã thành thói quen, hai người cứ như vậy một câu không nói, Tà Tà lại thích như vậy.

Hàn Tà Tà nhìn đồng hồ, chắc tiệc rượu cũng đã kết thúc, phóng viên vây quanh trước cửa khách sạn hẳn cũng rời khỏi rồi.

Hàn Tà Tà hít một hơi thật sâu, dựa lưng vào lan can, nhìn ánh sáng phát ra từ phía ngọn đèn xa xa, cảm khái nói: “Thực không thể tin được, mình lại có thể cùng Chú Tư nói chuyện yêu đương.”

Lang Hi đứng ở trước mặt cô, nghe vậy cúi đầu trầm giọng nói: “Tôi không phải.”

Hàn Tà Tà mỉm cười: “Tuy rằng là trên danh nghĩa, nhưng là người khác vẫn sẽ dị nghị... Chú Tư, thực xin lỗi, còn muốn chú phải lên lút...”

Hàn Tà Tà nói như vậy, cũng là bởi vì bị Lang Hi cảm động.

Một người như Lang Hi, không thêm để ý tất cả cứ lạnh lùng mà chống đỡ, làm sao sẽ ‘tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục’, mà hiện tại, vì bận tâm đến cảm nhận của cô, cư nhiên đồng ý không công khai quan hệ với cô.

Hàn Tà Tà rất cảm động, còn có một tia áy náy.

Lang Hi trầm mặc không nói, ánh mắt lưu chuyển nhìn không ra cảm xúc, đột nhiên vươn tay khẽ chạm nhẹ vào khoeo môi cô.

Hàn Tà Tà khó hiểu nhíu mày, thấy ngón tay Lang Hi dính một chút sốt tương.

Hàn Tà Tà ngượng ngùng cười cười, vừa mới ăn bánh tở ong đã quên không lau sạch miệng.

Hàn Tà Tà vừa muốn lấy khăn giấy lau tay cho hẳn, liền thấy Lang Hi đưa ngón tay vào trong miệng mình, cực kỳ tự nhiên liếm đi sốt tương dính trên đó.

Khuôn mặt lạnh lùng rõ ràng không có biểu tình gì, động tác kia lại chứa đựng hơi thở cấm dục nồng đậm, thể nhưng sắc tình đến cực điểm.

Hàn Tà Tà mặt oanh một cái nóng lên.

”Chú, Chú Tư...”

Hàn Tà Tà lắp bắp không biết muốn nói gì, Lang Hi nhìn cô thật sâu, đáy mắt sâu thẳm trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại giống như dây lên ngọn lửa mãnh liệt.

Lang Hi nâng cằm Hàn Tà Tà, cúi đầu, nhẹ nhàng chạm vào môi cô.

Hàn Tà Tà theo bản năng nín thở, hai mắt mở thật lớn, lại cái gì cũng nhìn không thấy, tất cả các giác quan trên cơ thể đều tập trung vào đôi môi, xúc cảm lạnh lạnh mềm mại, làm cho đầu óc cô trống rỗng.

Lang Hi dán lên môi cô yên lặng một lúc lâu, mới bắt đầu chậm rãi cọ sát, nhẹ nhàng mút vào, thật giống như hôn một đóa hoa tươi mềm mại tí mĩ vun tròn, thật cẩn thận, lại chứa đầy thành kính cùng thỏa mãn.

Từng cái hôn nhỏ vun ngọt ngào, thử thăm dò xâm nhập một chút, Hàn Tà Tà cảm thấy sức lực toàn thân đều bị hút đi, hai tay khấn trương không biết nên để chỗ nào, nghĩ muốn nắm lấy cái gì đó, nâng lên lại buông xuống, cuối cùng chỉ biết nắm chặt lan can phía sau, dùng sức chống đỡ chính mình.

Lang Hi đột nhiên dừng lại, bất ngờ tiến lên một bước, thân hình to lớn đem Hàn Tà Tà ép sát vào trên lan can, một tay vòng lấy ôm cô thật chặt, một tay đặt trên đôi mắt cô.

Nửa người trên bị ép tới lơ lửng, phía sau chính là hồ nước sâu thẳm, lưng đụng vào lan can cứng rắn lạnh như băng, thỉnh thoảng ánh sáng làm cho Hàn Tà Tà khẽ kêu một tiếng.

Lang Hi hô hấp bắt đầu dồn dập, đôi mắt luôn bình tĩnh lạnh đạm nay lại sáng kinh người, như mắt sói ẩn núp trong bóng đêm, phát ra tia sáng muốn nuốt chửng con mồi.

Lang Hi hung hăng hôn xuống đôi môi đang hé mở trước mặt, dùng sức trần trọc mút vào, trong lòng khát vọng bị đè nén đã lâu mãnh liệt trào ra, nháy mắt thổi bay toàn bộ lý trí.

Không đủ, không đủ, vẫn là không đủ... Vô luận cỡ nào dùng sức mút vào đều cảm thấy không đủ.

Cánh môi xinh đẹp bị tùy ý liếm hôn, cái xúc cảm độc đáo, tinh tế, mềm mại này lại châm lên dục vọng muốn tàn sát bừa bãi tận sâu trong đáy lòng của Lang Hi.

Bóng tối làm cho cảm giác càng thêm sâu sắc, Hàn Tà Tà đắm chìm trong sự nhiệt tình của Lang Hi, đôi môi sưng đỏ, bị chặt chẽ lấp kín, trước người là thân hình nam tính gât gao dán sát, chèn ép đến mức cô sắp hít thở không được.

Toàn bộ hô hấp đều bị đoạt lấy, thiếu đường khí làm cho đầu óc một mảnh hỗn loạn, cảm giác bị đè nén làm cho Hàn Tà Tà rốt cục nhịn không được giãy dụa chống đẩy, bật ra tiếng rên khẽ ngắt quãng.

Một thoáng khớp hàm được buông lỏng giống như để cho Lang Hi tìm được khe hở để phát tiết, đầu lưỡi đang liếm mút trên đôi môi thuận thế tiến vào, gấp gáp khám phá vùng đất mới.

Cho đến khi đầu lưỡi mạnh mẽ chạm vào thứ gì đó mềm mềm ẩm áp lại ẩm ướt, đáy mắt Lang Hi đột nhiên lóe lên tia sáng nguy hiểm, dùng sức dây dưa khóa chặt chiếc lưỡi đang sợ sệt lần trốn kia, hung hăng gặm cắn.

Môi lưỡi dây dưa tràn ngập dục vọng chiếm đoạt cùng sở hữu, sao Hàn Tà Tà có thể chống đỡ được chứ, lồng ngực như muốn nổ tung, tay đặt lên vòm ngực cứng rắn nóng bỏng, lòng bàn tay cảm nhận nhịp tim đập dồn dập của đối phương, bên tai là thanh âm ái muội mà hai người triền miên phát ra.

Hàn Tà Tà bị động thừa nhận, Lang Hi môi lưỡi quá mức cường thế, bá đạo quấy nhiễu toàn bộ suy nghĩ của cô, không để cho cô có cơ hội cự tuyệt trốn tránh.

Hương vị ngọt ngào xen lẫn mùi máu tanh, Lang Hi đột nhiên bình tĩnh, kịch liệt thờ dốc, cuối cùng cũng buông tha cho Hàn Tà Tà.

Hàn Tà Tà kéo bàn tay đang che trước mắt cô xuống, đẩy Lang Hi ra từng ngum từng ngum thờ dốc, tay chân như nhũn ra dựa vào lan can.

Lang Hi bị đẩy lui về phía sau một bước, chậm rãi bình phục trống ngực dồn dập, đầu lưỡi bị cắn nát giật giật đau đớn, do dự muốn tiến lên, nhưng vẫn trầm mặc đứng yên tại chỗ.

Hàn Tà Tà mất rất lâu mới bình tĩnh lại, hình ảnh màn kịch tình vừa rồi lại lướt qua trong đầu, đôi môi sưng đỏ trướng đầu đã nhắc nhở cho sự điên cuồng khi nãy, nhất thời không biết nên đối mặt như thế nào.

Bốn phía thực im lặng, có gió thổi qua mặt hồ, kèm theo tiếng nước rất nhỏ.

Lang Hi thanh âm khàn khàn, chậm rãi nói: “Thực xin lỗi...”

Sự kinh hoàng mới rồi của Hàn Tà Tà bởi vì câu nói này mà vui đi không ít, thần kinh căng thẳng bình tĩnh lại, cười đứng thẳng người, mang chút oán giận nói: “Chú Tư, chú làm cháu sợ nhau, đây là nụ hôn đầu tiên mà chú lại hung hăng như vậy!”

Lang Hi hơi mất tự nhiên rũ mắt xuống, trên khuôn mặt lạnh lùng thậm chí mang theo một tia xấu hổ lúng túng, do dự một lát, nghiêm túc nhìn cô nói: “Tôi sẽ sửa.”

Hàn Tà Tà bật cười, vui vẻ vỗ vỗ bả vai của hắn.

Lang Hi dịu dàng nói: “Luyện tập nhiều sẽ tốt.”

Tươi cười trên gương mặt Hàn Tà Tà cứng lại.

Luyện tập nhiều sẽ tốt, luyện tập nhiều sẽ tốt, luyện tập nhiều sẽ tốt... Luyện tập em gái nhà anh a!

Lang Hi trung ra bản mặt nghiêm túc, nhanh chóng hôn lên môi của cô, ôn nhu liếm nhẹ, đầu lưỡi khẽ đảo một vòng liền lui ra ngoài.

Hàn Tà Tà toàn thân run lên, trợn mắt nhìn: “Chú còn?”

Lang Hi nghiêm trang hỏi: “Tiền bộ sao?”

Hàn Tà Tà bị phản che mặt, loại chuyện thế này cần rèn luyện để thăng cấp sao!

Hàn Tà Tà buông tay, mặt không chút thay đổi nói: “Về nhà thôi.”

Lang Hi nhìn chăm chăm cô, như có chút suy nghĩ gật gật đầu, mở miệng thì thầm: “Tiền bộ rất lớn nha.”

Hàn Tà Tà dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa ngã vào trong hồ.

Lang Hi cùng Hàn Tà Tà tay trong tay trở lại khách sạn, tiệc rượu hẳn là đã sớm tan cuộc, ngoài cửa xe ít đi nhiều, phóng viên cũng chỉ còn lại lác đác vài người.

Đương nhiên có nhân viên đem xe chạy tới cửa, Lang Hi che chở Hàn Tà Tà lên xe, đánh tay lái, tránh đi đám phóng viên đang tụ tập.

Về đến nhà những người khác đều đã đi nghỉ, Hàn Uyển còn chưa ngủ, nghe tiếng động ra ngoài nhìn xem.

Lang Hi đi đậu xe, Hàn Tà Tà một mình vào nhà, cười hỏi: “Mẹ, sao mẹ còn chưa nghỉ ngơi?”

Hàn Uyển ngáp một cái: “Chuẩn bị ngủ, con đi đâu vậy, trẻ như vậy mới trở về?”

Hàn Tà Tà vừa rót ly nước vừa trả lời: “Con đã tìm được việc, tháng sau đi làm trợ lý cho Tang Đồng, đúng lúc Chú Tư công tác tại công ty giải trí, con nhờ chú ấy mang con đi tìm hiểu trước.”

Hàn Uyển thở dài, căn dặn nói: “Đừng quá làm phiền Chú Tư con... Mẹ biết con bướng bỉnh, không muốn dựa vào Chu gia, mẹ cũng không ngăn cản con, muốn làm gì thì làm, chính là đừng quá cậy mạnh, cảm thấy mệt cũng đừng quá cố sức, an tâm học tập, mẹ cũng không cần lúc nào cũng lo lắng cho con!”

Hàn Tà Tà cầm ly nước lên lầu: “Con biết rồi mẹ, con đã lớn rồi, cũng nên tìm việc gì đó để làm, chương trình học trong trường không nhiều, con nghĩ nên sớm bắt đầu tích lũy chút kinh nghiệm!”

Hàn Uyển còn muốn nói thêm gì nữa, Hàn Tà Tà vội vàng ngắt lời: “Mẹ, con mệt rồi, mẹ cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

Hàn Uyển bất đắc dĩ: “Được rồi, ngủ ngon!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Flàn Tả Tả vào đến phòng mới nhẹ nhàng thở ra.

May mắn Flàn Uyển rất yên tâm con gái nhà mình, bị nói hai ba câu chuyện đề tài liên quên ngay, hơn nữa dưới lầu chỉ mở một ngọn đèn, trong cảnh 'tranh tối tranh sáng' cũng không mấy để ý về mặt của con gái, cho nên mới không có hoài nghi.

Flàn Tả Tả đứng trước tấm gương trong phòng tắm, trong gương là cô gái với làn da trắng nõn, đôi môi ai muội sưng đỏ, cặp mắt mèo hơi hơi nhếch lên, ánh mắt ngân ngân nước, khóe mắt phỉếm hồng, hai gò má giống như hoa đào đầu mùa nở rộ, rõ ràng là vẻ mặt xuân tâm nhộn nhạo.

Flàn Tả Tả vội vàng xà vùi nước, vốc nước lạnh lên mặt.

Nước lạnh như băng cuốn đi sự khô nóng trên mặt. Flàn Tả Tả đỡ bồn rửa mặt, rồi đột nhiên lại không thể ức chế ngáy ngồ cười lên.

Ngày hôm sau, Flàn Tả Tả thức dậy từ sớm, cùng mọi người dùng điểm tâm, rồi ngồi xe của Chu Minh Nghĩa trở về trường học.

cungquanghang.com

Flàn Tả Tả cố ý về ký túc xá trước một ngày để dọn dẹp, may mà hôm nay nắng tốt, Tả Tả đem toàn bộ chăn chuyễn lên sân thượng phơi nắng, sau đó đem vò chăn ra giường xuống máy giặt dưới lầu giặt.

Hơn một tháng không có người ở, ký túc xá bám rất nhiều bụi, Flàn Tả Tả đem tất cả cửa sổ mở ra hết để thông khí, quét dọn nửa ngày trông mới sạch sẽ.

cungquanghang.com

Thu thập xong ký túc xá đã đến giữa trưa, Hàn Tá Tá cầm thẻ sinh viên đến thư viện mượn giáo trình, mượn toàn bộ sách của cả học kỳ, đang muốn đến căn tin tìm xem có gì ăn hay không, liền nhận được điện thoại của Lang Hi.

Hàn Tá Tá nhìn trên màn hình hiện lên dòng chữ "Tứ lang" liền cảm thấy trong lòng vui sướng.

"Alô?"

cungquanghang.com

Tiếng Lang Hi từ trong điện thoại truyền đến, thanh âm có hơi khàn khàn, đây vẫn là lần đầu tiên Hàn Tá Tá nhận điện thoại của hắn.

"Ở đâu?"

Hàn Tá Tá đứng lại, ngồi ở bồn hoa ven đường nói "Em đang ở trường học!"

Lang Hi trầm mặc một lát hỏi: "Không trở lại?"

Hàn Tá Tá cười cười: "Không quay về, một lát ăn cơm xong em còn phải dọn dẹp thêm chút nữa, ngày mai đã chính thức đi học rồi."

Lang Hi dừng một chút lại hỏi: "Khi nào thì trở về?"

Tươi cười trên mặt Hàn Tá Tá càng thêm sáng rỡ: "Uhm, không biết nữa, vừa khai giảng sẽ rất bận rộn, hơn nữa em sẽ lập tức nhận công việc trợ lý, chờ mọi việc đâu vào đấy em sẽ trở về."

Điện thoại bên kia trầm mặc một lúc, Hàn Tá Tá lẳng lặng đối phương hô hấp, không khỏi khẽ cười.

nói: "Chú Tư, không phải anh nhớ em đấy chứ?"

cungquanghang.com

Hàn Tả Tả chỉ muốn trêu chọc, không nghĩ tới Lang Hỉ đương nhiên "Àn" một tiếng.

Hàn Tả Tả mặt không khỏi có chút phiểm hồng, trái tim cô rút lại giãn ra, lưu chuyển dường như không phải máu, mà là mật ngọt.

Hàn Tả Tả cảm thấy hơi không được tự nhiên, tuy rằng có chút bông đùa, lại thật sự chưa từng trải nghiệm quá trình yêu đương nào.

Nhiều năm trôi qua như vậy, cô đã quen chuyện gì cũng một mình gánh vác, bên cạnh cũng chỉ có hai ba người thân thiết, trong nhà rất nhiều chuyện thậm chí là cô ra quyết định làm chủ, thỉnh thoảng buông lỏng, cũng bất quá là theo Tang Đồng điên cuồng một chút khi còn nhỏ.

Hàn Tả Tả đã sớm đương thành thói quen cần thận kỹ lưỡng, làm chuyện gì đều phải cân nhắc trước sau, thầy cô hay người lớn khi nhận xét về cô luôn

là mấy chữ 'thành thực ổn trọng, thông minh hiểu chuyện.'

Hàn Tả Tả vẫn cảm thấy, cô không có trải qua giai đoạn đa sầu đa cảm của những cô gái mới lớn, liền trực tiếp từ một cô bé con trường thành thành một cô gái thành thực.

Bạn đang đọc truyện Thanh Sắc Cẩm Dụ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 14.2

Mà hiện tại, có một người đàn ông làm cho cô cảm

nhận được tình yêu ngay thơ, làm cho cô như một cô gái mười bảy mười tám tuổi vô tư, hưởng thụ mà tình yêu thuần khiết tươi đẹp độc nhất.

Cố sinh viên lục đục lời kéo hành lý đi qua trước mặt, sân trường dần dần náo nhiệt hẳn lên.

Đầu mùa xuân ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người, trong lòng Hàn Tả Tả bỗng nhiên mềm mại như kẹo bông.

Khoảnh khắc giữa trưa ấm áp này, làm cho Hàn Tả Tả rất nhiều năm sau nhớ mãi không quên, cho dù rất nhiều hồi ức đều đã mờ hồ, cô lại vẫn luôn nhớ rõ thời điểm kia, gió xuân ấm áp hiu hiu thổi, bàn tay nắm điện thoại có chút nóng lên, truyền đến là thanh âm trầm thấp của một người đàn ông, giọng nói nghiêm túc, giống như tín đồ đang quỳ lạy cầu nguyện, vô cùng thành kính.

"Tôi nhớ em."

Hàn Tả Tả hô hấp như ngừng lại, lỗ tai dán sát đi động nhanh chóng đỏ lên, cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh trên mặt, làm như không có việc gì nói: "Chiều thứ sáu chỉ có một tiết, tiết sau em muốn đi siêu thị mua chút vật dụng sinh hoạt hàng ngày..."

"Ừ, đến lúc đó tôi tới đón em."

Hàn Tả Tả không tiếng động cười rộ lên: "Được, em cúp máy đây, phải đi ăn cơm thôi!"

Hàn Tả Tả nắm đi động, ngồi ngáy ngốc một lúc lâu, bất tỉnh linh từ trên bồn hoa nháy căng lên, một đường vui vẻ hạnh phúc đi đến nhà ăn, phá lệ gọi hai phần rau xào một phần canh, lại còn ăn hết sạch không sót miếng nào, sau đó cảm thấy thoải

sách không sai mấy nào, sau đó cảm thấy thời
mãn trở về ký túc phòng nghỉ ngơi.

Sau khi khai giảng, trường học bắt đầu tiến hành
đánh giá và tổng hợp lại thành tích của mỗi sinh
viên, kết quả cuối kỳ của Hàn Tả Tả không có gì
đáng nói, miễn cưỡng có thể lọt vào trong danh sách
nhận học bổng, cộng thêm việc tham gia biểu diễn
trong buổi tiệc mừng Tết Nguyên Đán, ngày
thường biểu hiện cũng không tệ có thể cộng thêm m
điểm, như vậy tổng cộng lại, chắc hẳn có thể nhận
được một ngàn đồng tiền học bổng.

Hàn Tả Tả cất kỹ số tiền này, nhằm tính cộng
thêm với tiền lương của trợ lý chắc cũng đủ nửa
năm tiền thuê, liên lập tức ra ngoài tìm phòng trọ.

Công việc trợ lý không khó.

Tang Đồng hiện tại tuy rằng có chút tiếng tăm,
nhưng dù sao cũng vừa mới xuất đạo, căn cơ chưa
vững, giao thiệp cũng không đủ rộng, hơn nữa
người đại diện Hannah của cậu ấy trong tay còn có
rất nhiều nghệ sĩ khác, tâm tư dành cho cậu ấy
đương nhiên cũng ít hơn. Cho nên lịch trình của
Tang Đồng không quá dày đặc, dẫn tới người trợ
lý nhỏ bé là cô đây cũng tương đối rảnh rỗi.

Hàn Tả Tả phát hiện, trên cơ bản đều là những việc
lặt vặt, chẳng hạn như chạy vặt, ngăn cản phóng
viên, truyền đạt lại thông báo, cho đến chuyện đề ý
những trang web của Tang Đồng và những người
hâm mộ cùng một vài chuyện vụn vặt, trước mắt
công việc xem như có chút tự do, bất quá Hannah
có nói qua, Tang Đồng đang tập trung luyện tập
cho album sắp tới, rất nhanh sẽ bắt đầu bận rộn.

Hàn Tả Tả đầu óc linh hoạt, phản ứng nhanh, làm

việc cũng có vẻ trầm ổn, quan trọng nhất là cô là bạn
tốt nhất của Tang Đồng, không chỉ trong cuộc sống
tận tâm chiều cô cô ấy, để cho cô ấy không phải bận
tâm lo lắng những việc khác, hơn nữa cô tuyệt đối
được Tang Đồng tin tưởng, đối mặt với phóng viên
truyền thông hiểu được tiên thoái, sẽ không nói
những lời không nên nói.

Hannah thực vừa lòng, cô rất xem trọng Tang
Đồng, Mia cũng vô cùng coi trọng việc lãng-xê ca sĩ
mới lần này, nhưng Hannah dù sao tinh lực vẫn có
hạn, còn phải lo cho những nghệ sĩ khác, không có

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 14.3

Lúc vừa mới bắt đầu, Tang Đồng có lấy dũng khí, chạy chậm đuổi theo phía sau xe mô tô, túm áo nam chính nhảy lên, nào ngờ góc chụp (chụp góc áo
nhà) không đúng, hai đối phương cả người lẫn xe đều ngã nhào ra đường.

Thời điểm giải lao, Tang Đồng về mặt chán nản chui vào trong góc, Hàn Tà Tà thở dài, vội khoác thêm cái áo cho cô, mở bình giữ nhiệt rót cho cô một
cốc nước ấm.

Nam người mẫu sắc mặt bình tĩnh lướt qua, khinh thường hừ một tiếng.

Hàn Tà Tà trong lòng giận dữ, lại biết chính mình chỉ là một trợ lý ‘thấp cổ bé họng’ nên phải nhẫn nhịn, tỏ vẻ biết nghe lời chạy tới trước mặt nam người
mẫu xin lỗi.

Hàn Tà Tà nói một đồng lời ngon tiếng ngọt xong trở về, Tang Đồng bất mãn than thở: “Cậu tới hạ mình với hắn làm gì nha, muốn đi cũng là tới đi, là tới
làm hắn bị liên lụy, cậu không cần vì tớ mà luồn cúi...”

Hàn Tà Tà khoát tay áo, chẳng hề để ý nói: “Không có việc gì, hắn cũng không nói cái gì khó nghe ...”

“Còn không có?” Tang Đồng phẫn nộ nói. “Lớn tiếng như vậy tớ đều nghe được! Hắn lên mặt cọng lông hắn a, có bản lĩnh thì hắn diễn một mình đi!
Cũng biết chọn quả hồng mềm mà bóp cơ đấy, tớ phi nhỏ hắn!”

Hàn Tà Tà dờ khóc dờ cười: “Nhỏ giọng một chút, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, chờ sau này cậu thành danh, cậu cũng có thể mắng hậu
bối như vậy.”

Tang Đồng tức giận bắt bình vung nắm đấm: “Tớ mới không thèm giống hắn, có gì đặc biệt hơn người chứ! Tà Tà, về sau loại sự tình này, cậu không cần
thiết phải thay tớ ra mặt, tớ để cậu đến giúp tớ, không phải cho cậu tới thay tớ bị mắng!”

Hàn Tà Tà cười cười: “Tang Tiểu Đồng, cậu có biết Hannah dạy tớ như thế nào không? Trợ lý không chỉ là bảo mẫu bên cạnh của nghệ sĩ, còn là tấm lá
chắn cho người nghệ sĩ đó.”

Tang Đồng mở miệng muốn cãi lại, đã bị Hàn Tà Tà quơ tay ngắt lời.

“Tớ biết cậu muốn nói cái gì, nhưng công việc của tớ vốn là như vậy ah.” Hàn Tà Tà còn thực nghiêm túc nói, “Cậu không cần cảm thấy có lỗi với tớ, về
công, tớ cảm tiền lương phải cam đoan làm tốt trách nhiệm, về tư, chúng ta là bạn tốt, cậu hiện tại chịu ủy khuất tớ đến chịu thay, tương lai tớ có chuyện
gì, cậu cũng sẽ giúp tớ như vậy.”

Hàn Tà Tà dừng một chút, từ từ nở nụ cười: “Hơn nữa, cậu cảm thấy tớ sẽ tình nguyện cả đời làm trợ lý sao?”

Tang Đồng trầm mặc .

Hàn Tà Tà vỗ vỗ vai cô: “Cho nên cậu phải thành công! Gót chân cậu có vững vàng, mới có thể cho tớ dựa vào nha. Tớ sau khi nhận việc mới phát hiện, công việc này tuy rằng vừa mệt lại chịu áp lực, nhưng có thể rất nhanh phát triển quan hệ giao tiếp của mình, đối với tớ về sau sẽ có lợi ích rất lớn, và lại có thể học được rất nhiều thứ hay ho nha.”

Tang Đồng gật gù: “Tớ hiểu rồi, Tà Tà, hiện tại cậu chịu khó một chút, cậu yên tâm, tớ sẽ không để cho cậu chịu ủy khuất vô ích như vậy!”

Hàn Tà Tà vui vẻ cười: “Được rồi, với quan hệ giữa hai chúng ta không cần phải nói những lời đó, cậu nếu thật lòng quan tâm tớ, thì tăng chút tiền lương tháng này, đúng lúc hiện tại tớ đang thiếu tiền...”

Tang Đồng ngay lập tức kiêu ngạo ngẩng đầu: “Quý keo kiệt, chờ album mới của tớ bán chạy, tớ liền tăng gấp đôi tiền lương cho cậu!”

Hàn Tà Tà thật hết chỗ nói, tiền lương hiện tại của cô là Mía trả, một tháng chỉ có hơn một ngàn, có gấp đôi lên cũng chưa tới ba ngàn nữa là!

Tang Đồng tâm tình tốt hơn rất nhiều, ung dung uống hết cả cốc nước lớn, quẹt miệng, ý chí chiến đấu sục sôi mà chuẩn bị vào sân.

Hàn Tà Tà phát điên túm cô lôi trở về, lập tức thét ra lửa: “Tang Tiểu Đồng cậu vừa mới bị chửi lại muốn nghe chửi tiếp đúng không? Cậu cố ý phải không! Không biết màu son của cậu trông ra sao hử? Cậu xem lấy đức hạnh hiện tại của cậu, giống trét mỡ heo hơn đó! Thợ hóa trang đâu?”

Tang Đồng bị ấn xuống ghế, ngoan ngoãn mặc cho thợ trang điểm ‘đùa nghịch’.

Sau màn lúng túng vừa rồi, trên mặt Hàn Tà Tà mang theo ý cười, chủ động bung nước ấm đưa tới cho đạo diễn.

Đạo diễn nghiêm mặt, hiển nhiên đối với việc Tang Đồng mè nheo vừa rồi thực không hài lòng.

”Đạo diễn, thật sự rất xin lỗi, việc này đều do tôi, quên chuẩn bị ống hút cho cô ấy, phải trang điểm lại làm chậm trễ thời gian của ngài...”

Đạo diễn nhìn cũng không thèm nhìn cô, tiếp nhận cái ly phát phát tay, về mặt không kiên nhẫn nói: “Đi chỗ khác chơi đi, đừng lảng vảng trước mặt khiến người khác bức mình!”

Công việc một ngày đã hoàn tất, buổi tối lúc ký túc xá sắp đóng cửa mới trở về.

Hàn Tà Tà mệt mỏi ngồi phịch trên giường cũng không muốn nhúc nhích, làm bầm hỏi bạn cùng phòng: “Hôm nay trên lớp có bài gì mới không?”

Bạn cùng phòng biết cô đi làm thêm, đem quyển tập ném cho cô: “Đều ở bên trong, cũng không có gì quan trọng, xem trong giáo trình là đủ rồi ... Tà Tà à, cậu rốt cuộc đang làm thêm công việc gì vậy?”

Một cô nàng khác trêu ghẹo nói: “Một thành như vậy, chắc không phải là buổi sáng làm gia sư, buổi chiều phát tờ rơi, buổi tối đi chạy bàn chứ?”

Sinh viên làm việc ngoài giờ, thường xuyên gặp nhất chính là làm gia sư, phát tờ rơi, hoặc là ở nhà hàng nhỏ làm nhân viên phục vụ.

Hàn Tà Tà xoay người đứng lên, mở máy tính, buột miệng đáp: “Không phải, làm trợ lý, làm chân chạy việc cho người ta.”

”A, không tồi nha, so với chạy bàn còn có phong cách hơn!”

Hàn Tà Tà cười nhạo: “Đúng vậy, tớ không hợp với chén bát, một ngày quăng vỡ ít nhất một cái chén!”

Mọi người vừa nghe thấy đều cười rộ lên.

Hàn Tà Tà không nghĩ nói nhiều về công việc của mình với người khác, một bên xem tài liệu một bên không dấu vết chuyển hướng đề tài.

Mọi người đều buồn ngủ, Hàn Tà Tà rất nhanh nhảy xuống giường rửa mặt, sau đó tắt đèn, làm ổ ở trên giường chép lại bài học.

Đêm khuya một mảnh yên tĩnh, ký túc xá những người khác đều đang ngủ.

Hàn Tà Tà ngáp một cái, nhẹ tay nhẹ chân đóng máy tính.

Nằm ở trên giường vẫn chưa cảm thấy buồn ngủ, Hàn Tà Tà mơ mơ màng màng nghĩ, tiếp tục như vậy cũng không phải cách, thời gian làm việc và nghỉ ngơi không giống với mọi người, chắc phải nhanh chóng chuyển ra ngoài thôi.

Cũng may năng lực thích ứng siêu cường, Hàn Tà Tà không tới hai ngày đã quen với cuộc sống bận rộn vất vả.

Việc quay MV yêu cầu không quá nghiêm khắc, hơn nữa vốn đã quay đến cảnh cuối, cho nên không quá vài ngày nữa sẽ hoàn tất.

Hàn Tà Tà cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, lúc mới tiến vào Mía, có trợ lý dày dặn kinh nghiệm từng nói với cô, một nhất chính là lúc quay phim, chịu đựng

qua giai đoạn bận rộn, bình thường đều rất thoải mái.

Hàn Tả Tả thờ dài, may mắn Tang Đồng hiện tại chỉ tập trung phát triển trong giới âm nhạc, trong công ty sắp tới cũng không có kế hoạch cho cậu ấy đóng phim, bằng không cô thật đúng là ăn không tiêu.

Hôm thứ sáu, Tang Đồng được công ty đặc xá, để cô ấy chuyên tâm ở nhà viết ca khúc, Hàn Tả Tả rốt cuộc cũng đợi được thời gian nhàn rỗi đến rồi.

Ngủ một giấc, Hàn Tả Tả tinh thần hăng hái lên lớp, mặc dù thầy giáo giảng bài rất buồn ngủ chán ngắt, nhưng cũng làm cho cô thấy thoải mái thú vị.

Nhìn không được gửi tin nhắn cho Lang Hi, nói cho hắn thời gian tan học, sau đó Hàn Tả Tả liền đứng ngồi không yên.

Thật vất vả chịu đựng đến giờ nghỉ, Hàn Tả Tả ngay cả ký túc xá đều không kịp quay về, nhờ bạn cùng phòng giúp đem sách về, liền vội vã chạy ra phía cổng trường.

Lang Hi đã tới rồi.

Xe màu đen đậu ở ven đường, kiểu dáng xe cùng nhãn hiệu đều không quá nổi bật, kính xe mở ra, một bàn tay xuất hiện, ngón tay thon dài, mang theo làn khói lơ lửng, tạo cho người khác một cảm giác bất cần đời.

Hàn Tả Tả đối với hành động không phô trương của Lang Hi vô cùng vừa lòng, ngồi vào trong xe nói: “Đi thôi, đi siêu thị trước!”

Lang Hi không nói câu nào dập tắt điều thuốc, tự nhiên nghiêng người, động tác lưu loát ẩn ẩn vai Hàn Tả Tả hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Buổi Tối Hẹn Hò Lãng Mạn

“Ngô —— “

Hàn Tả Tả bị ấn chặt trên ghế, mở to hai mắt nhìn, hai tay phản xạ có điều kiện chống đẩy trước ngực của hắn, yếu ớt gãy gập, thoát không ra, cũng đành tùy ý hắn.

Trên môi bất ngờ không kịp phòng bị mềm mại ấm áp làm cho cô hơi có chút thất thần, đôi môi hơi lạnh lại thoang thoang mùi thuốc lá cũng không làm cho người ta chán ghét, ngược lại khiến cho cô cảm nhận được hơi thở nam nhân tràn ngập.

Hàn Tả Tả từ từ nhắm mắt lại, do dự một lát, nâng tay lên, vòng ở sau gáy Lang Hi.

Trên vai đột nhiên tăng thêm sức nặng, Lang Hi hung hăng cắn xuống môi cô, đầu lưỡi linh hoạt không hề do dự nữa, mạnh mẽ mở ra khớp hàm đang khép chặt, trực tiếp đánh vào trong đó, khiêu khích chiếc lưỡi nhỏ xinh đang muốn trốn tránh kia.

Hàn Tả Tả lông mi run rẩy, thử thăm dò chủ động chạm nhẹ vào đầu lưỡi đang làm loạn kia.

Như vậy ngây ngô đáp lại khiến Lang Hi vô cùng bất ngờ, nhất thời hô hấp hỗn loạn, càng thêm áp chặt người cô, không chút do dự bắt được đầu lưỡi thẹn thùng, ngậm ở trong miệng mình tình tứ gặm cắn.

Lang Hi giống như một cậu bé tò mò lại ngang ngược, đầu lưỡi mạnh mẽ linh hoạt ở trong miệng cô làm loạn khắp nơi, thỉnh thoảng lại trêu chọc đến chỗ mẫn cảm, liền khiến cho cô không thể kiềm nén được run rẩy.

Sau đó Lang Hi tựa như phát hiện ra việc mới lạ, không ngại phiền chán lặp lại khiêu khích, từng lần một đảo qua, đầu lưỡi để ở nơi đó tùy ý mút vào.

Hàn Tả Tả lúc đầu còn có thể đáp lại, không lâu sau liền tan rã bỏ cuộc, mềm nhũn để mặc hắn hưng phấn dạt dào thăm dò, sắc mặt đỏ bừng, không gian chật hẹp bên trong xe không khí không đủ, càng thêm chật chội, làm cho Hàn Tả Tả đầu óc ong ong choáng váng.

Bên trong xe tiếng thở dốc đan xen tiếng nước ái muội, tim đập như trống đánh, toàn thân lại vô lực tới cực điểm, môi sưng đau, lưỡi nóng rát, Hàn Tả Tả không biết khi nào thì cánh tay đang ôm cổ Lang Hi càng thu càng chặt, hai người dính sát vào cùng một chỗ, chìm đắm bên trong thiên nhiên không dứt.

Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng kèn xe chói tai, Hàn Tả Tả hoảng sợ, lúc này mới giật mình nhận ra mình vẫn đang ở trước cổng trường, giữa ban ngày ban mặt trước mặt mọi người, cô lại cùng một người đàn ông hôn nhau cuồng nhiệt.

Hàn Tả Tả ưm một tiếng, xấu hổ đến lỗ tai đều đỏ ửng, vội vàng dùng sức đẩy vai hắn ra, nghiêng đầu qua một bên, thở hổn hển đứt quãng nói: “Đừng, đừng... Có người!”

Lang Hi thở hào hển vui đầu vào sau gáy cô, hơi thở nóng rực làm cho cái cổ trắng mịn của Hàn Tả Tả đỏ ửng lên, không được tự nhiên giật giật, nhỏ giọng nói: “Mau đứng lên, bị người khác nhìn thấy không tốt...”

Lang Hi thoáng bình phục hô hấp, nâng người dậy từ trên cao nhìn cô.

Hàn Tả Tả sắc mặt ửng hồng, ánh mắt long lanh quyến rũ, tuy rằng ngượng ngùng đến cực điểm, lại vẫn dùng cảm nâng mắt cùng hắn nghênh diện.

Khuôn mặt của Lang Hi lạnh lùng phảng phất như sông băng tan chảy, nhẹ nhàng toát ra một tia nhu tình.

Cặp mắt lạnh lùng xa cách cũng không còn hồ hững như xưa, trầm tĩnh sâu hun hút, như cảnh sắc mùa thu, trong trẻo lại thuần khiết.

Hàn Tả Tả say sưa nhìn đôi mắt gần trong gang tấc kia, kim lòng không nổi đuổi tay khẽ chạm vào khóe mắt hắn.

Ánh mắt Lang Hi đột nhiên thâm trầm, mắt thấy hắn lại muốn áp người xuống, Hàn Tả Tả trong nháy mắt hoàn hồn, một phen đẩy hắn ra.

“Có người!”

Bên cạnh không biết khi nào thì có một chiếc xe đậu lại, Hàn Tả Tả nhẹ nhàng thờ ra, xe dừng phía bên ghế lái, may mắn cô không mở kính xe bên cạnh xuống.

Bất quá... Cửa kính xe đối diện với cổng trường học lại mở ra.

Buổi chiều thứ sáu trước cổng trường người đến người đi...

Hàn Tả Tả yên lặng che mặt: “Chú Tư, anh không hồ là mang chủ nghĩa đế quốc quay về cố hương, cách chào hỏi của anh thực sự... Quá phóng túng nha! Lễ nghi tác phong kín kẽ, ví như bắt tay, của đồng bào ta anh đều quên tất tẩn tật rồi nha!”

Lang Hi nghĩ nghĩ, còn thật sự sửa lại cho đúng: “Cách chào hỏi ở nước ngoài, không phải là hôn môi.”

Hàn Tả Tả: “...”

Hàn Tả Tả vuốt trán, bình tĩnh nói: “Lái xe đi.”

Lang Hi không hề động đậy, dường như có chút suy nghĩ nhìn chằm chằm Hàn Tả Tả: “Em thích.”

Hàn Tả Tả nghi hoặc: “Thích cái gì?”

Lang Hi quay đầu đi, một bên khởi động xe, một bên thân nhiên nói: “Vừa rồi có phản ứng.”

Hàn Tả Tả vừa nghĩ liền hiểu được, xấu hổ và giận dữ trùng mắt hắn: “Không phải có phản ứng, là có đáp lại... Chú Tư, tiếng Trung của anh không được rồi, phản ứng cùng đáp lại là hai việc khác nhau!”

Lang Hi ánh mắt hơi hơi động, nghiêm mặt nói: “Àn, hai việc khác nhau!”

Hàn Tả Tả vui mừng cười, vừa muốn mở miệng trêu chọc hai câu, chợt nghe Lang Hi nghiêm túc nói: “Lần sau tranh thủ có 'phản ứng'.” (~o~)

Hàn Tả Tả suy yếu tựa lưng vào ghế ngồi, một tay chống đầu, chán nản ngậm miệng lại.

Từ đại học cách nội thành rất xa, hơn nữa tình hình giao thông trên tuyến đường chính luôn rất đông đúc, chờ xe đều phải tốn rất nhiều thời gian, Hàn Tả Tả ngại phiền toái, liền cách một khoảng thời gian mới vào nội thành đi siêu thị một lần, mỗi lần đều mua về bao lớn bao nhỏ vật dụng hằng ngày.

Có Chú Tư lái xe, Hàn Tả Tả vốn tính nhân cơ hội này trừ nhiều đồ thêm một chút, nhưng mà tối hôm qua cô đã quên tính, tháng sau khi nhận tiền lương và học bổng, chắc chỉ đủ cho nửa năm tiền thuê nhà. Nếu tháng sau có thể chuyển ra ngoài, thì không cần dùng đến những thứ mua hôm nay nữa, miễn cho lúc chuyển nhà còn phải mất công đưa đến chuyển đi.

Lúc này trong siêu thị không có nhiều người, Hàn Tả Tả đẩy xe đẩy, Lang Hi thấy vậy chủ động đến tiếp nhận.

Vì thế Hàn Tả Tả tập trung lựa chọn vật dụng, Lang Hi thì im lặng phụ trách đẩy xe đi bên cạnh.

Hàn Tả Tả thả vào trong xe một hộp sữa chua lớn, thuận miệng hỏi: “Chú Tư có muốn mua cái gì hay không?”

Lang Hi lắc lắc đầu.

Hàn Tả Tả mua đồ xưa nay luôn ‘tốc chiến tốc thắng’, siêu thị to như vậy chỉ cần đi một vòng, trên cơ bản đã mua đầy đủ.

Hàn Tả Tả quét mắt nhìn danh sách, vò vò quăng vào trong thùng rác, giúp đỡ đẩy xe nói: “Xong rồi, đi tính tiền thôi!”

Lang Hi gật gật đầu, cùng Hàn Tả Tả sóng vai đẩy xe đi về phía quầy thu ngân.

Hàn Tả Tả và Lang Hi cũng không phải là người thích dính lấy nhau, càng không thích dưới con mắt mọi người thân thiết, cho nên hai người tuy rằng đứng rất gần, lại cũng không có hành động quá mức thân thiết nào.

Nhưng dù vậy, không khí giữa hai người trong lúc đó lại vô cùng hài hòa, ngẫu nhiên nhìn nhau hoặc là đơn giản đối thoại vài câu, nhìn thế nào cũng giống như đôi vợ chồng trẻ ăn ý.

Quầy thu ngân không có nhiều người lắm, Hàn Tả Tả đứng ở phía trước xếp hàng, đột nhiên phát hiện Lang Hi đang thất thần chăm chú nhìn vào một chỗ.

Trên quầy thu ngân đặt một cái kệ, trên kệ xếp đầy vật phẩm, Hàn Tả Tả theo ánh mắt của Lang Hi nhìn qua, liếc mắt một cái liền nhìn thấy những cái hộp nhỏ xanh xanh đỏ đỏ đủ kích cỡ xếp cùng một chỗ, bên cạnh còn có nhãn hiệu màu vàng thật to, phía trên là hàng chữ quảng cáo đồ tươi.

”Durex – mang đến cho bạn cảm giác mới mẻ chưa từng có, mua bốn hộp tặng một hộp!”

Hàn Tả Tả thiếu chút nữa bị dầu chấm than cực lớn đồ tươi kia đâm mù mắt, nhin không được gương mặt đồ ửng lên.

Lang Hi làm như không có chuyện gì thu hồi tầm mắt, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm cô, hờ hững hỏi: “Sao lại đỏ mặt?”

Hàn Tả Tả nuốt nuốt nước miếng, làm bộ cười gượng hai tiếng: “Siêu thị thật oi bức, hơi nóng...”

Hàn Tả Tả sợ Lang Hi nói ra lời gì ‘kinh thiên động địa’, càng sợ hấn chịu đựng không được bị dụ hoặc, vội vàng nói: “Chú Tư muốn mua kẹo cao su sao, anh thích hương vị gì?”

Phía dưới hàng Durex là hàng kẹo cao su đủ mùi vị.

Lang Hi trầm ngâm, nghiêng ngả rồi nhẹ giọng nói: “Hương vị?”

Hàn Tả Tả dùng sức gật đầu: “Đúng vậy, nơi này có rất nhiều hương vị!”

Lang Hi bí hiểm nhìn cô một cái, đột nhiên hỏi: “Em thích hương vị gì?”

Hàn Tả Tả mờ mịt “A” một tiếng, nói: “Bạc hà đi, hương vị có vẻ kích thích, mùi tươi mát, còn có thể nâng cao tinh thần.”

Lang Hi có thâm ý khác nhìn cô, còn nghiêm túc gật gật đầu.

Hàn Tả Tả tâm sinh cảnh giác, hoang mang nhưu mây, đúng lúc người phía trước đã tính tiền xong, Hàn Tả Tả còn chưa kịp cân nhắc liền vội đẩy xe tiến lên.

Lúc tính tiền Lang Hi trả tiền, tư thế kia quá mức tự nhiên, dù sao cũng không có bao nhiêu tiền, Hàn Tả Tả sờ sờ mũi, cũng không cùng hấn khách khí.

Lang Hi xách theo hai túi lớn vật phẩm cùng Hàn Tả Tả ra khỏi siêu thị, sắc trời đã nhá nhem tối.

Đem đồ bỏ vào trong xe, Hàn Tả Tả sờ sờ bụng hỏi: “Kế tiếp muốn đi ăn cơm tối sao?”

Lang Hi nghĩ nghĩ nói: “Có thể, em muốn ăn gì?”

Hàn Tả Tả không có đặc biệt muốn ăn món gì, tùy ý nói: “Gì cũng được, em không kén ăn!”

Lang Hi không nói thêm nữa, một đường lái xe đi tới quán Ngư Dương.

Quán cơm này quy mô không lớn lắm, nổi tiếng nhờ hải sản, bởi vì vị trí tương đối xa xôi, cho nên bình thường khách tới không quá nhiều.

Lang Hi trực tiếp mang theo Hàn Tả Tả lên lầu, vào một gian phòng nhỏ.

Gọi đồ ăn xong, Hàn Tả Tả rót ly nước uống, sau đó hỏi: “Lát nữa cơm nước xong đi chỗ nào?”

”Em nói.”

Hàn Tả Tả mặt mũi có chút dăm chiêu, đây là lần đầu tiên có hẹn hò với bạn trai, nào biết muốn đi đâu, làm cái gì! Huống chi, đối tượng hẹn hò của cô lại là người nghiêm túc đứng đắn như Chú Tư... Hàn Tả Tả đột nhiên nghĩ đến câu ‘ba năm là một thế hệ’, cô và Chú Tư có thể hay không có sự khác biệt?

Hàn Tả Tả tự dọa mình hoảng sợ, vội vàng đem ý tưởng này ném qua sau đầu, hiểu kỳ nói: “Chú Tư, anh có sở thích gì? Bình thường làm gì để giải trí?”

Lang Hi thần sắc đột nhiên có chút không được tự nhiên, hơi ngập ngừng nói: “Ồ chung với tôi có phải rất nhàm chán hay không?”

Hàn Tả Tả vội vàng lắc đầu: “Đương nhiên sẽ không!”

Lang Hi trầm mặc một lúc, thân nhiên nói: “Tôi là một người rất vô vị, trừ bỏ công việc, thỉnh thoảng sẽ đến câu lạc bộ tập võ.”

Hàn Tả Tả không khỏi cảm thấy kính nể: “Chú Tư là cao thủ!”

Lang Hi cẩn thận nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Bình thường thôi... Em thích làm cái gì, tôi cùng em.”

Lang Hi dừng một chút, tiếp tục nói: “Tô Tấn là như thế nào lấy lòng em, tôi đều có thể làm.” (~o~)

Hàn Tả Tả bật cười: “Thôi đi, Tô Tấn đó là lấy lòng sao, đó là tra tấn... Không đúng a Chú Tư, anh đây không phải là đang ghen chứ?”

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa truyền đến, nhân viên phục vụ bắt đầu sắp xếp đồ ăn.

Lang Hi đột nhiên mở miệng: “Cho một chén giấm chua.”

Người phục vụ mỉm cười: “Vâng, xin chờ một lát.”

Hàn Tả Tả không nói gì trừng mắt nhìn hấn.

Lang Hi bình tĩnh tự nhiên cầm đũa, đem phần thịt ngon mềm nhất dưới mang cá gỡ ra đặt vào trong chén trước mặt Hàn Tả Tả.

Hàn Tả Tả ngẩn người, yên lặng ăn.

Đồ ăn rất nhanh được xếp xong, người phục vụ đem một chén giấm chua đặt ở giữa bàn, sau đó lễ phép lui ra đóng cửa lại.

Lang Hi đem chén giấm chua đẩy về phía trước.

Hàn Tả Tả dờ khóc dờ cười, nhớ tới vừa rồi Lang Hi lại có thể tự nhiên phần ngon nhất của món ăn cho cô, trong lòng một mảnh mềm mại.

Hàn Tả Tả buông đũa, thờ dài nói: “Chú Tư, em và Tô Tấn trong lúc đó cái gì đều không có, cậu ta theo đuổi em, bắt quá em đã cự tuyệt rồi, hơn nữa cậu ta cũng lâu lắm rồi không có tới tìm em, bọn em trong lúc đó chỉ là quan hệ bạn học, nhiều nhất là bạn bè bình thường... Anh yên tâm, em không thích Tô Tấn...”

Hàn Tả Tả nhìn chằm chằm miếng thịt cá ngon mềm trong chén, trong lòng từng đợt cảm động, cắn cắn môi thấp giọng nói: “Em thích anh.”

Hàn Tả Tả không dám ngẩng đầu, cúi mắt yên lặng ăn.

Sau một lúc lâu, Lang Hi hồ hững “Ăn” một tiếng.

Hàn Tả Tả như bị tạt nước lạnh, trong lòng khó tránh khỏi có chút mất mát.

Lang Hi bình tĩnh nói: “Ăn cá chấm giấm chua, có thể đẩy nhanh tiêu hóa, cân bằng vị giác, mùi vị cũng rất tốt.”

Hàn Tả Tả ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn đến Lang Hi trong mắt ẩn ẩn ý cười, lúc này mới nhận ra mình đang bị trêu chọc!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Dưới Biển Hoa Trắng Sáng Trao Lời Ước Hẹn

Lang Hi trấn định tự nhiên dùng đũa gấp một miếng, sau đó lại đem thịt cá đã chấm giấm chua bỏ vào trong chén của cô.

”Ăn đi, cá lạnh sẽ tanh, không thể ăn được.”

Hàn Tả Tả bị phẫn lên án: “Chú Tư à, anh rất gian nha!”

”Thái giám?” Lang Hi nhếch một bên mày: “Hoạn quan?”

Hàn Tả Tả cắn đũa cắn giận nói: “Chú Tư, tiếng Trung của anh quá tệ rồi! Không phải ‘giam’ trong thái giám, mà là ‘gian’ trong gian trá nha!”

”Nói như thế nào?” Lang Hi ra vẻ khó hiểu nhú mày, “Gian ai?”

”Em a!” Hàn Tà Tà vẫn chưa phát giác, “Anh cứ nhiên gạt em... Cho dù anh không gạt em kia cũng là cố tình làm lẫn!”

Lang Hi trầm giọng nói: “Gian tốt.” (O.O)

Hàn Tà Tà thiếu chút nữa bị nghẹn chết, hai mắt lung trông trừng mắt hấn, cố tình Lang Hi đối với việc cô tỏ ra hung ác không thêm để tâm, vẫn từ tốn lựa bỏ xương cá, sau đó gấp thịt cá đưa tới bên miệng cô.

Hàn Tà Tà chỉ đành bại trận, một ngụm nuốt nguyên miếng cá tươi xuống bụng, phần nộ than thở: “Chú Tư, anh lại trêu chọc em..”

”Ấn.” Lang Hi bình tĩnh hỏi, “Chưa không?”

Hàn Tà Tà ăn ăn, mơ hồ không rõ nói: “Cũng được, ăn rất ngon!”

Lang Hi tiếp tục gấp cho cô ăn cá chấm giấm chua, thân nhiên nói: “Thích ăn giấm chua, liền ăn nhiều một chút.” (~o~)

Hàn Tà Tà: “...”

Hàn Tà Tà khước miệng co rút, đột nhiên cảm thấy vị chua quá nhiều, chua đến nổi dạ dày đều co rút lại.

Hàn Tà Tà cô đây chưa từng liên tiếp chịu thiệt nhiều lần như vậy.

Cô trước nay không dễ dàng chịu thua, thói quen ‘tranh cường háo thắng’, sao có thể để mình mắc sai lầm trên cùng một người như vậy chứ.

Nhưng mà... Tình yêu luôn làm người ta thay đổi.

Không phải tình yêu làm cho người ta trở nên ngu ngốc, mà là chìm đắm bên trong hạnh phúc, luôn nguyện ý vứt bỏ những suy nghĩ tính toán chi li, thỏa mãn mọi mong muốn của đối phương.

Bữa cơm tối này, Hàn Tà Tà ăn cực kỳ thỏa mãn, không nói tới ‘món tử’ của quán này là hải sản đều vào bụng cô, càng hài lòng hơn là, toàn bộ quá trình không cần cô tốn sức, Lang Hi luôn chu đáo cẩn thận lấy sạch xương cá ra cho cô.

Hàn Tà Tà uống nước, thỏa mãn vuốt bụng: “Ăn thật no!”

Lang Hi ngược lại ăn không nhiều lắm, tao nhã cầm lấy khăn ăn lau lau khước miệng hỏi: “Đi được chưa?”

Hàn Tà Tà thế này mới cảm thấy ngược ngùng: “Chú Tư, anh ăn no chưa?”

Lang Hi như có thâm ý khác nhìn chăm chăm cô, nhẹ nhàng liếm liếm môi, cũng không đáp lời, thân nhiên nói: “No rồi thì đi thôi.”

Hai người cùng nhau ra khỏi quán ăn Ngự Dương, bên ngoài đã lên đèn sáng rực.

Buổi đêm gió xuân thổi qua, đã không còn rét lạnh đến tận xương nữa, ngược lại làm cho người ta tràn đầy sức sống, chỉ cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Hàn Tà Tà hít một hơi thật sâu, vui vẻ hô: “Cuối cùng mùa xuân đã về!”

Hàn Tà Tà nghiêng đầu nhìn hấn: “Chú Tư, vừa mới ăn tối xong, không bằng chúng ta đi dạo xung quanh một chút, cho tiêu hóa bớt rồi mới quay lại xe được không?”

Lang Hi tất nhiên không có ý kiến.

Khu vực này không giống trung tâm thành phố ồn ào náo nhiệt, trên đường xe qua lại cũng không nhiều, ven đường trồng những cây hoa nhỏ màu trắng, thoang thoang tỏa hương thơm, ngẫu nhiên một trận gió thổi qua, vô số cánh hoa rì rào rơi xuống.

Đoạn đường yên tĩnh thơ mộng như vậy, dường như vì những người yêu nhau tản bộ qua đây mà chuẩn bị.

Hàn Tà Tà bất gặp vài đôi tình nhân cũng đang nhàn nhã bước đi, rốt cục nhìn không được lặng lẽ tới gần người đàn ông bên cạnh.

Lang Hi ánh mắt khẽ động đậy, tay đang rút trong túi quần bỗng rút ra, không chút do dự nắm lấy tay cô, kéo cô đi sát vào bên cạnh mình, thân nhiên nói: “Đường rất chật, đừng chắn đường.”

Hàn Tà Tà buồn cười, ngón tay giỡn ra cùng mười ngón tay của hấn đan xen.

”Công việc rất bận sao?”

Hàn Tà Tà biết Lang Hi xấu hổ, đang muốn chuyển đề tài, nên thuận theo lời hấn nói.

Hàn Tà Tà lần đầu tiên chính thức tiếp xúc công việc trong giới giải trí, tuy rằng vừa mới lại phức tạp, nhưng thật sự cũng học được không ít thứ, dần dần

phát sinh hứng thú đối với giới giải trí .

”Làm ngôi sao cũng thật không dễ dàng, chuyện giẫm đạp lên nhau lúc nào cũng có, rõ ràng không làm gì sai, nhưng anh thân phận thấp kém, anh không bằng người ta, như vậy tất cả sai lầm đều là của anh, anh phải cam chịu...”

Hàn Tà Tà xúc động nói, buộc miệng nhắc tới việc Tang Đồng quay MV bị đạo diễn ‘kêu đến gọi đi’, mà một trợ lý nhỏ bé như cô phải thay cô ấy nhún nhường nhận lỗi.

Lang Hi ngẫu nhiên đáp lại một tiếng, nghe đến đó không khỏi trầm mặt.

”Đến Khôi Hoàng, không ai dám bắt nạt em.”

Hàn Tà Tà sùng sốt, cô chỉ xem như đang tán gẫu mới vô tình nhắc tới chuyện này, nói đến tên người mẫu nam kia, bắt quá chỉ là cảm thấy về mặt hân khí không coi ai ra gì có chút buồn cười mà thôi.

Hàn Tà Tà không nghĩ tới Lang Hi nghe xong lại có phản ứng như vậy, cười cười nói: “Vậy nếu Chú Tư anh bắt nạt em thì sao?”

Lang Hi dừng bước, cúi đầu nhìn cô nghiêm túc nói: “Nếu anh bắt nạt em, em cũng có thể bắt nạt anh lại!”

Tiếng cười của Hàn Tà Tà càng lúc càng lớn: “Chú Tư, ý tốt của anh em hiểu được, nhưng là em không nghĩ dựa vào người khác...”

Lang Hi nhú nhú mày, không hờn giận nói: “Tôi không phải người khác.”

Hàn Tà Tà cười trấn an hân: “Đừng đừng đừng, anh không phải người khác, anh là người trong nhà... Chú Tư, nếu em vào Khôi Hoàng, ở dưới đôi cánh bảo hộ của anh, quả thật sẽ ‘thuận buồm xuôi gió’, nhưng như vậy sẽ làm em cảm thấy không còn ý nghĩa. Em thích dựa vào chính mình cố gắng đạt được điều mình muốn, quá trình càng gian khổ, sau khi thành công em sẽ càng vui vẻ!”

Hàn Tà Tà nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: “Bắt quá anh yên tâm, em cho tới bây giờ cũng sẽ không để bản thân chịu thiệt, nếu thật sự gặp phải chuyện phiền phức gì, em nhất định sẽ không khách khí, lập tức tìm anh nhờ giúp đỡ!”

Lang Hi sắc mặt thoáng dịu đi, tuy rằng ánh mắt vẫn mang theo một tia u ám, nhưng vẫn mở miệng nói: “Em muốn làm cái gì, tôi đều cùng em.”

Hàn Tà Tà cười rộ lên, kim lòng không được kiềm chân, hôn lên khóe môi của hân, lẩm bẩm nói: “Chú Tư, anh thật tốt...”

Lang Hi vươn tay, ngón tay ôn nhu sửa lại chút tóc rối trên đầu cô, lấy xuống đóa hoa rơi trên đó.

Gió xuân làm cho người ta mê đắm, hoa trắng lá tả bay trong gió.

Hàn Tà Tà chủ động khế hôn khóe môi hân, nhiệt độ ấm áp làm cho khóe môi đóng băng lạnh lùng nháy mắt hòa tan, phiến môi mỏng của Lang Hi rốt cục không còn lạnh lẽo cứng rắn nữa, như thành phố đang ngủ đông thức tỉnh, trong phút chốc không gian trầm hoa đua nở, vạn vật sinh sôi.

Hàn Tà Tà mê luyến vuốt khóe môi hân, hơi hơi cong lên ý cười ấm áp, phát họa một cái xoáy nước mờ nhạt, lại như được dòng rượu ngon thượng hạng rót vào, làm cho người ta không thể tự kiềm chế trầm luân trong đó.

”Chú Tư, anh cười ...”

Hàn Tà Tà đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ vỗ về khóe môi có cái lúm đồng tiền nho nhỏ kia, cúi đầu nói: “Anh nên cười nhiều một chút, anh cười lên thật xinh đẹp...”

Ánh mắt Lang Hi có chút lúng túng, hiển nhiên là không quen với việc được người khác khen ngợi, nhưng bởi vì người này là Hàn Tà Tà, trong lòng lại nhin không được có chút cao hứng.

Lang Hi bắt lấy ngón tay cô, lòng bàn tay ấm áp, theo đầu ngón tay truyền xuống tận đáy lòng.

”Em thích?”

Hàn Tà Tà đôi mắt long lanh, thật mạnh gật đầu nói: “Thích! Chú Tư cười lên thật đẹp!”

Tươi cười của Lang Hi dường như lại thâm sâu thêm vài phần, nghiêm túc đồng ý nói: “Tôi đây về sau sẽ thường cười cho em xem!”

Lời thề non hẹn biển sống chết không rời, bắt quá chỉ cần một câu hứa hẹn đơn giản như vậy mà thôi.

Biển hoa trắng sáng, cũng không bằng nụ cười thoáng lướt qua của anh.

Thời gian cũng không còn sớm nữa , hai người liền đi trở về.

Lang Hi lái xe đưa Hàn Tà Tà trở về trường học, buổi tối không cho phép xe bên ngoài đi vào, Lang Hi vốn muốn đưa cô đến ký túc xá, lại bị Hàn Tà Tà cự tuyệt .

”Trễ rồi, Chú tư anh trở về đi, chỉ có chút đồ em xách được mà!”

Hàn Tà Tà từ trong xe lấy ra bao lớn bao nhỏ, vội vàng chạy chậm vào cổng, ngoảnh lại nhìn Lang Hi cười tạm biệt, liền không quay đầu lại đi vào trong bóng tối.

Đi đường tắt rất nhanh đã về tới ký túc xá, Hàn Tà Tà tâm tình vui sướng đem đồ mua được hôm nay sắp xếp ổn thỏa, ngâm nga bài hát bung chấu đi vào phòng rửa mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Người Có Thù Tắt Báo

Sáng thứ hai Hàn Tà Tà vừa kết thúc tiết học liền lập tức chạy tới Mía.

Ca khúc do Tang Đồng sáng tác đã được thông qua, hôm nay là buổi thu âm cuối cùng, sau khi thu âm xong Tang Đồng phải chụp ảnh bìa cho album mới, buổi tối còn có hai hoạt động phải tham gia.

Hàn Tà Tà đương nhiên phải đi theo toàn bộ lịch trình.

Xuống trạm xe điện ngầm gần Mía, tùy tiện mua hộp com ở ven đường giải quyết xong bữa trưa, Hàn Tà Tà vội vàng chạy vào công ty, thời gian vừa khít, cửa phòng thu âm mở ra, thật đúng giờ đón Tang Đồng vừa mới hoàn tất việc thu âm.

Hàn Tà Tà lấy từ trong túi ra bình trà hạt lười uoi – một vị thuốc Đông y thanh cổ họng, nhét vào trong tay cô ấy nói: “Vừa thu âm xong, phải chú ý giữ tốt cổ họng, không thể dễ bị cảm được!”

Tang Đồng mở ra bình giữ nhiệt, cau mày bữu môi uống ngụm trà có hương vị kỳ quái này.

Hàn Tà Tà nhìn nhìn thời gian nói: “Nhanh lên không còn kịp rồi, tớ đã giúp cậu gọi điện thoại gọi com rồi, cậu mau đi xuống dưới thay quần áo chuẩn bị đi.”

Tang Đồng đang cầm bình giữ nhiệt hít hà uống từng ngụm một, nghe vậy gật gật đầu: “Không có việc gì, uống nhiều nước ấm như vậy còn có thể nhịn thêm chút nữa, chị Hannah đã giúp tớ mời được vị nhiếp ảnh gia rất có tiếng trong nghề, ghét nhất là người khác đến muộn, mặc kệ đối phương là ai, muộn 5 phút cũng đừng mơ mời được ông ta lần nữa... Ừm, tớ muốn ăn thịt bò, nhớ lát nữa mua giúp tớ! Tớ đi xuống trước đây, cậu giúp tớ cầm túi...”

Thang máy đứng lúc dừng lại, Tang Đồng đem cái ly trống trơn ném cho Hàn Tà Tà, vội vàng chen vào trong thang máy.

Hàn Tà Tà bước vào phòng thu âm tìm được túi xách của Tang Đồng, đem đồ dùng của cô ấy thu dọn lại, cầm áo khoác của cô ấy vừa gọi điện thoại vừa xuống lầu.

Nhà tạo hình đã bắt đầu thiết kế tạo hình cho Tang Đồng, chăm chú nhìn máy tính chỉnh sửa.

Thừa dịp chuẩn bị, Tang Đồng nhanh chóng giải quyết com trưa.

Vốn chưa ăn còn tốt, ăn rồi mới cảm thấy bụng đói là.

Tang Đồng để thợ trang điểm tùy ý vẽ loạn lên mặt cô, mắt húng oán giận nói: “Càng ăn càng đói, com quá ít ...”

Hàn Tà Tà ở bên cạnh một bên giúp đỡ sửa sang lại trang phục, một bên an ủi nói: “Trước khi chụp ảnh không thể ăn quá no, bằng không mặc quần áo ôm sát người một chút có thể nhìn thấy bụng ... Chụp xong có một tiếng nghỉ ngơi, khi đó cậu mới có thể muốn ăn gì cũng được, hiện giờ chịu đựng một chút đi!”

Bối cảnh Tang Đồng chụp là con đường mùa xuân tươi mát trăm hoa đua nở, so với lúc quay MV thì dễ hơn rất nhiều, hơn nữa nhiếp ảnh gia rất giỏi trong việc nắm bắt, toàn bộ quá trình chụp ảnh rất thuận lợi.

Hàn Tà Tà ngồi ở trong góc nhìn xem một chút, cảm thấy trạng thái hôm nay của Tang Đồng rất tốt, làm dấu ra hiệu cho cô ấy, liền yên tâm rời đi.

Hàn Tà Tà đi trước lấy lịch trình tiết mục buổi tối, nhìn lướt qua không thấy có câu hỏi nào quá khó, liền đi tìm Hannah sắp xếp lịch hoạt động tuần tới cho Tang Đồng.

Hannah đang đau đầu vì các thành viên trong một nhóm nhạc thần tượng xảy ra mâu thuẫn, cầm điện thoại dạy dỗ một phen thành viên gây chuyện kia, bực mình cúp máy cầm ly uống nước, phát hiện bên trong đã trống không.

Hàn Tà Tà vội vàng đứng lên tiếp nhận cái ly: “Đề em đi lấy!”

”Cám ơn!” Hannah cũng không khách khí, nói cô pha cho cô ấy một ly cà phê.

Hàn Tà Tà lúc này mới bắt đầu nói chuyện công việc.

Hannah từ trong đồng giấy tờ rút ra mấy tờ giấy đưa cho cô: “Trong thời gian ngắn phải làm phiền em rồi, album mới của Tang Đồng đã được tuyên truyền rộng rãi, đến lúc đó hoạt động tuyên truyền sẽ rất nhiều, còn có các hoạt động liên tiếp sau đó... Em phải chuẩn bị sẵn sàng, đem việc học ở trường của bọn em sắp xếp cho ổn thỏa đi.”

Hàn Tà Tà lật xem tờ lịch trình chi chít chữ, gật đầu nói: “Em sẽ bố trí thỏa đáng.”

Hannah trầm ngâm một lát, tìm tòi nghiên cứu nhìn cô hỏi: “Hôm nay tin tức giải trí buổi sáng em có xem chưa?”

Hàn Tà Tà biết Hannah khẳng định sẽ không vô duyên vô cớ hỏi cô vấn đề này, cau mày hỏi: “Còn chưa kịp... Có chuyện gì đặc biệt sao? Tang Đồng cậu ấy...”

”Không phải Tang Đồng!” Hannah thân nhiên nói, “Là Đinh Luân... Không biết đã đắc tội với nhân vật lớn nào, tung ra tin lúc trước hẳn được phú bà bao dưỡng, còn có tin đồn khi mới xuất đạo dựa vào quy tắc ngầm mà nổi danh. Chuyện này vốn cũng không có gì, nghiêm trọng nhất là có người bất bình với loại người nhân cách kém, sinh hoạt cá nhân thối nát không nói, còn ở trong cái vòng lẩn quẩn này trắng trợn mua bán thuốc cấm, trong giới rất nhiều người bị hấn liên lụy, hiện tại Đinh Luân đã hoàn toàn cùng đường, công ty quản lý của hắn cũng bỏ mặc hắn rồi... Phỏng chừng, về sau sẽ không còn cơ hội xuất hiện nữa!”

Đinh Luân chính là nam chính đóng chung MV với Tang Đồng, là gã người mẫu vênh vào tự đắc chuyên đi ức hiếp kẻ yếu.

Không phải Tang Đồng xảy ra chuyện là tốt rồi, Hàn Tà Tà đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo kinh ngạc nhìn Hannah, lo lắng hỏi: “Vậy có thể phát sinh ảnh hưởng không tốt gì với Tang Đồng hay không? Album mới có thể vì vậy mà bị...”

Hannah khoát tay: “Sẽ không, Đinh Luân mặc dù rất nổi tiếng trong giới người mẫu, nhưng Mia còn không thèm đem hắn để vào mắt, đúng lúc cũng có thể lợi dụng chuyện này làm cú hit cho album mới...”

Hàn Tà Tà cảm thấy khó hiểu, nếu không có liên quan đến Tang Đồng, vì sao Hannah lại có ý nói với cô chuyện này?

Hàn Tà Tà nghĩ nghĩ, chần chừ hỏi: “Chị Hannah, chị muốn nói gì với em sao?”

Hannah mỉm cười: “Tà Tà, em thực thông minh, năng lực thích ứng cũng rất mạnh... Chị còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, chị và Văn Ca đến trường tìm Tang Đồng ký hợp đồng, chính là em giúp Tang Đồng hạ quyết tâm, cũng là em đại diện cho Tang Đồng ký hợp đồng với bọn chị, yêu cầu những quyền lợi tốt nhất cho em ấy. Chị cho tới bây giờ chưa gặp qua cô gái nào thông minh bình tĩnh giống như em vậy, biểu hiện khi đó của em, vừa già dặn lại giáo hoạt, Văn Ca còn suýt nữa nghe theo lời em!”

Hannah dừng một chút, nhìn Hàn Tà Tà nói: “Đinh Luân ở trường quay đã làm gì, tuy rằng chị không tận mắt nhìn thấy, nhưng không có nghĩa là chị không hề hay biết... Em và Tang Đồng là người trong tay chị, các em bị ủy khuất, chị cũng tức giận. Nhưng mà Tà Tà, em muốn vì bản thân đòi lại công đạo, việc này vốn cũng không có gì đáng trách, bất kể là ai cũng không thể im lặng khi bị bắt nạt! Thế nhưng, em tuyệt đối không thể không từ thủ đoạn như vậy! Trong cái vòng lẩn quẩn này rất phức tạp, việc đầu tiên em phải làm chính là bo bo giữ mình, không can bởi vì nhất thời xúc động, mà để cho người khác lợi dụng cơ hội!”

Hàn Tà Tà nghe xong có chút hồ đồ, cẩn thận suy nghĩ một phen, do dự hỏi: “Chị Hannah, ý của chị là gì? Chị không phải cho rằng... Đinh Luân bị đẩy vào đường cùng là do em làm?”

Hannah thờ dãi: “Tà Tà, em còn rất trẻ, nhất thời xúc động chị có thể hiểu ... Có những lúc, quen biết thêm một số người quyền thế trong giới này cũng rất tốt, nhưng có đôi khi, cũng phải tận lực tránh tiếp xúc với những người đó.”

Chuyện này thì Hàn Tà Tà hoàn toàn hiểu được: “Chị Hannah, ý tốt của chị em sẽ ghi nhớ trong lòng... Nhưng mà chuyện này, thật sự không hề liên quan đến em!”

Hannah cẩn thận nhìn chằm chằm cô, Hàn Tà Tà không né không tránh, vẻ mặt bình tĩnh, Hannah hoàn toàn nhìn không ra cái gì, không khỏi nhú mày: “Chẳng lẽ là Tang Đồng? Sẽ không a, em ấy không giống loại người có tâm tư...”

Hàn Tà Tà lập tức nói: “Tuyệt đối không phải là Tang Đồng! Cậu ấy là người sợ phiền toái, gặp gỡ kết giao bạn bè toàn dựa vào cảm giác của bản thân, huống chi cậu ấy căn cơ quá thấp, sao có thể quen được nhân vật lợi hại như vậy, bởi móc ra nhiều chuyện tai tiếng của Đinh Luân như vậy!”

Hannah gật gù đầu: “Chị cũng nghĩ không phải là em ấy, dù sao những chuyện mờ ám của Đinh Luân chị sợ ngay cả thám tử tư đều tìm không ra chứng cứ... Lại nói, những chuyện xấu này còn liên lụy đến vài người quyền quý, truyền thông dám đưa tin, khẳng định có người hậu thuẫn phía sau.”

Hàn Tà Tà nghĩ nghĩ nói: “Có thể là Đinh Luân đắc tội với ai hay không? Loại người như hắn, rất dễ đụng chạm đến người khác, có lẽ là có người nhìn hắn không vừa mắt thì sao?”

Hannah phát phát tay: “Quên đi, dù sao việc không liên quan đến chúng ta là tốt rồi, một người mẫu hạng hai, nhờ chuyện này mà có thể chiếm không ít diện tích trên các báo, cho dù bị đập nhả, hẳn cũng nên thấy đủ ... Tốt lắm, chị còn có việc phải làm, em đi đi!”

Hàn Tà Tà không nói thêm gì nữa, cảm lịch trình rồi khỏi văn phòng của Hannah.

Lúc đi ngang qua bộ phận tuyên truyền, vừa vặn thấy trên bàn đặt một chồng tạp chí, Hàn Tà Tà tiện tay lấy một tờ, vừa xem vừa chờ thang máy.

Đầu đề vẫn như cũ là những tin đồn huyền ảo gần đây của các ngôi sao, Hàn Tà Tà lật đến trang sau, mới tìm được tin tức về Đinh Luân.

Hannah nói không sai, loại người mẫu như Đinh Luân, có thể chiếm diện tích mặt báo lớn như vậy thực không dễ dàng.

Hàn Tà Tà lướt xem rất nhanh, không khỏi chắc chắn lắc đầu.

Người này quá độc ác, ngay cả Đinh Luân bị phú bà nào bao dưỡng, ảnh chụp ở khách sạn bị quất roi ngược đãi đều tung ra, còn có hồ sơ bệnh án của Đinh Luân.

Hàn Tà Tà trở lại trường quay, đúng lúc Tang Đồng được nghỉ giải lao, đang ngồi trên ghế trang điểm lại.

Tang Đồng tò mò hỏi: “Người đi đâu đó? Ah, tay cậu đang cầm gì đấy?”

Hàn Tà Tà đem lịch trình đưa cho cô ấy: “Tớ đi tìm chị Hannah, đây là lịch trình trong thời gian sắp tới của cậu, chỉ sợ cậu phải bỏ một số tiết ...”

Tang Đồng nhận lấy cũng không thèm nhìn tới đề qua một bên: “Ai hỏi cậu cái này, trên báo có tin tức gì hay ho sao?”

Hàn Tà Tà đưa cho cô ấy, thân nhiên nói: “Không có gì, bất quá phỏng chừng cậu xem có thể cảm thấy hết giận... Có người giúp cậu báo thù!”

Tang Đồng hai mắt tỏa sáng lấp lánh nhìn tờ báo, sợ hãi than nói: “Ai vậy a, gặp chuyện bất bình, quá anh hùng! Ngay cả chuyện Đinh Luân phong hoa khi còn trẻ đều biết rõ mười...”

Hàn Tà Tà tức giận ngồi xuống bên cạnh cô: “Được rồi, đừng có vui sướng khi người gặp họa như thế!”

Tang Đồng đem tờ báo vuốt cho có nếp, cẩn thận xé ra.

Hàn Tà Tà ngạc nhiên nói: “Cậu làm cái gì vậy?”

Tang Đồng còn thật nghiêm túc nói: “Tớ muốn đem về dán trên tường, giây phút nào cũng nhắc nhở chính mình, kẻ ác đều bị trời trừng phạt, như vậy về sau tớ bị bắt nạt cũng sẽ không tức giận!” (O.O)

Hàn Tà Tà bó tay không còn gì để nói.

Tang Đồng nhớ tới chuyện gì đột nhiên nói: “Đúng rồi, quên mất, hồi nãy cậu không ở đây, di động kêu rất lâu nha!”

Hàn Tà Tà vừa rồi đi không đem theo di động, nghe xong Tang Đồng nói vội vàng mở túi lấy ra kiểm tra.

Tang Đồng làm như lơ đãng liếc mắt một cái, lại liếc mắt một cái, lại liếc mắt một cái...

Hàn Tà Tà mặt không chút thay đổi đóng điện thoại: “Nhìn đủ chưa?”

Tang Đồng chớp chớp mắt ha ha cười lên: “Ài, ai nhìn gì? Có ai đâu ta?”

Hàn Tà Tà lười để ý tới cô.

Tang Đồng lén lút sáp lại: “Xí, thực buồn nôn, còn Tứ lang... Đại Tà, cậu xem phim Thanh cung xem tới tẩu hảo nhập ma luôn à!”

Hàn Tà Tà nhìn chằm chằm di động có chút thất thần.

Tang Đồng không phát giác, tiếp tục trêu ghẹo nói: “Tớ thấy hay là sau này cậu đổi sang kêu là ‘phúc tấn’ nha ...”

Hàn Tà Tà đột nhiên đứng lên: “Tớ có việc ra ngoài một chút!”

Tang Đồng liếc mắt xem thường: “Thần bí như vậy, không phải là đang thông đồng với anh đẹp trai nào đấy chứ!”

Hàn Tà Tà cầm di động vội vàng chạy ra bên ngoài, đi đến cuối hành lang, nơi đó là lối thoát hiểm, không có người nào.

Hàn Tà Tà đánh cuộc gọi đi, bên kia rất nhanh liền có người tiếp.

”Đang bận?”

Hàn Tà Tà nghe được thanh âm quen thuộc, hít một hơi thật sâu nói: “Àn, vừa rồi không mang theo điện thoại...”

Lang Hi nhảy bèn nghe ra giọng nói của cô có chút không quá tự nhiên: “Làm sao vậy?”

Hàn Tà Tà nói chuyện thường không thích quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: “Chú Tư, chuyện của Đình Luân, không liên quan tới anh chứ?”

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên trầm mặc.

Hàn Tà Tà chợt cảm thấy có chút khản trương, không biết chính mình rốt cuộc hy vọng nghe thấy đáp án như thế nào.

Lang Hi chậm rãi nói: “Là anh sai người làm”

Hàn Tà Tà trầm mặc .

Lang Hi đợi nửa ngày không có nghe thấy giọng nói của cô, lại mở miệng nói: “Hắn ta bắt nạt em, tôi rất tức giận... Em là của tôi, bất luận kẻ nào cũng không thể làm em ủy khuất!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bắt Đầu Nảy Sinh Ý Tưởng Mới

Hàn Tà Tà nhất thời nói không ra lời.

Mặc cho ai bị người khác lấy thái độ kiên quyết không cho cự tuyệt ở phía sau bảo hộ mình, đều không thể không cảm động.

Nhưng... Hàn Tà Tà tuy vô cùng cảm động, lại tồn tại chút cảm xúc mơ hồ không rõ.

Lang Hi bá đạo như thế, có thể hay không một ngày nào đó, cô không bỏ được sự bảo hộ của hắn? Có thể hay không có một ngày, bản thân cô đã quen với việc được người khác che chở, không thể nào lại quyết đoán mạnh mẽ như trước...

Tương lai sau này có rất nhiều biến cố có thể xảy ra, còn có chuyện tình phức tạp của Chu gia... Kết quả của cô và Chú Tư, hoàn toàn là một ẩn số.

Trên hành lang trống trải im lặng vô cùng, chỉ có Hàn Tà Tà thỉnh thoảng nhẹ nhàng hô hấp.

“Chú Tư...” Hàn Tà Tà nhẹ giọng nói, “Cám ơn lòng tốt của anh, em thực cảm động... Nhưng em càng muốn dựa vào năng lực chính bản thân mình, lần sau lại có chuyện như vậy xảy ra, anh không cần lại ra mặt giúp em, để em tự mình đối mặt. Em không muốn có người nói em chỉ dám trốn ở sau lưng anh, lại càng không muốn trở thành gánh nặng của anh.”

Lang Hi thật lâu không nói lời nào, Hàn Tà Tà không khỏi có chút không yên, Chú Tư cũng là có lòng tốt, cô đây có phải rất không biết tốt xấu hay không?

Hàn Tà Tà cắn cắn môi, do dự hỏi: “Chú Tư, anh tức giận sao?”

“Không.” Lang Hi thân nhiên nói, “Tôi nghĩ, em nói nhiều như vậy, đều không phù hợp với lời của tôi, có phải đã thừa nhận Em là của tôi hay không?” (~o~)

Hàn Tà Tà vô lực đỡ tường, suy yếu nói: “Chú Tư... Anh có thể tập trung vào trọng điểm được không?”

Lang Hi “Àn” một tiếng, ngữ khí tuy rằng lãnh đạm, lại hàm chứa lý lẽ hùng hồn không cho phép phản bác: “Đây là trọng điểm”

Hàn Tà Tà sau một lúc lâu không nói gì, lại cảm thấy chút cảm xúc khó hiểu trong lòng trước đó bỗng dung tiêu tan không còn.

Lang Hi không hề tiếp tục đề tài đó nữa, ngược lại hỏi: “Cuối tuần có về nhà?”

Hàn Tà Tà thờ dãi: “Không về được, Tầng Đồng mới phát hành album đầu tay, sau đó lịch trình được xếp kín mít không còn chỗ nào để thở, cuối tuần em còn phải đi theo cậu ấy đến thành phố khác tham gia một hoạt động”

Lang Hi trong giọng nói mang theo chút hờn giận: “Khi nào thì rảnh?”

Hàn Tà Tà biết cô công việc bận rộn khó tránh khỏi việc lơ là hắn, bất đắc dĩ nói: “Chỉ sợ trong tuần tới cũng chưa xong việc!”

Lang Hi không nói thêm nữa: “Gọi điện cho tôi.”

”Nhất định!” Hàn Tà Tà mặt mày hớn hờ cam đoan, “Vây em cúp máy trước đây, em còn có việc phải làm!”

Hàn Tà Tà đã hiểu rõ mọi chuyện, cước bộ nhẹ nhàng đi trở về.

Việc chụp ảnh của Tang Đồng vừa vãn hoàn thành, đang cùng nhiếp ảnh gia nói chuyện.

Hàn Tà Tà hỗ trợ thu thập này nọ, nhìn nhìn thời gian, từ bây giờ đến lúc Tang Đồng lên sóng còn sớm, cũng không quá gấp gáp.

Tang Đồng vỗ vỗ vai cô, bộ dạng bà tám cười hề hề, đi theo sau lưng cô hỏi: “Lúc đi ra về mặt khăn trương lo lắng, lúc về thì thư thái nhẹ nhõm.. Nói, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Hàn Tà Tà mặt không chút thay đổi hất cái tay trên vai ra, lạnh lùng nói: “Quý ham hố! Đau bụng thì về mặt phải căng thẳng, quay về đương nhiên là thoải mái thư sướng, như thế nào, cậu muốn biết tỏ ra bao nhiêu sao?”

Tang Đồng biểu tình táo bón, ghê tởm phát phát tay: “Xem như cậu lợi hại!”

Tẩy trang xong, Tang Đồng liền cùng Hàn Tà Tà đi xuống nhà ăn nhân viên ăn cơm chiều.

Mĩa dãi ngộ cũng không tệ, nhà ăn nhân viên sạch sẽ sáng sủa, đồ ăn tuy rằng không tính là mỹ vị, nhưng so với căn tin trường học đồ ăn hỗn tạp mà nói, đã muốn tốt hơn rất nhiều.

Tang Đồng giữa trưa chưa được ăn no, gọi một đĩa lớn thịt bò xào không tính, còn thêm hai cái chân gà, một trứng ốp lếp, một chén canh.

Hàn Tà Tà lúc bụng khay thức ăn ngồi xuống bàn, biểu tình như đã biết trước sẽ như vậy, không chút khách khí đem thịt bò trước mặt Tang Đồng đổi vị trí với trứng xào khô qua trong tay cô.

Tang Đồng lập tức bắt mồm ồn ào: “Hàn Tà Tà cậu chơi xấu, ăn một mình!”

Hàn Tà Tà bình tĩnh cầm chiếc đũa: “Cậu phải giữ tốt cỗ họng, có thể ăn thứ dầu mỡ cay xè như vậy hử, huống chi cậu còn phải chú ý trọng lượng!”

Tang Đồng á khẩu, ừy khuất chu miệng, chọc nguẩy đĩa trứng xào khô qua trước mặt than thở: “Ăn nhiều trứng như vậy, cholesterol sớm muộn gì cũng vượt mức...”

Hàn Tà Tà không thêm đề ý tới cô ấy, giữa trưa cô cũng không ăn được bao nhiêu, làm việc cả ngày, bây giờ có thể thoải mái ăn cơm, đương nhiên phải chuyên tâm hưởng thụ.

Cơm nước xong, Tang Đồng cảm lịch trình tiết mục ở một bên vừa xem vừa đi tới đi lui, hỗ trợ tiêu hóa, miễn cho bụng có thêm một ngán thịt.

Hàn Tà Tà lo lắng nói: “Tuy rằng tiết mục đều theo kịch bản có sẵn, sẽ không lệch khỏi quỹ đạo bao nhiêu, nhưng người dẫn chương trình thỉnh thoảng sẽ hỏi vài câu ngoài dự đoán của mọi người, cậu phải chuẩn bị tâm lý trước.”

Tang Đồng gật gật đầu, nhìn xem cũng sắp tới giờ rồi, dừng lại nói: “Chúng ta đi thôi!”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Hàn Tà Tà, Tang Đồng trong tiết mục bị người dẫn chương trình truy hỏi tin xấu của Đinh Luân.

Tang Đồng tươi cười không thay đổi, vô tội nháy mắt mấy cái nói: “Tôi không rõ ràng lắm a, tôi cũng là vì quay MV mới quen biết anh ta, Đinh Luân trông rất tuần tú, tôi tin tưởng MV lần này nhất định rất tốt, sẽ không làm cho mọi người thất vọng!”

Tang Đồng so với khi vừa mới xuất đạo kinh nghiệm dày dặn hơn, uyển chuyển dẫn dắt đề tài tới album mới của mình, làm cho người dẫn chương trình không có cơ hội hỏi thêm nữa.

Hàn Tà Tà yên lòng.

Công việc mãi đến khuya mới kết thúc, trường học quá xa, trở lại ký túc xá cũng đóng cửa, may mắn Mia có sắp xếp cho Tang Đồng một căn hộ, Hàn Tà Tà liền ở lại chỗ cô ấy một đêm.

Thứ tư thời tiết rất tốt, ánh mặt trời rực rỡ gió xuân ấm áp.

Album đầu tay của Tang Đồng cuối cùng cũng được bày bán.

Hàn Tà Tà và Hannah từ sớm đã tới quảng trường Thời Đại trong trung tâm thành phố, đích thân kiểm tra việc bố trí hội trường. Hannah đối chiếu danh sách khách mời, bảo đảm các phóng viên sẽ có mặt đúng giờ.

Trên tường dán tấm poster thật lớn về album Tang của Đồng áp, phía dưới là dãy bàn dài với hàng đĩa CD album của Tang Đồng được sắp xếp ngay ngắn, đồng đạo các fan nối đuôi nhau chen chúc tiến vào, ngoài cửa cũng xếp mấy hàng người thật dài.

Lúc Tang Đồng xuất hiện, toàn bộ quảng trường đều náo nhiệt hẳn lên, nhóm fan hâm mộ giờ cao băng rôn và khẩu hiệu, lớn tiếng hét chói tai tên của cô ấy.

Hàn Tà Tà đứng trong góc phía sau khán đài, nhìn bạn tốt khéo léo đáp lại sự nhiệt tình của fan hâm mộ, nghe cô ấy cất lên chất giọng trong trẻo mượt mà, trong lòng đột nhiên dâng lên sự thỏa mãn vô cùng.

Thành công như vậy, cũng có một phần công sức của cô...

“Vui về sao?”

Hàn Tà Tà quay đầu, phát hiện Hannah không biết khi nào đã đứng bên cạnh cô.

Hannah nhìn về phía khán đài mỉm cười: “Vốn chỉ là một người bình thường, dưới sự tỉ mỉ dẫn dắt và đào tạo của mình, cư nhiên có thể nở rộ tỏa ra ánh sáng rực rỡ như thế... Loại cảm giác này rất vui sướng có phải hay không?”

Hàn Tà Tà ngây ngốc gật đầu.

Hannah nghiêng đầu nhìn cô, ý cười trên mặt vô cùng thỏa mãn và kiêu ngạo: “Người đại diện tựa như một nhà nghệ thuật gia, bất quá đối tượng bọn họ sáng tạo là con người.”

“Em hao hết tâm tư khai thác tiềm năng bọn họ, sau đó lại đắp nặn, dùng hết thầy khả năng lợi dụng tài nguyên giúp bọn họ thực hiện giấc mộng, làm cho bọn họ tỏa sáng khi đứng trên sân khấu... Khi đó, em sẽ nghe được trăm ngàn người hâm mộ la hét, nhìn thấy vô số người đối với nghệ thuật em sáng tạo ra khen không ngớt lời... Việc này giống như một nhà điêu khắc vậy, hoàn thành tác phẩm nghệ thuật được mọi người chú ý, cảm giác vui sướng, thỏa mãn, tự hào lúc đó không có gì có thể thay thế được!”

Hàn Tà Tà giật mình, giống như hiểu được cái gì.

Hannah khẽ cười một tiếng, không nói thêm nữa, lưu lại một mình cô tự suy ngẫm.

Trên khán đài, Tang Đồng cầm micro biểu diễn, dưới đài, người hâm mộ như chìm đắm trong ca khúc khe khẽ ngâm nga.

Khán đài được dựng rất đơn giản, thiết bị âm thanh, ánh sáng cũng không phải loại tốt nhất, hơn nữa trong không gian ồn ào náo nhiệt, căn bản không phải là địa điểm biểu diễn thích hợp nhất.

Nhưng mà... Khán đài có chút đơn sơ như thế cũng không chút nào ảnh hưởng đến Tang Đồng, cô ấy như một viên minh châu chói mắt, phá tan tầng tầng lớp lớp bao phủ, phát ra ánh sáng rực rỡ dụ hoặc.

Giờ khắc này, Hàn Tà Tà bỗng nhiên có một cỗ xúc động, muốn chân chính tìm hiểu vòng luẩn quẩn này, thử làm một nhà nghệ thuật gia, sáng tạo ra những ngôi sao để cho vô số người tán thưởng!

Tang Đồng ra trận thắng lớn, album đầu tay bán chạy vô cùng, Mía tất nhiên vô cùng cao hứng, cũng càng thêm coi trọng các việc tuyên truyền sau đợt phát hành album lần này.

Mấy ngày nay Hàn Tà Tà và Tang Đồng công việc ngập đầu, mỗi ngày đều bận rộn muốn chết, trên cơ bản dính giường liền ngủ.

Hàn Tà Tà từ lúc khai giảng vẫn chưa trở về nhà lần nào, Hàn Uyển lo lắng, tối thứ sáu nhịn không được gọi điện thoại cho cô.

Hàn Tà Tà đang trên xe đi đến thành phố khác, nghe Hàn Uyển lo lắng cùng oán giận, không khỏi có chút áy náy.

“Mẹ, con đang đi chung với Tang Tiểu Đồng nha, phải đi ngoại tỉnh công tác... Không gạt mẹ đâu, không phải, con không phải không muốn về Chu gia...”

Hàn Tà Tà đưa điện thoại di động cho Tang Đồng, ánh mắt ra dấu cô mau nói giúp vài câu.

Tang Đồng không hổ là bạn thân nhất của Hàn Tà Tà, nhiều năm cấu kết với nhau làm việc xấu ăn ý vô cùng, cô lập tức hiểu ám hiệu của Hàn Tà Tà.

“Di Uyển, con là Đồng Đồng!” Tang Đồng miệng ngọt giống như uống mật, “Di Uyển à, con rất nhớ di nha, di chuyển nhà con cũng chưa tới thăm di được lần nào ... Dạ, con biết rồi, chúng con đi công tác rất nhanh sẽ quay về thôi, tới lúc đó con và Tà Tà lập tức đi thăm di!”

Tang Đồng nhìn Hàn Tà Tà liếc mắt một cái, hi hi ha ha nói: “Yên tâm, không có việc gì ... Dạ dạ, tạm biệt di nha!”

Tang Đồng quăng trả điện thoại lại cho cô, trợn mắt liếc cô một cái: “Hối cái gì mà hối, đã lâu không cùng di nói chuyện, nói thêm mấy câu có sao đâu chứ?”

Hàn Tà Tà hừ lạnh, mẹ cô giọng lớn như vậy, thực nghĩ cô không có nghe thấy hai người đang nói cái gì sao!

Tang Đồng nịnh nọt cười: “Tà Tà, nói nghe một chút thôi, Tứ Lang kia của cậu rốt cuộc trông như thế nào nha?”

Hàn Tà Tà vốn không thêm để ý tới cô, nhưng bị nói trúng tâm sự, không tự chủ được nói: “Rất cảm giác an toàn, bộ dạng không tệ, hơi có chút cứng nhắc...”

Bất quá cứng nhắc thực đáng yêu.

Hàn Tả Tả nhớ tới bộ dáng Lang Hi mặt than, nhìn không được gọi lên khoe miệng.

”Ai nha ai nha, nhìn mặt cậu sắc xuân phơi phới chưa kìa!” Tang Đồng trêu ghẹo nói, “Lúc về hẹn ra cho tớ nhìn mặt nào?”

Hàn Tả Tả làm lơ nói: “Miễn bàn!”

Tang Đồng nóng nảy, đeo bímans cô cường bức dụ dỗ đau khổ cầu xin.

Hàn Tả Tả thở dài: “Không phải tớ không muốn... Tớ có lý do riêng, bây giờ còn chưa đến lúc, chờ sau này, tớ nhất định kể cho cậu nghe!”

Tang Đồng biết Hàn Tả Tả không nói nhất định có nguyên nhân đặc biệt, cũng không hỏi nhiều nữa, tựa lưng vào ghế ngồi ngẩn người, hồi lâu thì thảo mở miệng: “Thích một người, rồi cuộc là cảm giác gì nha...”

Hàn Tả Tả vốn đã sắp ngủ, nghe vậy mơ mơ màng màng nói: “Ừm, chính là cậu trong lúc bất chợt nhớ tới anh ấy, sau đó bắt đầu một chuỗi nhớ nhưng mà không biết tại sao...”

Hàn Tả Tả một lần nữa nhắm mắt lại, trong mơ màng nhớ lại chặn đường trở về nhà ngoại nghỉ đông lần đó.

Khi đó thời tiết lạnh lẽo rét buốt, chỉ có một mình Lang Hi bầu bạn suốt chặng đường, lại giống như nắng xuân ấm áp sưởi ấm lòng người.

Hành trình đã an bài đầu ra đó, khẩn trương bận rộn ngược xuôi, làm cho Hàn Tả Tả ngay cả thời gian hít thở cũng không có, càng đừng nói tận dụng cơ hội lần này đi thăm thú thành phố nổi danh về du lịch này.

Cho nên vừa về đến T thị, Hàn Tả Tả không nhắc người lên nổi nữa, nằm lý ở ký túc xá ngủ quên trời đất, đến khi tỉnh lại cuối cùng cũng cảm giác được bản thân sống lại rồi.

Bụng đói rêu âm ỉ, trong ký túc giá một chút đồ ăn thừa cũng không có, Hàn Tả Tả đành phải thay quần áo xuống lầu, đến căn tin tìm chút gì đó lót bụng.

Giờ này chỉ còn quầy thức ăn nhanh mở cửa, Hàn Tả Tả gọi một tô mì gói, cho thêm hai quả trứng, vội vàng ngồi xuống ăn ngon ngáo.

Vừa húp một muỗng nước mì, trước mặt liền xuất hiện một người.

Hàn Tả Tả ngẩng đầu, nuốt xuống đồ ăn trong miệng, buồn bực mở miệng: “Tô Tấn, cậu chui lên từ đâu thế?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tin Đồn Thật Thật Giả Giả

Tô Tấn khụy tay chống bàn, hai bàn tay đan vào nhau, cảm giác ở trên, biểu tình ai oán nói không nên lời.

”Tả Tả, cậu nữ lòng nào lâu như vậy cũng không tới tìm tớ!”

Hàn Tả Tả hút sợi mì nóng hôi hổi, căn bản không thèm để ý tới cậu ta.

Tô Tấn phiền muộn thở dài: “Từ lần trước gặp mặt đến bây giờ đã qua lâu như vậy, cậu cũng không nhớ tớ sao?”

Hàn Tả Tả cắn hai phát đã ăn hết một quả trứng.

Tô Tấn không hài lòng, cảm giận lên án nói: “Này này này, tớ đã tới tận nơi tìm cậu mà cậu còn lên mặt với tớ thế à!”

Hàn Tả Tả bụng tô mì lên húp, thỏa mãn thở dài, lau miệng nói: “Có chuyện gì?”

Tô Tấn tỏ ý không vui: “Không có việc gì thì không thể tới tìm cậu hở?”

Hàn Tả Tả bất đắc dĩ nói: “Bạn học Tô Tấn, tôi không giống loại ‘nghệ thuật gia’ áo cơm không lo như cậu, tôi bây giờ cả người ám đầy mùi tiền! Tôi mỗi ngày vì bát cơm mà đầu tấp mặt tối, làm sao có thời gian cùng đàm luận lý tưởng triết học với cậu?”

Tô Tấn hừ lạnh, khinh thường nói: “Cậu đang lừa ai chứ! Lang ca sẽ bỏ đói cậu sao?”

Hàn Tà Tà vẻ mặt xem thường nhìn hấn: “Uổng công cậu tự xưng là thanh cao, thế nhưng có ý nghĩa ăn bám này! Tiểu thư sinh Tô Tấn nè, cậu như vậy là không được đâu nha, tư tưởng giác ngộ không đủ cao như thế sao có thể trở thành một nghệ thuật gia xuất sắc đây!”

Tô Tấn sắc mặt cứng đờ, ác liệt gật đầu nói: “Không sai, là tớ có lòng tiểu nhân... Bất quá cũng không thể trách tớ, nếu không phải tớ rất tin tưởng Lang ca, không tin lời bịa đặt của Tô Vĩ, tớ cũng không cần đến nói những lời này.”

Hàn Tà Tà nghe có chút không thích hợp, cau mày hỏi: “Bịa đặt chuyện gì?”

Tô Tấn ngạc nhiên, giả vờ giả vịt hô lớn: “Cậu không biết? Lang ca và Chu Lệ Thủy cùng đi tham gia tiệc từ thiện vào tối hôm kia, đã ra giá cao mua một chiếc vòng...”

Hàn Tà Tà rũ mắt xuống, vờ lấy giấy ăn lau lau mép bàn, không chút để ý nói: “Humm, vậy sao, Chu Lệ Thủy là ai?”

Tô Tấn nghĩ nghĩ nói: “Không biết, hình như là con gái rượu của một chính khách quan trọng nào đó... Người như vậy có gì hay ho chứ, ý vào danh tiếng của ba mình, người nào người nấy không coi ai ra gì, lấy tiền trong nhà ra ngoài quậy phá, cũng để khoe khoang bản thân tài trí hơn người...”

Hàn Tà Tà lười nghe hấn thao thao bất tuyệt những lời vô nghĩa, bưng tô đứng lên nói: “Không coi ai ra gì không phải Tô Tấn cậu sao!”

Tô Tấn lúc này thì tức giận thật rồi, đuổi theo phía sau cô oán giận ‘tụng kinh’: “Tớ không coi ai ra gì chỗ nào chứ? Mấy người thô thiển thấp kém đó, tớ cách xa bọn họ cũng là sai lầm của tớ sao! Ai nha, cậu đừng đi nhanh như vậy...”

Hàn Tà Tà khựng lại, lãnh đạm nói: “Khai giảng lâu như vậy cũng không thấy cậu tìm đến tôi, tối hôm qua tôi vừa trở về, cậu liền chực chờ ở căn tin để gặp tôi... Tô Tấn, cậu hao hết tâm tư muốn tôi biết ‘lời bịa đặt’ này như vậy, giờ thì tôi đã biết, cậu có thể cách tôi xa một chút rồi!”

Tô Tấn không thể tin tròng mắt nhìn cô, sắc mặt đỏ bừng, giận dữ hét: “Hàn, Tà, Tà! Cậu nghĩ tớ là loại người nào? Tô Tấn tớ mới khinh thường làm những chuyện ‘châm ngòi ly gián’!”

Hàn Tà Tà cười lạnh: “Thôi đi, cậu dám nói cậu không phải cố ý để lộ tin này cho tôi biết?”

Tô Tấn cứng lại, thẹn quá thành giận rống: “Đúng, tớ là cố ý! Tớ muốn thử xem cậu và Lang ca có phải thật sự... Tớ nghĩ cậu cố ý lấy anh ấy viện cớ để từ chối tớ!”

Tô Tấn và Lang Hi rất ít tiếp xúc, người nhà của cậu lại cùng anh quen thuộc hơn, cho nên Tô Tấn đối với tính tình của Lang Hi cũng có biết ít nhiều, mới có thể vẫn luôn tin tưởng vững chắc Hàn Tà Tà và anh là đang đóng kịch.

Nhưng chính vì hấn biết Lang Hi tình tình lãnh đạm, khó tránh khỏi lại có chút nghi hoặc, nếu là đóng kịch... Hàn Tà Tà lại là loại người nào, có thể để cho Lang Hi nguyện ý phối hợp.

Lòng ngổn ngang trăm mối, Tô Tấn mới nhịn không được thử đi dò xét, lại không nghĩ tới như vậy sẽ khiến cho Hàn Tà Tà gai mắt.

Hàn Tà Tà không tỏ thái độ gì, thản nhiên nói: “Tôi đối với động cơ của cậu không có nửa điểm hứng thú, tôi chỉ cần biết rằng cậu ‘dụng tâm kín đáo’ là được rồi... Tô Tấn, tôi không rảnh chơi trò ‘lật mềm buộc chặt’ với cậu, tôi nói không thích cậu thì tuyệt đối sẽ không thích cậu, cậu không cần uổng công tính toán, bằng không chúng ta ngay cả làm bạn cũng không thể!”

Tô Tấn há miệng thờ đốc, vừa định nói thêm gì nữa, chỉ thấy Hàn Tà Tà cũng không quay đầu lại bước nhanh rời đi, không khỏi nhìn chằm chằm thân ảnh của cô thờ dài, vẻ mặt nản lòng cô đơn.

Hàn Tà Tà bước chân vừa gấp vừa vội, một hơi đi về ký túc xá, ăn quá no lại vận động quá mức như vậy khiến cô cảm thấy bụng hơi nhói nhói đau, dạ dày bắt đầu thấy khó chịu.

Hàn Tà Tà ngồi bên mép giường, dựa vào chăn thăm mắng một câu, không khỏi tức giận Tô Tấn nhiều chuyện.

Cô không phải là không tin Lang Hi, nhưng vẫn không thể không được bản thân, mà xui quỷ khiến mở máy tính, ở phần tìm kiếm gõ tên của hấn.

Lang Hi làm người rất kín kẽ, tính cách lãnh đạm, đối đãi người khác đều trầm mặc ít nói, hơn nữa cuộc sống của anh rất đơn điệu, không có cầu kỳ xa hoa, cho nên trên mạng tin tức về anh cũng không nhiều.

Hàn Tà Tà nghĩ nghĩ, lại gõ tên Chu Lệ Thủy.

Thiên kim giới thượng lưu có người tình mới, ông trùm giải trí ‘vung tiền như rác’.

Chủ tịch Khôi Hoàng chi một khoản tiền lớn chỉ muốn có được nụ cười ‘hồng nhan’...

Hàn Tà Tà vội vàng quét mắt nhìn dòng chữ đưa tin, bất quá là chút tin tức ‘đoán già đoán non’ của cánh nhà báo ‘ngồi lê đôi mách’.

Hàn Tà Tà tuy rằng bước vào vòng lẩn quẩn này không lâu, nhưng cũng biết bọn ‘cẩu tử’ luôn lo ‘thiên hạ không loạn’ kia, thích nhất là dùng những mánh lới này để hấp dẫn người khác, tin đồn thất thiệt này trước giờ luôn nhắm vào những người rảnh rỗi thích hóng hớt.

Hàn Tà Tà lại quan sát kỹ mấy tấm hình kia, phát hiện Lang Hi từ đầu đến cuối khuôn mặt lạnh lùng, bên cạnh là cô gái xinh đẹp tuy rằng ý cười luôn hướng về phía hắn, nhưng cũng không có hành động gì vô cùng thân thiết.

Hàn Tà Tà tự giễu cười, tắt máy tính, quyết định về nhà một chuyến.

Hôm nay không phải cuối tuần, xe cộ lưu thông hiếm khi không chen chúc như mọi lần, Hàn Tà Tà xuống xe mới cảm thấy hành động này của cô hơi chút mất lý trí.

Sáng mai còn có tiết, sớm nhất là sáu giờ mới có xe trở về, nếu không kẹt xe hẳn là có thể trước tám giờ chạy tới phòng học.

Hàn Tà Tà thở dài, nếu đã trở về, cũng không thể nửa đường quay lại, vừa vận thuận tiện sửa sang quần áo mùa hè mang đến trường, thời tiết đã bắt đầu nóng lên, ít ngày nữa những bộ váy cộm này đã có thể xếp xó rồi.

Chu lão gia mới nuôi một con chim mới, đang ngồi trong sân nghịch lồng chim, chủ chim kêu lừ lừ chọc ông lão cười vang, cách rất xa đã nghe thấy tiếng.

Chu lão gia thấy Hàn Tà Tà, cao hứng hướng cô vẫy vẫy tay: “Tà Tà đã lâu không trở về rồi... Mau đến đây nhìn xem Tiểu Hôi của ông!”

Một chú chim nho nhỏ tròn vo lông màu xám, đôi mắt nhỏ đảo quanh vỗ vỗ cánh.

Hàn Tà Tà cười cười: “Đây là chim gì vậy ông? Thoạt nhìn có chút giống vẹt!”

Chu lão gia vron ngón tay chọc Tiểu Hôi: “Là vẹt xám, một người bạn tặng ông, giờ vẫn còn nhỏ, chưa biết nói, phải từ từ dạy nó!”

Hàn Tà Tà nghe nói vẹt xám Châu Phi là giống vẹt nổi tiếng nhất trên thế giới, nghe nói từng có một con vẹt xám được trả giá mấy trăm đô la. Loại giống tốt như vậy, đương nhiên sẽ không dễ dàng có được.

Hàn Tà Tà đối với những con vật nhỏ không mấy hiểu biết, huống chi con vẹt xám nhỏ xíu kia lại không đẹp chút nào, Hàn Tà Tà lập tức không có hứng thú.

Chu lão gia ngược lại có vẻ vô cùng yêu thích, một bên lấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt lông vẹt, một bên không chút để ý nói: “Nuôi cái gì đó, đều phải dụng tâm, còn phải dạy dỗ từ nhỏ, bằng không khi lớn lên không tốt, sẽ rất khó dạy lại nó... Một khi đã định hình, dù con có dùng bao nhiêu tâm tư, cũng vô dụng!”

Hàn Tà Tà tự nhiên duy trì vẻ mặt bình thản, trong lòng lại ngạc nhiên nghi ngờ, không biết ông lão nói lời này là thuận miệng, hay là có dụng ý khác.

Hàn Tà Tà đột nhiên cười, tỏ ra điềm nhiên như không tán gẫu: “Gia gia thực thích nuôi thú cưng?”

Chu lão gia nhìn cô một cái, ánh mắt như bình thường, lại làm cho nội tâm Hàn Tà Tà chấn động.

“Đúng vậy, thú cưng so với con người dễ nuôi hơn, tuy rằng không hiểu chuyện, nhưng không hiểu chuyện cũng có chỗ tốt, không có quá nhiều tâm tư phức tạp, ông nuôi cũng yên tâm!”

Hàn Tà Tà ngồi không yên, gian nan chuyển hướng đề tài: “Trong nhà chỉ có một mình ông thôi sao? Ba mẹ bọn họ không ở nhà?”

Chu lão gia gật gù đầu, hòa ái dễ gần cười nói: “Đều đi làm rồi... Tà Tà cháu không cần ngồi đây với ông, muốn làm gì thì đi đi!”

Hàn Tà Tà mỉm cười: “Vâng, vậy cháu về phòng sắp xếp chút đồ, sáng mai còn phải mang đến trường học!”

Mặc dù dạo gần đây không trở về, nhưng phòng của cô vẫn như cũ thực sạch sẽ, hiển nhiên là Hàn Uyển thường xuyên quét dọn vệ sinh căn phòng, còn giúp cô

Hàn Tà Tà từ trong ngăn tủ lựa vài bộ quần áo cần mang đi xếp gọn lại, liền nằm chán ngồi không trong phòng không có gì làm, tiện tay cầm một cuốn tiểu thuyết, nhưng một chữ không đọc không vào.

Buổi tối Hàn Uyển về nhà, nhìn thấy cô đương nhiên không tránh khỏi oan giận một trận, Hàn Tà Tà đầu gật lia gật lia cam đoan, cô tuyệt đối không phải vì ở Chu gia không vui mới lâu như vậy không quay về, cũng nói rất nhiều lời hay, mới dỗ Hàn Uyển miễn cưỡng buông tha cô.

Hàn Tà Tà hiếm khi về nhà, Hàn Uyển cao hứng làm một bàn đồ ăn.

Hàn Tà Tà giúp đỡ dọn xong bát đĩa, làm như lơ đãng thuận miệng nói: “Không đợi Chú Tư sao?”

Chu lão gia cầm đĩa nói: “Không cần chờ nó, nó về trễ thì cho ăn cơm nguội!”

Hàn Tà Tà liền không hề hỏi nhiều, cùng mọi người cùng nhau ăn cơm.

Sắc trời đã khuya, tất cả mọi người trở về phòng ngủ, Lang Hi vẫn chưa về.

Hàn Tà Tà thở dài, đột nhiên cảm thấy bản thân điên thật rồi, cứ ngây ngốc như vậy vội vã chạy về... Cho dù gặp được Lang Hi thì thế nào? Chẳng lẽ giống như oán phụ xông lên đi chết vẫn sao!

Lang Hi trở về đã sắp mười một giờ, đem xe đậu trong gara, Chu gia quả nhiên đã tắt đèn đi nghỉ, dưới lầu chỉ để một ngọn đèn nhỏ.

Lang Hi đẩy cửa sắt, dọc theo hoa viên chậm rãi đi về hướng phòng mình.

Bên cạnh một tiếng “Chi nha” rất nhỏ vang lên.

Lang Hi nhanh chóng quay đầu, liền nhìn chiếu xích đu màu trắng dưới tàng cây, Hàn Tà Tà lười nhác ngồi ở phía trên, mũi chân chạm đất, đứng đưa lúc ẩn lúc hiện.

Đôi mắt lãnh đạm đột nhiên nhu hòa đi rất nhiều, Lang Hi bước nhanh đi đến bên cạnh cô, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng che giấu không được sự vui sướng trong đó, thấp giọng hỏi: “Khi nào thì trở về?”

Hàn Tà Tà nhích người sang bên cạnh một chút, ý bảo hẩn ngồi xuống bên cạnh.

”Đêm qua mới trở về... Anh sao bây giờ mới về?”

Lang Hi không đáp, nhíu nhíu mày hỏi: “Như thế nào không nói cho tôi biết?”

Xích đu không lớn, hai người ngồi rất gần, nghiêng đầu nói chuyện thậm chí có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương.

Hàn Tà Tà không được tự nhiên co lại, cười nói: “Về quá trễ, sợ quấy rầy giấc ngủ của anh, em liền trực tiếp nghỉ ngơi, không nghĩ tới vừa nằm xuống là ngủ thẳng một giấc đến chiều hôm nay, dù sao cũng không còn bận việc nữa, nên trở về nhà...”

Lang Hi một tay nắm dây thừng, một tay khoác cả lên vai Tà Tà, đem cô kéo vào trong lòng mình, nặng nề hỏi: “Nhìn tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lời Đồn Tự Sụp Đổ

Dù sao cũng đang ở trong vườn hoa Chu gia, Hàn Tà Tà sợ bị người khác nhìn thấy, vội vàng né tránh, lại gãy không ra, nghe vậy ngoảnh mặt đi, xem thường nói: “Nhìn cái rắm!”

Lang Hi mặt không chút thay đổi “Nga” một tiếng, bình tĩnh nói: “Em đang giận.”

Hàn Tà Tà trợn mắt nhìn.

Lang Hi trong mắt hiện lên ý cười, nhin không được cúi đầu hôn cô.

Hàn Tà Tà một tay đẩy mặt hẩn ra, thân mình mất tự nhiên ngửa ra sau, thầm oán nói: “Anh sao giống cún con thế này, vừa thấy mặt liền sáp lại liếm liếm... Đừng đừng, bị thấy thì chết!”

Lang Hi cau mày, cánh tay dùng sức đem cô chặt chẽ vây ở trong ngực, bắt mắt nhìn cô: “Ngoan một chút.”

Hàn Tà Tà nhìn nhìn trên lầu, toàn bộ phòng đều đã tắt đèn hết, chỗ cô đang ngồi cũng rất tốt, hẩn là sẽ không bị nhìn thấy.

Hàn Tà Tà bất đắc dĩ buông tay ra, tùy ý Lang Hi hôn lên môi của cô.

Bóng đêm mê ly, trong vườn hoa yên tĩnh từng cơn gió nhẹ thổi qua, Lang Hi có chút không kìm lòng được, cánh tay đang ôm cô càng thêm siết chặt, ngâm môi cô hung ác mút vào, đầu lưỡi linh hoạt luồn lách chen vào bên trong, khuấy đảo đoạt đi tất cả hô hấp của cô.

Đêm khuya yên tĩnh, chỉ nghe thấy lá cây khẽ xào xạc, trong không gian tĩnh lặng lại truyền đến tiếng thở dốc ái muội.

”Dát —— “

Âm thanh bén nhọn bất thành linh đánh vỡ bầu không khí yên lặng tốt đẹp, còn văng vẳng bên tai thật lâu chưa tiêu tán trong bóng đêm.

Hàn Tà Tà bị hẩn hôn đến thần trí mơ hồ, vốn đã dần dần trầm mê, bỗng dưng nghe thấy động tĩnh, đột nhiên tỉnh táo lại, đẩy mạnh Lang Hi ra, xích đu lắc lư dữ dội, phát ra âm thanh chói tai.

Lang Hi vội vàng dùng chân chống xuống đất, ổn định trọng tâm hai người, đề cô lại ra lệnh nói: “Đừng động đây!”

Tiếng động phát ra từ chiếc lồng chim treo dưới tàng cây, chủ vệt xám đang đập cánh phành phạch, vừa vỗ vừa kêu ầm ĩ đến khàn cả giọng “Cạc cạc đất”.

Lang Hi mặt lập tức đen lại, tình dục trong mắt còn chưa tiêu tán, trong nháy mắt quay đầu đã biến thành lửa giận phùng phục đốt người, hận không thể kẻ phá bình là chủ vệt xám tội nghiệp kia vật lông lột da.

Hàn Tà Tà xấu hổ nhích sang bên cạnh một chút, nhìn thấy Lang Hi hiếm khi để lộ cảm xúc trên mặt, nhìn không được bật cười khúc khích.

Lang Hi âm u hỏi: “Muốn ăn thịt chim không?” (Tứ Lang rất là ‘trong sáng’ nha ^^)

Muốn ăn thịt chim không... Chim..

Hàn Tà Tà biểu tình giống như vừa bị sét đánh, gắt gao hướng ánh mắt nhìn chằm chằm chiếc lồng chim cách đó không xa, liệu mạng khổng chế không để cho tầm mắt nhìn xuống thân dưới của Chú Tư. (chỉ có Tà Tà là đen tối thoy, hô hô ^^)

Hàn Tà Tà trong lòng gào thét, Chú Tư anh thật sự không phải cố ý nói một câu hai nghĩa khiến người khác nghĩ bậy đâu nha...

Hàn Tà Tà vội ho một tiếng, xóa sạch những suy nghĩ đáng khinh trong đầu trong đầu cô, khuyên nhủ: “Anh đi mà tức giận với con vật kia làm gì nha!”

Lang Hi hai mắt tối tăm, bắt lấy hai cổ tay của cô, dùng bàn tay to lớn của mình giam cầm cô.

Hàn Tà Tà cho là hấn lại muốn làm bậy, vội vàng mở miệng cầu xin tha thứ: “Trễ lắm rồi, Chú Tư, em mệt quá a, muốn quay về phòng ngủ...”

Lang Hi không để ý tới, cánh tay đang nhàn rỗi còn lại từ trong túi quần lấy ra một cái hộp.

Đây ruy băng thắt nơ màu lam theo phong cách cổ điển, chiếc hộp nhỏ được thiết kế khéo léo được đặt trong lòng bàn tay của Lang Hi, ngón cái đẩy nắp hộp mở ra, một chiếc vòng tay bằng ngọc tinh tế có vân hoa chim xuất hiện trước mắt cô.

Đường hoa văn tinh tế uốn lượn trên nền ngọc xanh biếc, Lang Hi lấy chiếc vòng tay ra, đeo vào cổ tay của Hàn Tà Tà.

Cảm giác mát lạnh của ngọc truyền đến, Hàn Tà Tà kinh ngạc nhìn trên cổ tay vừa mới có thêm một chiếc vòng nặng trĩu, sau một lúc lâu mới ngạc nhiên hỏi: “Cho em?”

Lang Hi nắm hai tay của cô thương thức, thân nhiên “Ừ” một tiếng.

Hàn Tà Tà đã lên mạng xem tin tức, tất nhiên biết được chiếc vòng tay này giá trị xa xỉ bao nhiêu, lúng ta lúng túng lắm bả: “Em còn nghĩ rằng anh mua cho Chu Lệ Thủy nha!”

Lang Hi cúi đầu hôn lên má đập trên cổ cô, nghe vậy lơ đãng nói: “Chu Lệ Thủy là ai?”

Hàn Tà Tà sùng sốt, đột nhiên không nhìn được cười rộ lên.

Lang Hi dừng một chút, ngẩng đầu nhìn cô, hiển nhiên không hiểu về vui sướng khi người khác gặp họa này của cô là vì sao.

Lang Hi nhú nhú mày: “Rất thích?”

Hàn Tà Tà buồn cười nói: “Thích anh không biết Chu Lệ Thủy sao? Đương nhiên!”

Lang Hi mờ mịt một lát, lúc này mới nhận ra có chỗ nào đó không thích hợp, hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Hàn Tà Tà trêu ghẹo nói: “Tin tức đều bay đầy trời, Chú Tư anh cư nhiên còn không biết! Hiện tại các tạp chí lớn nhỏ đều đưa tin anh và con gái rượu của một chính khách quan trọng đang kết giao, không chỉ có dặt tay nhau cùng tham dự tiệc từ thiện tối hôm đó, còn vung tiền như rác ra giá trên trời mua chiếc vòng tay vì Chu Lệ Thủy.”

Lang Hi nghĩ nghĩ, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Em trở về tìm tôi đánh ghen.”

Hàn Tà Tà nụ cười trên mặt cứng đờ, tức giận nói: “Ai ghen chứ! Em một câu còn chưa hỏi đâu nha...”

Lang Hi suy tư một lát nói: “Thì ra cô ta tên là Chu Lệ Thủy, tôi và cha cô ta có chút quen biết, buổi tối lúc ở tiệc từ thiện gặp được Chu tiên sinh, ông ấy có nhờ tôi dẫn con gái ông ấy vào cửa...”

Hàn Tà Tà thờ dãi: “Cô nương nhà người ta nếu biết anh ngay cả tên của cô ấy đều không nhớ rõ, khẳng định sẽ bị anh làm thương tâm đến chết ... Chú Tư, anh thật đúng là không hiểu tình thú gì nha, không hề hiểu được thương hương tiếc ngọc!”

Lang Hi hờ hững nói: “Nga, không có biện pháp, không nhớ được mặt!”

Toàn bộ bất an và chua xót trong lòng Hàn Tả Tả trước đó đều tiêu tán hết, tựa như cơn mưa dầm không ngớt trong một tháng rồi cuộc cũng dừng, trời quang mây tạnh, ánh mặt trời sáng lạn, tâm tình rất tốt!

Lang Hi sờ sờ đầu cô, ngữ khí mang theo vui sướng không thể che giấu: “Em để ý, tôi đã biết.”

Hàn Tả Tả phản xạ có điều kiện muốn phản bác, nhưng nhìn đến Lang Hi đuôi mày khóe mắt đều là ý cười, đột nhiên nửa câu cũng thốt không ra tiếng.

Lang Hi dịu dàng đặt nụ hôn lên trán cô, ngón tay vô ý thức vuốt ve chiếc vòng trên cổ tay cô.

Hàn Tả Tả im lặng trong chốc lát, vươn ngón tay chọc chọc ngực trái của hắn nói: “Nếu đã biết, về sau đừng khiến em bất an nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 21

Hàn Tả Tả làm việc luôn nhanh cho ng quyê t
đoa n, sau khi xem qua mô t và i căn pho ng, tạm
thời lư a cho n hai chỗ .

Muốn tìm phòng cho thuê thích hợp cũng không khó,
Hàn Tả Tả thậm chí cũng không liên hệ với văn
pho ng môi giới nhà đất, và o diên đa n cu a
trươ ng ti m kiê m, đa thu thâ p đươ c mô t
đô ng tin tư c.

Phòng cho thuê bình thường chia làm hai loại, một
loại là trong khu dân cư co n trô ng, loại phòng
này bình thường diện tích khá lớn, nhưng tiền
thuê cũng không thấp, phần lớn là vài người hu n
tiê n nhau thuê ở chung.

Loại co n la i chính là ký túc xá trươ ng ho c
xây cho công nhân viên chư c trong trươ ng, to a
nhà cu a viên chư c đa thực cũ nát, phòng ở
cũng nhỏ hơn nhiê u, nhân viên trong trươ ng sau khi
kết hôn phần lớn chuyển ra ngoài ở , mặc dù có
gia o viên độc thân, hiện tại cũng không ở chỗ
này, trường học mấy năm trước mới xây khu nhà
ở cho gia o viên, điều kiện tốt hơn rất nhiều.

Tin tư c về pho ng cho thuê phần lớn là đa n anh
đa n chỉ trong trươ ng đăng tin, hoặc là do gia o
viên cung cấp. Số i t sinh viên chuẩn bị thi

ngiên cư u sinh, vì có thể ôn tập cho tốt, liền chuyển ra ký túc xá chuyên tâm đọc sách, còn có rất nhiều sinh viên vừa mới tốt nghiệp, tiền lương thấp, vì tiết kiệm tiền, cũng lựa chọn ở lại khu vực trường học cách xa nơi thành phố. Hàn Tả Tả bốn ba hai ngày, chọn ra được hai chỗ cho thuê phòng học cụ thể tại trường.

Một chỗ ngay tại cư xá đông trường học là tòa nhà cụ thể của viên chức, khoảng cách rất gần với đại học, đi bộ hơn mười phút là tới. Tòa nhà viên chức đó đều là sinh viên hoặc người vừa mới tốt nghiệp, hoàn cảnh đơn giản, Hàn Tả Tả đối với vấn đề an toàn cũng rất yên tâm.

Phòng ở chỉ có hai mươi mét vuông, một phòng ngủ, một phòng tắm nhỏ, và một người là chủ. Vật dụng cụ thể rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường đơn cụ thể, một tủ quần áo công kênh, phòng khách thì đặt một cái bàn cụ thể, tuy rằng mặt bàn gỗ gẻ, nhưng vẫn còn rất sạch sẽ.

Căn phòng này vốn là trường học phân cho một gia đình viên chức, sau gia đình viên chức kết hôn đã dọn ra ngoài, nên đã đem căn phòng cho sinh viên thuê.

Tiền thuê không phải là rẻ.

Hàn Tả Tả nhìn trúng một căn nhà ở khu buôn bán trong khu vực đại học, phòng ăn vật rất gần với khu dân cư, phòng ở rất lớn, nhưng lại cách trường học khá xa, phải mất hơn nửa tiếng đi đường. Vật dụng sinh hoạt cá nhân thì đủ đầy, lại cụ thể một chỗ học năm ba thuê, bởi vì không cam nổi tiền thuê, cho nên muốn tìm thêm một người ở chung để share tiền thuê phòng.

Hàn Tả Tả không ngại viết thuê chung một phòng, chỉ sợ mỗi đôi khi làm việc về trễ sẽ ảnh hưởng đến bạn cùng phòng nghỉ ngơi mà thôi.

Nhưng tiền thuê nhà chia đều, nên sẽ tiết kiệm được một chút tiền.

Hàn Tả Tả hơi phân vân, đắn đo suy nghĩ mãi, cuối cùng quyết định thuê căn phòng trong khu nhà của bạn cùng phòng kia, dù sao ở một mình cũng tự do hơn nhiều.

Hàn Tả Tả quyết định thật nhanh, đem nửa năm tiền thuê đã chuẩn bị tốt đi tìm chủ cho thuê nhà.

Bởi vì cô là sinh viên trong trường, nên gia đình bạn cùng phòng rất khách khí, không tính sổ lẻ cho cô, còn kiên trì viết thư cho cô biên lai.

Vì gia đình bạn đơn giản giới thiệu qua một chút về hoàn cảnh, còn cố ý nói với cô, tiền đi ăn - nước uống tính như tiền ký túc xá sinh viên bên kia, cũng đề nghị cô sử dụng mạng internet của trường, như vậy có thể tiết kiệm tiền kết nối mạng.

Hàn Tả Tả vừa nghe không khỏi càng thấy may mắn vì đã chọn chỗ này, tiền đi ăn - nước uống trong ký túc xá sinh viên rẻ hơn rất nhiều so với bên ngoài, tiền mạng thì theo tháng, một tháng thậm chí không đến hai đồng tiền.

Thỏa thuận xong thủ tục thuê phòng, Hàn Tả Tả cầm hai chiếc chìa khóa cao hứng trở về ký túc xá, nói cho bạn cùng phòng nhóm tin tức cô sắp chuyển đi.

Mấy cô gái nghe xong chẳng những không có nửa phần luyện tập, còn thập phần cao hứng, lập tức hoan hô tranh đoạt lãnh địa sắp được 'bỏ hoang' kia, hẳn không thể báo Hàn Tả Tả

nhau cho người gọi cuối.

Hàn Tả Tả dở khóc dở cười, bất quá cũng có thể hiểu được, không gian của môi sinh viên trong ký túc xá đều có hạn, đồ dùng của đa số con gái là nhiều vô số kể, nhưng mỗi người lại chỉ có một ngăn tủ nhỏ xíu, ngay cả quần áo đều nhẹ tênh không hề t.

Hàn Tả Tả vừa đi, lập tức căn phòng có thêm khoa ng trở ng, chiếc giường trở ng có thể xếp chẵn và như ng quăn áo ta m thoi không mã c lên đơ, ngăn tủ thì mọi người có thể xài chung, còn có cái bàn trở ng, cũng có thể đặt một số thư trang trí nhỏ xinh lên đơ.

Bạn cùng phòng hoan hô vây quanh, xã n tay áo họ i Hàn Tả Tả khi nào thì chuyển đi, các cô sẽ n lo ng hô trợ phụ giúp bất cứ lúc nào.

Hàn Tả Tả cũng muôn nhanh đơ n ra, dù sao cu ng đang ra nh rôi mà y ngạ y nay, không biết khi nào công ty sẽ sắp xếp lịch trình mới cho Tang Đồng nư a, đến lúc đó chỉ sợ là i không có thoi gian đơ n ra thôi.

Nghĩ nghĩ, Hàn Tả Tả quyết định cuối tu n này chuyên ra luôn.

Vì thế lúc không có tiê t, Hàn Tả Tả be n tời căn phòng cho thuê, cẩn thận kiểm tra, xác định điê n - nư c đơ u không có vấn đề, thê la bắt đầu quét tước vệ sinh, đem trước như ng vậ t cu a người tro trước và ra c tha i quăng hê t, lại tâ y rư a toa n bô môt lâ n, pho ng vệ sinh tiêu độc mấy lần, bảo đảm mội ngợ c nga ch trong phòng đơ u không có mu i kho ngư i mội yên tâm.

Hàn Tả Tả ở chơ đơ cu tìm đư c môt cái bàn đơ c sa ch đã t trong phòng ngủ, lại mua hai chiếc ghê dựa ta o hi nh đã c biết đặt ở phòng khách. sau đó tìm ra i viên đơ thủ tinh.

ở phòng nước, sau đó anh và viên thư lại đã t trên chiếc bàn gỗ cũ, dưới máy viên thủy tinh là chiếc khăn trải bàn thêu hoa xinh đẹp.

Bà n rởn vài ngày, toàn bộ căn phòng trông rực rỡ hẳn lên, Hàn Tả Tả hạ i lòng nhìn quanh một vòng, suy nghĩ về sau có tiền sẽ đi đâu về m cư a số mới.

Sáng sớm thứ bảy, Hàn Tả Tả dậy từ sớm, vốn tưởng rằng mình không có bao nhiêu đồ, không nghĩ tới khi lôi ra thu dọn, như ngơ ngẩn đồ đạc la liệt trang sức, mi phẩm linh tinh rải ra c không biết bao nhiêu là thứ.

Máy mắn được sự hỗ trợ nhiệt tình của máy bàn nữ trong ký túc xá mấy nữ, còn gọi tới hai nam sinh làm cu li, mọi người hi hi ha ha chạy hai ba bà n, toan bỏ đồ để chuyên xong hết.

Hàn Tả Tả kiên trì mới dọn họ ăn cơm, đều là bạn học, mọi người cũng không khách khí, đi đến qua n cơm nhỏ gần trước ngõ họ c gọi vài món ăn, coi như ăn mừng Hàn Tả Tả dọn đến chỗ mới.

Giữa trưa, mới người đến dọn rửa kho i, Hàn Tả Tả trở lại phòng cho thuê, đổi mắt với mô t đồ ng hồ p lơ n nhỏ linh tinh đã t giữ a phòng, nhận mệnh xã n tay áo lên bắt đầu thu dọn.

Hiệu suất làm việc của Hàn Tả Tả rất cao, thoạt cái chỉ trong vòng buổi trưa đã dọn dẹp khá hoàn chỉnh, một lát người nam thư trên giường không muốn đồ ng dầy, trong lòng lại vui thỏa mãn vui a cao hứng.

Nơi này tuy rằng nhiều nhất chỉ ở dưới hai ba năm, nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên cô có mô t nơi ở thuộc về mình.

Tiền nhà chưa đi đâu xa nữa.

Hàn Tả Tả xương sống thắt lưng ra rơ i, lười đứng lên, khe rên một tiếng nă m trên giườ ng là t ngườ i qua, vươn ca nh tay vớ i lá y điê n thoạ i, uê oa i "Alo " một tiếng.

Tang Đồng hưng trí dạt dào nói: "Đại Tả, sao nhiê u nga y như vậ y mà câ u không đi tì m tở ? Tuổ i xuân phơi phớ i không thê đê lãng phí như vậ y a! Vư a vắ n thứ bảy không co tiê t, câ u la i nă m ư ớ n ra đầ y, ra ngoạ i ăn cơm vớ i tở đi?"

Hàn Tả Tả mệt mỏi nói: "Mậ y nga y qua bắ n bi u, hôm nay vư a chuyển nhà, mệt muồ n chề t, tở không muồ n ra ngoà i đầ u..."

Tang Đồng kinh hô: "Chuyển nhà? Vì sao? Chẳng lẽ Di Uyển cuô i cu ng cu ng bỏ ông bô đườ ng tư trên trờ i rơi xuồ ng kia cu a câ u?"

Hàn Tả Tả tức giận mắ ng: "Tang Tiểu Đồng câ u la đư a ăn mắ m ăn muồ i!"

Tang Đồng ủy khuất nói: "Đườ c rồ i đườ c rồ i, tở ăn nỏ i bắ y ba ... Bất quá câ u sao la i chuyê n nhạ nhạ? Câ u không pha i la ... ở chung vớ i ai chứ ?"

Hàn Tả Tả không nói gì, thở dài kiên nhẫn giải thích: "Tang Tiểu Đồng, tở đầ nỏ i vớ i câ u... Tở tư sau khi la m trờ ly công viê c rắ t nhiê u, có đôi lư c bắ n tở i nửa đêm mới trở về, ký túc xá có ngườ i canh cô ng co chu t bắ t tiê n, hơn nữa về quá muộn cũng sẽ ảnh hưởng đê n ngườ i khác nghỉ ngơi, cho nên tở ở gắ n trường học thuê mô t pho ng, ở , mô t, mi nh!"

"Ngạ." Tang Đồng ngữ khí co chu t tiê c hắ n, "Như vậ y a, ở bên ngoà i một mi nh tự do hơn rất nhiều..."

Hàn Tả Tả hít một hơi thật sâu, đang muốn gác điện thoại, chợt nghe Tang Đồng hưng trí bưng bưng nói: "Đại Tả, nhớ tin địa chỉ qua đây, tớ đem đồ ăn tớ i chu c mư ng câ u chuyê n nha !"

Hàn Tả Tả không chi u nô i nói: "Đừng đừng, xin câ u đơ Tang Tiểu Đồng, câ u yên tĩnh một lát không đươ c sao? Tổ tông a, tớ mệt chi co n nữa cái mạng, không co n hơi sư c đâu đi tiê p đơ n câ u! Đề mai đi!"

Tang Đồng tiếc nuối thở dài: "Vây đươ c rồi, câ u nghỉ ngơi trươ c đi, một mi nh phải chú ý an toàn, buổi tối cửa sổ nhớ pha i đơ ng câ n thâ n! Tớ ngày mai se qua đơ ăn mư ng vớ i câ u..."

"Ừ!" Hàn Tả Tả nói, "Bắ t xe đến cô ng đơ ng cu a trường học, chơ na y rấ t đề kiê m, câ u tư lên đi... Nhân tiện mua cho tớ mô t nôi cơm điện, coi như qua mư ng tân gia, a đư ng rồ i, nhớ mang theo đồ ăn nư a, tớ i ăn cơm trưa luôn!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 21.2

Tang Đồng hưng hăng "Hứ" một tiếng, dứt khoát cúp điện thoại.

Hàn Tả Tả ném điện thoại sang một bên, tay chân giang rộng nằm ịch ở trên giường.

Sắc trời dần tối, trong phòng không bật đèn, thoáng chốc đã tối om om.

Hàn Tả Tả ngủ thiếp đi lúc nào không biết, trong mơ màng nghe thấy tiếng điện thoại reo lên, cầu kính đập vào giường một phát, nhắm mắt lại mò mò đi động, cũng không thèm nhìn xem là ai đã nhét vào tai, buồn bực oán giận: "Tang Tiểu Đồng cậu đủ rồi nha, đã nói với cậu tớ chuyển nhà cả ngày một là người, cậu tạm thời tha cho tớ đi được không..."

Đầu bên kia di động thật lâu không có lên tiếng, sau một lúc lâu mới truyền đến hai chữ lạnh lùng: "Chuyển nhà?"

Hàn ý rét lạnh từ trong điện thoại phát ra, nháy mắt làm Hàn Tả Tả giật mình đông cứng lại, cơn buồn ngủ lập tức tiêu tan hơn phân nửa.

Hàn Tả Tả tròn to mắt ngồi dậy, chân chừ nói: "Chú Tư?"

Đứng lên mở đàng, Hàn Tả Tả chớp chớp mắt giải thích nói: “Xin lỗi chú tư, em lơ mơ buồn ngủ, không nhìn kỹ tên người gọi trên màn hình, còn tưởng rằng lại là Tang Tiểu Đồng gọi tới ...”

Lang Hi căn bản không nghe cô nói huyền thuyên, ngữ điệu lạnh như băng tràn đầy áp bách, uy hiếp lặp lại một lần: “Chuyển nhà?”

Hàn Tả Tả dừng một chút, thể này mới đột nhiên nhớ tới, dường như cô còn chưa nói với Lang Hi chuyện tìm phòng trọ ở bên ngoài.

Hàn Tả Tả biết hẳn khẳng định bất mãn, vội lấy lòng cười cười nói: “Chú tư, thực xin lỗi, dạo này công việc bận quá, em đã quên nói cho anh ... Đừng lo lắng, em đã chuyển xong mọi thứ rồi!”

Lang Hi lạnh lùng mở miệng: “Địa chỉ.”

Ngữ điệu bình lặng không lên không xuống, lại gây cho Hàn Tả Tả áp lực rất lớn.

Hàn Tả Tả sờ sờ sống mũi, thành thành thật thật nói địa chỉ.

Lang Hi một câu cũng chưa nói đã cúp điện thoại, đánh tay lái, hướng về phía trường học của Hàn Tả Tả phóng xe như bay.

Chiều tối thứ bảy chính là thời điểm náo nhiệt nhất của làng đại học, đặc biệt là tiết trời ôn hòa dễ chịu như vậy, rất nhiều sinh viên hẹn đi dạo phố liên hoan, hoặc là sau khi ăn xong cùng nhau tản bộ, tốp năm tốp ba đi cùng một chỗ, thường thường truyền đến tiếng cười giòn vang âm ỉ.

Lang Hi thả chậm tốc độ, đem xe dừng ở ven đường, lập tức đi vào khu tòa nhà dành cho viên chức.

Tòa nhà cũ nát chỉ có năm sáu tầng, loang lổ trên vách tường dán đầy các tin tức quảng cáo.

Lang Hi ánh mắt trầm xuống, bước tiếp về phía trước, dọc theo chật chội bậc thang âm u chật chội, rất nhanh tìm được cửa phòng Hàn Tả Tả đã nói.

Hàn Tả Tả đoán Lang Hi rất nhanh sẽ tới, vội vàng lấy ấm điện đun nước, còn rửa sạch hai cái ly, chuẩn bị trong chốc lát tiếp đãi hẳn.

Cửa bị gõ cang, Hàn Tả Tả không khỏi có chút kinh ngạc, không ngờ tới lại đến nhanh như vậy, vội vàng chạy ra phòng mở cửa cho hẳn.

Mỗi tầng chỉ mắc một đèn tuýp nhỏ chỗ cửa thoát hiểm, trên hành lang rất tối, Lang Hi mặt không chút thay đổi nhìn cô, đáy mắt thần sắc không rõ, thêm vào đó là khoảng không tối đen sau lưng hẳn, làm cho ánh mắt càng tối tăm u ám.

Hàn Tả Tả nghiêng người cười nói: “Nhanh vào a!”

Lang Hi trầm mặc bước vào, thân hình đàn ông cao lớn cường tráng tiến vào đứng giữa phòng khách, thoáng chốc làm cho không khí cả căn phòng căng thẳng.

Hàn Tả Tả đóng cửa lại, ngượng ngùng cười cười: “Chú tư, anh cứ tự nhiên ngồi đi, hôm nay vừa chuyển đến, nơi này cái gì cũng không có... Anh uống nước lọc đỡ được chứ?”

Lang Hi không nói lời nào, cau mày quét một vòng, cửa phòng ngủ không đóng, trong phòng trang trí cực kì đơn giản, liếc mắt một cái liền nhìn thấy hết tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chương 22

Hàn Tả Tả muốn đi xem ấm nước đã sôi chưa, lúc đi ngang qua người Lang Hi cánh tay đột nhiên bị giữ chặt.

Hàn Tả Tả dừng bước, quay đầu lại nghi hoặc nhìn hẳn.

”Sao vậy...”

...” còn chưa nói hết câu, Lang Hi đã kéo cả người cô về phía trước, nhắc chân gắt gao vây chặt cô lại.

”A —— “

Hàn Tả Tả bị một lực lớn kéo lại, trọng tâm không vững lão đảo về phía sau, phần eo đụng mạnh vào mép bàn, đau đến cô phải chau mày, nhin không được thăm mẳg, cái bàn gỗ chết tiệt này quả nhiên rắn chắc, bị một lực lớn như vậy va chạm, cư nhiên không chút sút mẻ.

Lang Hi hai mắt thâm trầm nhìn chăm chăm cô, chóp mũi chạm nhau, hô hấp của hai người như hòa vào nhau, tuy rằng tư thế ái muội, lại không hiểu sao Hàn Tả Tả cảm thấy bức bách thật lớn.

Trong đôi mắt thâm trầm u ám trộn lẫn cảm xúc phức tạp khôn kể, Hàn Tả Tả đẩy lòng thoáng bất an, sau lưng dựa vào mép bàn, đầu cũng cố ngửa ra sau, không được tự nhiên hỏi: “Chú tư, rốt cuộc làm sao vậy?”

Bàn tay Lang Hi nắm cổ tay cô càng thêm dùng sức, sức lực kia như muốn bóp nát xương cô, làm Hàn Tả Tả đau đến nổi toát mồ hôi lạnh, nhin không được khe hô đau một tiếng.

Lang Hi dường như đột nhiên bừng tỉnh, nói lỏng tay đang nắm lấy cô, thân thể lại càng thêm nhích lại gần.

”Em hỏi hận?”

Lang Hi ngữ khí cực kỳ đậm đặc, lại mang theo khản trương làm cho người ta không dễ phát hiện.

Hàn Tả Tả không nghe ra thanh run trong đó, giả vờ nói: “Gì chứ... Chú Tư, anh buông ra trước!”

Lang Hi sắc mặt trầm xuống, khẩu khí cường ngạnh nói: “Không buông!”

Hàn Tả Tả không thể nhịn được nữa, tư thế này làm cho cô không thoải mái, vốn đã mệt đến xương sống thất lưng rã rời, lại ngửa ra sau như vậy, không bao lâu liền cảm thấy chóng đờ không nổi nữa.

Hàn Tả Tả cũng lạnh mặt, hơi chút tức giận nói: “Buông ra!”

Lang Hi toàn thân cứng đờ, buông cổ tay cô ra, chậm rãi đứng thẳng lại.

Hàn Tả Tả nhẹ nhàng thở ra, chống cạnh bàn đứng thẳng thất lưng, vừa muốn mở miệng làm dịu đi không khí, liền cảm thấy bả vai căng thẳng, Lang Hi hai tay giam cầm cô, buộc cô đối diện với chính mình.

Sắc mặt Lang Hi khó coi trước nay chưa từng có, hai mắt tối tăm thần bí như biển sâu mờ mịt không thể nhận biết, bất thành linh sóng triều quay cuồng ồ ạt vọt tới, rít gào cuốn linh hồn cô vào trong đó.

Hàn Tả Tả hoàn toàn vô lực chống cự.

Lang Hi giữ chặt vai cô, nhìn thật sâu vào trong mắt cô, hai tròng mắt đen bóng đến lạ thường, không hề che giấu khí thế cùng dự vọng chiếm hữu mãnh liệt, từng chữ từng chữ nói: “Tuyệt, không, buông, tay!”

Hàn Tả Tả kinh ngạc nhìn hấn, tuy rằng không thể lý giải sự khác thường của hấn, nhưng vẫn bị hàn ý quyết tuyệt (quyết không cho cự tuyệt) của Lang Hi làm cho kinh sợ.

Trong căn phòng nhỏ lặng im không tiếng động.

Hàn Tả Tả bất an mở miệng: “Chú Tư, rốt cuộc là có chuyện gì? Anh buông ra trước... Chúng ta ngồi xuống, sau đó từ từ nói chuyện được không?”

Lang Hi trầm tĩnh trong chốc lát, cuối cùng cũng chậm rãi buông lỏng hai tay, lui về sau hai bước, ngồi xuống ghế.

Hàn Tả Tả lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, lấy một cái ghế khác ngồi xuống ở đầu bên kia, cùng hấn mặt đối mặt.

Hàn Tả Tả cẩn thận nhớ lại trong khoảng thời gian này, nhưng vẫn không phát hiện ra có cái gì có thể khiến cho chú tư phản ứng lớn như vậy, cân nhắc suy tính trong bụng, vừa muốn mở miệng hỏi, chợt nghe thấy hàng loạt tiếng “vù vù——”rít dài, dọa cô nhảy dựng.

Thanh âm chói tai bất thành linh xuất hiện, Hàn Tả Tả cuống quýt nhảy dựng lên, chạy đến chỗ ấm nước rút phích cầm.

Thật là lảm cẩm nha, tự nhiên quên mất đang nấu ấm nước, may là ấm nước này có chức năng thông báo khi nước sôi, bằng không nó cứ sôi như vậy cô cũng không phát hiện ra.

Lang Hi nhìn chăm chăm vào Hàn Tả Tả, ánh mắt một giây phút nào rời khỏi người cô.

Hàn Tả Tả bị nhìn đến không được tự nhiên, cười khan nói: “Thiếu chút nữa thì quên mất còn đang nấu nước rồi.. Chú tư muốn uống chút nước không?”

Hàn Tả Tả cũng không chờ hấn trả lời, khản trương nhắc ấm nước nóng, đem nước còn đang sôi ừng ực rót vào trong cái ly đã được rửa sạch.

Ly thủy tinh vừa mới dùng nước lạnh rửa qua còn chưa lau khô, đột nhiên rót nước sôi vào, trong nóng ngoài lạnh xung khắc nhau“Phanh” một tiếng nổ tung.

Hàn Tả Tả sợ tới mức hét lên một tiếng, thiếu chút nữa ném ấm nước nóng trong tay đi, trên tay buông lỏng, lại không có nghe thấy tiếng ấm nước rơi xuống đất, trên lưng xuất hiện một vòng tay, nhắc bổng hai chân cô lên khỏi mặt đất.

Nước ấm và mảnh thủy tinh vỡ vụn rơi đầy trên mặt đất, may mắn Lang Hi phản ứng nhanh, kịp thời ôm cô né ra, bằng không Hàn Tả Tả không bị thủy tinh cắt trúng, cũng bị nước nóng tạt phồng.

Hàn Tả Tả hoảng hồn ngơ ngác quay đầu lại, vòm ngực rộng lớn ấm áp của Lang Hi dán chặt vào phía sau lưng cô, cánh tay mạnh mẽ rắn chắc vòng ngang qua ôm lấy cô, tạo cho cô một cảm giác an toàn tới cực điểm.

“Có bị thương chỗ nào không?”

Hàn Tả Tả lắc lắc đầu, vội vàng khăn trương hỏi: “Anh thì sao? Có bị phồng không?”

Lang Hi tay phải vững vàng cầm ấm nước, đặt trở lại trên kệ bếp, cau mày trách mắng: “Sao lại không cẩn thận như vậy, ly chưa lau khô mà không thấy ư? Nước nóng thế kia, em lại còn dám thất thần...”

Hàn Tả Tả cầm tay phải của hắn xem xét, không thấy bị phồng chỗ nào mới nhẹ nhàng thả ra.

Bên tai nghe tiếng Lang Hi mang theo lửa giận trách cứ, chẳng những không tức giận, mà còn cảm thấy đáy lòng ấm áp, đây là Lang Hi lần đầu tiên nói nhiều như vậy, còn là vì lo lắng cho cô, nắm tay hắn khẽ cười nói: “Lần sau sẽ không ...”

Lang Hi trở tay ôm lấy cô, lạnh lùng nói: “Không có lần sau, ngày mai tôi sẽ sai người đem máy nước nóng tới, thứ đồ này không an toàn, về sau không cho phép dùng!”

Hàn Tả Tả liên tục gật đầu, cô không sợ Lang Hi tức giận, chỉ sợ hắn trầm mặc.

Trải qua việc ngoài ý muốn này, bầu không khí giữa hai người hiển nhiên là không còn xa cách như trước đó nữa.

Hàn Tả Tả cúi đầu thở dài, dứt khoát dựa vào cạnh cửa sổ đứng nói chuyện: “Chú tư à, rốt cuộc đêm nay anh làm sao vậy?”

Lang Hi cuối cùng không trầm mặc nữa, tức giận nói: “Em hối hận, em cứ nhiên hối hận...”

Thanh âm dần dần nhỏ lại, mang theo sự uly khuất ‘không thềm che giấu’. (Ish: giữ hình tượng trưởng bối nào Tứ Lang ^^)

Hàn Tả Tả ngạc nhiên hỏi: “Em hối hận cái gì?”

Lang Hi hừ lạnh: “Em lúc trước đã đáp ứng rồi, tôi tuyệt không sẽ cho em cơ sẽ hối hận!”

Hàn Tả Tả không hiểu ra sao: “Không đúng a, chú tư, tự dưng anh nói không đầu không đuôi như vậy ... Em nghe không hiểu gì hết ah?”

Lang Hi hờ hững nói: “Em cho là chuyện ra ngoài ờ, thì có thể tránh được tôi sao!”

Hàn Tả Tả nhú mày: “Em trốn tránh cái gì? Để cho...”

Hàn Tả Tả dờ khóc dờ cười nói: “Em đã nói rồi, em là vì gần đây quá bận rộn nên mới quên mất nói cho anh biết! Em đi theo Tang Đồng, công việc dồn dập, mỗi lần đều tới tận khuya mới kết thúc, ký túc xá đóng cửa sớm rất bất tiện, cho nên em mới dọn ra ngoài thuê phòng ờ! Thật không hiểu nổi... Một người hai người đối với việc em chuyển ra ký túc xá phản ứng lớn như vậy, còn đều là suy đoán lung tung vô vẩn nữa chứ!”

Một mình Tang Tiểu Đồng đã đủ nhức đầu rồi, không nghĩ tới trình độ suy đoán lung tung của chú tư nhà cô còn cao siêu hơn.

Quả nhiên, lòng đàn ông sâu như đáy biển, đàn ông trầm mặc lại càng khó nắm bắt tâm tư à nha!

Lang Hi sắc mặt cứng đờ, cơ bắp căng thẳng dần dần thả lỏng lại, không còn giận trừng mắt cô: “Không nói sớm?”

Hàn Tả Tả khóc không ra nước mắt: “Chú tư, anh cho em cơ hội mở miệng sao?”

Hàn Tả Tả cẩn thận hồi tưởng lại, đem Lang Hi cùng phản ứng của hắn liên kết với nhau, liền hiểu rõ đầu đuôi, hắn nghĩ cô muốn chuyển ra ngoài, là từ Chu gia chuyển đi ra.

Chú Tư, anh rốt cuộc là bất an đến cỡ nào ah..

Hàn Tả Tả vừa cảm động việc hắn để ý quan tâm cô, lại đối với sự lỗ mãng ngang ngược của hắn có chút bất đắc dĩ không biết làm sao.

Lang Hi xấu hổ quay mặt đi, nhìn trái nhìn phải hỏi: “Đồ lau ở đâu, tôi đi dọn dẹp!”

Hàn Tả Tả hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Chuyện này cứ để đó... Chú Tư, em cảm thấy chúng ta hẳn là nên ngồi xuống nói chuyện một lần!”

Lang Hi thần sắc nháy mắt mất tự nhiên, trong mắt hiện lên một tia buồn bực, vẫn cố giả bộ bình tĩnh nói: “Là lỗi của tôi.”

Hàn Tả Tả kinh ngạc nhìn về phía hắn, kim lòng không đậu “A” một tiếng, ngữ điệu lên cao, không chút nào che giấu sự ngạc nhiên hiện lên trên khuôn

mặt.

Lang Hi sắc mặt đen lại, nhấp mím môi, trầm giọng nói: “Tôi không có nghe em giải thích, hiểu lầm em, là lỗi của tôi!”

Hàn Tà Tà hai tay ôm ngực, nhú mày nói: “Thái độ nhận sai như vậy miễn cưỡng được thông qua, nhưng... Chuyện nên nói vẫn phải nói!”

Hàn Tà Tà hướng ghế dựa đi đến, nâng chân lên, còn chưa kịp đi qua đồng thủy tinh rơi trên mặt đất, đã bị Lang Hi ngăn lại.

”Sẽ đập trúng.”

Hàn Tà Tà cảm thấy hần có chút thất thố, nhưng nhìn thấy Lang Hi vẻ mặt không đồng ý nhìn chăm chăm chân cô, cũng liền ngưng ngừng phản bác.

Hàn Tà Tà không được tự nhiên cuộn tròn ngón chân, đang muốn ra về không có việc gì sai hần lấy đồ lau dọn dẹp sạch sẽ, liền cảm thấy chân bị nhắc lên, nháy mắt cả cơ thể bị nhắc bổng.

Hàn Tà Tà kinh ngạc hét lên, phản xạ có điều kiện vòng tay ôm chặt cổ hần.

Lang Hi đem cả người cô ôm vào trong ngực, vững vàng đi qua đồng thủy tinh, ôm cô đi về phía phòng ngủ.

Hàn Tà Tà sắc mặt đỏ lên, trái tim nhảy bùm bùm kịch liệt, đến khi không chớp mắt nhìn chăm chăm Lang Hi đi lướt qua hai chiếc ghế trong phòng khách, bước chân vẫn không ngừng lại đi về phía phòng ngủ, khuôn mặt Hàn Tà Tà lúc này càng thêm đỏ bừng.

Này này này... Cô nam quả nữ ở chung một phòng, nửa đêm nửa hôm không phải chơi trò ‘thì thắm’ chứ...

Có thể hay không quá nhanh rồi nha!

Lang Hi đem cô đặt ở trên giường, sau đó ấn cô ngồi xuống, từ trên cao nhìn cô, bình tĩnh mở miệng: “Ngồi xuống, nói đi.”

Nói cái đầu anh!

Hàn Tà Tà then quá thành giận đẩy hần ra, ngồi xếp bằng lại, cười lạnh nói: “Chú tư, anh như vậy là không được, vừa thấy mặt không nói hai lời liền hùng hùng hổ hổ sập lại, anh cũng không phải cầm tinh con chó ...”

”Ta là.” Lang Hi đột nhiên lên tiếng đánh gãy, còn thật nghiêm túc nói, “Tôi cầm tinh con chó.” (Ish: trời ơi ta đau bụng khúc này quá, pó tay anh rồi ~o~)

Hàn Tà Tà cứng họng, vừa mới bắt đầu trung ra khí thế lạnh lùng đã như bong bóng bị kim đâm thủng, nhanh chóng xì hơi xẹp xuống.

Hàn Tà Tà phát điên nói: “Không được đùa giỡn cho qua chuyện, em đang nghiêm túc nói chuyện với anh!”

Lang Hi nhú nhú mày, nâng tay giống như vuốt ve bộ lông thú cưng mà sờ sờ đầu cô: “Àn, tôi không đùa.”

Hàn Tà Tà buồn bực trừng mắt nhìn hần, một phen hất tay hần ra.

Lang Hi nghi hoặc hỏi: “Không nói chuyện?”

Hàn Tà Tà bị phản rống: “Nói cái cọng lông a, không khí hoàn toàn không có, nói không nổi nữa!”

Lang Hi mặt không chút thay đổi “Àn” một tiếng

Hàn Tà Tà cảm thấy thất bại hít sâu một hơi, ủ rũ cong chân lên, ôm đầu gối ngồi ở trên giường.

Lang Hi thân nhiên nói: “Không nói chuyện, thì tiếp tục.”

Hàn Tà Tà ưỡ oải nghiêng đi mặt: “Tiếp tục cái gì?”

Lang Hi bí hiểm nhìn cô, nhếch khóe miệng nói: “Yêu đương, ‘Nói’ xong rồi, sau đó nên ‘Làm’ !”

Hàn Tà Tà cảnh giác rụt lui: “Làm gì?”

Lang Hi thân nhiên liếc mắt nhìn cô một cái, ánh mắt hơi hơi nheo lại, hai mắt thâm trầm nhìn phía trước, từ từ mở miệng trả lời: “Làm, yêu!” (thấy dễ làm tình không thuận lắm, mình để nguyên văn vậy, đọc cũng thấy hay hay hợp văn nha ^^!)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 23

Hàn Tà Tà biểu tình đầu tiên là ngần ngại, sau đó là bộ dạng 囧囧 như bị sét đánh, tiếp theo sắc mặt đỏ lên, ngón tay run rẩy chỉ vào hắn, xấu hổ và giận dữ rống lên: “Anh, anh đang nói đùa cái gì đấy hả!”

Lang Hi thần sắc trước sau như một, nghiêm mặt nói: “Tôi không nói giỡn.”

Hàn Tà Tà cũng không biết mình phải bày ra biểu tình thế nào, lắp bắp nói: “Rất, quá nhanh đi...”

Lang Hi không cho là đúng: “‘Nước chảy thành sông’ là chuyện thường tình, không nhanh!”

Hàn Tà Tà ghen hòng, gian nan nói: “Nhưng là... Em còn đi học!”

Lang Hi chậm rãi quay lại, ánh mắt dọc theo khuôn mặt cô chuyển xuống trước ngực, giọng nói bỗng dưng khàn khàn: “Trưởng thành ...”

Hàn Tà Tà đột nhiên cảm thấy phòng ngủ quả là một nơi muôn thuở không an toàn nha.

Chỉ có một cái giường đơn nhỏ hẹp, lúc Lang Hi vươn tay tới, Hàn Tà Tà căn bản tránh cũng không thể tránh.

Lòng bàn tay ôn nhu chậm rãi vuốt ve hai gò má, bàn tay con trai không giống như con gái mềm mại láng mịn, lòng bàn tay đầy vết chai thô ráp, cọ vào da thịt có một loại cộm cộm ngứa ngáy, rõ ràng là dịu dàng vuốt ve, lại có thể làm cho người ta cảm nhận được chủ nhân của đôi bàn tay này, là người cứng rắn và quyết đoán như thế nào, đủ mạnh mẽ để họ tin tưởng dựa vào.

Lang Hi trầm mặc, bàn tay cọ sát trên mặt cô, chậm rãi di chuyển đến phía sau, đặt tại sau gáy của cô dùng sức, Hàn Tà Tà liền không tự chủ được đón ý hòa theo nụ hôn của hắn.

Không giống những lần trước đó bá đạo đoạt lấy, Lang Hi hôn tuy rằng vẫn cường thế như vậy, lại triển miên vô cùng, ngậm mút môi cô tình tứ liếm hôn, đầu lưỡi linh hoạt tìm kiếm xung quang, phát hiện được một khe hở, liền không chút do dự đột phá xông vào.

Hàn Tà Tà đã quen với cách hôn của Lang Hi, cũng không giống như lúc ban đầu khần trương đến quên cả hô hấp, hơi hơi chống cự một lát, liền nhanh chóng bị lạc lối trong nụ hôn vừa bá đạo vừa ôn nhu quyến luyến này, kim lòng không được mà vươn đầu lưỡi tò mò cùng hắn đụng chạm, như chiếc đuôi linh hoạt của con cá xinh đẹp, trơn trượt trượt lăn tròn, đùa giỡn đối phương đến dục hòa khó nhịn.

Lang Hi càng hôn càng sâu, quỳ gối trên giường ôm cả người cô, đem cô mạnh mẽ kéo vào trong lòng, môi lưỡi dùng sức, ôm lấy cô đang không biết sống chết dụ dỗ lưỡi của hắn, cuốn vào ngậm trong miệng mình nhay cắn.

Hàn Tà Tà kỹ thuật hôn môi có chút tiến bộ, nhưng kỹ thuật của Lang Hi lại đột nhiên tăng mạnh, mỗi một lần đều có thể chuẩn xác bắt giữ điểm mẫn cảm của cô, đầu lưỡi như con rắn thông minh xảo quyết, khi nặng khi nhẹ khiêu khích.

Hàn Tà Tà rất nhanh đã gờ cờ trắng đầu hàng, quân lính tan rã tùy ý hắn xâm phạm, Lang Hi cũng không dò xét nữa, công thành đoạt đất mà hung ác hôn, bàn tay đặt sau lưng cô gắt gao ép chặt cô vào trong lòng mình, bộ ngực mềm mại cùng thân thể cường tráng thân mật tiếp xúc, hai trái tim đang rung động đập liên hồi tìm thấy nhau, cảm thụ nhịp đập lẫn nhau.

Hàn Tà Tà cảm thấy trên môi đau xót, Lang Hi khổng chế không được độ mạnh yếu cắn cô một ngụm, sau đó buông tha môi của cô, thuận thế đi xuống, tự do mò di chuyển đến chiếc gáy trắng nõn, dọc theo gân xanh đàn đập hỗn loạn, một đường liếm qua.

Hàn Tà Tà từng ngượng từng ngượng thở dốc, mới vừa phục hồi lại tinh thần, liền phát hiện không biết khi nào mình đã bị Lang Hi đặt ở dưới thân.

Hàn Tà Tà khần trương gầy dựa, bối rối để lại cái đầu đang chôn ở trên vai cô.

”Đừng, đừng như vậy, chú tư...”

Hai nút áo trước ngực của Hàn Tà Tà đã bị mở ra, lộ ra đầu vai mượt mà, da thịt trắng nõn làm cho Lang Hi ánh mắt dần sâu thẳm, trong con ngươi đen bóng tất cả đều là dục vọng chiếm lấy mãnh liệt.

Động tác của Lang Hi bị ngăn chặn, không hờn giận cắn lên vai đầu cô, không lưu tình chút nào cắn xuống da thịt lỗ lõ non mịn da lập, tức lưu lại ấn ký xanh tím, càng làm nổi bật da thịt oánh nhuận trắng nõn trên vai, thúc đẩy dục vọng tàn nhẫn đoạt lấy trong lòng hắn dâng cao.

Hàn Tà Tà hơi hơi co người lại, khí thế xa lạ nguy hiểm này làm cho trong lòng cô theo bản năng kháng cự, hơn nữa Lang Hi vội vàng xâm phạm, càng khiến cô sinh ra cảm giác e ngại hoảng sợ.

Lang Hi thở hào hển, nhắc thân mình lên, dán vào làn môi của cô hỏi: “Không muốn?”

Hàn Tà Tà cắn cắn môi, ánh mắt như cặp mắt mèo mê ly dụ hoặc, vẻ mặt ủy khuất: “Em sợ hãi...”

Lang Hi đẩy mắt đột nhiên dâng lên một tia thương tiếc, mềm nhẹ hôn khóe mắt cô, trấn an nói: “Đừng sợ!”

Lang Hi cúi đầu hạ xuống những nụ hôn đầy đặc, một tay theo vạt áo tiến vào, lòng bàn tay nóng rực tiếp xúc với da thịt mềm mại nhẵn nhụi, tựa như bị một lực hút cường đại hút dính chặt vào đây, dọc theo đường cong nơi thắt lưng nhẹ nhàng vuốt ve.

Cảm giác ngứa ngáy nhột nhột chạy dọc sống lưng, Hàn Tà Tà không tự chủ được vịn vào vòng eo, hai người thân thể dán chặt, động tác như vậy hoàn toàn là thêm củi đốt lửa vào dục vọng tràn đầy của Lang Hi.

Hàn Tà Tà cảm thấy có cái gì sắp nảy lên yết hầu, không khỏi gắt gao cắn môi, sợ một khi thả lỏng, sẽ tiết lộ tiếng rên rỉ xấu hổ của mình.

Lang Hi một bên vuốt ve vòng eo mảnh khảnh, một bên dọc từ cổ hôn xuống, rộng mở vạt áo làm lộ ra một mảnh lớn da thịt tinh tế trắng mịn, đánh sâu vào cảm quan của hắn.

Hàn Tà Tà vô cùng sợ hãi cảm giác không tự chủ được như vậy, cứ cảm thấy tất cả của cô đều bị người khác nắm trong tay, hắn muốn người luân hãm, người ngay cả nửa lời nói cũng thốt không ra, chỉ có thể tùy ý hắn mang theo người rơi vào trầm luân trong dục vọng.

Hàn Tà Tà gian nan nghiêng mặt qua, từ từ nhắm hai mắt nhỏ giọng cầu xin: “Không thể, chú tư...”

Động tác trên tay Lang Hi không ngừng lại, nhẹ cởi bỏ toàn bộ quần áo của cô, lần môi cách một tầng vải mỏng manh, há miệng ngậm vào ngực trái của Hàn Tà Tà.

Hít thở dồn dập làm cho bộ ngực không ngừng cao ngất, dập dòn về nên đường cong mê người, tiếng tim đập kịch liệt truyền đến đôi môi mẫn cảm, làm cho Lang Hi càng thêm khó lòng kìm nổi.

Hàn Tà Tà khó khăn hướng ra sau ngửa đầu nhìn hắn, chiếc cổ nõn nà tạo nên một đường cong duyên dáng. Tuy rằng cách một tầng vải dẹt, lại vẫn có thể cảm nhận làn môi của Lang Hi, không giống xúc cảm lạnh lạnh bình thường, mà mang theo hơi ấm nóng rực, in dấu ấn ký vào trong lòng cô.

Lang Hi cậy mở bàn tay đang nắm chặt chiếc chần của cô, đem chúng áp vào lòng ngực mình, thấp giọng mệnh lệnh: “Nhìn anh!”

Hàn Tà Tà cảm giác được mình đang chạm vào cơ ngực rắn chắc, hoảng hốt tay run nhè nhẹ, lại nhìn không được nghe lời mở mắt ra, kinh ngạc nhìn người đàn ông gần trong gang tấc.

Trên sống mũi anh tuấn của Lang Hi phủ một lớp mồ hôi thật mỏng, đường nét khuôn mặt như được chạm khắc không còn vẻ lạnh lùng như mọi khi, đôi mắt giống như cặp mắt chim ưng lợi hại lóe lên, đen bóng mê người, bên trong toàn bộ đều là hình ảnh phản chiếu của cô.

Lang Hi tốc độ rất nhanh, thần không biết quỷ không hay đã cởi hết quần áo của hai người, da thịt màu đồng cổ, trước ngực là cơ bắp rắn chắc, nhưng không khoa trương chút nào, cánh tay cường tráng làm cho người ta nảy sinh cảm giác tin tưởng, trên người mỗi một tấc da đều tản ra sức nóng kinh người.

Hàn Tà Tà ý loạn tình mê nhìn hắn, giữa ánh đèn chập chờn, thân thể nam tính hiện ra đường cong xinh đẹp, mang theo sức hấp dẫn không sao diễn tả, lại dụ hoặc đến đời mạng!

Lang Hi tất nhiên không bỏ qua kinh diễm trong ánh mắt của Hàn Tà Tà, cơ thể nam tính nặng nề áp lên, da thịt nóng rực tiếp xúc mật thiết với nơi mềm mại kia, nhiệt độ dường như có thể đem lý trí con người thiêu cháy không còn một mảnh.

Hàn Tà Tà mê muội ngẩng đầu lên, chủ động hôn lên làn môi mỏng.

Lang Hi đồng tử đột nhiên căng thẳng, nâng gáy cô lên, điên cuồng mà hôn cô.

Da thịt lỏa lồ cọ sát lẫn nhau, Hàn Tà Tà bị áp chế hoàn toàn không còn đường lui, không thể giãy thoát khỏi trói buộc của hắn, không thể kháng cự hắn đã mạn tâm lực, chỉ có vờn hai tay vòng ôm cổ hắn, tình cảm dồn nén đã lâu âm ỉ bùng nổ, nhiều năm bình tĩnh kiềm chế như vậy tất cả đều tan rã trong tình cảm mãnh liệt nóng cháy của Lang Hi.

Hàn Tà Tà run rẩy đáp lại, trúc trắc phối hợp với hắn càng ngày càng tiến sâu xâm chiếm, mặc kệ là thân thể, hay là nội tâm, tòa thành cổ thủ vững chắc một khi đã có một lỗ hổng, cuối cùng cũng không thể ngăn được con lũ quét bất ngờ tràn vào, chỉ trong nháy mắt, liền mất đi sự phòng bị vốn có, đắm chìm trong sóng triều sâu thẳm.

Hàn Tà Tà buộc chặt cánh tay đang ôm cổ hắn, dây dưa gắn bó bỏ mặc tất cả, càng thêm điên cuồng.

Lang Hi thô lỗ đặt cô xuống trên giường, không cho phép cô chống cự mở ra hai đầu gối đang khép chặt, thân thể to lớn mê người chen vào giữa hai chân cô, như dã thú hung hãn, cắn xé người dưới thân, hận không thể nuốt tất cả vào bụng, từ nay về sau hóa thành cốt nhục chính mình, không thể thoát đi khỏi người hắn!

Cơ bụng cứng rắn bền chắc kề sát vùng bụng bằng phẳng mềm mại của Hàn Tà Tà, ‘vật nguy hiểm’ giữa cặp đùi săn chắc ngày càng tiến lại gần.

Hàn Tà Tà lông mi run rẩy, hai mắt chột mở ra, yên lặng nhìn khuôn mặt người đàn ông cường tráng đang đè trên thân thể mình.

“Chú tư... Chú tư, anh thích em sao?”

Lang Hi trầm mặc không nói, bàn tay nóng cháy vuốt ve thân thể trắng nhuận như ngọc của cô, mang theo hơi hơi đau đớn, mon trón toàn thân cô, đem

trận đau này, xâm nhập tận đáy lòng.

Hàn Tả Tả cố chấp nhìn hấn, hai mắt Lang Hi giống như trời đêm cuộn cuộn, cho dù năm tháng đổi thay, vòng đời biến chuyển, tình ý kiên định trong đó cũng sẽ không dịch chuyển.

Giọng nói khàn khàn, giống như đã thú ngủ đông hồi lâu rít gào khi phát hiện con mồi tung ra một kích trí mệnh, bá đạo độc chiếm, không cho phép đào thoát.

”Em là của anh, đến chết cũng không từ bỏ!”

Hàn Tả Tả kinh ngạc nhìn hấn, nâng tay chạm vào khoeo mắt của hấn, thì thào lặp lại: “Em là của anh...”

Lang Hi rút cuộc áp chế không được tình dục đang dâng trào, một tay đè lại vai cô, một tay dọc theo đùi di chuyển, cổ tay cong lại, nắm hai đầu gối của cô, đem hai chân cô hung hăng mở rộng.

Hàn Tả Tả nhận mệnh nhắm mắt lại, đối với sự xâm nhập sắp sửa xảy ra có một loại cảm giác sợ hãi không biết tên.

Ai ngờ, chờ nửa ngày cũng không thấy động tĩnh gì, bên tai chỉ có tiếng Lang Hi dồn dập hô hấp.

Hàn Tả Tả nghi hoặc nhũn mảy, do dự mở mắt ra, liền thấy Lang Hi vẽ mặt rối rắm, trong ánh mắt tràn đầy giãy dụa cùng ảo não.

Hàn Tả Tả trái tim nảy lên, nhất thời cảm thấy phân vân.

Muốn bảo hấn tiếp tục, lại sợ hấn tiếp tục sẽ không thể vãn hồi nữa, nhưng ở sâu trong nội tâm càng sợ hãi, sợ hấn hối hận và buông tay...

Hàn Tả Tả gian nan khẽ nhếch khoeo miệng, bày ra nụ cười khó coi vô cùng: “Quên đi...”

Lang Hi nghe vậy, hai tròng mắt hơi hơi co rút lại, trong mắt một tia quyết tuyệt chợt lướt qua, thể hiện rõ rệt ý nghĩ ‘dứt khoát làm liều’ một lần.

Lang Hi gia tăng sức lực trên tay, đem hai chân của cô siết càng chặt hơn, vật thô cứng nóng rực từ từ tiến lại, dường như đã hạ quyết tâm, trầm giọng nói: “Àn, lần này sẽ đến!”

Hàn Tả Tả trong lòng vừa mới thả lỏng, liền cảm thấy dưới thân xé rách đau đớn, dị vật bất thành lình xâm nhập khiến thân thể như bị bỏ đói đau đớn bén nhọn, làm cho Hàn Tả Tả nhẹn không được thét chói tai ra tiếng, toàn thân đột nhiên căng thẳng, cứng ngắc ngăn cản không cho đối phương tiến vào thêm nữa.

”Không —— a, chú tư... Đau —— “

Ánh mắt Lang Hi đột nhiên trầm xuống, khuôn mặt anh tuấn nhuộm đầy tình dục, môi mòng nhếch lên hàm chứa một tia huyết tinh tàn nhẫn.

Lang Hi mạnh mẽ áp chế cô, bóp chặt thắt lưng cô, từng tác một kiên định tiến nhập, mặc kệ cô như thế nào cự tuyệt, vật nóng rực thô dài càng thêm phần chấn, không chút lưu tình chiếm giữ càng sâu, cho đến khi toàn bộ đều tiến hết vào trong, cuối cùng mới đình chỉ động tác.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 24

Hàn Tả Tả đau đến khoeo mắt ứa nước mắt, loại cảm giác đau đơn này thật sự rất khó diễn tả bằng lời, hơn nữa chưa bao giờ trải qua sự sợ hãi khi bị xâm chiếm như vậy, làm cho cơ bắp toàn thân cô căng thẳng, cứng ngắc động cũng không dám động.

Lang Hi thờ phỉ phò, chôn toàn bộ phần thân vào trong cơ thể cô, địa phương ẩm áp làm cho trán hấn rịn ra một lớp mồ hôi tinh mịn.

Hàn Tả Tả khóc nức nở, đứt quãng nói: “Đau, không cần... Chú tư, đau...”

Lang Hi không dám động, đau lòng cúi xuống hôn đi giọt nước mắt của cô, nhẹ giọng dỗ nói: “Ngoan, nhịn một chút...”

Hàn Tả Tả thật ủy khuất nha, dưới thân căng đau vô cùng, vật cứng rắn kia lại cố chấp thô lỗ chen vào, gât gao chiếm cứ cô, dù vậy vẫn bị người nào đó đè chặt, một chút đường lui cũng không cho cô.

Hàn Tả Tả bắt đầu khẽ giãy dụa, mỗi một động tác rất nhỏ đều khiến cho phía dưới đau đớn, giữa tiếng rên khẽ là từng hồi nức nở: “Đau, đi ra ngoài...”

Lang Hi kiên nhẫn bất động một hồi lâu, nắm thắt lưng gât gao đè chặt cô lại, không cho cô giãy dụa, gân xanh trên thái dương giật giật, hiển nhiên là

cũng nhìn đến cực điểm rồi.

Lang Hi cắn chặt răng, gian nan mở miệng: “Đừng nhúc nhích, anh cũng đau...”

Cảm giác thư sướng thoải mái chiếm trọn bộ não, từng từng lớp lớp bao vây lấy chỗ mẫn cảm nhất, không chịu khống chế khẽ chuyển động co rút lại, giống như có vô số cái miệng nhỏ đang ra sức mút chặt lấy hắn, mút sạch toàn bộ kiên nhẫn tự kiềm chế của Lang Hi tích lũy bấy lâu nay không còn một mảnh.

Lang Hi rút cuộc khống chế không được, dùng sức bóp chặt eo của cô, theo bản năng nguyên thủy nhất của cơ thể mà bắt đầu di động.

Vật nóng rực hung hăng cọ xát nơi non nớt mềm mại, địa phương yếu ớt nhất bị tàn nhẫn ra vào lặp đi lặp lại, Hàn Tà Tà đau đến nỗi nói không ra tiếng, hai tay quơ quàng giãy giụa, giống như người sắp chết đuối cố bám lấy một khúc gỗ, nhưng tay lại như được trét dầu bóng loáng, toàn thân ướt mồ hôi, càng thêm không chỗ bám víu.

Hàn Tà Tà từ từ nhắm hai mắt, hai tay dùng sức ôm cổ Lang Hi, hung hăng cắn một phát trên vai hắn, muốn trả thù ra sức ngoạm chặt, trong miệng lập tức tràn ngập mùi máu tươi tanh nồng.

Ánh mắt Lang Hi đột nhiên trầm xuống, giống như bị đau đón trên vai kích thích, một tia lý trí cuối cùng trong đầu bỗng nhiên đứt đoạn, mặc kệ tất cả túm lấy eo cô, đem hai chân của cô hung hăng áp đến trước ngực, động tác nhanh dần.

Tiếng thờ dốc nặng nề, tiếng da thịt ái muội ma sát nhau, cùng chiếc giường cũ không chịu nổi sức nặng mà kêu kẹt đung đưa, tăng thêm kích thích vô tận.

Hàn Tà Tà chỉ cảm thấy trướng đau khó nhìn, đau đón ‘khắc cốt ghi tâm’ nhẹ từng đợt từng đợt truyền vào trong người, thân thể giống như bị bỏ ra rồi nhập lại, người đàn ông đang đè nặng phía trên thể hiện khí thế bá đạo kiên quyết không cho phép cự tuyệt, tiến vào thật sâu, sâu tận tâm can.

Đau đến chết lặng, dần dần thích ứng với cảm giác đau đón hần mang lại, Hàn Tà Tà buông lỏng khớp hàm, bị Lang Hi nâng tay giữ chặt chiếc cằm xinh đẹp, xoay đầu cô lại cùng hắn môi lưỡi quấn quýt dây dưa.

Không biết khi nào thì bắt đầu, thân thể buộc chặt căng cứng của Hàn Tà Tà chậm rãi giãn ra, dù vẫn trướng đau như cũ, nhưng lại làm phong phú thêm cảm xúc của cô khi bị nó lấp đầy, khiến cho nàng dần dần dâng lên một cảm giác thẹn thùng hạnh phúc...

Lang Hi tất nhiên cũng cảm nhận được biến hóa của cô, càng thêm khống chế không được lực đạo, bỗng chốc hung hăng thúc mạnh vào, hận không thể cứ như vậy cắm rễ sâu trong lòng cô, từ nay về sau cả thể xác và tinh thần hoàn toàn nằm trong tay hắn.

Hàn Tà Tà bị va chạm đứt quãng rên rỉ, ý thức trầm luân, cảm quan lại tăng lên rõ rệt, thậm chí có thể cảm nhận được nam căn đang tra tấn cô sống không bằng chết cứng rắn như thế nào, mãnh liệt tiến nhập ra sao, gân xanh trải rộng nóng rực, xung động ấy như pha lẫn cùng nhịp tim đập kịch liệt không ngừng.

Hàn Tà Tà cảm giác được thứ cứng rắn ở trong thân thể càng ngày càng bành trướng, chen chúc dưới thân cô càng thêm đau đón, sau đó nặng nề mà thúc vào chỗ sâu nhất, rung lên phát tiết ra.

Dòng dịch nóng rực phun trào ra bên trong làm cho Hàn Tà Tà bật hét lên, toàn thân trống rỗng bị Lang Hi đặt ở dưới thân, chịu đựng từng đợt lại từng đợt sóng khoái cảm thổi quét toàn bộ thể xác và tinh thần.

Thoải mái, thư sướng, nếu đau, vì sao có thể cảm giác được thế kia?

Hàn Tà Tà mơ mơ màng màng nghĩ, có lẽ là bởi vì sự đau đón này là do người trong lòng mang lại, cho nên mặc dù đau đến rơi lệ, đáy lòng cũng là thỏa mãn cùng vui mừng.

Chỉ cần một chữ ‘yêu’, là đủ, loại đau đón này thì có là cái gì!

Lang Hi dồn dập thờ dốc dần dần dịu xuống, nhắc người lên nhìn Hàn Tà Tà, bàn tay to lớn vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, bị vài sợi tóc hỗn độn bết vào nhau, có vẻ đáng thương thể thảm vô cùng.

Lang Hi trong mắt đều là áy náy, mềm nhẹ hôn mi tâm đang nhú chặt của cô, như thỏa mãn thờ dài nói: “Em là của anh...”

Hàn Tà Tà khôi phục thần trí, chỉ cảm thấy thân thể giống như được vớt ra từ trong nước, phủ đầy mồ hôi dính ngầy khó chịu, bên dưới... Vẫn đang giật giật trướng đau.

Hàn Tà Tà chống lại ánh mắt của hắn, sắc mặt đỏ lên, bởi vì lúc trước vốn tái nhợt, chỉ cần chút xíu phon phớt hồng cũng rõ ràng vô cùng, cũng phá lệ động lòng người vô cùng.

Hàn Tà Tà đẩy đẩy hắn, nhỏ giọng cầu xin: “Thật khó chịu, anh đi ra ngoài trước...”

Lang Hi hôn hôn cô, trong lòng thương tiếc, liền nghe lời cô, thật cẩn thận lui đi ra.

Lại ma sát làm cho đau xót bỏng rát, Hàn Tà Tà bị đau khẽ rên rỉ, khuôn mặt vừa mới nhiễm chút sắc hồng đã chuyển sang trắng bệch trở lại.

Ngay sau đó, trong bụng dường như có cái gì ảm áp không chịu khống chế, chậm rãi chảy ra ngoài.

Hàn Tà Tà cắn cắn môi, vươn tay chỉ nhẹ giọng nói: “Bên kia có giấy...”

Lang Hi ánh mắt trầm xuống, hô hấp đột nhiên nặng nề, nhưng vẫn cố nén quay mặt qua chỗ khác, hít thật sâu hai cái, mới vươn cánh tay, rút mấy tờ giấy, lau qua loa cho hai người.

Lang Hi đem cô ôm vào trong ngực, cánh tay mạnh mẽ đầy dục vọng chiếm hữu vòng ôm thất lưng của cô, ngữ khí lại dịu nhẹ đến lạ thường.

“Còn đau không?”

Hàn Tà Tà gật gật, lại lắc lắc, vươn tay sờ dấu răng trên vai hần, máu đã ngừng chảy, vết máu khô dính lại trên miệng vết thương, dấu răng hằn thật sâu nhìn thấy mà rùng mình.

Hàn Tà Tà chột dạ nói: “Rất đau, cho nên nhìn không được...”

Lang Hi chẳng hề để ý sờ sờ, vẻ mặt thấu hiểu nói: “Đây đều là yêu, anh hiểu mà, em muốn đóng dấu cho anh... Không có việc gì, không sợ đau!” (Ish: em sợ anh thật rồi đấy ~o~)

Hàn Tà Tà cứng lại, nhìn chằm chằm dấu vết hai hàm răng thật đều kia, đột nhiên cảm thấy hình như cắn chưa đủ sâu thì phải.

Lang Hi vỗ về sau lưng cô, hồi lâu nhẹ giọng hỏi: “Thoải mái sao?”

Hàn Tà Tà xấu hổ khi bàn tới loại chuyện thế này, liền nhắm mắt làm bộ ngủ, căn bản không để ý tới hần.

Lang Hi thân nhiên tiếp tục nói: “Hơi quá gấp gáp, không chuẩn bị tốt, để em chịu khổ rồi ... Yên tâm, lần sau sẽ không đau!”

Hàn Tà Tà phát cáu, hung hăng không thèm chấp anh, lần sau! Lần sau? Hừ!

Làm loại sự tình này, quả thật thực cần thể lực.

Hàn Tà Tà chuyển nhà vốn đã mệt mỏi cả một ngày, com chiều còn chưa kịp ăn đã bị người nào đó đè xuống ép buộc, vốn chính là giả bộ ngủ, không nghĩ tới vừa nhắm mắt, cư nhiên rất nhanh liền thật sự ngủ mất.

Trên chiếc giường đơn chật hẹp cũ nát, hai người gât gao ôm nhau cùng một chỗ, Hàn Tà Tà cuộn mình chôn vào trước ngực hần, tư thế ý lại vô cùng. Ánh nắng rực rỡ, nắng xuân trải rộng chiếu khắp mọi nơi, chiếu rọi vào thân thể hai người đang ôm nhau ngủ say sưa, yên bình biết mấy, ảm áp biết mấy. Sau đó, tiếng đập cửa dồn dập thoáng chốc đánh vỡ khung cảnh yên bình hạnh phúc đó.

Hàn Tà Tà sợ hãi cả kinh, bật mạnh người từ trên giường ngồi dậy, kết quả thất lưng đau xót, “Ai nha” một tiếng lại ngã vào trong lòng Lang Hi.

Lang Hi hiển nhiên cũng bị đánh thức, mở mắt ra mờ mịt một lát, rất nhanh đã khôi phục lý trí cùng bình tĩnh.

“Đừng nhúc nhích!”

Hàn Tà Tà không nghe, cắn răng đứng lên, gấp đến độ đỏ mặt, nhỏ giọng thúc giục nói: “Mau đứng lên!”

Tang Đồng ở ngoài cửa gõ nửa ngày cũng không có thấy động tĩnh, còn tưởng rằng Hàn Tà Tà chưa tỉnh, lập tức bắt đầu gõ cửa mạnh hơn, cao giọng hô: “Hàn Đại Tà, mở cửa nhanh, tớ đem nồi com đến cho cậu đây ——”

Hàn Tà Tà khê rên còn mắt thì lóe sáng, trung tâm đáy mắt là hai biểu tượng \$\$ thật bự!

Lang Hi vô cùng trấn định, chậm rãi mặc quần áo vào, ngón tay thon dài không nhanh không chậm cài lại nút áo, bình tĩnh nói: “Gấp cái gì!”

Hàn Tà Tà hận không thể chửi má nó, vừa hoảng loạn vừa thẹn thùng, lung tung mặc quần áo, từ trên giường nhảy xuống, hai chân liền mềm nhũn ngã xuống đất, khóc không ra nước mắt đứng lên, nắm lấy cánh tay Lang Hi kéo hần đi về phía cửa sổ.

“Nhanh, nhanh, nhảy xuống đi!” (Ish: chị tưởng anh là siêu nhân à)

“Em để ý a!” Hàn Tà Tà nghe mỗi một tiếng gõ cửa ầm ầm, chỉ cảm thấy thanh âm của Tang Đồng giống như đang đến đòi mạng cô vậy.

Tang Đồng ở ngoài cửa chờ lâu sắp mất kiên nhẫn, lại có chút lo lắng, đã nói trước là hôm nay đến tìm cậu ấy, mặc dù Hàn Tà Tà không rời giường cũng không nên ngủ như chết vậy chứ.

Tang Đồng cau mày, sốt ruột tiếp tục gõ cửa kêu: “Tà Tà, Tà Tà, cậu làm sao vậy? Mở cửa nhanh lên!”

Lang Hi sắc mặt không vui, Hàn Tà Tà lại không quan nhiều như vậy, lôi kéo Lang Hi đi về phía phòng vệ sinh, sau đó nghiêm giọng phân phó: “Đứng ở bên trong, không cho phép lên tiếng!”

Hàn Tà Tà đóng cửa phòng vệ sinh lại, sửa sang lại đầu tóc, nhìn trong gương không phát hiện ra dấu ấn gì trên cổ, mới yên tâm đi ra mở cửa.

Tang Đồng nhẹ nhàng thờ ra, lập tức xách bao lớn bao nhỏ đi vào oán giận nói: “Sao lâu như vậy mà không ra mở cửa, cậu không phải lên lút đầu ai trong này sợ tở tới bất gian tại trận đó chứ?”

Hàn Tà Tà sắc mặt cứng đờ, trong lòng mặc niệm, Tang Tiểu Đồng, cậu thật thông minh nha!

“A, căn phòng này cũng không tệ lắm...” Tang Đồng lập tức đi vào, ôm một cái thùng thật bự nói: “Cậu muốn đem nồi com điện tới, để ở đâu đây?”

Hàn Tà Tà nhướng mày, thăm hồ không ổn.

Quả nhiên, Tang Đồng chuyển bước chân, nhìn chằm chằm phòng ngủ hỗn độn giường thì rối tung, trầm mặc không nói.

Tầm chân bị đập rớt xuống đất, ra giường thì nhiều nếp nhăn, một dấu máu đỏ nhìn thấy mà ghê người, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, lập tức không cần nói cũng biết.

Hàn Tà Tà nhận mệnh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi tính sẽ thẳng thắn, lại phát hiện Tang Tiểu Đồng bình tĩnh đem đồ đặt xuống đất, xoay thất lưng, từ trên xuống dưới nhìn quét toàn thân cô.

Hàn Tà Tà bị nhìn đến lông tóc dựng đứng, cô biết mình có rất nhiều sơ hở, sắc mặt tiểu tụy quần áo hỗn loạn, thật sự rất dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến sự thật.

Cũng may Tang Tiểu Đồng tuy rằng hay thích trêu chọc cô, nhưng cũng không tính là người ngoài...

Tang Đồng thờ dài: “Thật tội nghiệp mà, cậu nhìn xem sắc mặt của cậu, quá khó coi rồi đó... Tở còn đang nghĩ sao gõ cửa cả này cậu vẫn không ra mở, suy đoán lung tung không biết cậu xảy ra chuyện gì rồi!”

Hàn Tà Tà cười khổ, cô cũng không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy phát sinh quan hệ với Lang Hi, nhưng mà tối hôm qua, Lang Hi cường thế như vậy, căn bản không cho cô cự tuyệt. Huống chi... Cô quả thật thích người đàn ông này, cũng không nghĩ muốn cự tuyệt!

Hàn Tà Tà biết cùng Chú Tư trên danh nghĩa của mình dây dưa, đứng mũi chịu sào, nhất định sẽ phải hứng chịu áp lực từ Chu gia, thế nhưng... Có một số việc, căn bản không phải dễ dàng buông bỏ, có một số người, cũng không cho phép cô dễ dàng bỏ cuộc.

Hàn Tà Tà chưa chút cười, gian nan nói: “Rất khó coi sao? Tở cũng là lần đầu tiên, không biết sẽ đau như thế...”

Lang Hi tránh ở trong phòng vệ sinh chật hẹp, chỉ cảm thấy tay chân đều đuối thân không ra, khuất nghẹn muốn chết, nghe nói như thế không khỏi nhúu mày, lặng lẽ đi đến phía sau cửa, thu người lại, dán trên cửa yên lặng lắng nghe.

Tang Đồng vui như mở cờ trong bụng nói: “Chuyện này cậu cũng phải chịu đựng qua một lần thôi!”

Hàn Tà Tà âm đạm thờ dài.

Tang Đồng cười đến vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa: “Trước kia cậu luôn cười nhạo tở không biết chăm sóc bản thân, mỗi lần ‘đi cả mẹ’ đến đều đau đến muốn chết, hiện tại rốt cục cũng đến phiên cậu ném thử tư vị ... Thế nào, đau bụng kinh rất khổ sở đi!”

Hàn Tà Tà sừng sốt: “Cái gì...”

Tang Đồng khúc khích cười quái dị: “Hàn Đại Tà cậu nhân phẩm thật không tốt nha, miệng cậu nếu chịu đích đức một chút, đối xử tốt với tở một chút, cũng không đến mức ‘đỏ máu’ như thế a!”

Đỏ máu, đỏ máu, đỏ máu...

Hàn Tà Tà trước mắt đen lại, nguy hiểm thật vừa rồi cô chưa có nói ra.

Lang Hi: “...”

Lang Hi mày mặt càng nhăn nhó, tất nhiên là không hiểu gì cả.

Tang Đồng vỗ vỗ vai cô, đồng tình nói: “Ra giường tốt nhất nên đem ngâm nước lẹ đi, bằng không tẩy rất khó ra... Giờ uống ít nước lạnh thôi, không thì bụng sẽ càng đau hơn!”

Lang Hi nghe nói như thế, vẻ mặt hơi chút suy nghĩ.

Hàn Tà Tà đã muốn chết lặng, mặt không chút thay đổi nói: “Đã biết, cảm ơn a! Cậu không mang theo đồ ăn? Thật đúng lúc, đi, ra ngoài ăn, có kinh khí huyết sẽ không đủ, đi bồi bổ nào!”

Tang Đồng gật gù đầu: “Àn, cũng được, com nước xong tớ phải đi siêu thị mua chút đồ... Cậu cũng đi mua thêm một bộ chăn đệm phòng hờ đi!”

Hàn Tà Tà cứng ngắc gật đầu, cố mặc áo khoác vào, lôi kéo Tang Đồng cùng nhau rời đi.

Sau tiếng đóng cửa, bên ngoài đều im lặng.

Lang Hi đợi một lát, mới mở cửa bước ra ngoài.

Tìm được đi động, quả nhiên nhận được một tin nhắn, Hàn Tà Tà ngẩn ngơ nhìn lệnh nhắn, lúc đi nhớ đóng kỹ cửa nẻo.

Lang Hi đột nhiên có loại cảm giác bị người chơi xong vứt bỏ, bất mãn ném đi động, nghĩ nghĩ, xách ra cái chổi quét dọn sạch đồng thủy tinh trong phòng khách, sau đó xắn tay áo lên bắt đầu thu dọn.

Bận rộn nửa ngày, nhìn quanh một lần phát hiện không có sót thứ gì, Lang Hi mới đóng cửa lại, xuống lầu rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 25

Thời tiết rất đẹp, hai bên lối đi bộ hoa hồng chớm nở, xuân ý dạt dào. Ánh mặt trời ôn hòa không quá gay gắt, ấm áp chiếu rọi lên trên người, làm cho người ta không tự giác hít thở, có một loại lười biếng cảm giác.

Thời tiết tốt như vậy, Hàn Tà Tà lại không có tâm trí đi thưởng thức.

Khung xương toàn thân như vừa bị mở ra rồi nối lại, hoàn toàn không phải cơ thể cô nữa, làm gì cũng không thoải mái, đi đường cũng vô cùng khó chịu, bắp đùi ần ần phát đau, đặc biệt là thắt lưng... Giống như cả ngày phải bưng một vật nặng, đau xót đến độ không dám khom lưng chút xíu nào.

Hàn Tà Tà không để ý nghe Tang Đồng lúi rúi nhiều chuyện, nhìn không được có chút thất thần, luôn hồi tưởng lại một màn kiều diễm tối hôm qua.

Cứ như vậy lên giường rồi?

Như thế nào liên mơ mơ màng màng bị chú tư ăn hết vào bụng nha!

Hàn Tà Tà không sao diễn tả cảm giác trong lòng lúc này, tuy rằng cô không hối hận, lại vẫn có chút buồn buồn vô cớ.

Hai người rốt cục đã đi tới bước này, chân chính có được lẫn nhau... Nghĩ đến tối hôm qua Lang Hi khó kìm lòng nổi, nghĩ đến hân hoan đối chính mình trầm mê cùng không thể chống cự, trong lòng liền ần ần cảm thấy ngọt ngào.

Chú tư cũng không phải lạnh lùng xa cách như vậy, cũng giống như một người đàn ông bình thường rơi vào lưới tình, anh cũng sẽ bồi vì cô mà ý loạn tình mê, cũng có một mặt nhiệt tình như lửa.

Hàn Tà Tà chưa bao giờ là người buồn lo vô cớ, cũng không vì những chuyện nhỏ nhặt mà đa sầu đa cảm.

Nhưng là, hạnh phúc tới quá nhanh, cô không thể không được bắt đầu miễn man suy nghĩ, hơi chút sợ hãi kinh dị cứ như vậy đã giao ra bản thân, sẽ khiến Lang Hi xem nhẹ cô, cảm thấy cô không tự ái, sau đó đối với cô dần dần mất đi hứng thú...

Không phải đều nói, không chiếm được mới là tốt nhất sao?

Hàn Tà Tà lắc lắc đầu, tự giễu thờ dài.

“Làm sao vậy?”

Hàn Tà Tà hoàn hồn, chống lại ánh mắt quan tâm của Tang đồng, làm như không có việc gì cười nói: “Không có chuyện gì! Vừa mới nghĩ đến... Còn chưa nói với mẹ tớ đã thuê phòng ở ngoài, không biết phải nói như thế nào để bà an tâm nữa.”

Tang Đồng khoát tay áo an ủi nói: “Di Uyển là quan tâm cậu a! Tính cách của cậu hơi khó gần còn bướng bỉnh như vậy, di ấy đã già đi, đương nhiên sẽ lo lắng cậu không cảm thấy thoải mái, cho nên mới lo lắng cho cậu như vậy... Cậu chỉ cần giải thích với di rõ ràng, di ấy cũng không phải không ‘thấu tình đạt lý’, hơn nữa, cậu tài giỏi như vậy, di ấy chắc chắn an tâm!”

Hàn Tà Tà cười gật đầu: “Cũng đúng, mẹ tớ đã già cho người ta, cuộc sống thư thái, nên bắt đầu có quan tâm thái quá!”

Tang Đồng tròn trĩnh mắt liếc cô một cái: “Cậu thích quá rồi còn gì!”

Đi đến đường lớn, Tang Đồng lôi kéo cô hỏi: “Cậu muốn ăn đi trước hay đi siêu thị trước?”

Hàn Tà Tà bụng đã sớm đói kêu âm ỉ, lập tức nói: “Ăn trước đi!”

Tang Đồng không ý kiến, hai người liền đi tới khu đường ăn uống.

Cuối tuần người đi dạo phố luôn rất nhiều, đặc biệt là hàng quán ăn uống, các chỗ ăn vặt đều chật ních người.

Tang Đồng mặc dù không phải quá nổi tiếng, nhưng cũng có chút danh tiếng, sợ bị người nhận ra đến, lôi kéo Hàn Tà Tà vào tận cùng bên trong quán ăn, cố ý tìm một vị trí trong góc.

Tang Đồng rót ly nước uống giải khát, đem thực đơn giao cho cô nói: “Cậu gọi đi, hôm nay tớ mời khách!”

Hàn Tà Tà đối với chuyện ăn uống không quá để ý, gọi vài món, lại kêu thêm mấy món ăn vặt.

Lúc chờ cơm, Hàn Tà Tà đứng lên: “Tớ đi toilet một chút.”

Hàn Tà Tà ôm túi ngồi ở trên bồn cầu, cau mày cẩn thận kiểm tra.

Cô lần đầu tiên, không có kinh nghiệm, tối hôm qua quá mệt mỏi ngủ thiếp đi lúc nào không biết, hôm nay buổi sáng lại bị một trận luống cuống tay chân, cũng không chú ý rửa sạch, lúc này mới cảm thấy phía dưới có chút không thích hợp.

Quần bị thấm ướt một mảnh nhỏ, dính dính thực không thoải mái, Hàn Tà Tà đỏ mặt rửa sạch xong, đứng ở trước bồn rửa tay rửa tay, không khỏi có chút oán giận chú tư, chỉ lo sở thích không đúng đắn của mình mà không quan tâm đến cô, cư nhiên cũng không mang đồ bảo hộ!

Đột nhiên ngăn cản cả người, Hàn Tà Tà nhớ tới một chuyện vô cùng trọng yếu.

Tối hôm qua... Không sử dụng biện pháp an toàn nào, sẽ không mang thai chứ!

Hàn Tà Tà lập tức cuống cuồng, chống đỡ người trên bồn rửa tay cố gắng trấn định, quyết định thật nhanh chạy xuống tiệm thuốc dưới lầu, đỏ mặt nhỏ giọng hỏi nhân viên cửa hàng, dưới sự hướng dẫn cuối cùng cũng mua được thuốc.

Cũng không tính là quá trễ chứ...

Hàn Tà Tà quay trở lại quán ăn, sắc mặt bình tĩnh rót ly nước, đem viên thuốc trong lòng bàn tay quăng vào trong miệng.

Tang Đồng nghi hoặc hỏi: “Cậu uống thuốc gì đấy?”

Hàn Tà Tà uống hớp nước cho viên thuốc trôi xuống, thần nhiên nói: “Uhm, bụng hơi đau, uống thuốc đau dạ dày.”

Tang Đồng không nghĩ nhiều, cười hi hi kể với cô ca khúc mới đã nhận được giải thưởng Bách Linh.

Hàn Tà Tà vừa ăn qua loa vừa nghe, ăn no liền bụng ly nước từ tốn uống.

Tang Đồng nhú nhú mày: “Cậu nếu thấy không thoải mái, chúng ta trở về đi, tinh thần cậu có vẻ không tốt lắm...”

Hàn Tà Tà hai tay cầm cái ly, lắc lắc đầu nói: “Tớ không sao, cậu cứ tiếp tục ăn đi!”

Tang Đồng nói huyền thuyên nửa ngày, cả bàn đồ ăn cũng chưa ăn được mấy miếng.

Hàn Tà Tà nhìn lại nhìn, làm như lơ đãng hỏi: “Cậu và Lương Nguyên sao rồi hả?”

Tang Đồng nuốt xuống cả miệng đầy đồ ăn, nói: “Rất tốt ... Ai, cậu không phải rất ghét nhắc tới anh ấy, sao tự dưng lại hỏi về hai tụi tớ vậy?”

Hàn Tà Tà làm như không có việc gì nói: “À, tớ đương nhiên không thích hai người ở chung với nhau... Cho nên mới hỏi xem hai người chia tay chưa ấy mà!”

Tang Đồng hừ hừ nói: “Bọn tớ đang rất ngọt ngào, còn lâu mới chia tay! Cậu cũng không biết hai bọn tớ hiện tại ngọt ngào ra sao đâu...”

“Có bao nhiêu ngọt chứ?”

Hàn Tà Tà uống một hớp nước, thần nhiên nói: “Chỉ bằng cậu, đàn độn vô vị khô khan hoang dã, cậu so với mấy cô gái thướt tha xinh đẹp có tin đồn tai tiếng với Lương Nguyên còn kém xa, mấy cô ta so với cậu còn phong tình hơn!”

Tang Đồng lỗ mũi hướng lên trời: “Tớ mới không thêm nói với người vô vị không biết gì như cậu, tớ đây rất am hiểu đó nha!”

”Phải không?” Hàn Tả Tả hoài nghi hỏi, “Vậy cậu có biết lần đầu tiên... Khụ, có đau nhiều không?”

Tang Đồng buông đũa, cười hề hề như kẻ trộm vậy, dựa sát vào cô nhỏ giọng nói: “Vậy phải xem kỹ thuật của người đàn ông của cậu... Có đàn ông nha, có thể làm cho cậu thoải mái chết đi sống lại!”

Hàn Tả Tả trầm mặc giây lát, ra vẻ tò mò hỏi: “Chỉ có nữ đau? Nam có thể cũng đau hay không?”

Con gái mà tụ lại với nhau, liền thích nói những chuyện như vậy, ngoại trừ con trai, đây chính là đề tài kích thích sự tò mò được các cô nói nhiều nhất. Cho nên Tang Đồng một chút cũng không hoài nghi, vẻ mặt đắc ý dào dạt cười rộ lên.

”Đương nhiên! Lần đầu tiên của con trai có thể đau giống như con gái vậy!”

Hàn Tả Tả không tin, nghĩ nghĩ, tối hôm qua Lang Hi tuy rằng ản ảnh nói anh đau, nhưng rõ ràng là bộ dáng vô cùng thích thú a!

Tang Đồng quan sát biểu tình của cô, lập tức bĩu môi: “Cậu còn không tin! Cậu nghĩ thử xem... Con trai cấu tạo không giống con gái, bọn họ nơi đó... Trời sinh cũng không phải là bộ phận chỉ dùng để làm chuyện đó, đương nhiên so với con gái còn đau hơn!”

Hàn Tả Tả suy nghĩ cảm thấy không đúng lắm, nhú mồm hỏi: “Làm sao... lại so với con gái còn đau hơn?”

Tang Đồng trừng mắt nhìn, không tin cô thế vậy mà không biết: “Bị bạo súc hoa có đau không hả?”

Hàn Tả Tả vẻ mặt hắc tuyến: “Tớ đang nói là lần đầu tiên của đàn ông – trai tân ah! Với phụ nữ!”

Tang Đồng đang uống nước, nghe vậy phun hết lên bàn.

Hàn Tả Tả mặt càng đen.

Tang Đồng luống cuống tay chân rút giấy ăn lau miệng, khinh bỉ trừng mắt liếc cô: “Cậu đang kể chuyện cười đấy à Đại Tả? Lần đầu tiên của đàn ông, không phải không cho tay trái thì là tay phải sao...”

Tang Đồng liếc mắt xem thường, khinh bỉ nói: “Đàn ông có 'lần đầu tiên' sao!”

Hàn Tả Tả không nói gì.

Com nước xong, gần quán ăn có một siêu thị, Hàn Tả Tả tuy rằng không thoải mái, nhưng nghĩ đến hiểm khi ra ngoài một lần, phòng trọ vẫn còn thiếu vài thứ, liền cẩn thận cùng Tang Đồng cùng nhau tiếp tục đi dạo.

Về nhà, Hàn Tả Tả mệt đến là người, buông tất cả bao lớn bao nhỏ liền bỗng nhiên phát hiện trong phòng có chút không thích hợp.

Mặt đất trong phòng khách được dọn dẹp sạch sẽ không còn mảnh vụn nào, giường đã được sửa sang lại, tất cả vỏ chăn ra giường áo gối đều đã bị lột sạch, chỉ còn lại lớp vải trong trắng tinh được xếp gọn gàng chồng lên nhau.

Hàn Tả Tả ngẩn người, bước nhanh đi ra ban công, quả nhiên nhìn thấy chăn gối được giặt sạch sẽ.

Trong lòng Hàn Tả Tả đột nhiên ngọt như được rót mật, ngọt ngào không ngừng lan tỏa, lo lắng trước đó đầu đã tan biến.

Khóe miệng không chế không được giơ lên, Hàn Tả Tả tâm tình sung sướng mở ngăn tủ lấy chăn nệm mới, xong khi trải xong tất cả mới thoải mái nằm lên giường, vui vẻ gửi tin nhắn cho Lang Hi.

Lang Hi đang họp, bàn hội nghị thật dài ngồi đầy những người tây trang giày da chỉnh tề, người người ngồi nghiêm chỉnh, đến cả thở mạnh cũng không dám.

Trong phòng không khí thật phần áp lực, đang báo cáo là một quản lý chi nhánh mò hôi dọc theo chớp mũi chảy xuống, cơ hồ có thể nghe được tiếng “tí tách” khi nó chạm đất.

Lang Hi mặt không chút thay đổi nhìn hẩn, hai tay giao nhau đặt lên bàn, rõ ràng cái gì cũng đều chưa nói, vị quản lý kia cũng đã sợ tới mức nhanh mềm nhũn ngã ngồi xuống đất.

Ngồi cạnh gần nhất Lang Hi là một người đàn ông tuổi còn khá trẻ, cũng có lẽ là người duy nhất thoải mái nhàn nhạ lúc này, thấy quản lý chi nhánh chân run lấy bậy không ngừng, cư nhiên còn cười ra tiếng.

Lang Hi hờ hững nhìn hẩn một cái.

Người đàn ông nhấc tay tỏ vẻ đầu hàng, buồn cười nói: “Lão đại, Trần quản lý quý này trượt ba điểm, tuy rằng nên mắng, nhưng là tình có thể...”

Trần quản lý cảm kích nhìn hẩn, cổ lấy dũng khí bay nhanh nâng tay lau mồ hôi.

Lang Hi trầm mặc không nói.

Người đàn ông mỉm cười, trong mắt hiện lên một tia bồn chồn: “Tôi vừa mới xem qua những bảng nghiên cứu mới nhất, trong đó nói có một số người bởi vì trí não đặc biệt thiếu hụt mà làm cho công năng não bộ không kiện toàn, cho nên bọn họ sẽ bởi vì cơ bắp không chịu đựng được trung khu thần kinh khổng lồ mà xuất hiện hiện tượng run chân... Mọi người xem, Trần quản lý chân run thế kia, cũng không phải là chỉ số thông minh không đủ sao?”

Người đàn ông nháy mắt thu lại cười, vẻ mặt đồng tình: “Chỉ số thông minh thấp thật là đáng thương đến tội nghiệp mà... Cậu cũng không nên trách Trần quản lý về việc đã để chỉ số tiêu thụ xuống mức thấp nhất nha!”

Cả một phòng đầy người khổng lồ không được ý cười, nhìn đến mức khuôn mặt vặn vẹo.

Trần quản lý hận không thể làm cho bản thân ngắn xù, cũng sẽ không cần chịu tên hỗn đản Khâu Lâm này chế nhạo!

Lang Hi mảy mảy động, từ trong túi quần lấy ra điện thoại di động.

Sau đó Khâu Lâm lập tức miễn cưỡng phát hiện Lang Hi khóe miệng run rẩy, không khỏi trong lòng tò mò, bản tính nhiều chuyện bộc phát vươn dài cần cổ.

Lang Hi thần nhiên quét hần liếc mắt một cái, cúi đầu nhìn chằm chằm hàng chữ trên màn hình.

“Nghe nói, lần đầu tiên của đàn ông không phải cho tay trái, cũng là tay phải, chú tư, anh cho tay nào?”

Lang Hi hơi suy tư, tin nhắn trả lời, sau đó ngẩng đầu lên.

Trần quản lý sắc mặt trắng bệch, biết công tác của mình khó bảo đảm rồi.

Lang Hi đứng lên, lạnh lùng nói: “Quy định cũ.”

Sau đó cũng không quay đầu lại rời khỏi phòng họp.

Khâu Lâm làm trợ lý của hắn, đương nhiên bổ sung nói: “Trần quản lý, ông không có tiền thưởng quý này, chỉ nhánh của ông làm tổn thất tiền, thì dùng tiền lương của mình mà đắp vào!”

Trần quản lý nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng bảo vệ bát cơm...

Khâu Lâm vội vàng thu thập này nọ, nói câu “Tan họp” liền bay nhanh chạy vào văn phòng của Lang Hi.

“Lão đại... Vừa rồi có phải là chị dâu nhắn tin ‘yêu thương thăm hỏi’?”

Lang Hi lật văn kiện, đầu cũng không nâng lên, căn bản xem hần như không tồn tại.

Khâu Lâm con người đảo quang, gian cười nói: “Nghe nói Tang Đồng được đề cử giải Kim Bách Linh lần này...”

Lang Hi dừng lại động tác, Khâu Lâm lập tức nảy ra ý xấu nhếch mày: “Có cần tớ giúp một tay không, cho cậu làm khách quý trao giải cho cô ấy? Cậu ngẫm lại xem, lão đại cậu anh tuần tiêu sái từ trên trời giáng xuống, tay cầm chiếc cúp hoàng kim lấp lánh, quý một gối xuống dâng cho chị dâu... Chị dâu khẳng định lập tức đối với cậu khẳng định một mực!”

Lang Hi hồ hững nhìn hắn, thần nhiên mở miệng nói: “Nếu rảnh rồi như vậy, hoá đơn nhận hàng đêm mai giao cho cậu!”

Khâu Lâm lập tức biến sắc, vẻ mặt đau khổ cầu xin tha thứ: “Lão đại, Lang ca, xin thương xót, tối mai tớ phải chiều đãi bọn Tây kia rồi...”

Lang Hi ánh mắt lạnh lùng, Khâu Lâm lập tức gạt đầu như giả vờ: “Được được được, tớ đi! A đúng rồi, tớ còn có việc nên ra ngoài trước đây, chúc ngài và chị dâu ân ái ái ái, ‘thủy thủy’ giao hảo...”

Văn phòng khôi phục im lặng, Lang Hi một tay nhay thái dương, một tay mở ra ngăn kéo, lấy ra một cái hộp nhỏ đẹp hình chữ nhật, có chút suy tư nhìn nhìn, sau đó cẩn thận bỏ vào trong túi quần.

Hàn Tả Tả nhất thời xúc động gửi tin nhắn đến true chọc chú tư, vừa hưng phấn lại không yên, đợi không bao lâu thì nhận được tin trả lời, nội dung thực phù hợp với phong cách nhất quán của chú tư, lời ít mà ý nhiều, lại bao hàm vô tận thâm ý.

“Tả!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 27

Tuy rằng hai người nên làm điều đã làm, nhưng mà ở chung... Đối với việc này Hàn Tà Tà hơi có chút kháng cự.

Huống chi cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ tới việc hai người ở cùng một chỗ.

Hàn Tà Tà miễn cưỡng cười cười, gian nan mở miệng nói: “Đây không thích hợp...”

“Làm sao không thích hợp?” Lang Hi không cho là đúng, “Chúng ta đều đã 'hợp' thể, còn có thể có chỗ nào không 'thích'?”

Hàn Tà Tà nháy mắt đen mặt, thẹn quá thành giận gầm nhẹ: “Không được! Ở cùng nhau càng dễ dàng bại lộ... Hơn nữa em còn chưa có chuẩn bị tâm lý, giờ giấc sinh hoạt của chúng ta cũng không giống nhau, đột nhiên dọn đến ở chung sẽ thực phiền toái! Như bây giờ không phải tốt lắm sao, làm gì cứ phải ở chung dưới một mái nhà?”

Lang Hi lạnh lùng nói: “Hiện tại tốt lắm? Một tuần gặp một lần, có đôi khi một lần cũng khó kiếm ra để gặp!”

Hàn Tà Tà biết mình luôn lao vào công việc mà bỏ quên anh, thật sự không đủ tư cách là một người bạn gái của anh, nên hạ giọng nhỏ nhẹ khuyên bảo: “Hiện tại vẫn chưa tới lúc, ở cùng nhau thật là không thích hợp...”

Lang Hi sắc mặt lạnh lùng, thân nhiên nói: “Em cứ luôn bảo không thích hợp, làm sao không thích hợp, em nói ra, anh sẽ làm cho nó trở nên thích hợp!”

Hàn Tà Tà vỗ trán thở dài, ai thán nói: “Chú tư à, anh sao cứ chấp nhất mãi một vấn đề như thế —— “

Lang Hi sắc mặt hơi hơi biến hóa, thật sâu nhìn cô một cái, trầm giọng hỏi: “Có thể sớm chiều bên nhau, vì sao muốn tách ra?”

Hàn Tà Tà giật mình, ấp úng nói: “Nhưng là...”

Lang Hi thân nhiên nói: “Sớm muộn gì cũng phải ở cùng một chỗ, trước tiên tập thích ứng không có gì không tốt.”

Hàn Tà Tà nghẹn họng, do dự nói: “Nhưng em vẫn thấy như vậy là quá nhanh ...”

Lang Hi gật gật đầu, không hề thử thuyết phục cô nữa, dường như không có việc gì nói: “Vậy thì chúng ta đành phải chen chúc ở trong này .”

Hàn Tà Tà sắc mặt khê biến, để Lang Hi ở nơi này, khả năng bị bại lộ còn cao hơn nhiều đó.

Trước không nói chỗ này Tang Đồng và đám bạn của cô đều biết, bọn họ lúc nào cũng có thể chạy tới tìm cô, còn có mẹ cô nữa... Trong phòng có thêm một người đàn ông, chỉ sợ dù có che giấu, cũng sẽ lưu lại chút dấu vết.

Hơn nữa, ra vào chỗ này đều là sinh viên và giảng viên trong trường, Lang Hi khí chất không giống người thường, sẽ càng thêm hấp dẫn sự chú ý của mọi người, vạn nhất âm ỉ đến cả trường đều biết, chuyện Hàn Tà Tà cô cùng đàn ông sống chung bên ngoài sẽ không giấu được nữa.

Lời đồn rất đáng sợ, ai biết được loại sự tình này cuối cùng sẽ bị đồn thổi thành bao nhiêu phiên bản churong tai đây!

Hàn Tà Tà bắt đầu dĩ thử dài: “Được rồi, em dọn đến ở với anh... Nhưng mà em nói trước, phòng này vì để che mắt mọi người nên phải tiếp tục giữ lại, em lâu lâu sẽ trở về đây ở, anh không thể can thiệp quá nhiều cuộc sống của em, có đôi khi em bận việc về nhà trễ, anh cũng không thể đòi với việc này có ý kiến!”

Lang Hi trầm ngâm một lát, lúc này sáng khoái đồng ý.

Sắc trời không còn sớm, đêm nay Lang Hi đương nhiên ngủ lại chỗ cô rồi.

Bởi vì ngày hôm sau Hàn Tà Tà có tiết kiểm tra tiết một, cho nên Lang Hi ngủ thập phần quy củ, mặc dù trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng vì quyền lợi lâu dài sau này, Lang Hi cũng chỉ liều mạng chịu đựng.

Lịch trình công việc hôm nay của Hàn Tà Tà kín mít.

Tuy rằng buổi lễ trao giải Kim Bách Linh tám giờ mới tới chính thức bắt đầu, nhưng khách quý và nhóm ngôi sao nghệ sĩ đều phải có mặt trước ở hội trường, cho nên hơn sáu giờ Hàn Tà Tà đã phải có mặt.

May mắn Hannah đã tự mình lo liệu hết thảy, không cần Hàn Tà Tà vòng lại đi lấy lễ phục cho Tang Đồng, nếu không Hàn Tà Tà chắc chắn sẽ bị muộn rồi.

Dù là như thế, lúc Hàn Tà Tà chạy tới hội trường, cửa đã bị phóng viên vây chặt như nêm cối.

Mười mấy bảo an đều được đều động một lượt, căng dây thừng đem phóng viên cách ly bên ngoài thăm dò, chỉ chừa lại lối đi cho nghệ sĩ vào bàn ngồi.

Không bao lâu lần lượt những chiếc xe xuất hiện, ánh đèn flash bắt đầu điên cuồng chớp lên.

Hàn Tà Tà nhìn thấy xe chở Tang Đồng, liền bước ra đứng ở góc cửa chờ cô ấy.

Tang Đồng nhìn thấy Tà Tà đang đứng chờ, ánh mắt sáng ngời, nhấc làn váy bước nhanh đi tới.

Hàn Tà Tà đề thấp giọng nói: “Trước tìm chỗ ngồi xuống đã.”

Tang Đồng yên lặng gật đầu, trên mặt trung ra nụ cười khéo léo, đi theo nhân viên lễ tân đi đến vị trí của mình ngồi xuống.

Còn một khoảng thời gian mới bắt đầu buổi lễ, Tang Đồng tìm kiếm chung quanh, tìm được Hàn Tà Tà ngồi ở góc chết, cầm di động ra hiệu cho cô, ý bảo với cô nhắn tin nói chuyện.

Tang Đồng không cần Hàn Tà Tà hỏi, liền đem việc mình mắc mưu bị lừa, bị người hâm hại đi tiếp rượu kể cho cô từ đầu đến đuôi.

Hàn Tà Tà rất nhanh xem xong tin nhắn, sắc mặt trầm xuống, chỉ trở về hai chữ: “Đã biết!”

Tang Đồng thoáng yên lòng, cô đối với Hàn Tà Tà vô cùng tín nhiệm, mặc kệ gặp phải chuyện gì, mặc kệ cô có bao nhiêu lo lắng và sợ hãi, chỉ cần nhìn thấy biểu tình trấn định Hàn Tà Tà, cô đều có thể bình tĩnh trở lại.

Nếu Hàn Tà Tà cái gì cũng không có hỏi, vậy rõ ràng là trong lòng cô ấy đã có tính toán.

Hàn Tà Tà xác thực đã nghĩ ra.

Cô lúc trước sớ dĩ đáp ứng Tang Đồng làm trợ lý của cô ấy, là vì nhận ra sự lợi hại của Lương Tiểu Nghệ, sợ Tang Đồng không có tâm đề phòng người, phải chịu ủy khuất.

Cho nên hiện tại, cô hoài nghi nhất, chính là Lương Tiểu Nghệ.

Nhưng ở Mía, gai mắt Tang Đồng không chỉ có một người, không có chứng cứ chắc chắn, Hàn Tà Tà thật đúng là không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Lương Tiểu Nghệ tới trễ, lặng yên không một tiếng động xuất hiện tại cửa chính, lại dọc theo tường đi chuyển tới cửa hông.

Hàn Tà Tà hí hóp mắt, quyết định thật nhanh theo sau.

Lương Tiểu Nghệ đi rất nhanh, Hàn Tà Tà không thể không nhanh chân theo sát phía sau, vừa mới qua một góc rẽ, trong bóng tối một cánh tay vươn ra, che miệng của cô đem cô kéo vào trong lòng.

Hàn Tà Tà phản xạ có điều kiện giãy dụa, lại đột nhiên ngửi thấy hương vị quen thuộc, lập tức trầm tĩnh lại.

”Chú Tư?”

Lang Hi đem cửa phòng đóng lại, ấn công tắc bật đèn, phòng trong lập tức sáng hẳn lên.

Hàn Tà Tà cau mày: “Sao anh ở chỗ này?”

Lang Hi dựng thẳng ngón trỏ, đặt trên môi cô ý bảo im lặng, sau đó kéo cô đi vào trong phòng.

Chỗ này thiết kế thực quý dị.

Bên trong ghé lộ lại có cửa nhỏ, trực tiếp xuyên thẳng ra một hành lang khác.

Hàn Tà Tà liếc mắt xem thường đi theo phía sau Lang Hi, sau khi quẹo trái quẹo phải mấy bận lại có thể vòng đến trước cả Lương Tiểu Nghệ, trốn vào trong căn phòng bên cạnh.

Trong phòng một mảnh tối om, thông qua cửa sổ nhỏ trên cửa lại có thể nhìn thấy rõ ràng tình huống diễn ra trên hành lang.

Lang Hi ung dung thản nhiên mở cửa sổ nhỏ ra, tiếng nói chuyện như có như không lập tức truyền vào.

Hàn Tà Tà yên lặng giơ ngón tay cái lên, lập tức mặt mày hơn hờ dán sát lại gần cánh cửa nghe lén.

”Cô bảo tôi làm gì tôi đã làm rồi, cô ta cũng bị lừa...”

”Nhưng cô ta còn hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở đây!”

”Lương Tiểu Nghệ, việc đó không liên quan đến tôi! Lúc trước cô chỉ bảo tôi gọi điện thoại lừa cô ta đến khách sạn, tôi đã làm rồi, là thủ đoạn của cô không thành, không liên quan gì tới tôi!”

“... Cô nói đúng, tiền tôi sẽ cho cô, kín miệng một chút cho tôi!”

Hàn Tà Tà gập cong người, nghiêng tai dán trên cánh cửa, cánh mũi hơi vênh lên, cau mày im lặng phán đoán, là giọng nói của hai người phụ nữ, một người không thể nghi ngờ là Lương Tiểu Nghệ, một người khác nghe hơi quen tai, nhất thời nghĩ không ra, bất quá Hàn Tà Tà có thể khẳng định cô ta tuyệt đối là nhân viên trong Mía.

Lang Hi bí hiểm nhìn chăm chăm cô, đột nhiên nghiêng người, ôm chặt thắt lưng cô, lồng ngực gắt gao áp sát phía sau lưng của cô, cái mũi kiêu diễm của cô cách một tầng vải dệt mỏng manh ái muội dán sát vào đùi anh.

Hàn Tà Tà toàn thân cứng đờ, chỉ cảm thấy bên tai hô hấp nóng hổi xuất hiện, giống như một que diêm, nhẹ nhàng cọ sát, châm lên ngọn lửa trên thân thể cô.

Lang Hi ngậm vành tai của cô, khẽ thì thầm: “Cám ơn anh như thế nào đây?”

Hàn Tà Tà biết mình nên làm gì, tay hơi dùng sức, cửa sổ nhỏ khép lại, phòng trong lập tức là một mảnh yên tĩnh.

Hàn Tà Tà đứng thẳng người, ở trong lòng anh xoay người lại, cùng anh chớp mũi chạm nhau.

Trong bóng đêm không khí tăng thêm vài phần ái muội, hai người hô hấp hòa lẫn vào nhau, không khỏi làm trong lòng Lang Hi ngứa ngáy khó nhịn.

Hàn Tà Tà nhẹ nhàng cười, vươn ngón tay đâm vào ngực anh nói: “Chú tư, anh muốn em hậu tạ anh sao?”

Lang Hi bắt được cái tay đang quấy rối của cô, đặt ở bên môi tính tề hôn tất cả đầu ngón tay cô, thản nhiên nói: “Không, anh là muốn em lấy thân báo đáp!”

Đều nói tay đứt ruột xót, quả nhiên không sai.

Đầu ngón tay giống như bị điện giật, dòng điện rất nhỏ nhanh chóng chảy vào đáy lòng, dẫn tới từng đợt chấn động nho nhỏ.

Hàn Tà Tà vội vàng rút tay ra, không hờn giận đẩy anh ra, cười xuy nói: “Đối với sự giúp đỡ của anh em sẽ nhận, chẳng qua chỉ uống công thôi, anh còn không biết xấu hổ bảo em bán mình! Chú tư à, anh thật biết tính toán đó nha!”

Lang Hi vẻ mặt không đổi, hờ hững nói: “Anh chờ em, xong tiệc cùng nhau về nhà.”

Hàn Tà Tà nhú mày: “Quá vội rồi, em còn có vài món đồ chưa dọn xong..”

“Không cần!” Lang Hi hôn hôn cô, “Anh đều chuẩn bị tốt rồi, chỉ thiếu mỗi mình em thôi.”

Lang Hi thật đúng là gấp không thể chờ, ngay cả một chút cơ hội trì hoãn cũng không cho cô.

Hàn Tà Tà biết không thể cù nêo thêm nữa, bắt đầu đi gạt đầu: “Em sẽ cố gắng rời đi thật sớm.”

Hàn Tà Tà lo lắng một mình Tang Đồng ứng phó không nổi, vội vã trở lại đại sảnh, không nghĩ tới giải Kim Bách Linh dành cho ca sĩ xuất sắc nhất đã được trao rồi.

Giọng ca thánh thót của Tang Đồng làm cho người ta say mê được phát ra.

Hàn Tà Tà kinh ngạc mừng rỡ vô cùng, vốn tưởng rằng đắc tội với những người trong ban tổ chức đó, giải thưởng lần này nhất định sẽ không giành được, ai biết cuối cùng vẫn bị Tang Đồng đoạt lấy!

Hàn Tà Tà cả nghĩ, khi cô muốn đạt một thứ gì đó cô luôn đặt nhiều tâm tư hơn người khác một phần, tất nhiên nhìn thấu những tính toán trong đó.

Đơn giản là do sự ảnh hưởng của Lạc Hưởng Ngôn, ban tổ chức cũng phải dựa vào một cái hất hơi của hắn.

Đứng dưới đại thụ luôn được hưởng bóng râm che mát, nếu có thể vững chắc dựa vào cây đại thụ, địa vị của Tang Đồng sẽ không ai có thể dễ dàng dao động!

Sau buổi lễ trao giải, Hàn Tà Tà đương nhiên muốn một tác cũng không rời bên người Tang Đồng, để tránh việc cô ấy bị người ta chuốc rượu.

Lại không nghĩ rằng sẽ chạm mặt Lạc Hưởng Ngôn.

Hàn Tà Tà cười lạnh nhìn Lương Tiểu Nghệ lên chụp ảnh Tang Đồng cùng Lạc Hưởng Ngôn mờ ám bên nhau, trên mặt mang theo trào phúng nói không nên lời.

Hàn Tà Tà thản nhiên đợi bọn họ rời đi, mới đi tìm Lạc Hưởng Ngôn.

Cùng là người thông minh nói chuyện thật đơn giản.

Mặc dù Lạc Hưởng Ngôn giọng điệu bông đùa, Hàn Tà Tà cũng có thể thực nhẹ nhàng đáp trả lại, dễ dàng có được ấn tượng gấp gờ ban đầu như mong đợi.

Tang Đồng đã bung rượu chạy lại ăn mừng với Lương Tiểu Nghệ.

Hàn Tà Tà phát cáu, cậu ấy thật không có mắt mới có thể đi ăn mừng với kẻ địch thế kia!

Có điều ngược lại bớt đi không ít việc, Hàn Tà Tà lập tức lòng bàn chân giống như được bôi dầu, chạy chậm đến chỗ Lang Hi đã sớm đậu xe chờ ở cửa sau.

Lang Hi giúp cô giải dây an toàn, cánh mũi khẽ nhúc nhích hít vào, hỏi: “Uống rượu?”

Hàn Tà Tà gật đầu, cả đêm mệt mỏi mạng, từ từ nhắm hai mắt tựa lưng vào ghế ngồi nói: “Uống một chút.”

Lang Hi trong mắt ánh lên thần sắc khó hiểu, vui vẻ đạp chân ga, phóng xe chạy thẳng về hướng nhà anh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chương 28

Thời tiết dần dần nóng lên, trên đường đã có vài cô gái trẻ tuổi dừng cảm mặc vào váy, mùa xuân luôn thực ngắn ngủi, ngày hôm qua còn cảm nhận được hơi ẩm xen lẫn chút se lạnh, thế mà hôm nay đã cảm thấy oi bức rồi.

Hàn Tà Tà uống chút rượu, lúc này tóc đang búi cao, mặt thực nóng, choáng váng mơ hồ không thoải mái, hơn nữa ở trong xe xóc nảy, càng cảm thấy khó chịu không thôi.

Hàn Tà Tà ấn cửa sổ xe xuống, gió đêm se lạnh, thổi tan một chút mùi rượu, trong lồng ngực nặng nề cũng dần dần tiêu tán, làm cho cô từ từ cảm thấy dễ chịu lại.

Lúc này trên đường đã không còn đông đúc nữa, và lại khoảng cách không tính xa, Lang Hi chạy thẳng một đường, không bao lâu thì đã đến nơi.

Hàn Tà Tà là lần đầu tiên đến nhà của Lang Hi.

Căn nhà nằm trong một tiểu khu yên tĩnh cách biệt khỏi sự ồn ào náo nhiệt nơi thành thị, giao thông tiện lợi, không khí trong lành mát mẻ.

Nhà của Lang Hi ở tầng trên cùng, thiết kế rất đẹp, phòng ở cũng không lớn, ban công rộng rãi, đứng trên này phóng tầm mắt ra xa, có thể nhìn thấy Tiểu Kính Hồ, cảnh quan vô cùng xinh đẹp.

Hàn Tà Tà đánh giá chung quanh một phen, không khỏi có chút kinh ngạc.

Căn phòng này trang hoàng thực không giống với phong cách của Lang Hi, cô còn tưởng rằng hội nhìn đến một căn phòng lạnh băng không có hơi thở con người nữa chứ, hoặc là tất cả đều được trang trí trắng đen đơn điệu, lại không nghĩ rằng nơi này tuy rằng ngăn nắp thoải mái, lại bố trí vô cùng ấm áp, từng chi tiết một lại có thể làm cho Hàn Tà Tà vui thích không thôi, ngay cả rèm cửa sổ đều là màu yêu cô thích.

Hàn Tà Tà tò mò đi vào trong, vách tường phòng ngủ dùng màu vàng ấm áp, chiếc thảm thật dày mềm mại đi lên không một tiếng động. Phòng giữ quần áo bên cạnh có một chiếc gương, trên tường phía bên trái còn treo một bức tranh bày trí, toàn bộ căn phòng làm cho người ta cảm giác ấm áp.

Hàn Tà Tà kỳ quái hỏi: “Sao phòng ngủ còn lớn hơn cả phòng khách nhỉ?”

Lang Hi rót cho cô ly nước, thần nhiên giải thích: “Đây lúc đầu vốn là hai gian phòng ngủ, lúc thiết ế lại đã sửa thành một gian.”

Hàn Tà Tà tiếp nhận ly nước uống một ngụm, nghe vậy không khỏi liếc mắt xem thường.

Căn phòng này được trang bị nội thất đầy đủ vật dụng, không một món nào không đúng sở thích của cô, nếu nói không phải Lang Hi vì muốn dụ cô dọn tới ở chung mà dự mưu từ lâu, Hàn Tà Tà mới không tin.

Hai gian phòng ngủ đã thông thành một gian, đây không phải là một sớm một chiều có thể làm xong. Một căn phòng ngủ một chiếc giường, càng làm cho Hàn Tà Tà không có lựa chọn nào khác, như vậy rất rõ ràng là ám chỉ, có thể thấy được Lang Hi đã sớm có sắp tâm đen tối a!

Lang Hi nhìn đến sắc mặt Hàn Tà Tà không cho là đúng, tự nhiên hiểu rõ suy nghĩ trong lòng cô, mặt không chút thay đổi nói: “Hai gian phòng ngủ hoàn toàn không cần thiết, anh không muốn về sau em giận anh sẽ đem anh nhốt ở bên ngoài... Nếu chỉ có một gian phòng ngủ, em sẽ không thể tùy tiện không cho anh vào nhà.”

Lang Hi nghĩ nghĩ, bổ sung nói: “Mọi người thường nói ‘Đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, tức giận mà không có chỗ phát tiết, thì sẽ không giận lâu được nữa.’”

Hàn Tà Tà ôm ngực mà cười: “Như thế nào, chú tư anh cho là sô pha bên ngoài chỉ để trang trí sao?”

Lang Hi nhún vai, đứng lý hợp tình đồng dạng nói: “Sô pha vừa nhỏ vừa chật, em dù nhẫn tâm bắt anh chịu đựng một hai đêm, cũng sẽ không nỡ nhìn anh ngủ không an ổn.”

Hàn Tà Tà nghe vậy một ngụm nước thiếu chút nữa phun ra hết, bộ dáng không dám tin tưởng mắt nhìn hần: “Chú tư anh thật đúng là...”

Hàn Tà Tà oán thăm hai câu, hừ lạnh một tiếng, khiêu khích nói: “Em còn chưa chuyển vào đâu nha, anh mà bắt đầu chọc em tức giận thì, chắc chắn chắc... Như thế nào, chú tư anh sẽ chọc em tức giận sao?”

Lang Hi im lặng một lát, còn thật nghiêm túc nhìn cô: “Anh không thể cam đoan... Anh chưa từng có qua loại tâm tình này, loại cảm giác này đối với anh mà nói là hoàn toàn xa lạ, cũng rất khó khống chế. Anh đã quen cho nắm trong tay hết thảy, có đôi khi không thể lý giải suy nghĩ của em, cho nên đối mặt với em, anh thường xuyên mất đi phán đoán...”

Lang Hi nhìn qua có chút hơi hơi co quắp bất an, thấp giọng nói: “Anh không muốn nhất là nhìn thấy em không vui, nếu như anh làm cho em tức giận, anh nhất định không phải cố ý.”

Hàn Tà Tà kinh ngạc nhìn anh, hoàn toàn không nghĩ tới chú tư sẽ đột nhiên nói ra lời tâm sự thô lộ tâm tình như vậy.

Lang Hi rũ mắt xuống, có chút ảo não nói: “Anh không biết đồ người khác... Em có thể giận anh, nhưng là đừng quá lâu.”

Hai người sớm chiều ở chung, thỉnh thoảng sẽ có chút xung đột, hàm trên còn có lúc đụng phải hàm dưới nha!

Nhưng là... Mặc kệ em có bao nhiêu tức giận, đều không cần giận lâu, anh sẽ không dỗ em, nhưng anh sẽ thực lo lắng..

Hàn Tà Tà cảm thấy chính mình, như là đột nhiên bị ngâm trong một dòng nước ấm áp, ngâm đến trái tim chệch nhịp, cảm động tràn ngập cả khoang tim, lấp đầy những khoảng không trống trải.

Trong phòng thực an tĩnh, hai người yên lặng đối diện, không khí kiêu diễm ấm áp, làm cho người ta cảm thấy thật tốt đẹp an bình, lại nhịn không được nhìn về phía đối phương, tâm viên ý mãn.

Đương lúc không khí ái muội thì bị tiếng chuông điện thoại cắt qua, âm nhạc đột ngột chói tai làm cho Hàn Tà Tà hoảng sợ.

Lang Hi lập tức xụ mặt, khề hừ một tiếng, bất mãn nhìn Hàn Tà Tà đi đến phòng khách tiếp điện thoại.

Hàn Tà Tà xấu hổ cười cười, ấn phím nghe: “Alo, chị Hannah, có chuyện gì không ạ?”

Tiếng Hannah truyền đến vừa gấp vừa vội, nói: “Tà Tà, em đã xem tin tức trên mạng hay chưa... Tang Đồng cùng Lạc nhị gia là chuyện gì xảy ra? Mặc kệ ở lễ trao giải ‘mất đi mây lại’, nhưng sao có thể để bị chụp ảnh hai người hôn nhau? Em ấy không phải nói căn bản không biết Lạc nhị gia sao...”

Hàn Tà Tà sắc mặt lạnh xuống, thản nhiên nói: “Ảnh chụp? Có phải là ảnh chụp ở buổi tiệc chúc mừng Tang Đồng cùng Lạc nhị gia hôn môi?”

Hannah dừng một chút, chịu đựng tức giận hỏi: “Rốt cuộc sao lại thế này? Hiện tại trên mạng tin tức lan truyền chóng mặt, đều đang nói Tang Đồng dựa vào Lạc nhị gia mà có được thành công!”

Hàn Tà Tà cười lạnh: “Chị Hannah, chuyện này Tang Đồng và em xử lý không khéo, mới khiến cho người có tâm thừa dịp hãm hại... Bất quá, chị Hannah không cần gấp gáp, chị không biết đây lại là một cơ hội rất tốt sao?”

Hannah sững sốt, chần chừ hỏi: “Ý của em là...”

“Đúng vậy!” Hàn Tà Tà bình tĩnh phân tích, “Tang Đồng vận may đến quá nhanh, vô số người đỏ mắt ghen tị, hận không thể đem cậu ấy kéo xuống dưới, lại nói, cậu ấy không bối cảnh không núi dựa, chẳng lẽ cứ để yên mặc người hãm hại sao!”

Hannah im lặng, Hàn Tà Tà chậm rãi nói: “Nếu như, có thể tìm cho Tang Đồng một tòa núi dựa, cũng không ngại dùng chiêu diễn giả thành thật, hư hư thực thực, ngược lại càng làm cho lòng người sinh kiêng kỵ, mới không dám dễ dàng khi dễ Tang Đồng!”

Hannah thờ dãi: “Chị hiểu rồi, nếu Tang Đồng có thể bắt được ngọn núi lớn như Vinh Hiển, đối với sự nghiệp của em ấy không thể nghi ngờ là giúp ích rất lớn! Nhưng là... Em nói nghe thật dễ dàng, Lạc nhị gia cũng không phải kẻ ngốc, làm sao có thể vui vẻ mặc cho chúng ta cáo mượn oai hùm lợi dụng chứ?”

Hàn Tà Tà tự tin cười rộ lên: “Chị Hannah còn không nhìn ra được sao? Lạc nhị gia đã rất phối hợp nha!”

Có ảnh chụp này minh chứng, liền cũng đủ kinh sợ một số người rồi.

Huống chi, Tang Đồng bị người lừa đi tiếp rượu, giải vây cũng là Lạc Hường Ngôn.

Tuy rằng loại chuyện dơ bẩn này không thể lộ ra ánh sáng, cũng sẽ không bị bốn phía đưa tin, nhưng là trong vòng luẩn quẩn này một chút gió thổi cỏ lay đều lập tức truyền nhau ồn ào huyên náo, chỉ sợ tin tức Lạc Hường Ngôn đem Tang Đồng say bí ti ồm đi, mọi người sớm đã biết hết!

Hannah cười cười: “Tà Tà, em quả nhiên không phụ lòng dúi dất của chị... Nếu như vậy, chị sẽ không lo lắng nữa, về sau Tang Đồng cũng sẽ chậm rãi chuyển giao qua cho em, trong tay chị còn có vài người mới, còn phải cần chị trông chừng thường xuyên mới được!”

Hàn Tà Tà khiêm tốn nói: “Chị Hannah cứ nói đùa, em còn kém xa lắm, về sau còn cần chị chỉ dạy thêm nhiều nha!”

Gác điện thoại, Hàn Tà Tà lập tức quay đầu hỏi: “Có thể lên mạng không?”

Lang Hi có chút buồn bực giúp cô mở máy tính, mặt không chút thay đổi nói: “Đồ dùng rửa mặt và quần áo đều mới mua cả, toàn bộ đặt trong ngăn tủ... Trời cũng khuya rồi, sớm một chút nghỉ ngơi đi!”

Hàn Tà Tà ngồi trước máy tính, ngón tay tách tách click chuột, một tay không kiên nhẫn phát qua, như xua đuôi nói: “Đã biết, chú tư anh đi tắm trước rồi ngủ đi, em xong ngay đây!”

Hàn Tà Tà lập tức tìm thấy tin tức tối nay, quả nhiên nhìn thấy bức ảnh Lương Tiểu Nghệ lén chụp, đã bị đăng tải liên tiếp trên nhiều trang mạng.

Còn có diễn đàn về tin bên lề của nghệ sĩ, tiêu đề màu đỏ bắt mắt, được admin đính lên trang đầu.

Hàn Tà Tà khoe miệng khê nhếch, vừa lòng cười rộ lên, trong ánh mắt lại tràn ngập khinh thường.

Cô cố ý để lại sơ hở cho Lương Tiểu Nghệ chen vào, một là vì làm cho mọi người tin tưởng Tang Đồng có được cây đại thụ lớn, kiêng kị Lạc gia mà không dám hành động thiếu suy nghĩ, hai cũng là vì thử cô ta, dù sao chỉ bằng vài câu đối thoại cũng không thể thuyết minh người ở sau lưng giờ trở là cô ta. Không nghĩ tới Lương Tiểu Nghệ quả nhiên không nhịn được bắt lấy cơ hội, cư nhiên ngay cả một đêm đều chờ không kịp, liền đem mấy tấm ảnh chụp này tung ra ngoài!

Thật sự là... Ngu ngốc hết biết!

Hàn Tà Tà nhìn trang web trầm ngâm, sau đó mở hòm thư cá nhân ra, chuẩn tăng thêm chút ‘lừa’ cho tin tức này.

Lang Hi tắm xong đi ra, mái tóc ẩm ướt tí tách còn nhỏ nước, vừa lau vừa đi tới nói: “Đã khuya, ngủ đi!”

Hàn Tà Tà không thèm chuyển mắt nhìn chằm chằm trang web, mười ngón lướt nhanh đánh bàn phím, thuận miệng có lệ nói: “Anh ngủ trước đi, em còn chút việc, sắp xong rồi a!”

Trên người Lang Hi còn tỏa ra hơi nước, vài giọt nước chưa lau khô dính trên áo ngủ mỏng manh, dán trên da thịt làm lộ rõ đường nét cơ bắp, dây áo rộng thùng thình, lộ ra cả một vùng ngực tinh trắng. (Ish: chắc anh đang mặc áo ba lỗ ah ~o’’)

Mái tóc đen mượt ngẫu nhiên nhỏ vài giọt nước, dọc theo đường viền cổ sấn chắc, sau đó chậm rãi tiến vào áo ngủ, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt người xem, vô cùng dụ hoặc lòng người.

Nhưng cố tình, trong phòng lại có một người không bị dụ hoặc đang ngồi đối diện máy tính vẻ mặt nghiêm túc, ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm cho hắn!

Lang Hi thân hình cao lớn tựa vào đầu giường, hai chân thon dài rắn chắc nhàn nhã duỗi thẳng, thật mạnh khuy một tiếng, cho thấy anh đang ai oán cùng bất mãn.

Hàn Tà Tà không hề nhận ra điều đó, một tay chống cằm, một tay di chuyển con chuột, cau mày click chuột gửi tin.

Lang Hi nhìn không được, trong giọng nói lộ ra trầm trọng bất mãn: “Đã trễ thế này còn ép buộc!”

Hàn Tà Tà không chút để ý “Nga” một tiếng, thuận miệng trở lại: “Công việc!”

Lang Hi ngữ khí đột nhiên biến thành trầm thấp, bất mãn nói: “Đã hết giờ làm việc, còn công việc để ngày mai làm tiếp!”

Hàn Tà Tà duỗi thẳng thắt lưng, vừa click chuột đóng trang web lại, vừa cười phản bác: “Sau có thể giống nhau được chứ! Việc của hôm nay, hôm nay làm xong, ngày mai còn có công việc của ngày mai nha... Anh chưa nghe câu, việc hôm nay chớ để ngày mai sao...”

“Nghe qua!” Lang Hi hờ hững nói, “Ngày qua ngày, ngày còn ngày, ngày ngày dài đằng đẵng!” (Ish: sao anh giống oán phụ thể nhi ^^)

Hàn Tà Tà nhìn không được ngón tay run lên, đóng máy tính.

Hàn Tà Tà bắt đầu đi xoay người, cánh tay khoát lên lưng ghé dựa, nổi giận bắt đầu đi trừng mắt nhìn anh, sâu kín nói: “Chú tư, anh còn nhớ rõ hiệp ước ba chương của chúng ta không? Anh đã đáp ứng, tuyệt đối không can thiệp vào cuộc sống của em!”

”Phải không?” Lang Hi mặt không chút thay đổi nói, “Hiệp ước ba chương là cái gì, đã quên rồi! Buồn ngủ muốn chết, mau lại đây ngủ!”

Hàn Tà Tà “Phỉ” một tiếng, đứng lên uy hiếp nói: “Đã quên? Tốt lắm, em cũng không nhớ rõ ... Sáng mai em quay về phòng trọ!”

Chút uy hiếp ấy đối với Lang Hi mà nói hoàn toàn không tính là cái gì, nhẹ nhàng nhếch mi, vỗ vỗ giường ngủ bên cạnh ý bảo cô đi lên.

Hàn Tà Tà hừ nhẹ một tiếng, căn bản không thèm để ý tới anh, từ trong ngăn tủ lấy quần áo ra đi tắm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 29

Lang Hi hai mắt nhìn chăm chăm bóng lưng cô, nín thở ngưng thần dựa vào đầu giường, vênh tai nghe tiếng động truyền ra từ trong phòng tắm, cố gắng theo tiếng nước ào ào mà phân biệt những động tĩnh rất nhỏ khác.

Hàn Tà Tà uống lên không ít rượu, trước đó một đường ngồi trên xe hóng gió, thật vất vả mới tan được chút rượu, lúc này nước ấm bốc hơi, mùi rượu trong cơ thể còn lưu lại lập tức dâng lên, sắc mặt đỏ bừng, đầu óc cũng bắt đầu hỗn loạn mơ hồ.

Hàn Tà Tà khóa van nước, lấy khăn tắm lau khô người, sau đó từ trên móc treo lấy quần áo xuống.

Mấy thứ này tất cả đều là đồ mới, không biết khi nào thì Lang Hi vụng trộm chuẩn bị.

Sữa tắm, dầu gội, sữa dưỡng thể... đều là những nhãn cô quen dùng.

Hàn Tà Tà nhìn không được sắc mặt càng hồng nhuận, lấy ra nội y bằng ren màu đen mới tinh mặc vào.

Chất vải mềm mại mát rượi, kiểu dáng mới mẻ độc đáo lại rất khéo gợi.

Càng khó tin hơn là, quần lót vừa khít người!

Hàn Tà Tà không khỏi oán thầm, chú tư thật sự là... Thật sự là... Làm cho người ta không nói được lời nào mà!

Tiếng nước ngừng lại, tiếp theo là âm thanh sột soạt của vải dệt ma sát nhau, cửa phòng tắm làm bằng thủy tinh mờ, ánh sáng chiếu vào, có thể lờ mờ nhìn thấy đường cong thân ảnh mê người bên trong, xoay người, giơ tay, nhắc chân...

Lang Hi hô hấp trầm trọng, như là lo lắng không chế không được mà phun máu mũi, hung hăng hít hít khịt mũi mấy cái.

Phòng tắm truyền đến lép lệp di chuyển.

Lang Hi lập tức xoay mặt đi, thuận tay từ trong ngăn tủ bên cạnh rút ra một quyển tạp chí lung tung mở ra, hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm, bộ dáng còn thực sự nghiêm túc.

Hàn Tà Tà nội tâm khảm trương cực kỳ, vì che giấu bản thân không được tự nhiên, vừa đi ra vừa nghiêng đầu lau tóc.

Lang Hi đầu cũng không nâng, bình tĩnh lật tờ tạp chí.

Hàn Tà Tà tiện thể ngồi ở bên giường, tiếp tục lau khô tóc, sau đó vắt khăn mặt qua một bên, dính sát mép giường nằm xuống, ngọt ngào khoa trương ngáp một cái, kéo dài âm điệu nói: “Buồn ngủ quá a, nhanh tắt đèn đi ngủ đi!”

”Bá —— “

Lang Hi hung hăng lật tiếp một tờ tạp chí, không nghĩ tới là, trang giấy mỏng manh bị giật rách rơi xuống đất.

Hàn Tà Tà nghi hoặc quay đầu nhìn anh, Lang Hi bình tĩnh đóng tạp chí lại, mở chăn, vuron tay tắt đèn.

Trong phòng lập tức lâm vào một mảnh hắc ám.

Rèm cửa sổ vừa dày lại nặng, đem toàn bộ ánh đèn vẫn cố len lỏi vào trong phòng ngăn chặn ở bên ngoài.

Lang Hi nằm xuống đi, trong bóng đêm những cảm quan khác càng thêm rõ ràng, thanh âm hô hấp của hai người vô cùng rõ ràng, làm cho Hàn Tà Tà càng thêm khảm trương, nằm sát mép giường dựa lưng về phía anh, một cử động nhỏ cũng không dám.

Nhưng chốc lát sau cánh tay đã bị ép tới tê rần, Hàn Tà Tà cẩn thận xoay người, lập tức lao vào vòng ôm nóng rực.

Lang Hi âm thầm ảo não hồi lâu, thầm hận bản thân tính sai, mua chiếc giường lớn như vậy làm chi, khiến cho hiện tại khoảng cách giữa hai người lại lớn thế kia, nhìn lại nhìn, nhìn không được nội tâm rục rịch, bất động thanh sắc tới gần, chờ Hàn Tà Tà yêu thương nhưng nhớ lao vào vòng ôm của anh.

Hàn Tà Tà hô hấp gấp gáp, gắt gao khép chặt hai mắt giả bộ ngủ, cố gắng khống chế nhịp tim đang đập thành thịch của bản thân.

Lang Hi đương nhiên cảm giác được người trong lòng cứng ngắc, không tiếng động cười cười, ghé vào bên tai miễn cảm của cô, đùa dai trêu chọc cô mà nhẹ nhàng thổi khí.

Hơi thở nóng rực ập tới, lỗ tai ngra ngứa, Hàn Tà Tà không khỏi rút lui cổ, Lang Hi lập tức làm như không có việc gì mở miệng: “Ngủ không được? Chúng ta làm chút vận động, người mệt mới tự nhiên sẽ ngủ thật ngon!”

Hàn Tà Tà: “...”

Hai tay Lang Hi đang ôm lấy cô bắt đầu không thành thật, ánh mắt chậm rãi di chuyển, cúi đầu hôn lên cằm cổ trắng nõn của cô.

Hàn Tà Tà không nhúc nhích, khê khàng nói: “Chú tư... Em quen giường!”

Lang Hi động tác ngưng lại.

Hàn Tà Tà thờ dài, đối với trêu chọc cùng ám chỉ của anh làm như không biết, phiên muộn mở miệng: “Em cảm thấy, em hẳn là nên dọn về thôi... Anh xem, em ở chỗ của anh ngủ cũng không được, còn không bằng như trước kia, có thể an, an, ổn, ổn đi vào giấc ngủ!”

Hàn Tà Tà cố ý ở “an ổn” nhấn mạnh trọng âm, quả nhiên, Lang Hi nặng nề thở dốc hai cái, buông hai cánh tay ra, nói lỏng vòng tay đang ôm cô, để cho cô dựa vào trong ngực mình, bộ dáng giống như đang dỗ đứa nhỏ, khe khẽ vỗ nhẹ lưng cô.

Lang Hi vẻ mặt bất mãn, ngữ khí tuy rằng bình tĩnh, nhưng lại che giấu không được ai oán trong lòng.

”Ngủ đi, thích ứng là tốt rồi!”

Hàn Tà Tà thích ý đánh một cái ngáp thật to, híp mắt, ngẩng đầu hôn anh một cái, sau đó vươn tay vòng qua ngực anh, vừa lòng hừ hừ nói: “Ngủ ngon!”

Uống rượu rất dễ khiến cơ thể mệt mỏi, Hàn Tà Tà thoải mái ôm Lang Hi, không bao lâu liền chìm sâu vào giấc ngủ.

Lang Hi nghe bên tai truyền đến tiếng hô hấp đều đều, thờ dài ai oán.

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, lại chỉ có thể nhìn không thể ăn, thỉnh thoảng lại lo lắng mình nhất thời nhìn không được mà đánh thức cô ấy, loại tình huống khổ cực đề nên này tuyệt đối không phải là viễn cảnh cuộc sống chung tươi đẹp mà Lang Hi vẽ ra trước đó!

Huống chi ở dưới gối đầu sớm đã giấu chiếc hộp “huong vị” mà Tà Tà thích nhất... Vốn tưởng rằng thân mật ngủ chung một giường là có thể phát huy công dụng của nó, ngờ đâu hai lần liên tiếp chỉ có đắp chăn bông nằm ngủ, đến nay ngay cả bao bì cũng chưa có dịp mở ra nữa!

Lang Hi trong lòng càng khao khát thì càng khó chịu, khống chế không được sức lực cánh tay, đem Hàn Tà Tà gắt gao siết chặt vào trong ngực.

Hàn Tà Tà nhũn mảy, trong lúc ngủ mơ rầm rì hai tiếng, không thoải mái quơ tay định xoay người.

Lang Hi vội vàng thả lỏng cánh tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, nhìn cô một lần nữa chân mày giãn ra, ngủ mê mết, không khỏi nhếch miệng, một tiếng thờ dài phiên muộn quen thuộc lại vang lên trong bóng đêm.

Nhà của Lang Hi được trang bị đầy đủ vật dụng, có hệ thống trung tâm điều chỉnh nhiệt độ thích hợp trong phòng, hơn nữa giường lớn mềm mại thoải mái lại xa hoa, Hàn Tà Tà đánh một giấc thật say!

Sáng sớm tinh thần sảng khoái thức dậy, Lang Hi bị cô đánh thức, không kiên nhẫn nâng tay lên che mắt lại.

Hàn Tà Tà bĩu môi, thật cẩn thận xuống giường, nhón chân đi vào phòng tắm rửa mặt.

Bên cạnh thiếu đi một người, Lang Hi rất nhanh tỉnh táo lại, tối hôm qua buồn bực đến nửa đêm, giấc ngủ không đủ làm cho anh sáng sớm đã trưng ra gương mặt u ám, tâm tình kém đến cực điểm.

Lang Hi ôm lấy chân ngồi xuống, nghe được bên ngoài vang lên tiếng động rất nhỏ, nhũn mảy xuống giường, kéo rèm cửa sổ sang hai bên, ánh nắng mặt trời ảm áp lập tức chiếu vào.

Hơi lạnh buổi sáng đi theo con gió thấm vào ruột gan, Lang Hi hít sâu hai lần, xoay người đi ra phòng khách.

Hàn Tà Tà thuận tay búi tóc lên cao, mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình đang bận rộn trong phòng bếp, nồi nước ừng ục vang lên, mùi cháo thơm lừng, hơi nước mù mịt bốc lên thật cao, tất cả đều thuộc về một cuộc sống bình dị hạnh phúc.

Nắng sớm ấm áp, làm toàn bộ căn phòng như nhu hòa đi, thời gian đang ngân nga bước chân, cuộc sống thật tươi đẹp.

Lang Hi đứng dưới nắng mai, đột nhiên nhớ lại một năm trước, tại một trấn nhỏ vùng nông thôn vào đông rét lạnh, trong sân viện nhỏ hẹp lượn lờ sương khói, trước cửa phòng bếp treo lủng lẳng những chùm ớt, Hàn Tà Tà cũng như bây giờ bận rộn, nụ cười má lúm đồng tiền, hòa tan băng tuyết khắp trời.

Phiền chán bất mãn vào buổi sáng cứ như vậy tan thành mây khói, Lang Hi chỉ cảm thấy đáy lòng một mảnh yên bình, cảm giác như có một dòng nước ấm đang chảy khắp toàn thân, làm mềm đi nội tâm cứng rắn khô cằn nhiều năm qua của anh.

Hàn Tà Tà như phát hiện ra điều gì, nghiêng mặt đi cười cười, tự nhiên vô cùng cất tiếng: “Chú tư anh dậy rồi sao? Nhanh đi rửa mặt, điểm tâm sắp xong rồi!”

Lang Hi trước đây rất ít khi sử dụng phòng bếp, anh tuy rằng thỉnh thoảng cũng sẽ nấu cơm, nhưng là tay nghề không được tốt cho lắm, phần lớn thiết bị trong phòng bếp này chỉ dùng để trang trí, thậm chí bao gạo trong ngăn tủ cũng là trước đó không lâu vừa mới mua trở về, còn nguyên chưa mở bao.

Trong tủ lạnh cũng không có nguyên liệu nấu ăn nào, Hàn Tà Tà đành phải nấu cháo, luộc hai quả trứng, lại nướng vài miếng bánh, miễn cưỡng cũng có một bữa sáng ra hồn.

Hàn Tà Tà múc cháo ra chén, giống như cô vợ trẻ mới cưới huyền thuyên về những thứ lật vật trong cuộc sống: “Trong tủ lạnh nên để một số hoa quả tươi, vài gia vị cũng cần chuẩn bị...”

Lang Hi bụng chén cháo gạo trắng húp sạch không còn một giọt, thần nhiên nói: “Em liệt kê danh sách, tối nay chúng ta cùng đi mua đồ.”

Hàn Tà Tà ngậm miệng lắc lắc đầu, mơ hồ không rõ nói: “Không có thời gian, tối mai đi!”

Lang Hi gật gật đầu, buông bát đĩa trở về phòng.

Hàn Tà Tà gõ chén kêu leng keng, vội vàng kêu anh lại, bất mãn nói: “Anh ăn xong rồi thì đem chén đi rửa đi?”

Lang Hi nhú nhú mày.

Hàn Tà Tà hừ lạnh, đúng lý hợp tình nói: “Cơm là em làm, chén bát đương nhiên là anh đi rửa!”

Hàn Tà Tà tao nhã lau miệng, đứng dậy lướt qua anh đi về phía phòng ngủ.

Lang Hi khước miệng vừa kéo, thở dài, nhận mệnh xắn tay áo lên thu dọn.

Hàn Tà Tà luôn làm việc mau lẹ, rất nhanh đã thay xong quần áo, xách túi cười tủm tỉm đối với Lang Hi phát phát tay, tâm tình còn rất vui vẻ chạy tới hôn anh một cái: “Chú tư, em phải đến công ty, sắp muộn rồi a, em đi trước đây!”

Hàn Tà Tà đắc ý hất mái tóc, mang giày cao gót nhanh chóng đi ra cửa.

Tình huống này, là Lang Hi từng ảo tưởng qua vô số lần, bất quá anh tưởng tượng ... Áo mũ chỉnh tề đi làm là chính mình, hiền lành đảm đang lo việc nhà là Tà Tà!

Lang Hi khuôn mặt càng thêm lạnh lùng, ánh mắt rừng mình, chén bát trong tay lạch cạch rơi xuống đất, vỡ vụn. (Ish: anh cũng vỡ mộng luôn rồi ah ^^)

Hàn Tà Tà vừa mới đến Mía, đã bị Hannah kéo vào văn phòng.

Hannah vỗ vỗ chồng tạp chí thật dày trên bàn, vui sướng nói: “Truyền thông phản ánh quả nhiên rất mạnh, đầu đề các tờ báo và tạp chí lớn đều là Tang Đồng, tuy rằng khen chê không đồng nhất, nhưng là không thể không nói... Chiều này thật tuyệt!”

Hàn Tà Tà lật lật tạp chí, cười nói: “Ít nhiều cũng nhờ chị Hannah hỗ trợ, nếu không phải nể mặt mũi của chị, cũng sẽ không có nhiều truyền thông chú ý như vậy.”

Hannah tối hôm qua nghe theo Hàn Tà Tà đề nghị, thuận tay gọi điện cho vài người bạn giao hảo tốt bên truyền thông. Hannah có mối quan hệ trong công việc rất rộng, mọi người đều vì nể mặt chị ấy, ít nhiều sẽ ra tay giúp đỡ.

Hannah không thêm đề ý, nghiêm mặt nói: “Bất quá, chị vẫn phải nhắc nhở em, trăm ngàn lần đừng đùa quá trớn... Về phía Tang Đồng em cũng phải có biện pháp thật tốt, chị sợ em ấy không chịu dùng cách này mà làm ra hành động ngu ngốc nào khác.”

Hàn Tà Tà chẳng hề để ý: “Không nói cho cậu ấy biết thì được rồi.”

Hannah trầm ngâm gật gật đầu, muốn nói lại thôi: “Tuy rằng lần này có thể chuyển nguy thành an, nhưng là có một số người lòng dạ ích kỷ hay ghen ghét người khác vẫn luôn đứng trong tối lợi dụng sơ hở ra tay, em không cần quá để ý...”

Hàn Tà Tà tươi cười chuyển sang lạnh lẽo: “Chị Hannah, 'người này' là ai, nói vậy trong lòng chị cũng biết rồi!”

Lương Tiểu Nghệ cũng là nghệ sĩ trong tay Hannah, lại được Hannah xem trọng, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, Hannah đứng về bên nào cũng

không tốt.

Hàn Tả Tả thật ra có thể hiểu được, mỉm cười nói: “Nghĩ đến đều là đồng môn, em tạm thời sẽ không đánh trả lại. Bất quá... Chị Hannah, đối với đồng môn thân như chị em tốt, cô ta còn có thể ra chiêu ngoan độc như vậy, thế thì với người khác còn quá đáng đến mức nào nữa chứ?”

Hannah sùng sốt, trong nháy mắt trầm mặc.

Đúng vậy, mặc kệ Lương Tiểu Nghệ thích hợp với cái vòng lẩn quẩn này như thế nào, cô ta đối với người chị em tốt nhất của mình còn không lưu tình như thế, một lòng muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, vậy cô ta đối với người đại diện là chị, có thể có bao nhiêu tình cảm đâu?

Không thể không nói Hàn Tả Tả cực kỳ thông minh, cô không trực tiếp nói rõ Lương Tiểu Nghệ sau lưng động tay chân, không chỉ thể hiện cô lòng dạ rộng lượng, lại nói hai ba câu, đã khiến lòng Hannah tồn tại một khúc mắc.

Hannah rốt cuộc đã làm người đại diện ở trong giới này lăn lộn nhiều năm, cảm xúc hơi dao động, sắc mặt vẫn rất nhanh khôi phục về thân nhiên thường ngày, ôn hòa cười nói: “Chắc Tang Đồng đã đọc tin tức hôm nay, em vẫn nên đi trấn an em ấy đi!”

Hàn Tả Tả không cần phải nhiều lời nữa, nói nhiều đôi khi lại mất đi tác dụng của lời nói, có đôi khi nói chuyện lưu lại ba phần hàm nghĩa, càng có thể cho người nghe không gian tưởng tượng, ngược lại sẽ khiến người đó đầy lòng tồn động ý tưởng khó quên.

Hàn Tả Tả gật gật đầu, tiện tay cầm vài cuốn tạp chí mới của ngày hôm nay, bình tĩnh đi ra văn phòng.

Hannah có chút suy nghĩ nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, cuối cùng cười khò lắc lắc đầu, cảm khái nói nhỏ: “Thật sự là ‘Trường Giang sóng sau đè sóng trước’...”

Tang Đồng vô cùng giận dữ, khi vừa nhìn thấy tin tức cô rất muốn bộc phát, lại không ngờ tới gốc rễ sâu xa của tin đồn này, là do Hàn Tả Tả cùng Lương Tiểu Nghệ một tay thúc đẩy.

Tang Đồng lúc này nổi giận lôi đình, giận dữ xé nát tạp chí, nhìn không được chửi ầm lên gã đàn ông xấu xa bêu rếu cô - Lạc Hưởng Ngôn, đem tổ tiên mười tám đời nhà hán toàn bộ ân cần thăm hỏi một phen.

Hàn Tả Tả yên lặng đối với tổ tiên Lạc gia nói “Lời con nít không nên chấp”, cắt ngang trận cãi nhai mắng chửi không dứt của Tang Đồng, nói sang chuyện khác: “Chị Hannah đã giúp cậu nhận một quảng cáo, là công ty dưới trường Vinh Hiền.”

Tang Đồng quả nhiên bị Hàn Tả Tả dòi đi đề tài, quyết miệng than thở nói: “Có thể từ chối được hay không a, tớ mới không cần dựa vào Lạc ngựa đực đó đâu!”

Hàn Tả Tả cười lạnh: “Trang sức Phong Thượng tuy rằng không phải là nhãn hiệu lớn, nhưng có thể được Lạc thị tài trợ, là vô số người cầu đều không được! Tang Tiểu Đồng tớ nói cho cậu biết, trước khi cậu trở thành siêu sao không kẻ nào dám đụng đến, cậu không có tư cách ‘mua ba chọn bốn’! Không muốn quay, cậu mau lẩn về nhà ăn không khí đi!”

Tang Đồng ngượng ngùng sờ sờ lỗ mũi, bất mãn lắm lắm: “Được rồi được rồi, tớ quay là được...”

Nói xong đáng thương hề hề xem xét Hàn Tả Tả, hai mắt lấp lánh cầu xin.

Hàn Tả Tả không lay chuyển được, lạnh lùng nói: “Trước hãy học thuộc làm quen kịch bản, đừng lại giống như lần trước bị đạo diễn mắng té tát vào mặt, liên lụy tới tớ, tớ sẽ cho cậu biết tay!”

Tang Đồng ủy khuất gục đầu xuống, cũng không dám nói câu nào nữa.

Hàn Tả Tả nhũn mảy, đối với bộ dáng biết vâng lời của Tang Tiểu Đồng vô cùng vừa lòng, bèn nhẹ giọng khuyên bảo: “Đừng nghĩ nhiều, có tớ ở đây, sẽ không để cậu chịu thiệt nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 30

Hàn Tả Tả mặc dù ở trước mặt Hannah ra vẻ rộng lượng, kỳ thật bản thân cô cũng là một người lòng dạ hẹp hòi, có thù sẽ báo không nói, còn đặc biệt bao che khuyết điểm! Người của mình bị bắt nạt, so với bản thân cô bị người bắt nạt còn muốn phần nộ hơn, trong lòng hận không thể ngay lập tức mài dao tới chém chết kẻ dối trá xưng chị xưng em kia, ngoài mặt thì tỏ ra khoan dung, kỳ thật trong đầu đã nghĩ ra rất nhiều biện pháp để thu thập đối thủ.

Đáng tiếc có Hannah ở trên áp chế, Hàn Tả Tả một bụng đầy mưu kế, lại không có chỗ để phát huy.

Bất quá, thỉnh thoảng ngằm ngàng chân Lương Tiểu Nghệ, hoặc bất động thanh sắc chằm ngồi ly gián quan hệ giữa Lương Nguyên và Tang Đồng, vẫn có thể được.

Lương Tiểu Nghệ bất quá cũng chỉ là người mới, không bối cảnh không địa vị, mặc dù có tâm kế, thủ đoạn cũng không bằng Hàn Tà Tà cô, huống chi cô ta so với Hàn Tà Tà thiếu quyết đoán hơn, lại luôn thích đóng vai yếu ớt tội nghiệp, lấy hình tượng thuần khiết vô hại đi hại người, đương nhiên không chịu nổi công kích liên tiếp của Hàn Tà Tà.

Lương Tiểu Nghệ hận nghiêng răng, thế nhưng một chút biện pháp cũng không có.

Hàn Tà Tà mặt dày mày dạn đến nỗi giữa ban ngày ban mặt, dùng thủ đoạn đến tiểu nhân cũng phải sợ, vô cùng hiệu quả!

Tang Đồng nhận quay quảng cáo cho trang sức Phong Thượng, địa điểm quay vừa vặn ngay bên cạnh studio, Lương Tiểu Nghệ thường xuyên ghé qua đây dò xét, lần đầu tiên liền oan gia ngõ hẹp gặp được Hàn Tà Tà.

Tang Đồng đang trong phòng hóa trang, Hàn Tà Tà liếc mắt khép cửa phòng lại, nhiệt tình cười rộ lên.

”Ái chà, Tiểu Nghệ đến rồi sao, Tang Tiểu Đồng còn đang hoá trang, có lẽ phải đợi lâu lắm nha!”

Lương Tiểu Nghệ vừa thấy nụ cười này của cô trong lòng liền sợ hãi, ôn nhu mỉm cười, nhỏ giọng khẽ nói: “Vây tôi sẽ không quấy rầy Tang tỷ tỷ, dù sao studio cách đây cũng gần, chờ chị ấy làm xong tôi sẽ qua!”

Chung quanh người đến người đi, Hàn Tà Tà thân ái nhiệt tình kéo cánh tay cô ta, mạnh mẽ cưỡng ép lôi cô ta đi, miệng lại thập phần vui vẻ nói: “Đừng vậy, hai người cách nhau gần như vậy tiện thể cũng chiếu cố được cho nhau rồi nha!”

Lương Tiểu Nghệ giãy không ra, lại không thể trước mặt bao người dùng sức hất cô ra, không khỏi trong lòng buồn bực, bị Hàn Tà Tà mạnh mẽ áp chế lôi đi.

Hàn Tà Tà lôi cô ta đến một chỗ vắng người, mới buông tay ra, ôm cánh tay cười lạnh: “Đến cũng nhanh thật đấy, đúng là một chút cơ hội cũng không buông tha!”

Lương Tiểu Nghệ cũng lười nói với cô, nghiêm mặt lạnh lùng thản nhiên mở miệng: “Tôi không hiểu cô đang nói cái gì!”

Hàn Tà Tà chằm chọc cười phá lên: “Không hiểu? Lương Tiểu Nghệ, cô thật đúng là hèn nhát, có gan làm lại không có gan nhận, cô bất quá cũng chỉ có thể thôi sao!”

Lương Tiểu Nghệ nhếch khóe môi: “Cho dù tôi thừa nhận thì như thế nào? Cô có thể làm gì được tôi? Trước không nói cô không có chứng cứ, cho dù cô đem chứng cứ lấy ra, tôi cũng có thể an toàn thoát thân...”

”Ba —— “

Lương Tiểu Nghệ đắc ý nói còn chưa dứt lời, đã bị Hàn Tà Tà một cái tát đánh gãy.

Lương Tiểu Nghệ ngây ngốc, bụm mặt không thể tin tưởng mắt nhìn cô, thật sự không thể tin Hàn Tà Tà nói cũng chưa nói đã động thủ, dám tát cô ta một cái!

Hàn Tà Tà đã sớm nhìn cô ta không vừa mắt, một cái tát này sức lực lớn vô cùng, Lương Tiểu Nghệ bị đánh phải lao đảo vài bước, lạnh lùng cười nói: “Tôi cần gì phải nể nan ai? Thu thập cô, trực tiếp động thủ là được rồi, đối phó tiện nhân, phải bắt ngờ đánh úp!”

Lương Tiểu Nghệ lỗ tai ong ong, trước mắt tối đen, nhin không được tức giận mắng: “Hàn Tà Tà, cô là à đàn bà chanh chua, cô đánh tôi cũng không sợ liên lụy đến Tang Đồng sao!”

Hàn Tà Tà là người đại diện của Tang Đồng, đánh đồng môn của Tang Đồng, truyền ra ngoài những người khác sẽ nghĩ là do Tang Đồng bày mưu đặt kế.

Hàn Tà Tà sắc mặt không thay đổi, thản nhiên nói: “Tôi nếu dám làm, tất nhiên đã nghĩ ra cách đối phó! Lương Tiểu Nghệ... Cô không ngại thì ra ngoài rêu rao đi, đến lúc đó phối hợp với chứng cứ tôi nắm trong tay, vừa vặn nhận lấy tội danh ghen tị với đồng môn, ám hại Tang Đồng!”

Lương Tiểu Nghệ cảm thấy cả kinh, thủ đoạn của Hàn Tà Tà cô ta đã tự mình lãnh giáo qua, đương nhiên không dám khinh thường, lại nói... Cô ta có chút chột dạ, vạn nhất thực bị Hàn Tà Tà nắm giữ chứng cứ gì đó, cô ta biết ăn nói thế nào với Lương Nguyên đây?

Lương Tiểu Nghệ nhảy mắt khỏi phục trần định, hừ lạnh một tiếng rồi đi.

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, cô ta hà tất phải gây hấn với Hàn Tà Tà!

Giữ được núi xanh còn lo không có cỏ đốt sao, có bản lĩnh, Hàn Tà Tà cô hãy một tắc cũng không rời khỏi Tang Đồng thử xem, bằng không cô ta thể nào cũng tìm được cơ hội!

Lương Tiểu Nghệ xoay người đi về phía phòng chụp của mình, nửa bên mặt nóng rát, khẳng định đã sưng đỏ lên rồi, còn chưa nghĩ ra cách che lại dấu

vết trên mặt, đã gặp được Thẩm Nhạc của nhóm AI.

Thẩm Nhạc liếc mắt một cái liền nhìn đến nửa bên mặt sưng đỏ của Lương Tiểu Nghệ, vui sướng khi người gặp họa nói: “Vừa rồi ở xa còn tưởng mình nhìn lầm chứ, không nghĩ tới Hàn trợ lý thật đúng là người thấu tình đạt lý... Một cái tát này, thật đúng là làm cho tôi sáng khoái vô cùng a!”

Thẩm Nhạc cùng Lương Tiểu Nghệ, Tang Đồng là những nghệ sĩ cùng lứa, lại cùng là người mới được đào tạo chung một đợt, tiết mục ra mắt lần đầu tiên đã bị Lương Tiểu Nghệ chen ép, giẫm qua cô mà bỏ lên, làm cho Thẩm Nhạc vô cùng căm tức.

Thẩm Nhạc là người khô khan, tính cách cũng tùy tiện, tất nhiên sẽ kém xa so với Lương Tiểu Nghệ bụng đầy mưu kế, cố tình hai người các cô hợp tác chung không ít lần, diễn trong diễn ngoài đều bị Lương Tiểu Nghệ chơi khăm không ít lần.

Cho nên khi nhìn thấy Hàn Tà Tà trực tiếp cho cô ta một cái tát, Thẩm Nhạc miễn bàn có bao nhiêu vui sướng, chỉ hận Hàn Tà Tà không thay cô đánh thêm mấy cái cho hả giận.

Lương Tiểu Nghệ nghe xong lời này, biết Thẩm Nhạc cũng không nghe thấy đoạn đối thoại vừa rồi của hai người, thoáng yên lòng.

”Tôi tính kế không được cô, tự nhiên sẽ có người tới thu thập cô thôi!” Thẩm Nhạc trào phúng cười, “Hon nữa có thể chen ép cô, tôi không ngại cùng Hàn trợ lý hợp tác!”

Lương Tiểu Nghệ không đối phó được Hàn Tà Tà, nhưng cũng không thèm đem Thẩm Nhạc để vào mắt, âm thầm nhìn cô một cái, chẳng hề để ý nói: “Cô cứ tự nhiên, bất quá... Hy vọng cô đừng có khinh người quá đáng mà để bản thân chịu thiệt!”

Hàn Tà Tà quả thật như Lương Tiểu Nghệ dự đoán, mọi lúc mọi nơi đều đi theo Tang Đồng.

Tang Đồng quay quảng cáo cũng không phát sinh vấn đề gì quá lớn, Hàn Tà Tà liền bắt đầu bứt ra đi làm chuyện khác.

Hannah có lòng bồi dưỡng nhân tài, Hàn Tà Tà cũng không giống như lúc trước tỏ ra khó chịu nữa, an bài cho Tang Đồng đâu ra đấy, liền bắt đầu đi theo bên cạnh Hannah học tập.

Công việc của người đại diện công tác so với trợ lý phức tạp hơn nhiều.

Trợ lý chỉ cần chiếu cố tốt cuộc sống của nghệ sĩ, để cho bọn họ lúc làm việc có thể tập trung hết sức, không cần bận tâm lo lắng chuyện riêng, tuy rằng lượng công việc rất lớn, chạy ngược chạy xuôi thực vất vả, lại đơn giản hơn rất nhiều.

Mà người đại diện, tất nhiên phải là lao động trí óc.

Như thế nào sắp xếp hoạt động của nghệ sĩ sao cho hợp lý, tranh thủ tìm kiếm cơ hội, khai thác tiềm chất ngôi sao, mở rộng các mối quan hệ... Tất cả những việc này đều cần Hàn Tà Tà chậm rãi học tập.

Hàn Tà Tà suy nghĩ linh hoạt, giỏi về kinh doanh, Hannah thường xuyên chỉ cần chỉ điểm hai câu, cô đã có thể lập tức suy một ra ba.

Bất quá... Hannah thường thức nhất, vẫn là tinh thần phấn chấn năng nổ trên người Hàn Tà Tà, cái loại ý chí có gan mạo hiểm sáng tạo cái mới, đã bị mai một dần khi cô lẫn lộn lâu năm trong giới này.

Hàn Tà Tà xác thực lớn mật, dám nghĩ dám làm, nhưng cũng không khiến Hannah nghĩ đến cô chỉ là nghệ con mới sinh không sợ hổ.

Cô sở dĩ có chút không kiên nhẫn gì, đơn giản là trong tiềm thức, tổng cảm thấy cho dù cô làm bất cứ chuyện gì, cũng sẽ có người vô điều kiện giúp cô thu dọn.

Địa vị của Lang Hi tại Khôi Hoảng, cũng đủ cho cô không cần có kỳ chỗ nào rồi.

Tuy rằng Hàn Tà Tà luôn quật cường cự tuyệt Lang Hi hỗ trợ, muốn bằng vào chính sức mình để gây dựng sự nghiệp, chính bản thân cô cũng không biết rằng, dưới sự bảo hộ của chú tư, cô đã sinh ra cảm giác ỷ lại lúc nào không biết.

Hàn Tà Tà một bên ngọt ngào hưởng thụ Lang Hi vô điều kiện bao dung, một bên yên lặng phỉ nhổ bản thân thật yếu đuối.

Lang Hi còn chưa nghĩ ra làm sao để có thể ‘thuận lý thành chương’ áp đảo Hàn Tà Tà xuống để anh muốn làm gì thì làm, cuộc sống ở chung vừa lúc bắt đầu đã tràn ngập nguy cơ rồi.

Hàn Uyển sợ con gái ở bên ngoài chịu thiệt thòi, vội vàng thu xếp thời gian chạy đến trường thăm cô, Hàn Tà Tà vì không muốn để bà hoài nghi, ngày hôm sau liền quay lại tòa nhà cũ của viên chức, đáng thương cho Lang Hi chỉ có thể một mình trông phòng.

Như vậy cũng liền thôi, lão xử nam ghen nhiều như vậy năm mới vừa khai trai, ngay thời điểm được ăn thịt, cố tình chuyện này nối tiếp chuyện kia, Hàn Tà Tà cũng không phải dễ bị lừa gạt, chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ thế nhưng còn bận rộn hơn cả anh, thật vất vả mới bắt được cơ hội nửa dụ dỗ nửa cưỡng bách cô dọn đến đây, đêm đó không có thể được như mong muốn thì thôi, cứ nhiên ngày hôm sau lại chuyển trở về.

Lang Hi có chút bất mãn, khuôn mặt hé ra âm trầm, oán khí đông chết toàn bộ lãnh đạo cấp cao của Khôi Hoảng, quanh thân phát ra hàn ý làm cho công ty từ trên xuống dưới đều nom nớp lo sợ.

Khâu Lâm mặc kệ khí áp run người đi đưa dự án kế hoạch cho anh, quy củ báo cáo nội dung công tác xong, nhưng lại không lập tức rời đi.

Lang Hi lạnh lùng ngắt đầu, ánh mắt như hồ băng ngàn năm, nhếch khóe môi lộ ra một tia sắc bén.

Khâu Lâm lập tức nín thở tiến lên, hi hi ha ha ngây ngô cười, chân chó mở miệng, có chút tha thiết quan tâm nói: “Ái nha, lão đại, tâm tình anh không tốt sao?”

Lang Hi vốn khinh thường không để ý tới, Khâu Lâm cũng biết chính mình nói là vô nghĩa, con người xoay tròn nói: “Lão đại yên tâm, anh cũng biết giới showbiz, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có bấy nhiêu chuyện thôi, thật thật giả giả chẳng qua là mọi người tám chuyện cho vui thể thôi! Anh trăm ngàn lần đừng tin tưởng tin tức kia, chị dâu vừa nhận được giải thưởng Kim Bách Linh, không biết có bao nhiêu người đổ kị chị ấy, bịa đặt chút chuyện xấu bôi nhọ chị ấy cũng là bình thường... Lão đại uy vũ mạnh mẽ như vậy uy vũ, chị dâu làm sao có thể bỏ được anh đi lựa chọn Lạc nhị gia có tiếng xấu là ngựa đực kia được chứ!”

Lang Hi quan tâm Hàn Tà Tà, sợ cô ở trong cái giới phức tạp này chịu ủy khuất, liền luôn chú ý Tang Đồng, chỉ cần Tang Đồng không có chuyện gì, Hàn Tà Tà tự nhiên thuận buồm xuôi gió.

Cũng không nghĩ tới, bị Khâu Lâm nghĩ lầm anh thích Tang Đồng.

Khâu Lâm thấy Lang Hi sắc mặt bất động, đánh bạo lại nhai nói: “Đàn bà thôi mà thôi, đều giống nhau, thích được mọi người tung hô, còn hay thích sử dụng chút thủ đoạn nhỏ để hấp dẫn lực chú ý của đàn ông! Chị dâu đây là cố ý muốn anh ghen thôi, chờ anh khản trương sốt ruột chạy đi quan tâm chị ấy, anh phối hợp mua chút lễ vật gì đó dỗ cho chị ấy vui là được...”

Lang Hi không kiên nhẫn hừ lạnh một tiếng, Khâu Lâm tưởng lão đại như vậy cường đại lạnh lùng cứng rắn như thế nhất định không chịu xuống nước đi dỗ phụ nữ, huống chi anh có khả năng dỗ người ra rồi mới nói, lập tức vòng vo: “Đương nhiên, lão đại anh nếu muốn cho chị dâu hoàn toàn phục tùng, phải xuất ra bản lĩnh của cánh mày râu chúng ta! Phụ nữ không thể chỉ nuông chiều họ, thái độ của anh cần mạnh mẽ một chút, các cô ấy lập tức sẽ ngoan ngoãn y như mèo con vậy, phục tùng nằm ở bên chân anh hưởng thụ sự vuốt ve của anh...”

Lang Hi ánh mắt khẽ nhúc nhích, trầm giọng nói: “Phục tùng?”

Khâu Lâm dùng sức gật đầu: “Đúng vậy! Sau khi bị thu phục, lão đại anh nói cô ấy đi hướng đông cô ấy không dám đi hướng tây, anh bảo cô ấy đứng cô ấy không dám ngồi! Đến lúc làm chuyện kia, chuyện gì còn không phải mặc cho lão đại anh định đoạt, muốn làm gì thì làm cô ấy cũng không dám nói nửa câu!”

Lang Hi có chút suy nghĩ, thần nhiên hỏi: “Như thế nào phục tùng?”

Khâu Lâm dừng lại, vội ho một tiếng, bộ dáng ‘ta đây biết tuốt’ nói: “Vậy rất đơn giản, phụ nữ a, đều thích đàn ông cường tráng! Việc này giống như thuần ngựa vậy, anh cần phải mạnh mẽ lấn áp, kéo chặt dây cương không chế, nó gãy giữa một mồi, tự nhiên sẽ ngoan ngoãn cúi đầu, nhận thức anh là chủ...”

Lang Hi hơi ngơ ra, lẩm bẩm nói: “Ý của cậu là... Đê cô ấy xuống cười, cười mệt mỏi, chính là của cậu?”

Khâu Lâm nuốt chút nữa phun máu, trợn mắt há hốc mồm mở lớn miệng.

Này này này... Hắn đến tột cùng đã nói cái gì, cư nhiên làm cho lão đại đưa ra kết luận như vậy?

Khâu Lâm khóc không ra nước mắt, chỉ cầu chị dâu vĩnh viễn không nên biết rằng chủ ý này là hắn đưa ra nha!

Lang Hi vui vẻ vỗ vỗ bờ vai hắn, hai mắt trong suốt, đó là loại trong suốt khi đã ngộ ra thứ gì đó.

“Không tệ, tháng này tiền thưởng tăng!” Lang Hi như là đột nhiên nhớ tới đến cái gì, còn thật sự nói, “Còn có, chị dâu cậu không phải Tang Đồng, là Hàn Tà Tà!”

Khâu Lâm trợn tròn mắt, ngoác há hốc miệng, sau một lúc lâu mới “A?” một tiếng.

Lang Hi lúc này sắc mặt nghiêm túc đến cực điểm, trầm trọng cường điệu: “Nhớ kỹ, về sau không cho gọi sai!”

Khâu Lâm hốt hoảng nhìn theo ra Lang Hi văn phòng, ngồi ở trước máy tính bắt đầu tìm tòi chị dâu chân chính của mình.

Hàn Tà Tà đi theo Tang Đồng, tuy rằng chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ, nhưng cũng được lấy dính chút danh tiếng của Tang Đồng, trên mạng cũng có thể tìm thấy chút tin tức ít ỏi về cô.

Khâu Lâm rất biết cách nhìn người, chỉ bằng vài dòng thông tin ngắn ngủi đã có thể đoán ra tính cách của cô, không khỏi rơi lệ đầy mặt.

Xong rồi, chị dâu lợi hại như vậy, ngay cả lão đại đều không có cách nào thuần phục được, hắn còn tự cho là thông minh chạy tới nịnh nọt, còn đưa ra cái chủ ý ngu ngốc kia nữa chứ!

Lang Hi ngồi ở trong văn phòng yên lặng trầm tư, lấy ra di động gọi cho Hàn Tà Tà.

Hàn Tà Tà đi theo Hannah chạy một ngày, lúc này cuối cùng cũng được ngồi xuống nghỉ một lát, trong tay còn ôm một đồng lớn tư liệu, đều là Hannah đặc biệt sưu tầm đưa cho cô.

Một người đại diện thành công, mối quan hệ nhất định phải rộng, như vậy mới có thể tạo cho nghệ sĩ trong tay mình càng nhiều cơ hội.

Hàn Tà Tà bước vào giới này thời gian quá ngắn, trừ bỏ những ngôi sao nổi tiếng, rất nhiều người đều không biết, Hannah liền hạ lệnh bảo cô nhanh chóng bổ sung kiến thức cơ bản còn thiếu này.

Lúc nhận được điện thoại của Lang Hi, Hàn Tà Tà vừa đọc tư liệu vừa ăn cơm, giữa trưa chưa kịp ăn cơm, đã sớm đói đến nỗi ngực dán vào lưng rồi.

“Chú tư, vừa vặn anh gọi tới, em có việc muốn nói với anh!” Hàn Tà Tà lập tức nhớ tới đến lời dặn của Hàn Uyển, thiếu chút nữa bởi vì bận quá mà quên mất.

Điện thoại không có theo như Lang Hi dự đoán mà triển khai, không khởi động một chút, nhú mày hỏi: “Chuyện gì?”

Hàn Tà Tà nuốt thức ăn trong miệng xuống, lại uống thêm chút nước cho thông cổ, mới tiếp tục nói: “Mẹ em không phải chạy đến trường học nhìn xem hoàn cảnh phòng trọ sao, đi phía trước bà có nói ngày kia là sinh nhật ông nội, tuy rằng không làm lớn, nhưng là phòng chừng cũng mời không ít người thân và bạn bè đâu... Em tất nhiên là phải về Chu gia, còn phải chuẩn bị một phần lễ vật, không biết ông nội thích cái gì, chú tư anh cảm thấy mua cái gì thì thích hợp?”

Lang Hi lập tức nảy ra ý hay, thản nhiên nói: “Anh đang tính gọi điện hỏi em, đêm nay có thể cùng đi mua quà cho ba anh hay không?”

Hàn Tà Tà có chút khó xử, nhìn nhìn tờ lịch trình nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI, XONG VIỆC EM GỌI ĐIỆN CHO ANH, ANH ĐẾN ĐÂY ĐÓN EM!”

Vốn tính buổi tối đem đồng tài liệu này về nhai, nhưng không nghĩ tới ngày kia chính là sinh thần của Chu lão gia, chiều mai quay về Chu gia rồi, đêm nay không mua lễ vật, thì không kịp rồi.

Hàn Tà Tà bắt đầu đắn đo, đành phải thay đổi kế hoạch.

Lang Hi đặc ý đầy mặt treo điện thoại, âm thầm quyết định đêm nay nhất định phải làm cho Hàn Tà Tà “Mệt chết đi mệt chết đi” !

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chương 31

(chương này được nghiệm chứng trình nham hiểm mà ngây thơ của anh rồi nha ^^)

Hàn Tà Tà trước kia vẫn cảm thấy, giới showbiz hỗn loạn phức tạp, không có năng lực, không có chỗ dựa vững chắc, thì sẽ rất khó tồn tại được trong giới này.

Cô luôn có thành kiến với công việc của người đại diện, nghĩ đến bất quá cũng chỉ là giúp đỡ nghệ sĩ liên lạc, sắp xếp lịch trình, cùng với người dẫn mối bán buôn tính chất không sai biệt lắm.

Nhưng khi tiếp xúc với nghề này rồi thì mới phát hiện, trước kia hiểu biết của cô nông cạn đến nhường nào.

Người đại diện không phải dễ dàng có được thành công.

Không chỉ phải có con mắt nhìn người, biết cách quản lý, còn phải mạnh mẽ vì gạo bạo vì tiền, xây dựng một mạng lưới quan hệ rộng lớn.

Mấu chốt nhất là, một người đại diện thành công, phải có một đôi mắt tinh tường, có thể dựa vào đôi mắt sắc bén ấy mà nghĩ ra các chiến lược song hành với bước tiến của xã hội, khai thác tài năng nghệ sĩ, biến bọn họ thành một ngôi sao sáng lấp lánh, biến giấc mơ của bọn họ trở thành sự thật.

Hàn Tà Tà dần dần hiểu được cách nghĩ của Hannah.

Người đại diện, cũng là một nghệ thuật gia, đối tượng tạo hình là con người, mà thành tựu, chính là nhào nặn ra được một ngôi sao thực thụ tỏa sáng.

Hàn Tà Tà đã tìm được mục tiêu phấn đấu, cô muốn cố gắng trở thành một người đại diện thành công!

May nhờ có Hannah tinh mắt nhận ra nhân tài mà bồi dưỡng, Hàn Tà Tà lại luôn làm việc quyết đoán, lúc này bắt lấy cơ hội, đem toàn bộ tinh lực tập trung vào đó.

Nếu đã quyết định làm, vậy phải làm cho tốt nhất.

Một mình lao đầu vào ghi nhớ tài liệu, Hàn Tà Tà cơ hồ lâm vào tình trạng quên ăn quên ngủ.

Nếu không phải Lang Hi đợi thật lâu cũng không nhận được điện thoại của cô, gọi điện tới thúc giục cô, chỉ sợ cô đã quên lời hẹn với anh mất rồi.

Công ty rất nhiều người đều đã tan tằm, toàn bộ tầng trệt vắng vẻ, chỉ còn lại một mình Hàn Tà Tà.

Hàn Tà Tà vội vàng thu dọn đồ đạc, đem tư liệu còn chưa coi hết nhét vào trong túi, chạy chậm đi xuống lầu.

Lang Hi đã sắp hết kiên nhẫn chờ cô, vừa nhìn thấy Hàn Tà Tà chạy đến, lập tức nhấn kèn ra hiệu.

Hàn Tà Tà thở hồng hộc ngồi lên xe, một bên cột chắc dây an toàn, một bên xin lỗi nói: “Thật sự xin lỗi a, em mãi bận việc nên quên mất, may mắn anh gọi điện thoại đến nhắc em!”

Lang Hi bắt đầu đi chờ dài, nghiêng mặt hỏi cô: “Ăn cơm trước?”

Hàn Tà Tà nhìn nhìn thời gian, cau mày nói: “Ăn cơm trước có thể không kịp hay không, trung tâm thương mại mấy giờ thì đóng cửa a? Nếu không thì đi chọn quà trước, chọn xong rồi hãy đi ăn cơm?”

Lang Hi khởi động xe, sắc mặt không vui nói: “Vậy thì đi mua quà trước!”

Hàn Tà Tà quên bằng việc tính toán tiền ở nhà trước, ngượng ngùng hỏi: “Chú tư, uhm... Ông nội thích cái gì? Em không có nhiều tiền, mua không nổi món quà quý giá nào đâu...”

Hàn Tà Tà vừa đem toàn bộ tiền của mình thanh toán tiền thuê phòng, tháng này tiền lương làm thêm còn chưa phát, thật sự túng quẫn nha.

Lang Hi nhìn cô một cái, trầm ngâm đề nghị: “Không bằng, lấy danh nghĩa hai chúng ta tặng quà?”

Hàn Tà Tà trừng lớn hai mắt: “Làm sao có thể? Vậy không phải rõ ràng khơi đề câu chuyện cho người ta nói ra nói vào hay sao!”

Hàn Tà Tà liên tục xua tay: “Chúng ta trên danh nghĩa là chú cháu, đột nhiên tặng chung một phần quà cho ông nội, vậy ông nội nghĩ sẽ sao chứ?”

Lang Hi lạnh lùng nói: “Ông nghĩ như thế nào cũng không liên quan đến chúng ta, anh với em cũng không phải là chú cháu thực sự, hai chúng ta như thế nào, là chuyện của hai chúng ta!”

Hàn Tà Tà bắt đầu nói: “Được rồi, biết sẽ ủy khuất anh ... Đại thọ của ông nội, đừng để ông không vui trong ngày sinh nhật chứ!”

Lang Hi mặt không chút thay đổi nói: “Đúng vậy, đại thọ, tặng gì cũng được cả, vậy mua giỏ trái cây là ông vui rồi!” (đại thọ mà anh làm như đám giỗ í)

Hàn Tà Tà cả giận nói: “Ông ấy là cha anh, tương lai chúng ta còn phải dựa vào ông ấy! Hiện tại lấy lòng ông nhiều một chút, về sau ông mới sẽ không kiên quyết phản đối hai chúng ta!”

Lang Hi bỗng nhiên cao hứng hẳn lên, trong mắt lóe ra tia sáng vui sướng, gật gù đầu tán thưởng: “Phải nên như thế!”

Lang Hi trời sinh tính tình đạm mạc, đối với Chu lão gia thật đúng là không có bao nhiêu cảm tình, nếu có bất quá chỉ là chút ràng buộc về huyết thống.

Quá trình trưởng thành không có sự tham dự của người cha, hiện tại anh cũng đã trưởng thành, càng thêm không cần cha quan tâm nữa.

Lúc trước anh nghe lời mẹ căn dặn trước khi chết, đi tìm cha ruột của mình, cũng chưa từng nghĩ tới muốn bù đắp chuyện gì.

Mà anh, sợ dĩ đáp ứng Chu Quảng Vinh “Nhận tổ qui tông”, cũng bất quá là vì tò mò, muốn biết cha là ai, có cuộc sống như thế nào.

Đại thọ của Chu lão gia, phận làm con, anh cũng không dành nhiều tâm tư, vốn đã bảo trợ lý chọn quà tặng xong rồi, nếu không phải vì Hàn Tà Tà, anh căn bản sẽ không tự mình đi tới trung tâm mua sắm lựa đồ.

Lang Hi lại nào biết được Chu lão gia thích cái gì chứ!

Bởi vì không phải thứ bảy cuối tuần, thế nên không có nhiều người đi dạo trong trung tâm mua sắm vào buổi tối, anh dễ dàng tìm được vị trí đỗ xe.

Hàn Tà Tà xuống xe, vừa thấy tên bảng hiệu liền âm thầm kêu khổ, chỗ xa xỉ như vậy, không biết có đủ tiền hay không đây.

Lang Hi mang theo Hàn Tà Tà, cũng không đi vào trung tâm mua sắm, mà là dẫn cô đi vòng qua khu phố buôn bán phía sau.

Hàn Tà Tà nghi hoặc hỏi: “Không đi vào mua?”

Lang Hi thần nhiên giải thích: “Đồ bên trong em mua không nổi, anh trả tiền em lại mất hứng.”

Hàn Tả Tả sắc mặt lúng túng, cười khan nói: “VẬY... Chúng ta rốt cuộc muốn mua cái gì?”

Lang Hi lôi kéo cô vào một cửa hàng bán đồ quân dụng (đồ dùng sinh hoạt hàng ngày trong quân đội).

Hàn Tả Tả lập tức hiểu ra, Chu Quảng Vinh đến nay vẫn thường hay hoài niệm thời kỳ anh dừng lúc ông còn tham gia quân đội, tặng ông một bộ đồ dùng quân dụng, nhất định sẽ làm ông cao hứng.

Cửa hàng này rất lớn, bên trong thức gì cũng có, những món thành phẩm rực rỡ muôn màu bày đầy trong cửa hàng.

Hàn Tả Tả chọn nửa ngày, cầm lấy cái súng ngắm hỏi: “Chú tư, anh thấy tặng cái này thì thế nào?”

Có rất nhiều thứ Hàn Tả Tả cũng không biết công dụng của nó, súng ngắm này thoạt nhìn rất thích hợp làm quà tặng.

Lang Hi liếc mắt một cái, chỉ chỉ bên cạnh nói: “Loại này tầm ngắm tốt hơn!”

Hàn Tả Tả kinh ngạc nhìn anh: “Chú tư hiểu biết mấy thứ này sao?”

Lang Hi không trả lời, hồ hững nói: “Dù sao tặng cũng không phải để ông sử dụng. Cửa hàng phẩm bán ra đều không đúng theo quy cách tiêu chuẩn của quân đội chính quy, không phải là thứ phẩm trong quân đào thải ra thì cũng là hàng nhái, bất quá quan trọng là tâm ý, tốt xấu đều không trọng yếu.”

Hàn Tả Tả nghĩ nghĩ, thấy Lang Hi nói cũng đúng.

Bất quá vì muốn cho ông vui vẻ, Hàn Tả Tả vẫn chọn món tốt nhất, còn cố ý nhờ người ta dùng giấy màu gói lại thật đẹp.

Quà lấy lòng đã chọn xong, trời cũng đã tối rồi.

Hàn Tả Tả sờ sờ bụng hỏi: “Chú tư, anh muốn mua cái gì tặng cho ông nội vậy?”

”Lấy lòng.” Lang Hi thản nhiên nói, “Đói bụng sao? Anh đã đặt chỗ xong rồi!”

Hàn Tả Tả không nghĩ tới nhanh như vậy đã giải quyết xong chuyện quà tặng, cực kỳ thoải mái nên cũng không mấy chú ý, cười gật gật đầu nói: “Làm việc cả ngày vẫn chưa ăn cái gì, đã trễ thế này, bụng em réo ầm ĩ rồi đây này!”

Lang Hi trước đó đã gọi điện đặt bàn rồi, sau khi đến nơi lập tức có nhân viên phục vụ bưng món ăn lên.

Phong cảnh nhà hàng rất đẹp, bên ngoài đại sảnh có người đang chậm rãi đàn dương cầm, trong phòng trang trí vài bồn hoa, ánh đèn nhu hòa, vô cùng u nhã (yên tĩnh mà thanh nhã).

Hàn Tả Tả nhìn ngọn nến nhỏ hình trái tim trên bàn, ngọn lửa lay động làm cho không khí càng thêm ái muội, chần chờ hỏi: “Chú tư, hôm nay là ngày mấy?”

Lang Hi khẽ dừng lại động tác đang rót rượu, làm như không có việc gì nói: “Chúc mừng chúng ta ở chung.”

Hàn Tả Tả hoài nghi đánh giá hần, thế nhưng từ trước đến giờ Lang Hi luôn trưng ra bản mặt đen thùi, căn bản là cô không nhìn ra được gì từ nó.

Lang Hi cầm ly rượu lên, quơ quơ, nhấp một ngụm, sắc mặt nhu hòa nhìn cô, dường như mê hoặc mở miệng nói: “Vị không tệ, em nếm thử?”

Có quỷ đây mà!

Hàn Tả Tả nhất thời cảnh giác, nghĩ rằng không phải chú tư đang suy tính chuốc say cô đó chứ?

Lang Hi liếc mắt một cái liền nhìn thấu suy nghĩ của cô, lạnh lùng hừ nói: “Không uống, vậy ăn trước đi!”

Hàn Tả Tả xấu hổ sờ sờ chóp mũi, vội vàng cầm đĩa gấp rau, ngượng ngùng cười nói: “Đói quá a, bụng rỗng uống rượu thì mất ngon, em ăn trước lót dạ, xong sẽ bồi chú tư anh uống hai ly!”

Lang Hi tỏ vẻ sao cũng được, chậm rãi ăn hai miếng, tiếp tục động tác tao nhã cầm ly rượu, nhấp một ngụm nhỏ phẩm rượu.

Với thân phận và địa vị của Lang Hi, anh lại thường xuyên bày ra bộ dáng lãnh đạm, những ai không quen sẽ cảm thấy anh lạnh lùng kiêu ngạo, thật không dễ tiếp cận.

Kỳ thật Hàn Tả Tả cũng do tiếp xúc lâu với anh mới phát hiện, Lang Hi bề ngoài tuy rằng hơi chút dọa người, giờ tay nhắc chân luôn mang theo vẻ cao quý sang trọng trời sinh, nhưng trên thực tế, bên trong con người Lang Hi ẩn chứa bản năng hoang dã không có kỳ việc gì, làm việc toàn bằng cảm tính, không thêm để ý ánh mắt thế tục.

Hàn Tả Tả ăn ăn liền dừng lại động tác, nhìn Lang Hi không khỏi có chút thất thần.

Lang Hi gấp một miếng măng đưa tới bên miệng cô, đáy mắt ẩn ẩn mang theo ý cười: “Không phải đói bụng sao, như thế nào không ăn?”

Hàn Tả Tả sắc mặt đỏ lên, thấp phần phi nhỏ bản thân thật háo sắc a, cắn giận ngậm miếng măng nhai nhai, nuốt xuống cười trừ chọc nói: “Chú tư ‘tú sắc khả com’ (đẹp chỉ nhìn thôi cũng đủ no), em nhìn mà không cảm thấy đói bụng nữa!”

Lang Hi trấn định tự nhiên “Nga” một tiếng, có thâm ý nói: “Thật cao hứng, anh có thể cho em ăn no!” (Ish: thâm í gì đấy của anh em còn chông xáng nên hem biết đâu nhá ^^!)

Hàn Tả Tả đùa giỡn bắt thành còn bị đùa giỡn lại, đành phải cúi đầu ăn com.

Một bữa com ăn mà thật lâu.

Hàn Tả Tả thoải mái thờ dài, xoa xoa bụng nói: “No quá a, sắp không thờ nổi rồi này!”

Lang Hi kéo tay cô, thuận thế nói tiếp: “Nhà anh cách nơi này không xa, đi bộ về nhân tiện giúp cho bụng tiêu hóa bớt.”

Hàn Tả Tả cười như không cười liếc mắt nhìn anh: “Được rồi, còn ra về đứng đắn gì nữa a, muốn em về chung với anh cứ việc nói thẳng, quanh co lòng vòng thực không thoải mái!”

Lang Hi trầm mặc lờ kéo tay cô chậm rãi tản bộ, hiếm khi anh cứng họng không nói được câu nào.

Đi qua hai cái ngã tư thì đã đến nhà, Hàn Tả Tả trước lạ sau quen, vào phòng cũng không giống như lần đầu tiên co quắp không được tự nhiên nữa, quen thuộc tìm được dép lê mang vào.

Lang Hi vừa muốn nói chút gì đó để dẫn dắt câu chuyện, liền nhìn thấy Hàn Tả Tả ngồi trên sofa, từ trong túi lấy ra một xấp tư liệu dày cộm, không coi ai ra gì ngồi xem.

Lang Hi vô cùng bất mãn, nhưng ngữ khí thì bình tĩnh ngồi ở xuống bên cạnh cô, quét mắt nhìn nội dung trên tờ giấy, làm như lơ đãng mở miệng: “Xem cái này để làm gì?”

Hàn Tả Tả đầu cũng không nâng: “Chị Hannah đưa cho em để tìm hiểu bối cảnh của những người này, để em mau chóng tiếp nhận công việc của người đại diện!”

Lang Hi nhú mày nói: “Căn bản vô dụng, em cũng chỉ biết được những thông tin bề ngoài, còn không bằng nắm giữ một ít biết tin tức không muốn người biết đến của bọn họ.”

Hàn Tả Tả ánh mắt chớp động, ngừng đầu hỏi: “Là như thế nào?”

Lang Hi thần nhiên nói: “Khi cùng chung một mục đích, mới có thể lôi kéo sự hợp tác, có đôi khi thuyết phục không được, không bằng dùng cách cưỡng bức.”

Hàn Tả Tả không phải là người không có tâm cơ, chỉ một chút liên tưởng tận mọi việc, do dự mà hỏi: “Nhưng là, nếu không có gì có thể áp bách được đối phương thì áp?”

Lang Hi khẽ lắc đầu: “Là con người ai có nhược điểm, cũng sẽ có những bí mật không muốn người khác biết đến...”

Lướt mắt Hàn Tả Tả, Lang Hi sâu kín nói: “Tựa như em, lo lắng gian tình với anh bị bại lộ, đây là nhược điểm lớn nhất.”

Cái gì “Gian tình” hử.

Như thế nào lại bắt đầu dùng từ loạn xạ rồi!

Hàn Tả Tả dở khóc dở cười, cái liếc mắt kia của Lang Hi oán khí mười phần, làm cho cô không dám nói gì, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Sau một lúc lâu, Hàn Tả Tả mới thờ dài, làm bộ như không nghe hiểu ngụ ý trong lời nói của anh, mở miệng nói: “Nói thì dễ dàng, em bây giờ cũng chỉ là một trợ lý nho nhỏ chân ướt chân ráo, làm sao biết được bí mật của bọn họ chứ?”

Lang Hi hơi hơi lộ ra biểu tình đã thực hiện được mưu kế, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Này không khó, em muốn biết cái gì, anh có thể sai người điều tra giúp em”

Hàn Tả Tả vui mừng hỏi: “Thật vậy chăng? Vậy anh có thể giúp ta điều tra Lạc nhị gia không?”

Tang Đồng tiếp tục quay chụp quảng cáo hai ngày, Lạc Hưởng Ngôn âm hồn không tiêu tan dây dưa cô ấy, người có mắt đều có thể nhìn ra bụng dạ xấu xa của hắn. Hàn Tả Tả tuy rằng nghĩ lợi dụng hắn tạo chỗ dựa cho Tang Đồng, nhưng cũng cần phải lưu tâm Lạc nhị gia thẹn quá thành giận mà trả thù.

Lang Hi rũ mắt xuống: “Ngày mai cho em, hiện tại đã khuya, đi ngủ đi!”

Khối đá lớn trong lòng Hàn Tả Tả đã rơi xuống, bỏ tư liệu qua một bên, đuổi thất lưng, mệt mỏi ngáp một cái.

”Ân, em đi tắm trước, mệt dữ người rồi đây!”

Lang Hi hí hửng, đi đến phòng ngủ đem hộp hình chữ nhật nhỏ đã giấu dưới gối từ lâu lấy ra, quyết định thật nhanh xé bao bì.

Nước ấm cuốn trôi đi mệt mỏi cả một ngày, Hàn Tả Tả cúi đầu, mở nắp bồn cầu gội đầu sạch sẽ, nghiêng đầu sang một bên lau khô, vừa nhấc đầu lên liền nhìn thấy người đàn ông duy nhất trong nhà đã lặng yên không tiếng động đứng trước mặt cô từ lúc nào, ánh mắt thâm trầm, hiển nhiên đã đứng đó thường thức hồi lâu rồi.

Hàn Tả Tả kinh ngạc kêu một tiếng, phản xạ có điều kiện ôm ngực xoay người, nổi giận gắt giọng hỏi: “Anh, sao anh ở trong này... Không đúng, anh vào bằng cách nào?”

Thân thể trắng nõn mê người bị nước ấm hấp hơi biến thành phấn hồng, như một đóa hoa sen xấu hổ vừa chớm nở, vô cùng xinh đẹp và quyến rũ giữa thiên nhiên.

Lang Hi thoải mái thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, không thèm che giấu tình dục tích tụ đầy trong đáy mắt, nghe vậy giờ tay lắc lắc, ngón tay vói từng khớp xương rõ ràng mang theo cái gì đó, thần nhiên đáp: “Em không khóa cửa... Anh đi vào, là muốn hỏi em, đi động và có vân, em thích loại nào?”

Hàn Tả Tả nhìn chăm chú nhìn về phía ngón tay của anh, lúc này mới phát hiện chúng cư nhiên là áo mưa!

Vấn đề nhạy cảm này, chú tứ rớt cuộc da mặt dày bao nhiêu, mới có thể dùng ngữ điệu bình thường mà hỏi ra miệng chứ!

Hàn Tả Tả sắc mặt đỏ lên, xấu hổ và giận dữ một câu cũng nói không nên lời.

Lang Hi trầm ngâm một lát, về mặt thành khẩn, dò ý hỏi: “Hoặc là... Hai loại đều thử xem?”

Hàn Tả Tả không thể nhịn được nữa, phát điên rống giận: “Cút —— em đều không cần! Anh tự mình giữ lại mà thôi bong bóng chơi đi đi!”

Lang Hi đối với lửa giận của cô chẳng mảy may tức giận, trầm mặc tới gần, cũng không màng tới nước chảy xuống ướt hết toàn thân, lúc Hàn Tả Tả hoảng sợ đem cô gắt gao ôm thật chặt.

Hàn Tả Tả kinh hô, xấu hổ và giận dữ hét lên: “Thả em xuống dưới, anh làm gì...”

Lang Hi nhẹ nhàng thờ dài, lắc lắc đầu đem cô chặt chẽ giam cầm trong ngực, ôm cô ra khỏi phòng tắm.

Hàn Tả Tả bị đặt ở trên giường, mái tóc nhỏ nước thấm ướt tẩm chăn bên dưới.

Hàn Tả Tả tự nhiên biết mưu tính của Lang Hi, tuy rằng xấu hổ trước hành động tùy hứng của anh, nhưng dù sao lần trước đã làm rồi, rụt rè thêm một chút, ỡm ờ cũng liền thuận theo ý của anh.

Nhưng hiện tại, Lang Hi bá đạo cường thế như vậy, không hề bận tâm cảm thụ của cô, ngược lại khơi dậy tính phản kháng bên trong của Hàn Tả Tả.

Không thoải mái né tránh, Hàn Tả Tả liếc mắt xem thường tức giận nói: “Trên người đều là nước, vẫn chưa lau khô, cả chăn đệm đều ướt cả rồi kìa!”

Lang Hi say mê hôn khoe mắt của cô, phớt lờ nói: “Không có việc gì, dù sao cuối cùng cũng sẽ ướt ...”

Nói gì vậy chứ!

Hàn Tả Tả oán hận cắn anh một ngụm cho hả giận.

Lang Hi nóng vội cởi bỏ quần áo, luồn tay lấy áo mưa ở dưới gối đầu ra, xé bao, đưa tới cánh mũi Hàn Tả Tả, khàn giọng nhẹ nhàng nói: “Người thấy không, là mùi bạc hà em thích nhất đó!”

Mùi vị lành lạnh quanh quần chóp mũi, Hàn Tả Tả không thể tin tưởng lớn hai mắt.

Lang Hi như một đứa nhỏ đang đợi được khen, trong ánh mắt lộ ra nho nhỏ đắc ý, giống như yêu sủng quơ quơ món đồ trong tay, bổ sung nói: “Anh cố ý chọn cho em đó!”

Hàn Tả Tả nghĩ sao cô không tức giận đến nổi ngất xỉu đi cho rồi.

Lang Hi nâng người lên, sau một loạt tiếng xột xoạt liền lần nữa áp lên người Hàn Tả Tả, ngậm vành tai cô nhẹ giọng dụ hoặc nói: “Rất lạnh a... Có muốn thử xem?”

Hơi thở nóng rực phun bên lỗ tai mẫn cảm, Hàn Tả Tả giống như con tôm bị luộc chín, toàn thân ửng hồng xinh đẹp.

Con người khi phấn khởi lên, quả nhiên nói rất nhiều.

Hàn Tả Tả dứt khoát nhắm mắt lại giả chết, đối với ngôn ngữ trêu chọc của anh mất diết tai nơ, để mặc Lang Hi làm nhảm một mình.

Một người đàn ông sắp bị dục hỏa đốt người chỉ cần một chút kích thích rất nhỏ đã liền hừng trí bùng bùng, khiêu khích hồi lâu, cảm thấy không sai biệt lắm, Lang Hi không kiên nhẫn được nữa, động tác vội vàng công thành đoạt đất, giống kẻ xâm lược bá đạo cường hãn, hung hăng chiếm lĩnh thành trì mới, điều vô dương oai tuyên cáo chủ quyền.

Vị bạc hà... Quả nhiên kích thích nâng cao tinh thần!

Không có lần đầu tiên đau chết đi sống lại, Hàn Tà Tà rất nhanh liền thích ứng, đắm chìm trong khoái cảm hương thụ.

Giống con thuyền nhỏ lênh đênh trên mặt nước, phiêu đảng trong bóng đêm mờ mịt giữa biển mù, trước mắt là bầu trời ngàn sao, bên tai là tiếng thủy triều vỗ ào ào, không chỗ nào dựa vào, chỉ có thể bị động để mặc cho sóng biển mãnh liệt cuốn bản thân ra ngoài khơi xa, lại thật mạnh rơi vào trong nước.

Thẳng đến ánh mặt trời đầu tiên cắt qua bóng đêm, ngay sau đó, trước mắt chợt hiện lên ngàn vạn tia sáng, mặt biển khôi phục bình tĩnh, ánh bình minh xuất hiện, kinh tâm động phách.

Hàn Tà Tà nằm ở trên giường ồ ồ thờ đốc, dư vị quần quanh làm cho ánh mắt cô tan rã, vẫn bị vây trong trạng thái thất thần.

Bình phục một lát, Hàn Tà Tà dần dần hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ngón tay thon dài của Lang Hi, vô cùng linh hoạt xé mở một cái bao mới..

Hàn Tà Tà kinh hoàng thờ hồn hèn, lắp bắp mở miệng: “Anh, anh như thế nào lại...”

Lang Hi chậm rãi mang vào, khẽ cười rộ lên, như lẽ đương nhiên mà nói: “Vừa rồi là loại di động, hiện tại nên thử xem loại có vân!” (Ish: hix, mấy cái loại bcs này mình không rành ah)

Hàn Tà Tà ra sức phản kháng, bộ dáng giương nanh múa vuốt giống như một chú mèo nhỏ hung hãn, Lang Hi căn bản không thèm để ý cô khoa chân múa tay, coi đó như là tình thú, trêu chọc cô xù cả lông lên, lại không lưu tình chút nào hoàn toàn trấn áp.

Sau khi phát tiết qua một lần, Lang Hi liền không hề nóng nực như trước đó nữa, không nhanh không chậm dây dưa cô, trêu chọc dẫn dắt cô cùng anh triền miên, thậm chí còn có thể phân ra tinh lực quan sát những phản ứng đa dạng của cô, ung dung ném thử tất cả các loại mới.

Hàn Tà Tà cổ họng đã khô khốc, đáng thương hề hề rên rĩ, khóe mắt phấp phồng, đôi mắt mộng lung ánh nước dụ hoặc vô cùng.

Lang Hi liếm hôn đi nước mắt trên khóe mi cô, tiếng nói khàn khàn ẩn hàm ý trêu đùa ác liệt, ở bên tai cô nói liên miên hỏi: “Hồi này còn ghét bỏ anh nói chuyện mập mờ... Hiện tại thế nào, thoải mái không?”

Hàn Tà Tà sau buổi com tối còn cười nhạo anh nói chuyện không thẳng thắn, không nghĩ tới Lang Hi lòng dạ hẹp hòi ghi nhớ ở trong lòng, thừa cơ lúc này lấy ra đáp trả lại cô!

Hàn Tà Tà hoàn toàn hiểu được đàn ông cấm dục đáng sợ đến cỡ nào!

Nhịn càng lâu, một khi đã bùng nổ sẽ không tiết chế được nữa!

Ngày xưa kiềm nén bao nhiêu, nay phát tiết gấp bội trên người cô...

Mà lão nam nhân lòng dạ hẹp hòi khô cạn hơn hai mươi năm lần đầu ném thử món thịt tươi mới lại càng đáng sợ!

Lang Hi tự thể nghiệm làm cho Hàn Tà Tà “thống khoái” hơn nửa đêm, thẳng đến cô rút cuộc không chịu nổi, suy yếu khóc thành tiếng đến.

Lang Hi hôn đi nước mắt của cô, thương tiếc hỏi: “Mệt sao?”

Hàn Tà Tà ủy khuất hừ nhẹ: “Mệt...”

”Tốt lắm!” Lang Hi gật gù đầu, “Vây... Em sau này phải luôn ở bên anh, không cho phép, không cho phép dọn về nữa?”

Hàn Tà Tà mơ mơ màng màng, chỉ biết làm theo ý anh, nhu thuận gật đầu: “Được...”

Quả nhiên cười a cười, vẫn cười, cười đến một mõi liền phục tùng! (Ish: ak ak ...)

Lang Hi vừa lòng kéo cô vào lòng ôm thật chặt, về mặt biểu tình thoả mãn, nhắm mắt lại cùng cô tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 32

Bị ép buộc đến hơn nửa đêm, Hàn Tả Tả vừa được thả ra là ngủ thật say, ngủ thẳng tới giữa trưa mới tỉnh lại.

Vốn buổi sáng có tiết rất quan trọng, giáo sư môn này hay vui giận thất thường mà điểm danh lắm, Hàn Tả Tả luôn lo lắng việc cô mãi lo đi làm mà không đến lớp sẽ bị ghi vào sổ đen, không nghĩ tới sẽ bị Lang Hi thu phục như vậy, trực tiếp ngủ thẳng căng.

Hàn Tả Tả chống thất lưng bần rùn ngồi dậy, ôm chần tựa vào đầu giường, vừa ngược mắt liền trông thất, trong chiếc gương to trên tủ quần áo, là một cơ thể đề lộ cổ và vai, trần đầy chi chít dấu vết xanh tím ái muội.

Hàn Tả Tả cảm giận thấp rủa một tiếng, tiện tay nắm gối đầu bên người, dùng lực quăng thật mạnh về phía tấm gương.

Gối đầu mềm nhũn, quăng không tới gương, ngược lại làm rớt ra mấy cái hộp nhỏ đủ màu sắc.

Hàn Tả Tả ngạc nhiên a một tiếng, tò mò cầm lên nhìn xem, không khỏi giận tím mặt.

Chú tư rốt cuộc là có khẩu vị nặng đến cỡ nào mới có thể giấu nhiều Durex dưới gối đầu như vậy a!

Di động, hoa văn, siêu mỏng sống động như thật... Dù chủng loại cần cái gì cũng có!

Hàn Tả Tả xấu hổ và giận dữ siết chặt nắm tay, đem mấy hộp nhỏ vò cho nhăn nhúm, lép xẹp rồi quăng vào thùng rác cạnh đầu giường.

Hàn Tả Tả hùng hùng hổ hổ phát tiết nửa ngày, lửa giận mới nguôi ngoai chút ít, bọc chần leo xuống giường, từ trong ngăn tủ lấy quần áo, đến phòng tắm rửa mặt.

Ngâm mình trong làn nước ấm, đầu nhức trên người giảm đi rất nhiều, Hàn Tả Tả lau khô tóc đi rửa, tìm kiếm chung quanh không thấy bóng người, cũng không biết Lang Hi khi nào thì rời đi.

Hàn Tả Tả ở trong phòng dạo qua một vòng, thật sự nhầm chán, lại nằm xuống giường, lơ đãng nhìn đến mấy cái hộp nhỏ đủ màu sắc trong thùng rác, con người chuyển động, không có ý tốt nỡ nụ cười.

Hàn Tả Tả đem cái thùng kéo lại, lấy toàn bộ hộp vừa mới bị cô bóp cho móp méo ra, xé bao, đổ nước vào bên trong, mở miệng thổi vù vù, một cái bóng nước căng nặng đã được ra đời.

Hàn Tả Tả một hơi tưới mấy cái bóng nước, hí ha hí hửng khi sắp từng trệ được anh, tìm dây thùng cột tất cả lại với nhau, mang vào trong phòng khách.

Hừ!

Không phải thích vị bạc hà mát lạnh kích thích sao? Không phải cảm thấy loại di động càng mang đến khoái cảm sao? Toàn cho treo trong phòng khách cho anh ghê tởm chết!

Hàn Tả Tả sung sướng vỗ vỗ tay, đôi mắt liếc những quả bóng nước đang lắc lư trước mặt vừa lòng đến cực điểm.

Khóa cửa động dậy, Lang Hi nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Vừa nhấc mắt liền nhìn thấy kiệt tác của Hàn Tả Tả, còn có nụ cười đắc ý còn chưa kịp thu hồi trên mặt cô.

Hàn Tả Tả không nghĩ tới anh bất thành linh trở về như vậy, lập tức có chút bất ngờ không kịp phòng, làm ra vẻ trấn định tự nhiên, hung tợn trừng mắt liếc anh một cái.

Lang Hi mua đồ ăn trở về, buông gói to trong tay xuống, mặt không chút thay đổi ngẩng đầu nhìn những quả bóng rinh đang rung rinh chạm vào nhau.

Hàn Tả Tả nhú mày, ý muốn trả thù cười rộ lên, bốn cợt mở miệng hỏi: “Chú tư, anh thấy chúng thể nào? Anh cảm thấy loại di động nhìn được, hay loại hoa văn trông đẹp hơn?”

Lang Hi sắc mặt bất động cúi đầu, hồ hững đáp: “Đều giống nhau.”

Hàn Tả Tả bĩu môi.

Lang Hi ánh mắt chậm rãi chuyển qua trước ngực cô, nhìn đắm chiều không chuyển mắt, lại chậm rãi dời đi, nhìn về phía những quả bóng nước giữa không trung.

Hàn Tả Tả bị nhìn đến nổi cả da gà.

Tầm mắt tới tới lui lui vài lần, Lang Hi còn ra vẻ tỉ mỉ nghiên cứu, gật gật đầu nói: “Cũng chưa lớn bằng của em.”

Hàn Tà Tà tức tối cứng họng.

Lang Hi nhìn chằm chằm ngực của cô, thản nhiên bổ sung: “Cũng không đủ bồng bênh như của em!”

Hàn Tà Tà nhanh chóng đỏ rần cả mặt, suýt nữa hộc máu.

Những quả bóng nước giắt giữa không trung, dưới ánh mặt trời càng thêm suốt, rung rinh lác lác, hình cầu căng đầy tròn trịa, mũi nhọn nho nhỏ đứng vững, chột nhốt nhìn qua... Xác thực rất giống gò ngực căng phồng của phụ nữ.

Hàn Tà Tà rơi lệ đầy mặt, cô thật ngu ngốc a, khi không lại chủ động dâng mình để chú tư đùa giỡn trêu chọc!

Lang Hi mở túi to đem về ra, dọn bát đĩa, gọi Hàn Tà Tà: “Đói bụng đi, lại đây ăn cơm.”

Hàn Tà Tà quả thật cảm thấy rất đói bụng, ương ngạnh quệt miệng ra vẻ như không có việc gì, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, cầm đĩa hóa bị phần thành thềm ăn.

Bụng no căng rồi, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều.

Hàn Tà Tà bị đá kích lập đi lập lại nhiều lần, da mặt cũng phả lệ dày hơn, không thềm bày ra thái độ lạnh nhạt trước đó nữa.

”Chú tư, anh chuẩn bị khi nào thì về Chu gia?”

Lang Hi không để ý lắm nói: “Tùy em.”

Hàn Tà Tà nghĩ nghĩ, đề nghị nói: “Nếu không, bây giờ trở về... Tuy rằng ông nội nói không lớn làm, nhưng nhiều bạn bè thân thích như vậy, mẹ em và mọi người chắc bận rộn lắm, em trở về phụ một tay. Còn anh thì trễ chút nữa hãy về, chúng ta lát nữa gặp ở nhà!”

Lang Hi sắc mặt không hề vui vẻ, anh đương nhiên là muốn cùng Tà Tà cùng nhau quang minh chính đại trở về.

Bất quá cũng không có biện pháp, Hàn Tà Tà kiên trì giấu diếm tình cảm của bọn họ, tất nhiên sẽ không giống trống khua chiêng vui vẻ về nhà cùng anh, để tránh người khác nghi ngờ hiểu lầm vô căn cứ.

Hàn Tà Tà thay quần áo, mang theo quà tặng đã mua cho Chu lão gia ra cửa.

Lúc chờ thang máy, Lang Hi bước lại gần, Hàn Tà Tà kinh ngạc quay đầu, hỏi: “Làm sao vậy?”

Lang Hi trầm mặc vươn tay, đem một chiếc chìa khóa đặt vào lòng bàn tay cô.

Hàn Tà Tà nghi hoặc mở miệng: “Đây là...”

Lang Hi trầm giọng nói: “Chìa khóa phòng của anh.”

Hàn Tà Tà trước đó bị anh lừa gạt ở lại một đêm, ngày hôm sau liền dọn đối phó với chuyến thăm kiểm tra đột xuất của Hàn Uyển, trong lúc vội vàng Lang Hi vẫn không tìm được cơ hội đem chìa khóa phòng đưa cho cô.

Hàn Tà Tà cúi đầu ngắm chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay, đột nhiên lúng ta lúng túng không biết nên nói cái gì.

Lang Hi lại nghĩ rằng cô không muốn muốn, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: “Tôi hôm qua em đã đáp ứng rồi, không được anh đồng ý, sẽ không tùy tiện chuyển đi.”

Hàn Tà Tà ngốc lảng ngảng đầu, nghi hoặc lắm lắm nói: “Em đáp ứng?”

Lang Hi sắc mặt nhất thời càng thêm khó coi, híp mắt nguy hiểm thấp giọng hỏi: “Em quên?”

Hàn Tà Tà ha ha cười gượng, cau mày đau khổ hồi tưởng, mơ mơ hồ hồ nhớ tới lần cuối cùng tối hôm qua, Lang Hi xác thực đề lên cô nói gì đó, còn bức cô đồng ý chuyện gì nữa nha.

Nhớ tới tối hôm qua, sắc mặt Hàn Tà Tà hơi hơi mất tự nhiên, yên lặng lấy xâu chìa khóa trong túi ra, móc chìa khóa trên tay vào đó.

Lang Hi sắc mặt dịu lại, vừa lòng gật gật đầu.

Thang máy cuối cùng cũng tới, Hàn Tà Tà tạm biệt anh, đi vào thang máy.

Lang Hi thản nhiên dặn dò: “Trên đường cẩn thận.”

Dưới lầu có trạm xe, Hàn Tà Tà trực tiếp ngồi tàu tàu điện ngầm về nhà, trên đường không cần đổi xe, so với lúc đi tới trường thuận lợi hơn rất nhiều.

Chu gia hôm nay so với bình thường náo nhiệt rất nhiều,

Tuy rằng ngày mai mới là đại thọ của Chu lão gia, nhưng một số ít cách bạn bè thân thuộc ở xa hôm nay đã đến rồi.

Hàn Tả Tả vừa mới vào cửa đã nghe thấy tiếng cười sang sảng thoải mái của Chu lão gia, trong phòng khách ngồi vài người xa lạ, chắc là chiến hữu của ông hồi trước.

Chu Quảng Vinh vẫy vẫy tay gọi Hàn Tả Tả, cười giới thiệu với mọi người: “Đây là cháu gái út của tôi, lớp trẻ của chúng ta Chu gia đều là mấy thằng nhóc đáng ghét, cho nên có thể có được cháu gái như vậy, tôi thực sự rất vui nha!”

Hàn Tả Tả lễ phép gật đầu chào mọi người, sau kho hô một lượt bác trai, chú, ông liền cười nói: “Đúng vậy, ông nội luôn mềm lòng với cháu hơn các anh trai, bình thường cũng đặc biệt thương yêu cháu nha!”

Hàn Tả Tả nói là sự thực, cũng không có ý xu nịnh Chu Quảng Vinh, mọi người đang ngồi ở đây đều biết thân phận gượng gạo của cô, vuốt mông ngựa chỉ sợ sẽ càng khiến người ta xem thường mà thôi. Nhưng lời nói cảm kích vừa thốt ra, không chỉ có Chu lão gia cao hứng, những người khác cũng đều cảm thấy Hàn Tả Tả là đứa nhỏ nhu thuận hiểu chuyện.

Chu Quảng Vinh tuy rằng tuổi đã lớn, tóc đều điểm hoa râu, nhưng đôi mắt vẫn còn rất nhạy bén sáng suốt, hơn nữa thân thể dẻo dai, càng làm cho mọi người cảm giác ông vẫn còn rất khỏe mạnh.

Chu lão gia tâm tình đang rất vui vẻ, Hàn Tả Tả thừa dịp lấy quà tặng ra, mang theo tươi cười ngượng ngùng nói: “Ông nội, cháu cũng không biết ông thích cái gì, món quà này cháu chọn rất lâu mới mua được đây. Một chút tâm ý, chúc ông thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi!”

Chu Quảng Vinh cười to nhận món quà, vừa mở hộp ra vừa nói: “Quà cháu tặng đưa, chắc chắn ông sẽ thích!”

Chu lão gia lấy cặp kính lão, cười lớn giờ cho mọi người xem, đặc ý nói: “Thế nào, ta nói đúng đi! Vẫn là nha đầu này tri kỷ nhất!”

Chu Quảng Vinh nhìn về phía Hàn Tả Tả: “Thật sự là không uống công ông thương cháu mà!”

Mọi người đều biết ông ở trong quân đội cống hiến hơn nửa đời người, đối với quân đội có cảm tình thâm hậu, nhận được lễ vật như vậy tất nhiên là vô cùng vui mừng, không khỏi không ngớt lời khen Hàn Tả Tả tỉ mỉ lại thông minh.

Hàn Tả Tả mỉm cười: “Ông nội thích là được rồi!”

Hàn Tả Tả tinh mắt cười nói với mọi người: “Ông nội, các bác và cô chú ngồi chơi, cháu vào phòng bếp nhìn xem có có thể giúp đỡ việc hay không!”

Chu lão gia vẫy vẫy tay: “Đi đi, có các thím của cháu ở đấy rồi, cháu cứ đi làm việc của mình là được rồi!”

Hàn Tả Tả rửa tay xong rồi vào phòng bếp, Hàn Uyển và các thím đang vừa bận việc vừa nói chuyện với nhau.

Hàn Uyển cười hỏi: “Khi nào thì trở về, có chào ông nội chưa?”

Hàn Tả Tả hỗ trợ rửa rau, đáp: “Vừa về tới, đã chào hỏi ông nội và mọi người trong phòng khách rồi.”

Hàn Uyển gật gù đầu, đem đĩa hoa quả và điểm tâm, đưa cho cô nói: “Chỗ này không cần con đâu, bung hoa quả ra ngoài đi, rồi con về phòng nghỉ ngơi cho mẹ!”

Hàn Tả Tả nhìn nhìn, phòng bếp quả thật không bận rộn cho lắm, liền đón lấy đĩa đựng trái cây mang ra, xong rồi đi lên phòng mình.

Lang Hi thẳng đến trước giờ cơm chiều mới trở về.

Mặc dù trong nhà đến rất nhiều khách, Lang Hi cũng vẫn như cũ vẻ mặt hờ hững, cả người tản ra xa cách mãnh liệt, làm cho những người đó dù có muốn, cũng không dám đi qua nói chuyện với anh.

Tuy rằng còn chưa tới ngày sinh nhật, nhưng có nhiều người đến đây như vậy, cơm chiều vô cùng náo nhiệt.

Chu lão gia tất nhiên ngồi ở vị trí chủ nhà, bàn ăn thật lớn ngồi đầy bạn bè thân thích của Chu gia, Hàn Tả Tả là tiểu bối ngồi chung bàn khác với nhóm phụ nữ trong nhà.

Trên bàn cơm đơn giản chỉ là những lời nói khách sáo, Hàn Tả Tả khéo léo ứng đối, còn có thể phân ra lực chú ý nhìn Lang Hi ngồi bên bàn khác.

Lang Hi mặt không chút thay đổi ăn thức ăn, ngẫu nhiên cũng kính rượu các trưởng bối, nói rất ít, nhưng vẫn không mất lễ.

Hàn Tả Tả không khỏi thăm than, mặt than kiệm lời như chú tư kỳ thật cũng rất tốt, giống như lúc này vậy, anh chỉ cần ngồi đó, trưng ra khuôn mặt lạnh tanh mắt diếc tai ngơ những chuyện trên bàn, thế là không ai dám lại bắt chuyện với anh cả.

Không giống cô, bị một đám phụ nữ trung niên vây quanh hỏi chuyện, từ việc học đến cuộc sống rồi cả chuyện tình cảm... Lôi hết tất cả ra hỏi một lượt.

Sau khi ăn xong thì đến giờ nghỉ ngơi, mọi người đều xin phép ra về.

Chỉ có hai vị khách ở lại nhà, lúc này cũng lên lầu chơi cờ với Chu lão gia rồi.

Hàn Tả Tả phụ giúp dọn dẹp, xong xuôi cũng trở về phòng nghỉ.

Dưới lầu dần dần yên tĩnh, mấy thím và mẹ cô phỏng chừng làm việc cả một ngày cũng mệt mỏi rồi, không tiếp tục tán gẫu nữa, sớm trở về phòng ngủ rồi.

Hàn Tả Tả tắm xong ngồi ở trên giường đọc sách, đêm cuối xuân tiết trời mát mẻ, gió nhẹ thổi vào căn phòng, vô cùng thoải mái.

Đột nhiên nghe được một trận quen thuộc “dát dát dát”, Hàn Tả Tả bỏ sách xuống tò mò đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu thấp thoáng có người đang đứng.

Hàn Tả Tả mặc quần áo, rón ra rón rén đi xuống, người đứng trong vườn hoa quả nhiên là Lang Hi, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm chiếc lồng chim trên cây. .

”Chú tư, đã trễ thế này sao còn chưa ngủ?”

Lang Hi nhanh chóng quay đầu nhìn cô, lắc lắc đầu không trả lời, cau mày, lãnh nghiêm mặt, trầm giọng mệnh lệnh: “Trở về!”

Hàn Tả Tả sùng sốt một chút, nhận ra trong lồng sắt là con vẹt lông xám, mấy ngày không thấy đã lớn lên nhiều rồi, cũng không giống như lúc trước gặp nó, một cuộn lông xám tròn vo.

Tiểu Hôi giờ cánh nhảy tung tung trong lồng sắt, đôi mắt nhỏ can đảm dám trừng trở lại ánh mắt của Lang Hi khàn cả giọng rống: “Vô liêm sỉ, vô liêm sỉ —— xú tiểu tử! Cạc cạc dát —— “

Lang Hi sắc mặt nhanh chóng tái mét.

Hàn Tả Tả nhìn đến sắc mặt đỏ bừng, thật sự nhìn không được “Xi” cười lên tiếng.

Lang Hi hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm con vẹt bụi ánh mắt thập phần hung tàn.

Hàn Tả Tả buồn cười giờ ngón tay treu chọc chú vẹt, buồn cười nói: “A, Tiểu Hôi đã có thể nói nhiều chữ như vậy rồi sao!”

Tiểu Hôi đối với ánh mắt đờ đờ sát khí của Lang Hi không hề để bụng, vui vẻ vẫy cánh, đắc ý đảo dạt hót: “Thường cho, thường cho —— “

Hàn Tả Tả cười đến đau bụng, thấy chú vẹt xám tro này đã giúp cô tìm về mặt mũi, vui vẻ cầm thức ăn đi tới đút cho nó ăn.

Tiểu Hôi nghiêng ngả cái đầu tròn quan sát chung quanh, bất thành linh như có tia chớp xẹt qua, Lang Hi nhanh chóng vươn tay tóm lấy cổ nó, không lưu tình chút nào tóm chặt một nhúm lông lớn của cu cậu.

Tiểu Hôi kinh hoàng quẫy đạp tứ phía, chiếc lồng chim ở trên cao lung lay mãnh liệt.

Hàn Tả Tả dờ khóc dờ cười: “Anh đi so đo với con vật nhỏ bé này làm gì nha!”

Lang Hi nhẹ nhàng thổi một phát, nhúm lông chim trên tay rơi xuống, thần nhiên nói: “Không có gì, dạy nó nói tiếng người mà thôi!”

Tiểu Hôi phẫn nộ nhảy rống: “Vô liêm sỉ! Tiểu tử bất hiếu!”

Lang Hi trong mắt hung quang chột lóe.

Hàn Tả Tả vội vàng nói: “Được rồi được rồi, đã trễ như thế, lại ép buộc sợ sẽ đánh thức mọi người... Chúng ta nên quay về phòng ngủ thôi!”

Lang Hi ánh mắt vừa động, nghiêm trang hỏi: “Về phòng em hay là phòng anh?”

Hàn Tả Tả thiếu chút nữa nghẹn chết nha, tức giận nói: “Ai về phòng nấy, giường ai nấy ngủ!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 33

Ngày sinh nhật của Chu lão gia vừa vặn đúng ngày cuối tuần, cho nên người đến tham dự cũng không ít, trừ bỏ thân thích của Chu gia, còn có rất nhiều chiến hữu bạn bè thân thiết cũng dẫn theo gia đình tới.

Chu gia hiếm khi nào náo nhiệt như vậy, Chu Quảng Vinh cười trò chuyện với chiến hữu, tiếng cười vang như chuông, tinh thần mạnh khỏe, đại khái là vì quá mức vui vẻ, khuôn mặt ngày thường có chút nghiêm túc lúc này cũng hồng hào vui vẻ.

Hàn Tả Tả lại thật sâu cảm nhận được, trầm mặc ít lời cũng có chỗ tốt vô cùng.

Ví như lúc này, Chu gia cần người ở cửa nghênh đón khách mời.

Lang Hi cũng trong hàng ngũ thế hệ trẻ của Chu gia, tự nhiên thích hợp, nhưng anh lại trưng ra bản mặt lạnh tanh như thần giữ cửa, chắc rằng có thể đem khách khứa trực tiếp dọa chạy mất.

Hàn Tả Tả ngược lại rất có duyên ăn nói, chừng mực lễ phép, bất quá cô cũng không phải là người của Chu gia, rất nhiều người đều không biết, tất nhiên cũng không phù hợp.

Mà Chu Hoàng đang đang ở thời kỳ nổi loạn, rất không đủ ổn trọng, ai cũng lo lắng khi để cho hắn đi đón khách.

Về phần bác cả và chú ba Chu gia, đều ở trong phòng bận rộn tiếp đón khách mời.

Vì thế nhiệm vụ đứng ở cửa nghênh đón khách mời liền giao cho anh cả Chu Thuần.

Chu Thuần một người rất chịu khó và có trách nhiệm, cười đến cằm đều cứng đờ, miệng lưỡi khô khốc, ngay cả nước miếng cũng chưa uống.

Hàn Tả Tả không có khí thế lù lù bất động giống Lang Hi, mỗi lần đến trường hợp này, vẫn luôn nhin không được trong lòng có chút không được tự nhiên, vì thế cô đối với chủ tư còn có một loại cảm giác phá lệ thân thiết, giống như hai người cùng tình nguyện cam chịu ‘đứng dưới mái hiên’.

Dù sao ở Chu gia, người có thân phận xấu hổ, duy nhất chỉ có cô và Lang Hi.

Lang Hi từ trước đến nay không thích giao tiếp với người lạ, vì tránh cho phiền toái, vẫn một mình đứng dựa trong góc, mặt không chút thay đổi cùng những người đi qua gật đầu chào hỏi, rất ít mở miệng.

Chu Quảng Vinh cùng người đối diện nói mấy câu, liền quay về phía anh vẫy vẫy tay, cười gọi anh qua đó.

Hàn Tả Tả nghe được tên của anh như phản xạ có điều kiện nhìn về phía anh, đúng lúc giao với tầm mắt của anh, lập tức làm như không có việc gì dời đi tầm mắt.

Lang Hi bỏ tay vào túi quần, về mặt hồ hững đi tới.

Chu Quảng Vinh cười vui vẻ vỗ vỗ bờ vai của anh, giới thiệu với chiến hữu của ông: “Đây là lão Tứ nhà tôi! Trước kia luôn ở nước ngoài, mấy ngày gần đây mới về nước phát triển! Ông đừng thấy vậy mà khen nó, thằng con này của tôi cái gì cũng tốt, chính là tính tình có chút không được tự nhiên, lớn lên không thích nói chuyện!”

Vị chiến hữu kia về mặt tươi cười nói: “Con trai nhà ông có ai mà không tốt chứ, tôi thấy cậu ấy cũng là thanh niên tài tuấn! Người trẻ tuổi đều có chút cá tính, tuy trầm mặc vậy nhưng càng có vẻ ổn trọng đó thôi!”

Chu Quảng Vinh ha ha cười rộ lên, ý vị thâm trường nhìn về phía bên cạnh nói: “Con gái nhà ông cũng rất giỏi mà, nhiều năm không thấy, nay cũng đã lớn lên thành một cô gái xinh đẹp, Thủy Linh Linh, xinh đẹp giống hệt như em dâu ngày xưa!”

Đứng ở bên cạnh là cô gái tóc dài qua vai, gương mặt trắng nõn, mi thanh mục tú, mang theo ngượng ngùng mỉm cười, thoải mái nói: “Lần trước gặp bác Chu cháu còn chưa xuất ngoại, khi đó còn đang trung học!”

Chu Quảng Vinh gật gật đầu: “Đúng đúng đúng, thật sự là con gái mười tám thay đổi có khác, ngày bé cũng rất đáng yêu, hiện tại cũng càng ngày càng xinh đẹp!”

Chu Quảng Vinh huých nhẹ Lang Hi, có thâm ý nói: “Người trẻ tuổi như hai đứa cứ nói chuyện với nhau đi, lão già bọn ta trò chuyện hai đứa chắc sẽ không thích nghe, sợ hai đứa đứng đây buồn chán! Vừa vặn Lang Hi đã sống ở nước ngoài nhiều năm, hai đứa hẳn là có rất nhiều đề tài chung để nói với nhau! Lang Hi, tiếp đãi con gái người ta cho thật tốt đó!”

Lão chiến hữu lập tức cười phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy, hai đứa cứ nói chuyện với nhau, cứ mặc hai lão già chúng ta đứng đây tán gẫu là được rồi!”

Lang Hi lạnh lùng nghiêm mặt, nặng nề nhìn Chu lão gia.

Chu Quảng Vinh tươi cười không thay đổi, ngữ khí giống như ngày thường mang theo ý cường ngạnh không cho phép cự tuyệt, thản nhiên nói: “Trong phòng khách buồn chán, hai đứa ra ngoài vườn ngồi một chút, nơi đó không khí rất tốt!”

Nhiều khách mời như vậy, Lang Hi chỉ phải gật gật đầu, hơi hơi nâng tay, ý bảo cô gái kia cùng đi với mình.

Hàn Tả Tả tuy rằng đứng lẫn trong đám quý bà, nhưng vẫn thường thường chú ý Lang Hi, nhìn thấy anh cùng một cô gái sóng vai đi ra ngoài, lập tức dừng một chút, lại tiếp tục làm như không có việc gì nói chuyện.

Hàn Tả Tả sắc mặt bất động, cười trả lời câu hỏi của thím cô, tâm tư lại bay đến nơi nào không biết.

Cô gái kia là ai?

Tóc dài thẳng mượt? Xinh đẹp giàu có?

Hàn Tả Tả liếc mắt nhìn Chu lão gia một cái, trong lòng suy nghĩ, đã đoán ra được đại khái vấn đề.

Hừ! Cái gì nhiều năm không thấy lão chiến hữu đến chúc thọ!

Đây rõ ràng là tới cửa đẩy mạnh tiêu thụ con gái nhà mình mà!

Chu lão gia đã nhiều đó tuổi rồi mà còn nổi hứng đi làm ông mai...

Hàn Tả Tả không tự chủ được hiện lên biểu tình “Ăn không được bỏ đào nói bỏ đào chua”, lại có chút khinh thường ghen tị, có chút chua chát hâm mộ.

Lang Hi toàn thân không một chỗ không lạnh, dựa theo phản phó đem người dẫn ra hoa viên, liền trung ra bản mặt than đứng ở đằng kia, không nói được một lời.

Cô gái kia cũng có chút xấu hổ, vốn là một cô gái rất lạnh lợi, bị Lang Hi bày ra biểu tình lạnh lùng “Người lạ chó đến gần” khiến cho không biết mở miệng như thế nào.

Ngọn cây lắc lư, trong lòng sắt lý phát ra tiếng vỗ cánh phành phạch.

Cô gái kia mắt sáng ngời, tiến lên hai bước, cười tán thưởng: “Đây là bụi vẹt sao? Thật hiếm thấy nha!”

Lang Hi lạnh lùng liếc nhìn Tiểu Hôi một cái, ánh mắt như đao, Tiểu Hôi bị dọa sợ tới mức lông dựng đứng, ôm cái cổ trụ lùi lui vào trong góc, lạnh run, cũng không dám tùy tiện mở miệng khoe khoang.

Lang Hi trầm mặc làm cho cô gái có chút không được tự nhiên, cười khan nói: “Thật là một chú vẹt đáng yêu, đây là giống hiếm, anh nuôi sao?”

Lang Hi rút cục cũng chuyển tầm mắt về phía cô ta, hai mắt sâu thẳm tối đen, một chút cảm xúc cũng không có, ngữ khí nặng nề mở miệng hỏi nói: “Cô thích nó?”

Cô gái biểu tình chậm rãi thả lỏng, rút cục nhẹ nhàng thở ra, thoải mái mà cười nói: “Đương nhiên thích! Em thích nhất là chim, ở nước ngoài từng nuôi một con...”

”Nga!” Lang Hi không có hứng thú nghe cô ta lúi lúi nói tiếp, thân nhiên đánh gãy lời cô ta nói, “Tặng cho cô, ba nhất định rất vui. Vật lông hàm xương, hương vị hẳn là không tệ!”

Cô gái kinh ngạc há to miệng, nhất thời phản ứng không kịp.

Lang Hi ánh mắt sáng quắc trừng mắt nhìn Tiểu Hôi, Tiểu Hôi cảnh giác nhảy dựng lên, “dát” một tiếng bắt đầu hoảng sợ lùi tứ phía, lông sát lay động chớp lên, lung lay sắp đổ, rơi ra mấy con lông chim.

Lang Hi sâu kín nói: “Béo như vậy, thịt rất nhiều đây.”

Cô gái kia sắc mặt cứng đờ, lắp bắp nói: “Em, em, em... Là người ăn chay, không ăn thịt ...”

”Nga.” Lang Hi biểu tình nói không nên lời tiếc nuối, liếc nhìn cô ta một cái, ánh mắt kia dường như mang theo tia ghét bỏ, giống như ghét bỏ cô ta thập phần vô dụng, ngay cả một con vẹt cũng không dám đụng vào.

Cũng may là cô gái này trái tim đủ cường đại, ương ngạnh ổn định cảm xúc chính mình, kéo kéo khóe miệng, ghen ra một nụ cười khó khăn, nhẹ giọng nói: “Chúng ta qua bên kia ngồi một lát đi, em mang giày cao gót, chân hơi đau.”

Lang Hi một chút phong độ vẫn phải có, lập tức hai lời cũng chưa nói đi đến ghế đá bên cạnh bàn ngồi xuống.

Cô gái lo lắng lướt nhìn lông chim chậm rãi khôi phục bình tĩnh, lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Lặng im một lát, cô gái rút cuộc vẫn là người quen với bầu không khí náo nhiệt, ngồi yên như vậy thật sự không được tự nhiên, nhịn không được đánh vỡ trầm mặc, mở miệng nói: “Nghe bác Chu gọi anh Lang Hi? Anh gọi là Chu Lang Hi sao, thông thường hay dùng chữ Minh làm tên đệm, vì sao không gọi Chu Minh Hi?”

Lang Hi luôn luôn làm người khiêm tốn, Chu gia cũng không thích vì một chuyện nhỏ mà ồn ào ầm ĩ, tuy rằng không cố ý giấu diếm, nhưng cũng không có giống trống khua chiêng chiêu cáo thiên hạ, bởi vậy cô gái trước mặt này cũng không rõ thân phận con riêng của anh.

Lang Hi có chút không kiên nhẫn, nhưng ngồi trong hoa viên dường như so với ngồi với cả đồng người thoải mái hơn, liền nhìn xuống tính tình thuận miệng trả lời có lẽ: “Mẹ sinh, cùng họ mẹ!”

Cô gái này thực có vài phần thông minh, nhận thấy được Lang Hi cảm xúc không tốt lắm, liền suy xét đến việc mình vừa hỏi có thể đã động chạm đến vấn đề riêng tư của người ta, cười ra vẻ đã hiểu, lập tức dời đi đề tài.

“Nghe bác Chu nói gần đây anh mới từ nước ngoài trở về phát triển? Em cũng vậy...” Cô gái vén tóc mai ra sau tai, lộ ra sườn mặt tinh tế cùng chiếc cổ trắng nõn mượt mà, cười nói, “Vốn không nghĩ về nước, đều là mẹ em vẫn luôn thúc giục... Ai, trong nước tuy rằng cơ hội phát triển cũng rất nhiều, nhưng rốt cuộc cũng không bằng nước ngoài. Nơi này hoàn cảnh không tốt, thời tiết thất thường không nói, tổ chất của phần lớn dân cư cũng kém rất nhiều! Nếu không phải mẹ em nhớ thương em, em đã chuẩn bị ở nước ngoài định cư ... Anh đâu, anh vì sao muốn về nước?”

Lang Hi không chút để ý duỗi thẳng chân, trên người khí thế lãnh liệt vừa thu lại, thanh âm trầm thấp vẫn như cũ xa cách, lời nói lại mang theo ý ẩn dụ ôn nhu khó thấy, thân nhiên nói: “Trong nước ghé lái điều khiển bên trái, tôi thích dựa vào bên trái đi.”

Cô gái ngẩn người, trực giác phụ nữ làm cho cô nàng cảm thấy biến hóa rất nhỏ của Lang Hi cùng lời nói của anh như có thâm ý khác, lại không rõ là vì cái gì, chỉ đành hé miệng cười nói: “Lý do này thật đặc biệt, kỳ thật em về nước lái xe ngược lại hơi không quen! Giao thông trong nước lại đông nghịt, người cầu thả vượt đèn đỏ cũng quá nhiều...”

Dừng một chút, cô gái quay đầu, trừng mắt nhìn nghi hoặc nói: “Nhưng là anh không phải mới dọn về sống sao? Sao lại có thói quen...”

Lang Hi rũ mắt xuống, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc trong mắt, thanh âm tinh tế nói: “Từ khi đi bên trái, sẽ cảm thấy đi không được con đường khác ... Tôi đã nhận định, đi mãi một con đường đến già.”

Lời này có điểm kỳ quái, cô nàng không hiểu ra sao, yên lặng cân nhắc hồi lâu, vẫn là không đoán ra ý tứ của Lang Hi.

Lang Hi không biết suy nghĩ cái gì, nguyên bản khuôn mặt góc cạnh như được trạm trổ toát ra sự lạnh lùng xa cách, giờ phút này cư nhiên nhu hòa đi rất nhiều, như hồ nước ngàn năm đóng băng, trong nháy mắt băng tuyết tan rã, lưu chuyển ra ý ôn nhu nhọt nhọt, khuôn mặt cũng không còn lạnh nhạt xa cách như ngày thường.

Dù cho cô nàng có cân nhắc suy nghĩ tới lui, nghiền ngẫm từng chữ một, cũng lĩnh hội không được thâm ý của Lang Hi, vắt hết óc tìm đề tài, nhận được đều là cái nhìn lãnh đạm hờ hững của Lang Hi, về sau, mặc kệ cô ta nói cái gì, Lang Hi đều là về mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm phía trước, ngay cả nhìn cũng lười nhìn cô ta.

Con gái nhà người ta sống đến từng tuổi này phòng chừng chưa từng bị xem nhẹ như vậy, lúng túng sắp bật khóc, khuôn mặt trắng bệch lung lay sắp đổ đứng lên, thanh âm run rẩy suy yếu nói: “Thật xin lỗi, em phải vào nhà cùng mẹ...”

Lang Hi rốt cục cũng quay đầu, sắc mặt lộ ra vẻ vui sướng thân nhiên, hai mắt rõ ràng biểu hiện ý tứ ‘tạm biệt không tiễn’.

Cô gái nhỏ rốt cục nhìn không được lão đạo chạy đi, một đường bùm mặt thút thút mà chạy.

Trong vườn hoa gió mát chim kêu, một mảnh yên tĩnh tốt đẹp.

Lang Hi miễn cưỡng vươn tay, cánh tay nhàn nhàn khoát lên bên cạnh bàn, thân nhiên nói: “Đi ra.”

Hàn Tả Tả run rẩy khước miệng từ phía sau giàn hoa bước ra, cô cuối cùng vẫn nhìn không được, ma xui quỷ khiến tránh ở một bên nghe lén, giống như ăn trộm ngồi xôm phía sau giàn hoa, nỗi lòng theo đối thoại của hai người mà dần bình tĩnh.

Hàn Tả Tả ngay từ đầu bị câu nói đầy thâm ý của Lang Hi “Dựa vào tả đi” – ‘dựa vào bên trái mà đi’ mặt mày rạn rở, khi nghe đến câu “Một đường đi đến già” kia quả thực trong lòng nở hoa, ai biết chú tư hay bất chợt người lại chẳng phân biệt được trường hợp, nghe đến cuối cùng Hàn Tả Tả lại nảy sinh chút đồng tình với tình địch vừa rồi.

Hàn Tả Tả không khỏi cảm khái sức chiến đấu của chú tư quả nhiên không giống người thường, đặt mông ngồi xuống bên cạnh anh.

“Anh phát hiện ra em lúc nào?”

Lang Hi thờ dãi: “Từ lúc em đi theo anh ra đây.”

Hàn Tả Tả trước giờ luôn suy nghĩ cẩn thận, vừa nghe lời này liền nhìn không được cân nhắc, chú tư vừa vừa rồi nhu tình mặt ý tỏ lộ là không phải cô ý nói cho cô nghe đây chứ, ra tay phủ đầu trước, tránh việc cô chạy tới khởi binh vãn tội.

Hàn Tả Tả khó chịu bĩu môi, chia chia bờ vai của anh giáo huấn nói: “Chú tư, anh làm sao có thể như vậy! Không hề thương hương tiếc ngọc, anh xem anh làm cho con gái nhà người ta khóc lóc chạy mất rồi kia...”

Lang Hi bắt được ngón tay của cô, đặt ở trong lòng bàn tay vuốt ve, nghe vậy “Ngô” một tiếng, thờ ơ nói: “Cô ta rất vô dụng, bộ dạng xấu xí, thể nhưng ngốc như vậy, nói chuyện thì ông nói gà bà nói vịt, còn trung ra vẻ mặt ta đây rất thông minh.”

Hàn Tả Tả dờ khóc dờ cười mở miệng: “Cái gì xấu xí chứ! Người ta bắt quá chỉ là cảm hơi nhẹn một chút, đây chính là khuôn mặt tiêu chuẩn của mỹ

nhân, rất thịnh hành năm nay đó nha!”

Lang Hi hồ hững “Nga” một tiếng, thân nhiên nói: “Nguyên lai hiện tại thịnh hành mặt mũi khoan.”

Hàn Tả Tả: “...”

Cái gì mặt mũi khoan! Kia rõ ràng là mặt trái xoan, là trái xoan đó!

Hàn Tả Tả bắt đầu tội nghiệp cô nàng hồi này, nếu lời này bị cô ta nghe được, có mà đau lòng chết mất.

Hàn Tả Tả rút tay ra, không nhìn về mặt bất mãn của Lang Hi, tỏ ra đau lòng nói nói: “Miệng tích chút đức đi chú tư! Cô gái nhà người ta bị anh làm cho nhiều lúng ta lúng túng a, anh như vậy là không đúng, đối với phụ nữ cần phải ôn nhu có phong độ! Hơn nữa, chính anh tư duy lạ đời nói chuyện lại hay bắt chẹt người khác, anh còn trách người ta không hiểu ý tứ của anh... Chú tư anh thật là nên học lại tiếng Trung cho thật tốt!”

Lang Hi lơ đãng nói: “Em có thể biết, cô ta không bằng em!”

Lang Hi nghĩ nghĩ, còn thật nghiêm túc bổ sung nói: “Chỉ số thông minh thấp là chuyện vô cùng đáng thương, cô ta vốn sinh ra đã kém cỏi, không liên quan gì tới anh!”

Hàn Tả Tả: “...”

Hàn Tả Tả thật muốn thay cô nàng hồi này phun huyết, yên lặng xoay mặt đi, cảm thấy giờ phút này tâm tình của cô vô cùng phức tạp, thế nhưng ân ân có loại cảm giác như là – trứng đau ah.

Lang Hi vui vẻ sờ sờ đầu cô, trong giọng nói tràn đầy may mắn: “Có em hiểu được anh.”

Đúng vậy, trừ bỏ em phòng chừng không còn ai có thể tiếp nhận cách ăn nói của anh.

Hàn Tả Tả quệt mặt, ưu thương ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, không khỏi thật sâu thở dài.

Cô hiện tại lại hoàn toàn không lo lắng chú tư sẽ thay lòng đổi dạ, ngay cả khi chú tư có như vậy, trừ cô ra, còn có người phụ nữ nào đủ mạnh mẽ đương đầu được chứ.

Cô gái trẻ tuổi xinh đẹp vừa rồi kia chính là minh họa điển hình, trình độ hoàn toàn chưa thể đặt vào mắt, quả thực một chút sức chiến đấu cũng không có!

Muốn quyến rũ chú tư, không có một trái tim đủ sắt đá mạnh mẽ là tuyệt đối không được!

Hàn Tả Tả sợ người khác nghi ngờ quan hệ giữa cô và chú tư, ngồi mới chút xíu đã lập tức vội vã trở về.

”Anh cứ ở trong này ngồi một lát, miễn cho trở về bị ông nội quở trách!”

Lang Hi không thèm để ý, cũng không thèm quan tâm chính mình có thể bị quở trách hay không, nhưng vẫn gật gật đầu bảo Tả Tả quay vào trong trước.

Không biết có phải bởi vì chột dạ hay không, Hàn Tả Tả vừa bước vào phòng khách liền theo phản xạ nhìn về phía Chu lão gia.

Chu Quảng Vinh đang cùng chiến hữu tán gẫu vui vẻ, đột nhiên mắt sáng như đuốc quét qua cô liếc mắt một cái, đáy mắt lóe sáng, dường như chỉ một cái liếc mắt đã nhìn thấu được cô, ánh mắt lại âm trầm khó hiểu, làm cho người ta đoán không ra. Chu Quảng Vinh sắc mặt không thay đổi, chỉ liếc mắt một cái lại quay đầu tiếp tục đề tài tán gẫu vui vẻ khi nãy.

Hàn Tả Tả trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh, chậm rãi thở ra một hơi, đáy lòng bất an, trên mặt lại thể hiện nụ cười khéo léo, tiếp tục cùng Hàn Uyển tiếp đón khách mời.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 34

Thời điểm Chu Quảng Vinh tiễn bước vị khách cuối cùng, sắc trời đã khuya lắm rồi.

Hàn Uyển và Tả Tả bắt đầu thu dọn phòng khách, Chu Quảng Vinh thân nhiên quét hai người liếc mắt một cái, lạnh lùng ra lệnh nói: “Lang Hi, theo ta đi thư phòng.”

Hàn Tả Tả trượt tay, đựng phải chén trà trên bàn, may mắn phản ứng mau lẹ, luống cuống tay chân vội chụp lấy mới không rơi xuống đất.

Hàn Uyển vội vàng bỏ khăn lau lại đây hỏi: “Sao lại thế này? Không làm con bị thương chứ!”

Hàn Tả Tả vẩy nước trên tay, miễn cưỡng cười nói: “Không có việc gì, nước đã hết nóng rồi!”

Hàn Uyển nhìn nhìn, may mắn không bị thương, không khỏi oán trách liếc mắt một cái nói: “Quên đi quên đi, con cũng mệt mỏi cả ngày rồi, nơi này không cần con dọn dẹp, lên lầu nghỉ ngơi đi!”

Chỉ còn vài cái chén phải rửa thôi, Hàn Tả Tả lại tâm thần không yên, nghĩ nghĩ nói: “Dạ được, mẹ vất vả rồi, vậy con về phòng trước!”

Hàn Tả Tả ở trên lầu hai, chân chừ một lát, thấy chung quanh không có người, liền lặng lẽ chuyển bước đi vào phòng Lang Hi.

Thư phòng của Chu Quảng Vinh rất lớn, bắt ánh sáng cũng phi thường tốt. rèm cửa sổ dày cộm chấm đất, dựa vào tường là giá sách cao ngất, trên đó xếp toàn là những cuốn sách nổi tiếng quý hiếm, đại bộ phận là tư liệu quân sự.

Lang Hi không phải lần đầu tiên bước vào đây, mỗi lần tiến vào đều không tự giác nhìn về vách tường phía tay trái.

Trên tường treo đầy ảnh chụp của Chu Quảng Vinh, từ lúc thanh niên đến trung niên, nhưng nhìn thấy nhiều nhất, vẫn là huân chương chi chít.

Chu Quảng Vinh đi về phía sau bàn ngồi xuống, sắc mặt bình tĩnh mở miệng: “Con tuổi cũng không còn nhỏ, con gái út nhà Bạch gia dịu dàng thủy mị, hiểu biết lễ nghĩa, mặc kệ là tuổi tác hay tướng mạo, hay là tính tình xuất thân, đều rất xứng với con!”

Chu Quảng Vinh chân mày dựng thẳng, cả giận nói: “Con đối xử với người ta lạnh nhạt, ta cũng không cầu anh ga-lăng phong độ thế nào! Nhưng con đã làm gì, đứng nói sáo sọc chiếu cô, cư nhiên chỉ đi với người ta chút xíu đã chọc cho người ta khóc lóc chạy trốn về! Con đây là đang cố ý làm ta bề mặt sao?”

Lang Hi không nhúc nhích đứng ở trước bàn, sắc mặt bình tĩnh, giống như hoàn toàn không nghe thấy lời Chu lão gia nói.

Chu Quảng Vinh bị bộ dạng này của anh chọc tức chết, hung hăng vỗ bàn gầm lên: “Thằng khốn khiếp! Anh bị điếc hả, suốt ngày ngay cả cái rắm đều phóng không được!”

Lang Hi rút cục nâng lên mí mắt, bình tĩnh nhìn ông, hai mắt âm u, không mang theo chút cảm tình.

“Cha của thằng khốn khiếp, tay đau không?”

Chu Quảng Vinh cảm thấy mỗi lần ông muốn cùng đứa con trai này ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc sau đó đều sẽ giảm thọ vài năm. Nếu còn chưa bị nó làm cho tức chết, ông chỉ sợ phải đóng vai cha của thằng khốn khiếp này dài dài.

Chu Quảng Vinh bị anh nói một câu nghẹn họng sau một lúc lâu không vẫn hé răng, ngồi ở chỗ kia hạ hỏa, mới tỉnh táo lại.

Chu Quảng Vinh hừ lạnh một tiếng, chỉ chỉ ghế dựa nói: “Ngồi xuống.”

Lang Hi dường như không có việc gì ngồi xuống.

Chu Quảng Vinh cầm chén trà tử sa trước bàn lên, tư thế tao nhã đưa đến bên miệng uống một ngụm, nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng uy nghiêm ngày thường, giống như hết thảy đều bị ông nắm giữ, cái loại tự tin thông dong này, không khỏi làm lòng người sinh ra thán phục.

Lang Hi đột nhiên mở miệng: “Uống cả đêm, nhớ rõ vào toilet trước khi đi ngủ.”

Chu Quảng Vinh bị sắc phun nước, đúng là ông vừa mới tiếp khách uống trà sau khi ăn xong, không biết khi nào đã uống vào rất nhiều trà, lúc này một bụng đầy nước, làm sao còn khát được chứ?

Ông cầm chén trà bất quá là vì che giấu cảm xúc, hoàn toàn là theo thói quen, trước khi nói chuyện luôn làm bộ làm tịch một phen, ra vẻ định liệu trước tất cả mọi việc, bộ dáng bình tĩnh thông dong trấn áp lòng người ngay cả khi chưa bắt đầu câu chuyện, khiến họ tự loạn trận tuyến, lại nhân cơ hội tìm được nhược điểm của đối phương, cuối cùng mới tiến hành công phá. (Ish: hic, nói chuyện thôi mà như đánh trận í...)

Chu Quảng Vinh tuổi trẻ đã được quân đội mài giũa ‘mưa dầm thấm đất’, trên người mang theo hơi thở lãnh liệt đặc hữu của người quân nhân, tính tình cũng có chút táo bạo. Sau này dần được thăng chức, địa vị cao, ý thức được bản thân phải có chút khí độ cùng hàm dưỡng, liền thu liễm tính tình, làm ra vẻ bí hiểm khó dò.

Nói trắng ra là, giống như tội phạm mà đi giả dạng làm người tốt í!

Nhưng mỗi khi cùng đứa con trai nhỏ nhất của ông nói chuyện, khí độ ung dung ông tu luyện nhiều năm lần nào cũng bị nó phá vỡ.

Chu Quảng Vinh ưu sầu gãi gãi mặt, chợt nhận thấy trên gương mặt đầy mị lực của mình nay đã có không ít nếp nhăn.

Chu Quảng Vinh đặt mạnh chén trà xuống bàn, khí thế kinh người, âm thanh lạnh lùng nói: “Không cần nói sang chuyện khác! Lão Tứ, con ở bên ngoài

làm chuyện gì dừng cho là ta không biết! Ta không hỏi, là cho con cơ hội rèn luyện, ta vốn còn tưởng rằng con cuối cùng sẽ tự biết chừng mực, nhưng không nghĩ tới là gan của con cứ nhiên lớn đến như vậy!”

Chu Quảng Vinh càng nói càng giận, dứt khoát sắc mặt lộ ra thô bạo lưu manh, nhìn không được đập bàn mắng to: “Anh con mẹ nó nhiều như vậy năm đều sống lang thang như một con chó không nhà! Bại hoại gia phong, ta là cha anh, ta còn có thể hại anh sao! Bạch gia ở hải quan có địa vị gì? Anh cùng con gái người ta kết giao, đối với anh có bao nhiêu chỗ tốt anh có biết hay không? Suốt ngày lạnh mặt, tính cách anh chỉ được có nhiều đó thôi đều con mẹ nó dùng để đối phó Lão Từ, chuyện đại sự một chút quyết đoán đều không có! Tốt không học, lại đi học theo tính tình đàn bà nhi nữ tình trường!”

Lang Hi mày cũng chưa động chút nào, hờ hững nói: “Tôi là đàn bà nuôi lớn, tự nhiên không thể so với người có cha khác.”

Chu Quảng Vinh giận tím mặt: “Con đây là đang trách ta sao?”

Lang Hi con người trầm xuống, không e dè nhìn thẳng vào ông, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng: “Ăn ngay nói thật, tôi đã trưởng thành, ông lại lo lắng cũng không có ích gì với tôi, nếu thật sự làm ông chướng mắt, tôi có thể không trở lại.”

Chu Quảng Vinh nghe vậy lửa giận càng rùng rục, lồng ngực kịch liệt phập phồng, tức giận đến sắc mặt không còn hột máu, rốt cục không thể nhịn được nữa nắm cầm chén trà lên, quăng mạnh về phía anh.

Lang Hi nhanh nhẹn nghiêng đầu, cái chén sượt qua bên tai, nện vào tường, phanh một tiếng rơi bẻ nát.

Tiếng động quá lớn dẫn tới Chu Minh Nghĩa cao giọng lo lắng hỏi vọng vào, Chu Quảng Vinh lạnh giọng nói: “Không có việc gì!”

Bên ngoài tiếng bước chân xa dần.

Chu Quảng Vinh hai mắt nặng nề nhìn con trai út của mình, trong lòng cảm xúc quay cuồng phức tạp khôn kể.

Tuy rằng không bị ném túng, nhưng nước trong chén vẫn văng trúng mặt anh.

Lang Hi không nhanh không chậm lấy ra khăn mặt, đem nước trên mặt lau sạch sẽ, thản nhiên nói: “Tôi nói nghiêm túc, không có dối.”

Chính là vì biết người không dối, Lão Từ đây mới tức chết!

Chu Quảng Vinh trong lòng thật sâu thờ dài, ông nhất thời phong lưu lại thiếu một món nợ mà cả đời này ông không thể trả được, thật đáng đời ông lần nào ở trước mặt đứa con này cũng mất hết mặt mũi.

Ông thực xin lỗi Lang Nguyệt, không có gánh chịu trách nhiệm. Cũng thực xin lỗi đứa con trai này, để cho nó một mình trưởng thành trong khó khăn. Nay muốn bồi thường thật tốt, làm tốt trách nhiệm của một người cha, nhưng đối mặt với cặp mắt lạnh lùng xa cách kia, dù là Chu Quảng Vinh cũng không tránh khỏi buồn bã.

Là ông đã không làm tốt trách nhiệm của một người cha, không thể trách con ông đối xử với ông như người xa lạ được.

Nghiêm phụ từ mẫu, Chu Quảng Vinh ở trước mặt con cái luôn luôn sắm vai nghiêm phụ, lại đối xử hiền hòa với đứa con trai út bị thua thiệt rất nhiều này của ông, thật vất vả muốn sắm thật tốt vai từ phụ, lại cảm thấy lực bất tòng tâm.

Chu Quảng Vinh đã đặt hết tâm huyết vào trên người ba đứa con trai lớn, cũng không quan tâm nhiều đến Lang Hi, chỉ muốn bù đắp cho anh, lại rất thiếu thốn tình thương.

Chu Quảng Vinh thờ dài nói: “Là lỗi của ta, không thể dạy dỗ con cho tốt... A Hi, con nay đã trưởng thành rồi, có phán đoán của mình, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, tự con biết lấy! Mẹ con oán hận ta, đây là ta đáng được nhận, nhưng con không nên tiếp nối hận thù của mẹ con mà sống.”

Chu Quảng Vinh dừng một chút, lời nói thâm thúy nói: “Bà ấy rất cố chấp, tâm lý đã muốn vắn vẹo, con không nên để bà ấy chi phối!”

Lang Hi trầm mặc hồi lâu, mới thản nhiên mở miệng: “Ông thật sự không cần lo lắng điểm này, bà đã không còn, lúc còn sống bà còn không thể chi phối được tôi, chết đi rồi tôi lại càng không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào của bà ấy.”

Chu Quảng Vinh cũng không thể tin tưởng, tính tình của Lang Nguyệt ông hiểu rất rõ, nhưng đã nói đến nước này, nói thêm nữa, chỉ sợ sẽ khiến cho Lang Hi càng thêm phản cảm mà thôi.

Chu Quảng Vinh chán nản phát phát tay: “Hiện tại tình hình nghiêm trọng, cấp trên rất nhanh sẽ phái người xuống đây, lãnh đạo mất tính tình nóng lạnh thất thường, con tự mình cẩn thận một chút!”

Lang Hi không nói lời nào đứng lên, đi tới cửa đột nhiên quay đầu.

“Tôi đời này không có được tình thương của mẹ, càng không biết tình thương của cha là cái gì, thật vất vả mới để ý một người, tôi tuyệt đối không thể buông tha cho.”

Chu Quảng Vinh mí mắt nhấc lên, ánh mắt như điện quét về phía anh.

Lang Hi nói xong cũng không thêm để ý phản ứng của ông, lập tức mở cửa, dường như không có việc gì rồi đi.

Hàn Tả Tả trái chờ phải chờ chính là chờ mãi không thấy người đâu, đang bất an không yên, chợt nghe đến ngoài cửa có tiếng vang, Lang Hi rút cục đã trở lại.

Lang Hi không nghĩ tới Hàn Tả Tả sẽ ở trong phòng mình, trong mắt kính ngac chợt lóe, lông mi nhếch lên trêu chọc nói: “Chờ anh?”

Hàn Tả Tả nhìn anh không có việc gì, nhẹ nhàng thờ ra, liếc trắng mắt, tầm mắt đảo qua vết nước trên quần áo của anh, cau mày hỏi: “Quần áo sao lại bị ướt thế này?”

Lang Hi không muốn nhiều lời, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ba không cẩn thận làm đổ chén trà, bị nước hắt lên người.”

Hàn Tả Tả không để ý, vội vàng hỏi: “Đúng rồi, ông nội tìm anh rồi cuộc có chuyện gì?”

Lang Hi nhìn cô một cái, thuận miệng nói: “Có thể có chuyện gì?”

Hàn Tả Tả cũng hiểu được bản thân có hơi quá mức nghi thần nghi quỷ, nhưng trực giác lại nói cho cô biết, khẳng định có chỗ nào không thích hợp!

Lang Hi thấy cô nhú mi không tin, trầm giọng nói: “Ông ấy xem trọng con gái út nhà Bạch gia.”

Hàn Tả Tả trái tim co rụt lại, nhớ tới vị tiểu thư ban ngày kia, nhìn không được ảm đạm: “Ánh mắt của ông hẳn là không sai, Bạch tiểu thư bằng cấp cao, gia thế tốt, bộ dạng cũng xinh đẹp...”

Trọng yếu nhất là... Người ta với anh không có quan hệ chú cháu!

Hàn Tả Tả càng nói càng che giấu không được vị chua lè trong giọng nói, trong lòng hận không thể trực tiếp đem móng vuốt cào lên mặt cô gái kia.

Lang Hi trong mắt ý cười chợt lóe, lãnh nghiêm mặt nghiêm trang nói: “Dù vậy cũng không được, ba tuổi quá lớn, thật không nên chậm trễ tuổi xuân của con gái người ta.”

Hàn Tả Tả ngac nhiên ngẩng đầu, khiếp sợ trừng mắt hắn: “Cái gì? !”

Lang Hi hơi hơi ngẩng đầu, từ từ thờ dài: “Ba thật sự là, phong lưu năm đó vẫn không giảm a!” (Ish: ak...ak...)

Hàn Tả Tả biểu tình như bị sét đánh, thân mình lung lay, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Hàn Tả Tả hiện tại không chỉ đồng tình với vị tiểu thư Bạch gia kia, cô càng đồng tình với Chu lão gia nha.

Có người con trai tư duy ngược đời như vậy, Chu lão gia chỉ sợ cũng phải chết tâm thôi a...

Hàn Tả Tả yên lặng đồng tình trong chốc lát, cảnh báo giải trừ, nhìn không được trong lòng lại vui vẻ hẳn lên.

Lang Hi tự nhiên nhìn thấy tất cả biểu tình của cô, ý vị thâm trường hỏi: “Cùng nhau tắm?”

Hàn Tả Tả sắc mặt đỏ lên, tức giận hừ nói: “Nằm mơ đi!”

Hiếm khi cô chủ động dâng lên tận cửa, Lang Hi đương nhiên sẽ không dễ dàng thả người, ấn cô xuống liền hôn lên.

Hàn Tả Tả cùng Lang Hi sớm chiều chung đụng đã nhiều ngày rồi, tự nhiên hiểu rõ hành động của anh, biết Lang Hi luôn cường thế bá đạo, không vui khi bị người cự tuyệt, càng phản kháng thì thời gian bị áp chế càng dài, còn không bằng chịu theo anh một chuuts, mới có thể giải thoát nhanh hơn.

Hàn Tả Tả ngoan ngoãn mặc anh đòi lấy, ôm cổ anh cùng anh môi lưỡi dây dưa.

Hôn hồi lâu, thẳng đến Hàn Tả Tả mất cảm nhận thấy được Lang Hi biến hóa, mới bối rối đẩy anh ra, đỏ mặt nói nhỏ: “Đừng xằng bậy, đang ở nhà đó!”

Lang Hi mâu sắc thâm trầm, hơi thờ hỗn loạn.

Hàn Tả Tả không dám trêu chọc anh, vội vàng chạy trốn: “Chú tư ngủ ngon!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cám Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37. Chương 33

Đại thọ của Chu lão gia có thể nói là biến đổi bất ngờ, cũng may rốt cục đã may mắn trôi qua.

Hàn Tà Tà đối với Chu lão gia vô cùng kính sợ, cô rất hiểu con người mình, biết chỉ bằng chút thông minh của mình ở trước mặt Chu Quảng Vinh đa mưu túc trí căn bản chỉ là múa rìu qua mắt thợ, cùng với việc lúc nào cũng luôn phải cẩn thận khi ở Chu gia, còn không bằng cố gắng ít xuất hiện trước mặt ông một chút, miễn cho bị ông nhìn ra manh mối gì.

Hàn Tà Tà hiện tại đang đi theo Hannah học tập, đối với công việc của người đại diện công tác dần dần thích ứng, trừ bỏ những mối quan hệ xã giao còn ít ra, những phương diện khác cô đã có thể tự mình xử lý.

Hannah gần đây đang bận rộn với đám người mới, liền dứt khoát buông tay, đem tất cả hoạt động của Tang Đồng đều giao cho Hàn Tà Tà giải quyết.

Tang Đồng vừa mới giành được giải thưởng Kim Bách Linh, nay danh tiếng nâng cao, công ty vì thừa thắng xông lên, cố ý sắp xếp cho cô ấy một buổi biểu diễn cá nhân, cho nên Tang Đồng gần đây trừ bỏ đóng quảng cáo cho trang sức Phong Thượng, cùng một số hoạt động tất yếu, đại đa số thời gian đều đang chuyên tâm tập luyện.

Vì thế Hàn Tà Tà cũng có thể nhờ đó thoải mái một chút, không cần lúc nào cũng phải theo sát bên người cô ấy, bắt đầu học cách xử lý công việc, mở rộng mối giao tiếp.

Ngờ đâu, Hàn Tà Tà còn chưa có quá mấy ngày bình yên, Tang Đồng ngay tại trường quay đã xảy ra sự cố.

Hàn Tà Tà ở trong công ty vừa sợ vừa lo, đột nhiên nghe được tin tức thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Hàn Tà Tà vội vàng túm lấy người nọ hỏi tình huống của Tang Đồng, đối phương ấp úng nói cũng không rõ ràng, gấp đến độ Hàn Tà Tà thiếu chút nữa mất ngủ.

Bởi vì khi sự cố phát sinh, còn có Lạc Hưởng Ngôn của Vinh Hiền ở đó, phóng viên như đám ong đổ dồn sự chú ý lên người Lạc nhị gia, thương thế của Tang Đồng hiển nhiên là không có người biết.

Hàn Tà Tà ở công ty gấp đến độ đòi mạng, căn bản ngồi không yên, xách túi chạy đến bệnh viện.

Di động linh một tiếng vang lên, Hàn Tà Tà vừa chạy ra ngoài đón xe, một bên ấn nút tiếp điện thoại.

“Chú tư, chỗ của em có chút chuyện phát sinh, hiện tại không có thời gian nói với anh, một lát em gọi cho anh...”

“Đừng hoảng hốt!” Lang Hi đánh gãy lời cô, thanh âm trầm ổn, làm cho đáy lòng Hàn Tà Tà bỗng dưng cũng bình ổn lại.

“Anh đã nhận được tin tức, Tang Đồng không bị thương.” Lang Hi ngữ khí vững vàng tiếp tục nói, “Thời gian nghỉ ngơi giữa cảnh quay thì thanh xà ngang rơi xuống, Lạc nhị gia đứng lúc cứu được mỹ nhân, hi sinh anh dũng, đã được đưa vào bệnh viện.”

Hàn Tà Tà nghe được Tang Đồng không có việc gì, lập tức nhẹ nhàng thở ra, vội vàng hỏi: “Lạc nhị gia hiện tại thế nào?”

Lang Hi thờ ơ nói: “Không chú ý.”

Hàn Tà Tà trong lòng ám áp, cô hiểu rõ tính tình của Lang Hi, biết anh luôn không thích quan tâm đến người ngoài, nếu không phải cô và Tang Đồng quan hệ rất tốt, Lang Hi cũng sẽ không cố ý đi quan tâm việc này.

Hàn Tà Tà đánh giá, Lạc Hưởng Ngôn xảy ra chuyện, Lạc gia khẳng định biết được trước tiên, sau đó tất nhiên sẽ chạy đến bệnh viện, cho dù cô có đến cũng không làm được gì, ngược lại làm không tốt còn có thể bị Lạc gia và truyền thông nghi ngờ gặng hỏi.

So với như thế, chỉ bằng trước tiên làm tốt công tác chuẩn bị.

Hàn Tà Tà nghĩ như vậy, cũng không lại vội vã đi đến bệnh viện nữa, cầm di động chân thành nói: “Cám ơn!”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lát, Lang Hi thần nhiên nói: “Không cần cảm tạ.” (Ishtar: anh bắt đầu giảng bầy, hi họ...)

Hàn Tà Tà tâm tình khẩn trương đột nhiên thả lỏng, lúc này liền có lòng muốn trêu ghẹo hai câu, cười giong nói: “Vậy sao được a! Chú tư, em còn có thể không hiểu anh sao? Phạm là việc không quan hệ với anh, anh sẽ không lo lắng đi chú ý, huống chi anh vừa biết được Tang Tiểu Đồng gặp chuyện không may liền lập tức truy tìm tin tức mới nhất, sau đó gọi điện thoại tới nói cho em biết, không phải là vì an ủi em, sợ em sốt ruột sao!”

Hàn Tà Tà dừng một chút, ngữ khí còn thật nghiêm túc nói: “Chú tư, anh rất tốt với em, em đều nhớ kỹ, cảm ơn anh!”

Lang Hi lẳng lặng nghe cô nói xong, thần nhiên “Nga” “Một tiếng, nói: “Em đã kiên trì, vậy đền đáp đi!”

Hàn Tà Tà ngẩn người, hỏi: “Anh muốn em cảm ơn anh như thế nào?”

Lang Hi trầm mặc hồi lâu, không trả lời vấn đề của cô, đột nhiên mở miệng nói: “Em đã tám ngày rồi chưa trở về.”

Kỳ thi cuối kỳ đã đến, Hàn Tà Tà vì muốn ôn tập thật tốt, cũng vì để thuận tiện cho việc học và ôn thi, liền trở về phòng trọ ở trường học. Chương trình học không nhiều lắm, cuộc thi cũng không khó ứng phó, Hàn Tà Tà vốn muốn thi xong hai môn cuối, đợi đến nghỉ hè rồi lại dọn về, nhưng không nghĩ tới chỉ mới có vài ngày, Lang Hi đã bắt mắt nghiêm trọng.

Hàn Tà Tà kiên nhẫn giải thích: “Em đã nói rồi, đến kỳ nghỉ sẽ dọn về, có anh ở bên cạnh em không cách nào chuyên tâm ôn tập!”

Lang Hi mới không tin cái cớ của cô, Hàn Tà Tà việc học nếu thực sự bận rộn như vậy, thế nào còn có thời gian suốt ngày chạy tới Mía!

Hàn Tà Tà thở dài: “Nếu không, chờ em giải quyết xong chuyện của Tang Tiểu Đồng liền trở về ở một ngày?”

Lang Hi sâu kín nói: “Thật lâu chưa ăn cơm em nấu...”

Hàn Tà Tà: “...”

Hàn Tà Tà nhìn không được trong lòng xem thường, bình thường cô rất bận, tuy rằng ngẫu nhiên cũng có lúc ngẫu hứng, nhưng bởi vì hai người cũng không quá chú trọng tới chuyện ăn uống, cho nên phần lớn thời điểm, vì thuận tiện bớt việc, đều là cùng nhau ăn ở bên ngoài.

Lang Hi tiếp tục thở dài, chậm rãi nói: “Sáng nay ăn phải trứng gà thối.” (Ish: sak ...)

Hàn Tà Tà nghe vậy không khỏi có chút lo lắng. Hiện tại thời tiết nóng bức, đồ ăn rất dễ hư, không nên để lâu ngày. Trứng gà trong nhà cô mua đã lâu rồi, chuyển ra ngoài mấy ngày nay, Lang Hi một mình khẳng định sẽ không nấu cơm, phỏng chừng rất nhiều đồ dự trữ trong tủ lạnh đều không thể ăn được.

Lang Hi quanh co lòng vòng nửa ngày, rốt cục vào thẳng chủ đề, không ngừng cố gắng nói: “Em nói muốn cảm ơn anh, trở về làm bữa cơm đi.”

“Nói như vậy nửa ngày vì muốn cho em trở về nấu cơm cho anh?”

Hàn Tà Tà mặc dù biết Lang Hi là cố ý nói như vậy để lừa cô trở về, nhưng vẫn không đành lòng cự tuyệt, không khỏi ngoài miệng oán giận hai câu: “Chú tư anh thật là... Cuộc thi đang trong giai đoạn khẩn trương, hơn nữa công việc lại nhiều, trong khoảng thời gian em về phòng trọ ở thì tiện hơn, chỉ là tạm thời mà thôi, cũng không phải không quay về! Huống chi, em đã nói xử lý xong chuyện của Tang Tiểu Đồng sẽ bớt chút thời gian trở về, chỉ có hai ngày anh đều chờ không được?”

“Àn, chờ không được.” Lang Hi bình tĩnh nói, “Anh muốn em.”

Hàn Tà Tà chịu không nổi nhất là bộ dáng Lang Hi nghiêm trang nói chuyện, rõ ràng là buồn nôn đòi mạng, lại bị anh nghiêm túc nói ra, giống như thề non hẹn biển, cuối cùng sẽ làm cho cô phi thường cảm động.

Lang Hi nghĩ nghĩ, thân nhiên bổ sung nói: “Muốn phát điên.”

Hàn Tà Tà sắc mặt đỏ lên, tuy rằng bị buồn nôn da gà nổi lên đầy người, lại nhìn không được khoe miệng giơ lên.

“Được rồi, được rồi, đêm nay em trở về!” Hàn Tà Tà sẵn giọng nói thêm vào, “Chú tư tiếng Trung của anh không tốt cũng đừng lạm dụng! Hơi một tí liền ‘biến thể’ văn tự Trung Hoa bác đại tinh thâm của chúng ta, giữa ban ngày trời nắng nóng, cũng bị anh làm cho ớn lạnh sơn cả da gà!”

Lang Hi hồ hững “Nga” một tiếng, mở miệng nói ra một câu tiếng Anh chuẩn Luân Đôn lưu loát: “I miss you so much!”

Hàn Tà Tà bị ghen nửa ngày nói không ra lời, nhìn không được rơi lệ đầy mặt, chú tư đây là anh đang trêu chọc em sao???

Lang Hi thành khẩn hỏi: “Em thích như vậy?”

Hàn Tà Tà khép mắt, cố nặn ra nụ cười, ôn nhu cổ vũ nói: “Không a, chú tư, tiếng Trung không tốt nên nói nhiều để luyện tập!”

Lang Hi vừa lòng “Àn” một tiếng, còn thật sự đáp ứng: “Anh sẽ nhớ kỹ!”

Hàn Tà Tà nuốt xuống ngụm máu sắp dâng đến yết hầu, ôn nhu nói: “Được rồi, em còn có việc, cúp máy trước đây?”

Lang Hi nhanh chóng mở miệng: “Được, buổi tối anh ở nhà chờ em.”

Nói xong, không cho Hàn Tà Tà cơ hội hối hận, quyết định thật nhanh cúp điện thoại.

Hàn Tà Tà bất đắc dĩ thở dài, trở lại bàn làm việc của mình ngồi xuống, bấm số gọi cho Tang Đồng.

Đợi thật lâu mới nói máy, trong di động lập tức truyền đến giọng nói của Tang Đồng mang theo tiếng khóc nức nở: “Đại Tà, tớ lại gặp rắc rối...”

Còn có hơi sức như vậy, nhất định là không có gì trở ngại!

Hàn Tà Tà thế này mới hoàn toàn yên tâm, không khỏi nhủ nhủ này, cô cũng không kiên nhẫn nghe Tang Đồng gào khóc thảm thiết, lập tức đánh gậy

cô ấy, bình tĩnh hỏi: “Cậu bây giờ còn ở bệnh viện? Có bị thương không? Lạc nhị gia thế nào rồi? Bên kia có những ai?”

Tang Đồng tràn ngập ủy khuất đang muốn kể lể đã bị cô vô tình đẩy trở về, nghẹn khuất khịt khịt đáp: “Ở bệnh viện, tớ không sao, Lạc nhị gia vì cứu tớ nên bị thương, anh ta vừa mới kiểm tra xong, bây giờ còn chưa tỉnh, bác sĩ nói có khả năng não bị chấn động, cần nằm viện quan sát vài ngày...”

Tang Đồng nhỏ giọng nói: “Bên này toàn là lãnh đạo cấp cao của Vinh Hiến... Tà Tà, Lạc phu nhân khí thế quá cường đại, tớ rất sợ hãi a, làm sao bây giờ?”

Hàn Tà Tà chỉ tiếc rên sắt không thành thép mắng: “Là gan của cậu chỉ có nhiều đó thôi hà! Có cái gì phải sợ, là tự con trai bà ta lao lên chắn thay cậu, cũng không phải cậu cố ý mưu hại anh ta! Bất quá dù sao con người ta đã cứu cậu, đương nhiên cậu phải cảm động rơi nước mắt một phen! Nhớ kỹ, không được hạ thấp thân phận cũng không được kiêu ngạo, trăm ngàn lần đừng để cho tớ mất mặt xấu hổ!”

Hàn Tà Tà trong lòng cân nhắc, có muốn khuyến khích Tang Tiểu Đồng đi ôm đùi Lạc phu nhân hay không!

Nếu Tang Đồng có thể lọt vào mắt xanh của Lạc phu nhân, Lương Nguyên ở trước mặt mẹ con Lạc gia chỉ giống như châu chấu đá xe, sớm hay muộn cũng sẽ bị giẫm nát, nếu được như vậy, cô không cần bận tâm nữa, chỉ một mình Lương Tiểu Nghệ sẽ không làm nên trò trống gì.

Tang Đồng trầm ngâm một lát, tán thưởng nói: “Có đạo lý, nói như thế nào cũng là ân cứu mạng, tất nhiên phải cảm ơn người ta thật tốt ... Đại Tà cậu nói tớ nên làm như thế nào mới có thể biểu đạt lòng biết ơn chân thành của tớ đây?”

Hàn Tà Tà đang đắm chìm trong mưu kế của mình, nghe vậy thuận miệng đáp: “Cách tốt nhất, chính là cậu lấy thân đền đáp sẽ thể hiện được tấm chân tình của cậu!”

“... Cậu nói cái gì?” Tang Đồng khiếp sợ, “Không phải muốn không kiêu ngạo không siểm nịnh sao!”

Hàn Tà Tà nháy mắt hoàn hồn, ngăn người lạnh giọng nói: “Vậy cậu tự mình phát huy đi thôi!”

Tang Đồng không phải ngu ngốc, tự nhiên biết phải làm như thế nào khi giao tiếp với Lạc phu nhân.

Người đại diện cần quan hệ, nghệ sĩ cũng cần đến nó.

Huống chi, có thể để lại ấn tượng tốt với Lạc phu nhân, liền tương đương với có một tòa núi dựa vững chắc.

Di động rung lên, Hàn Tà Tà mở ra thấy tin nhắn của Tang Đồng: “Đại Tà, cậu đang tư xuân đấy phải không! Tứ Lang làm cái gì khiến cho cậu phải lấy thân báo đáp thế?”

Hàn Tà Tà như bị giẫm phải đuôi, cắn giận ném di động qua một bên.

Sao có thể trong lúc sơ suất mà nói bậy nói bạ ah?

Về sau trong thời gian làm việc tuyệt đối không thể gọi điện thoại chú tư nữa!

Hàn Tà Tà nhu nhu thái dương, Tang Tiểu Đồng còn có thời gian nhàn hạ thoải mái gửi tin nhắn trên chộc cô, xem ra là không vấn đề gì rồi!

Hàn Tà Tà không hề quan tâm cô ấy, ngược lại bắt đầu nghĩ tới “Cảm ơn yến” buổi tối.

Chú tư ám chỉ rõ ràng như vậy, ý không ở trong lời, cho dù cô có làm ra một bàn ‘Bữa tiệc Mãn Hán’ anh cũng không sẽ để ý.

Nếu muốn cảm tạ, đương nhiên phải chuẩn bị cho thật tốt...

Hàn Tà Tà con người chuyển động, nhin không được hai tay ôm mặt, ha ha cười rộ lên.

Nhân viên của truyền thông Khôi Hoàng mấy ngày nay chịu đủ Lang Hi tàn phá, BOSS tâm tình tối tăm, đám cấp dưới bọn họ không khỏi càng thêm nom nớp lo sợ.

Đáng ra, Lang Hi bình thường mặt luôn không thêm thay đổi, đối với ai cũng đều trung ra bộ dạng xa cách, nhưng mấy ngày nay không biết bị làm sao, Lang Hi sắc mặt lạnh hơn, cả người tản ra hơi thở nguy hiểm âm lãnh, ngày mùa hè ánh nắng chói chang, phần lớn trong Khôi Hoàng tiết kiệm không ít phí điều hòa.

Nhưng ai biết, buổi chiều hôm nay, thời tiết mưa dầm liên miên đột nhiên trong trẻo hẳn lên!

Tuy rằng vẫn là về mặt mặt than, vẫn là cặp mắt lạnh lùng như sương kia, nhưng khí lạnh lượn lờ xung quanh, rốt cục cũng tiêu tán.

Lang Hi cũng không thêm xem lịch làm việc của nhóm cấp dưới tinh anh, mạnh mẽ vang dội đem công việc cả một ngày làm xong, liền ung dung mà chuẩn bị tan tâm trước nhất.

Ai biết vừa muốn rời khỏi, liền nhận được thông báo họp hội nghị khẩn cấp.

Lang Hi sắc mặt trầm xuống, cước bộ vừa chuyển, không thể không đi đến phòng họp.

BOSS tâm tình tựa như ngày tháng sáu, thay đổi bất thường nha!

Nhóm cấp dưới yên lặng cảm khái hai câu, thật cẩn thận ngồi xuống, hận không thể đem chính mình ẩn hình thành không khí.

Người vừa đến đông đủ, Lang Hi lập tức bắt đầu hội nghị, cặp mắt sắc bén đằng đằng sát khí nhìn chằm chằm màn hình, nhìn đến mọi người hoảng hồn.

Thật vất vả kết thúc hội nghị, sớm đã vượt quá thời gian tan tầm rồi.

Lang Hi hơi hơi ảo não thu thập mọi thứ, đi nhanh về phía thang máy.

Trước cửa thang máy có rất nhiều nhân viên đang đứng đợi, thấy anh đều tự giác tránh ra nhường đường.

Lang Hi trầm mặc gật gật đầu, vừa đi vừa lấy điện thoại cầm tay ra xem tin nhắn.

Hàn Tà Tà nhắn tin tới thực ngắn gọn, lại khiến cho Lang Hi khựng lại, tay run lên, di động nhất thời bay khỏi tay.

Trước mắt bao người, di động ở trên không trung vẽ nên một vòng cung xinh đẹp.

Khâu Lâm thông minh xông lên phía trước, nhanh nhẹn phi qua, tiếp được điện thoại di động.

Khâu Lâm chân chó, ha ha cười hai tay dâng lên, lơ đãng nhìn lướt qua màn hình còn sáng đèn, tiếng cười im bất, biểu tình lập tức rắc rứt ra.

Lang Hi bình tĩnh nhận lấy di động, ánh mắt nhìn về phía hắn.

Khâu Lâm nội tâm hỗn động trong gió, cứng ngắc nghiêm mặt, nháy nháy đôi mắt ngây thơ vô tội, giờ lên tay phải nghiêm túc nói: “Em thề, em cái gì cũng chưa thấy!”

Lang Hi thu hồi tầm mắt, quét mắt mọi người, thấy mọi người đều lui về phía sau, đều không có ý tứ đi chung thang máy với anh, liền ấn nút đóng cửa.

Cửa thang máy vừa đóng lại, mọi người lập tức giống như được đánh máu gà vây quanh Khâu Lâm, nhiều chuyện truy vấn: “Khưu trợ lý, anh rốt cuộc nhìn thấy cái gì?”

“Đúng vậy đúng vậy, ai gửi tin nhắn?”

“Không phải là bạn gái của BOSS chứ?”

“...”

Khâu Lâm thân thể cường tráng rung mình một cái, cứng ngắc nâng tay lau mồ hôi đầy mặt, ngửa đầu lên trời thở dài: “Không hổ là người phụ nữ của lão đại ah!”

Lang Hi tránh ở trong thang máy, vui rạo rức lấy điện thoại ra, đem cái tin nhắn kia xem lại xem, hận không thể lập tức bay ngay về nhà.

“Com ở phòng bếp, em ở trên giường, ăn cái nào trước, tùy anh lựa chọn!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 36

Đang là giờ cao điểm ở thành phố T, những tuyến đường sầm uất toàn bộ đều tề liệt.

Lang Hi không ngừng cau mày bức bối ẩn kèn xe, nhìn đoàn xe thật dài phía trước nửa ngày mới di chuyển được hai mét, hận không thể phá vòng vây lao ra khỏi những chiếc xe đang chắn đường trước mặt, trực tiếp đưa xe trở về.

Sắc trời dần tối, đèn đường lần lượt sáng lên

Lang Hi vừa nghĩ đến cái tin nhắn kia liền nhin không được liên tưởng đủ loại hình ảnh kiểu diễm kích tình ở nhà, tâm ngứa ngáy khó nhịn nhìn chằm chằm đuôi xe phía trước, gấp đến độ đòi mạng, hận chính mình lúc này sao không phải lái phi cơ trực thăng cơ chứ, hung hăng đập mạnh vào tay lái, phía trước hơi di chuyển, lập tức gắt gao theo sát phía sau.

May mà nhà anh ngay tại trung tâm thành phố, lộ trình vốn rất ngắn, mặc dù một đường kẹt xe, cũng không mất quá nhiều thời gian để thoát ra.

Lang Hi tùy tiện dừng xe ở ven đường, không kịp chờ thang máy, dọc theo lối thoát hiểm leo cầu thang đi lên.

Lại nói Hàn Tà Tà không có gì tâm tư tiếp tục làm việc, dứt khoát gác lại mọi việc trở về, dọc đường ghé qua siêu thị mua nguyên liệu nấu nướng, chui vào trong phòng bếp hi hục chuẩn bị vài món ăn.

Làm xong cơm chiều mới chỉ sáu giờ, Hàn Tà Tà làm việc cả người đầy mồ hôi, trên người dính dính ngấy ngấy không thoải mái, tính toán Lang Hi phải lát nữa mới về tối, đem đồ ăn sắp xếp sẵn trên bàn, rồi tháo tạp dề đi tắm rửa.

Vừa tắm xong đi ra, chợt nghe thấy khóa cửa vang lên, Lang Hi thờ hồng học đi nhanh đến.

Hàn Tà Tà ngồi ở bên giường lau tóc, trong tay còn cầm khăn mặt, trừng lớn mắt lấp bắp hỏi: “Anh, anh làm sao? Sao lại mệt thành như vậy?”

Lang Hi đứng yên bình ổn lại hô hấp, trên trán mồ hôi chỉ chút, hai mắt nhìn chằm chằm vào cô, ngữ khí nặng nề đáp: “Đi thang bộ đi lên.”

Hàn Tà Tà bị anh nhìn đến hoảng hốt, nhớ tới cái tin nhắn hào phóng nóng bỏng của mình trước đó không khỏi đỏ mặt, làm bộ che giấu tiếp tục lau tóc, có ra vẻ bình tĩnh thuận miệng hỏi: “Hừ, thang máy hỏng rồi sao? Lúc em về vẫn còn tốt mà...”

Lang Hi không trả lời, trầm mặc chậm rãi tới gần, vươn tay cầm lấy khăn lông, giúp cô lau tóc.

Bên ngoài thời tiết thực nóng, Lang Hi một hơi leo hơn mười tầng lầu, nóng đến đầu đổ đầy mồ hôi, vừa tới gần, Hàn Tà Tà liền cảm nhận rõ ràng độ ẩm nóng rực tỏa ra từ trên người anh. Chóp mũi là hơi thở quen thuộc, mùi thơm của nước giặt quần áo thoang thoảng trộn lẫn với mùi mồ hôi, cũng không gay mũi khó chịu lắm, ngược lại còn có một loại hương vị nam tính thành thực, tin cậy, ổn trọng, làm cho người ta cảm giác an toàn an ổn.

Trong trí nhớ của Hàn Tà Tà, ký ức về người cha hầu như không có, cô đã từng qua ảo tưởng đủ loại về hình dáng của cha, mà hiện tại, đột nhiên liền cảm thấy, nếu cha còn sống, trên người ông hẳn là cũng mang hơi thở như vậy, làm cho người ta ý lại, làm cho người ta yên bình.

Tóc được nhẹ nhàng lau khô, da đầu được ấn thật sự thoải mái, Hàn Tà Tà nheo mắt lại, kìm lòng không dặn thở dài: “Chú tui, cảm ơn anh...”

Lang Hi sờ sờ đầu tóc cô, cảm thấy không sai biệt lắm, mới vắt khăn lông qua một bên thân nhiên nói: “Nhất thời có việc, về trễ.”

Hàn Tà Tà nhìn đồng hồ trên tường, lơ đãng nói: “Hoàn hảo a, mới 7 giờ, không tính trễ!”

Nếu không phải cô đi về trước, phỏng chừng về nhà cũng khoảng thời gian này thôi.

Nghĩ đến nguyên nhân tan làm trước của mình, Hàn Tà Tà nhin không được lại đỏ mặt.

Lang Hi vừa lòng ngoéo môi một cái, nâng cằm cô lên, tán thưởng nói: “Tốt lắm!”

Hàn Tà Tà trừng mắt nhìn, khó hiểu nói: “Cái gì tốt lắm?”

Lang Hi cúi đầu, dán tại cánh môi cô mơ hồ không rõ thấp giọng nói: “Tắm sạch sẽ chờ anh, tốt lắm...”

Hàn Tà Tà trừng lớn mắt, đôi môi bị gắt gao ngăn chặn, ngay cả một câu phản bác cũng nói không nên lời!

Ai tắm sạch chờ anh!

Lang Hi càng hôn càng sâu, ấn chặt chiếc gáy của cô, từ trên cao hôn xuống cô, một chân quỳ gối ở mép giường, một chân chống đỡ trên mặt đất, càng thêm gần sát cô. Môi lưỡi dờn chỗ qua chiếc gáy xinh đẹp, trần ngập xâm lược cắn cắn cổ non nớt, ở trên da thịt ónh nhuận nứt ra một quả ô mai ái muội.

Hàn Tà Tà đẩy cái đầu đang chôn ở bên gáy cô, dứt quãng nói: “Đừng, đừng như vậy... Ăn cơm trước...”

Lang Hi ngậm vành tai ngọt mà như châu ngọc của cô, nghe vậy khẽ cười một tiếng, hơi thở nóng hổi phun trên lỗ tai mẫn cảm: “Em nói, ăn gì trước, tùy anh lựa chọn...”

Đầu lưỡi linh hoạt xảo quyết chui vào trong lỗ tai, cảm giác ngứa ngáy nhanh chóng truyền từ vành tai nhạy cảm xuống đáy lòng, làm cho Hàn Tà Tà nhột nhột khó chịu.

”Anh quyết định , ăn em... trước!”

”Ngô ——” Hàn Tà Tà thật mạnh thở dốc một tiếng, bị Lang Hi áp chế ngã trên giường.

Cơ thể đàn ông nặng nề đè ở phía trên, thích thú tràn đầy áp bách, Hàn Tà Tà chỉ cảm thấy hơi thở nóng rực khiến cho cô tâm an ý lại, đột nhiên trở nên tràn ngập tính xâm lược.

”Em, em đó là... nói giỡn , chú tui, sao anh có thể xem là thật được chứ!”

Lang Hi ánh mắt trầm xuống, biểu tình nhất thời có chút hung dữ, từng chữ một hỏi: “Em, nói, cái gì, sao?”

“Được... được rồi...” Hàn Tà Tà bất an rụt lui, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Vậy anh cũng phải... đi tắm trước rồi nghỉ ngơi một chút chứ, nào có ai mới về tới nhà đã ra sức...”

Lang Hi nhíu mày, khuôn mặt suốt ngày lạnh nhạt tự nhiên hiện ra một tia tà khí, chớp mũi chạm nhau, hô hấp hòa lẫn với nhau, sâu xa nói: “Yên tâm, mặc dù lại leo thêm mấy chục tầng, anh cũng còn có thể lực thỏa mãn em!”

Hàn Tà Tà sắc mặt trường đỏ bừng, thì thầm nói: “Cái gì thỏa mãn chưa đủ... Bộ thể lực anh tốt lắm sao?”

Lang Hi gật gật đầu, bình tĩnh nói: “Àn, rất giỏi!”

Hàn Tà Tà: “...”

Lang Hi chậm rãi tháo caravat, cởi bỏ quần áo, từng món một ném xuống nền nhà.

Lồng ngực trắng trẻo mạnh mẽ, cơ bắp săn chắc với đường cong thập phần hoàn mỹ, đầy mắt đen hun hút không chút che lấp dục vọng nồng đậm.

Lang Hi áp xuống, nhắm thẳng đến mục tiêu ngậm chặt môi cô, đầu lưỡi cạy mở khớp hàm, không chút khách khí xâm nhập vào khoang miệng ẩm áp, bắt đầu bốn phía khiêu khích.

Hàn Tà Tà bị động giữa đầu, thừa nhận anh hung ác hôn môi, trong đầu một mảnh hỗn loạn, hai tay chủ động bò lên cổ anh, gắt gao ôm siết anh, làm cho hai người trong lúc đó càng thêm thân mật chặt chẽ, dính chặt vào với nhau.

Lồng ngực Lang Hi nóng rực phập phồng, đột nhiên mạnh mẽ tập kích đè cô xuống dưới, hung hăng mút vào, thế tới cuồng dã mãnh liệt cán phá phiến môi đỏ mọng ướt át.

Hàn Tà Tà cảm thấy bản thân như chiếc lá mỏng manh giữa trận cuồng phong dữ dội, nghiêng ngã lộn lờ giữa không trung, hô hấp phập phồng, đầu óc choáng váng.

Không biết qua bao lâu, Lang Hi mới dừng lại, thở hổn hển nhìn xuống cô, nhìn thật sâu vào đôi mắt mèo mòng lung hơi nước kia, âm điệu khàn khàn nhẹ giọng nói: “Chuẩn bị thực đây đủ, anh rất vui...”

Hàn Tà Tà choáng váng càng thêm choáng váng, không rõ anh là có ý tứ gì, tiếp theo nhạy cảm cảm thấy trước ngực mềm mại bị chậm rãi nhuấn, Lang Hi đang áp ở trên người cô, bộ ngực hai người kề sát, cơ ngực trắng ái muội sắc tình cọ xát, làm cho Hàn Tà Tà nhất thời xấu hổ đến cả cô cũng đỏ bừng.

“Giữ chứ, nói bậy!” Hàn Tà Tà đẩy anh không ra, trước ngực mẫn cảm nóng rát, lồng ngực nóng rực bần chác, càng thêm tôn lên sự mềm mại cuốn hút của cô.

Hàn Tà Tà vừa mới tắm xong còn thơm phức, mặc váy ngủ mỏng thoải mái, lười ngay cả nội y cũng không có mặc, không nghĩ tới vừa vận tiện lợi cho chú tư, để anh có cơ hội đùa giỡn.

Nhưng là... Cô thật sự không phải cố ý muốn chuẩn bị tốt để dâng lên cho anh hưởng dụng ah!

Lang Hi mới mặc kệ kháng nghị yếu ớt của cô, vén làn váy lên, bàn tay to trực tiếp chen vào, lòng bàn tay thô ráp khiến cho người dưới thân càng thêm run rẩy, trêu chọc dẫn dắt cô trầm luân.

“Em có thành ý như vậy, anh nhất định sẽ hưởng thụ, thật, tốt!”

Hàn Tà Tà đang trầm mê, mơ mơ màng màng không để ý Lang Hi, mềm mại tùy ý anh làm loạn trên cơ thể cô, thẳng đến khi hai tay bị kéo lên đỉnh đầu, tiếp theo cổ tay căng thẳng, bị giam cầm ở đầu giường, mới sợ hãi tỉnh lại.

Hàn Tà Tà gãy gập tránh thoát, kinh hoảng hỏi: “Chú tư, anh làm cái gì vậy, mau thả em ra...”

Lang Hi trấn an hôn hôn trán của cô, nhẹ giọng dụ dỗ nói: “Xuyết —— ngoan nào, đừng sợ, giao cho anh, anh sẽ không làm em đau đâu...”

Hàn Tà Tà nhưng thật ra không lo lắng Lang Hi sẽ làm cô bị thương, chỉ là tư thế này làm cho cô cảm giác hoàn toàn bị người nắm trong tay, đặc biệt là tại thời điểm “đổi mặt thẳng thân thành khăn”, vừa xấu hổ và giận dữ, vừa bất lực bối rối thất thố.

“Không cần, mau thả em ra!”

Lang Hi không để ý tới cô, nhanh chóng trêu chọc cô, khơi mào từng đợt sóng khát cầu không thể cưỡng lại.

“Buông... Em không thích như vậy...”

Lang Hi một bên giờ trò, một bên mê hoặc dụ dỗ: “Ng ngoan, anh cam đoan sẽ rất tình thú!”

Hàn Tà Tà hoàn toàn lĩnh hội đến cái gì gọi là “Mua dây buộc mình” !

Bị lăn qua lộn lại ép buộc đến mức hấp hối, Hàn Tà Tà ngay cả sức lực mở mắt cũng không có, nằm ở trên giường thừa nhận Tiểu Lang Hi đang hưng phấn ngẩng cao đầu day dứt xâm nhập, nửa điểm phản kháng cũng không thể.

Đêm đã khuya, Hàn Tà Tà bụng đói kêu vang, hữu khí vô lực rên rỉ nói: “Chú tư, anh không đói sao? Dừng lại ăn cơm đi...”

Làm việc cả một ngày, giờ lại vận động kịch liệt thời gian dài như vậy, lúc này cơ thể đã không còn hơi sức đâu nữa, Hàn Tà Tà roi lệ đầy mắt nghĩ, chú tư nói thật đúng, lại leo mấy chục tầng lầu, thu thập cô vẫn còn dư sức!

Lang Hi chôn sâu ở trong cơ thể cô, nghe vậy cơ thể ngừng động tác, thương tiếc hôn cô, dùng môi tinh tế thân mật miêu tả gương mặt cô.

“Xin anh, đi ăn cơm...”

Lang Hi còn thật nghiêm túc suy nghĩ, khoan hồng độ lượng ngoéo môi một cái, trầm giọng nói: “Cũng tốt, đói bụng thì không có khí lực.”

Hàn Tà Tà mệt rãi rồi hừ hừ: “Anh như vậy còn nói là không có khí lực?”

Lang Hi trong mắt ý cười chột lóe, thản nhiên nói: “Anh là sợ em đói bụng không có khí lực, lát nữa ngất xỉu rất mất hứng.”

Hàn Tà Tà: “...”

Lang Hi nâng phía sau lưng cô, đem cô ôm vào trong ngực, thay đổi vị trí, Hàn Tà Tà nhất thời thét lớn một tiếng, khó chịu nhăn mi lại.

“Dừng...”

Lang Hi đem hai tay cô vắt qua vòng ôm cổ anh, nâng cô từ trên giường đi xuống, cứ như thế ôm cô đi vào phòng khách.

Mỗi một bước đi, liền thật sâu đỉnh nhập, Hàn Tà Tà mềm oặt ôm chặt cổ anh, hai chân gắt gao quần chặt lấy thắt lưng anh, tâm lý sợ hãi bị ngã xuống làm cho cô khẩn trương vô cùng, cũng càng thêm miễn cưỡng.

“Không cần —— “

Lang Hi vừa đi vừa nói chuyện: “Ngoan, anh mang em đi ăn cơm!”

Hàn Tà Tà: “...”

Canh trong nồi vừa nấu hồi nãy vẫn còn nóng, vừa vận làm thức ăn khuya.

Lang Hi cảm thấy đem cô mặt đối mặt ôm ngồi ở trên đùi, lấy loại tư thế này dứt cô ăn canh, làm cho Hàn Tà Tà có một bữa “ăn khuya” suốt đời khó quên.

Sau đó, Lang Hi lại lấy lý do ăn no càng có khí lực, chờ không kịp quay lại phòng ngủ, ngay tại trên bàn cơm phòng khách trực tiếp ăn Hàn Tà Tà một lần lại một lần...

Ngày hôm sau tỉnh lại, Hàn Tà Tà kêu rên một tiếng, tay chân vô lực, xương sống thắt lưng mỏi nhừ, trên cổ cũng có dấu vết loang lổ, đồ hồng chi chút khiến cô che giấu thế nào cũng không được!

Lang Hi lơ đãng sờ sờ kiệt tác của mình: “Không sao...”

“Không sao? !” Hàn Tà Tà giận tím mặt, thân thể còn trống trơn đã nhảy xuống giường, chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã sấp xuống, không khỏi càng thêm lửa giận hùng hục, “Anh làm cho em thành ra như vậy sao em ra ngoài gặp người khác được chứ? Em hôm nay còn rất nhiều việc phải làm! Anh mỗi lần đều như vậy, tình trùng lên não liền không chỗ nào cấm kỵ, tối hôm qua ngay cả ‘đạo cụ’ đều dụng tới ... Đúng rồi, thứ hôm qua trói em đâu?”

Lang Hi nhú nhú mày, biết một khi lấy ra sẽ bị Hàn Tà Tà ‘hủy thi diệt tích’, tuy rằng lão đại không tình nguyện, lại trực giác lúc này tuyệt đối không thể chọc tới cô, nghĩ nghĩ, vẫn là trầm mặc từ dưới gối đầu lấy ra đưa cho cô.

Hàn Tà Tà tròn mắt há hốc mồm cả nửa ngày, rốt cục nhìn không được bùng nổ, phát điên rống: “Lại là phía dưới gối đầu... Chú tư anh là Doraemon sao, anh cho rằng cái gối này là túi thần kỳ không lộ anh nghĩ muốn cái gì có thể lấy ra cái đó sao?”

Lang Hi mày mặt nhăn càng nhanh, hiển nhiên không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Hàn Tà Tà.

Hàn Tà Tà nộ khí bùng bùng cầm lấy thứ trong tay anh, nhìn kỹ, cơ thể là dây trói thiết kế bằng da.

Lang Hi ân cần tiến lại gần, chủ động giới thiệu: “Thuộc da mềm mại, tuyệt đối sẽ không làm da bị trầy xước, nhưng lại thực rắn chắc...”

Hàn Tà Tà “Ph!” một tiếng, trực tiếp đoạt lại, dầm dẫm thắt lưng bần rần, quay người xem thường tức giận nói: “Tốt như vậy, giữ lại lần sau dùng trên

người anh đi!”

Hàn Tà Tà đá dép lẹp xẹp đi rửa mặt, đứng trước gương to bọc bội quần khăn quàng cổ.

Trời nóng như vậy còn quàng khăn, đây không phải là giấu đầu hở đuôi sao!

Lang Hi lặng yên không một tiếng động đứng sau lưng cô, đem khăn lụa cởi xuống, thay bằng một cái vòng cổ khoa trương phức tạp, nhưng lại vừa vặn che đầy ấn ký ái muội kia.

Hàn Tà Tà ngẩn người, vòng cổ này cũng được thiết kế từ thuốc da, một vòng quấn quanh, phía dưới còn điểm thêm một vật trang sức nhỏ, đeo trên cổ, tràn ngập dã tính, lại như dây xích chặt chẽ trói buộc chiếc cổ mảnh khảnh.

”Tặng em?”

Lang Hi thường thức trong chốc lát, không chút để ý gật gật đầu.

Hàn Tà Tà tức giận tiêu bốt, sờ sờ trang sức trên cổ, thay đổi trang phục cho phù hợp với nó.

Hàn Tà Tà nhìn gương sửa sang lại, không khỏi nhẹ nhàng thờ ra, như vậy cuối cùng còn có thể gặp người.

Lang Hi ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm cô, hai mắt lưu chuyển cảm xúc phức tạp, làm cho người ta không tự chủ đáy lòng run lên.

Hàn Tà Tà không được tự nhiên vuốt vuốt tóc, phô trương thanh thế cảnh cáo: “Lần sau cũng không thể giống vậy không kiêng nể gì !”

Lang Hi trầm giọng hỏi: “Như thế nào?”

”Đừng giả ngu!” Hàn Tà Tà cười lạnh, “Anh lớn như vậy cũng nên biết kiềm chế một chút! Ép buộc em cũng không sao, nhưng anh không sợ ‘kiệt sức’ quá độ mà chết sao!”

Lang Hi nửa điểm thành ý cũng không có, thản nhiên nói: “Anh sẽ thử.”

Hàn Tà Tà giận dữ: “Không phải thử xem, là nhất định phải làm được! Làm không được cũng phải làm, anh liền tiếp tục cấm dục đi!”

Lang Hi hờ hững nhìn cô một cái, xoay người bước đi.

”Ép khô anh, hút khô dương khí, xem em cả đời này qua thế nào được!”

Hàn Tà Tà: “...”

Anh đây là đang mắng ai yêu tình hả!

Trắng sì khỏe mạnh như trâu, hừ, lão yêu ngàn năm em đây cũng hút sạch, mặc kệ anh!

Hàn Tà Tà bị nghẹn roi lệ đầy mặt, cố tình Lang Hi chuồn đi thật nhanh, nghĩ muốn phát tiết cũng không có cách, thiếu chút nữa làm cô nghẹn chết.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cấm Dục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 37

Bên ngoài trời nắng gay gắt, thành phố T dường như chán chường khi bị ánh mặt trời chói chang hun nóng, khắp nơi đều uể oải không sức sống. (Ish: sao giống SG lúc này quá zay @o@)

Hàn Tà Tà chậm rãi đi trên đường, sợ đi nhanh sẽ tự bốc cháy, giầy đặt trên mặt đất hấp hơi nóng lên, cảm thấy nếu đổ thêm chút nước lên đó nữa thì cô có thể lập tức bốc hơi theo nó luôn.

Hôm nay tiết trời thất thường, thành phố T xưa nay tuy rằng nóng bức, nhưng cũng không đạt tới nhiệt độ cao ngất nhưng lúc này.

Hàn Tà Tà thở hổn hển, nâng tay lau cái trán đầy mồ hôi, cảm thấy bản thân sắp chịu không nổi nữa rồi.

Tối hôm qua bị Lang Hi lấn qua lộn lại ép buộc lâu như vậy, căn bản là không cho người ta nghỉ ngơi mà, giờ lại đang là lúc mặt trời lên cao nhiệt độ nóng nhất, trước mắt Hàn Tà Tà mơ hồ, cảm thấy cô vẫn chưa có ngắt xiu thật sự là quá cường hãn rồi, bất quá theo tình huống hiện tại của cơ thể, cô nghĩ mình cách cảm nắng cũng không xa.

May mà, rốt cục đã đến nơi.

Lưng chừng núi thành phố T thị dựng một trường quay tạm thời, bởi vì có cây cối che chắn, cộng thêm ngọn núi chiếm vị thế mát mẻ, nên không đến nỗi nóng bức khó chịu như những chỗ khác.

Hàn Tả Tả sửa sang lại đầu tóc, từ trong túi lấy ra nửa bình nước cuối cùng, ráng nhìn xuống tham muốn uống hết một hơi, cái miệng nhỏ uống từng hớp một, cổ dùng chút nước ấy làm dịu cổ họng đang nóng rất khô khốc.

Hàn Tả Tả đi vào trường quay, máy móc ong ong kêu vang, cùng với tiếng ve kêu không ngớt, càng làm cho người ta cảm thấy khô nóng bức rứt. Trong một góc của phim trường trừ bỏ nhân viên công tác, còn có vài diễn viên đang nghỉ ngơi chuẩn bị diễn, hiển nhiên cũng bị thời tiết nóng bức này ép buộc không nói nổi, vài người quen biết nhìn thấy cô cũng không mấy thân thiết lắm, ư ơai vẫy tay thay cho lời chào.

Hàn Tả Tả cũng không so đo, nhìn quét qua một vòng, tìm được Thẩm Nhạc đang trốn dưới tàng cây ‘say sưa’ với chiếc quạt mini chạy bằng pin.

Thẩm Nhạc nhìn thấy cô thì có chút kinh ngạc, không mấy cao hứng hỏi: “Hàn Đại Tả, trời nóng như vậy cô còn rảnh rỗi chạy đến nơi rừng núi hoang vắng này hóng mát?”

Hàn Tả Tả vừa mới được thăng chức từ trợ lý lên làm người đại diện, Thẩm Nhạc ngữ khí tuy rằng không quá khách khí, nhưng cũng không nói cái gì khó nghe lắm.

Hàn Tả Tả lơ đãng cười cười, ngồi xuống tảng đá lớn bên cạnh, giục lấy cây quạt mini vừa quạt mát vừa nói: “Sếp lớn của Phong Thượng bị thương vào bệnh viện, mọi người đều đình công sum soe nịnh nọt thể hiện ân cần với anh ta, Tang Đồng đương nhiên cũng được nghỉ theo... Vừa vận nhân cơ hội này tôi cũng được nghỉ ngơi hai ngày!”

Thẩm Nhạc cau mày, kỳ thật cô tuy rằng không thích Tang Đồng, nhưng vì Hàn Tả Tả từng không lưu tình chút nào tát cho Lương Tiểu Nghệ một cái, cho nên ấn tượng của cô về cô ấy cũng khá tốt.

Hàn Tả Tả đảo mắt nhìn qua, bất thành linh quang ra một quả bom: “Xà ngang kia vốn là hướng về phía Tang Đồng.”

Thẩm Nhạc nghe vậy cả kinh, tính cách của cô tuy rằng tùy tiện không câu nệ tiểu tiết, nhưng ở giới showbiz lăn lộn qua chừng đó thời gian, dù sao cũng không ngu ngốc, nghe tiếng lóng hiểm ý người, lập tức rõ ràng ý tứ của Hàn Tả Tả.

Thẩm Nhạc sắc mặt không khỏi trầm xuống, ần nhần tức giận nói: “Cô chắc không phải là đang hoài nghi tôi động tay động chân chứ! Tôi tuy rằng không thích Tang Đồng, nhưng loại thủ đoạn nham hiểm này tôi không thêm dùng...”

Hàn Tả Tả mỉm cười, cắt ngang lời cô, nói: “Đừng nóng vội, tôi đương nhiên biết không phải là cô, nếu là cô, tôi làm sao có thể bóp kèn rêu rao chạy tới tìm cô? Làm dư luận xôn xao đối với Tang Đồng cũng không tốt, chẳng lẽ tôi sẽ ngu ngốc như vậy đi ‘khởi binh vắn tội’ sao...”

Thẩm Nhạc liếc mắt xem thường, âm thầm oán thầm, cô mà chưa ‘khởi binh vắn tội’, vậy một cái tát kia đánh đến Lương Tiểu Nghệ phải méo mặt tím là gì! Thủ đoạn trả thù sắc bén như vậy, còn không kêu ‘khởi binh vắn tội’?

Hàn Tả Tả vén tóc mai, không nhanh không chậm nói: “Tang Đồng cô ấy, trời sinh thiếu mất một sợi dây thần kinh, cô ấy lại luôn ghét ác như thù, quen bạn thì tin lắm Lương Tiểu Nghệ, bởi vậy liên tiếp đối nghịch với cô, hy vọng cô đừng để ý.”

Kỳ thật Tang Đồng cũng không làm việc gì quá đáng với Thẩm Nhạc, chẳng qua bị Lương Tiểu Nghệ châm ngòi, vài lần làm cô mất mặt mũi mà thôi, so với Lương Tiểu Nghệ thủ đoạn âm độc, thật đúng là không thể đánh đồng được.

Hàn Tả Tả đã hạ mình, bất quá là vì muốn kéo Thẩm Nhạc về phía mình mà thôi!

Nhưng, Thẩm Nhạc chính là mặt hừng, hừ lạnh một tiếng châm chọc hỏi: “Đều cùng tôi đối nghịch, tôi sao có thể không để ý cho qua dễ như vậy?”

Hàn Tả Tả nghe vậy cười cười, nhẹ giọng nói: “Nếu tôi giúp cô đối phó Lương Tiểu Nghệ thì sao? Tôi không thể cam đoan sẽ hát ngã được cô ta, bắt quá áp chế không cho cô ta ra tay đối phó cô thì vẫn có thể ... Thế nào, có thể khiến cô thấy thích thú hay chưa?”

Thẩm Nhạc mày vừa động, trầm mặc không nói.

Hàn Tả Tả môi người duỗi thẳng chân, sắc mặt cứng đờ không dễ phát hiện, trong lòng thầm mắng Lang Hi cảm thụ không bằng, hơi động một chút liền liên lụy thất lưng đau chân rút gân, đau nhức vô cùng.

A... Có lẽ nên thử tắm bồn?

Thẩm Nhạc nâng mí mắt, không e dè nhìn cô, nói thẳng: “Hiện tại tôi chỉ quan tâm tới nhóm nhạc của mình, ả tiện nhân Lương Tiểu Nghệ kia, dù sao cũng không phải là đối thủ của cô! Cô nếu muốn từ trên tôi thu được lợi lộc gì, phỏng chừng rất không dễ!”

Hàn Tả Tả lập tức lấy lại tinh thần: “Cô yên tâm, tôi sẽ giúp đỡ cô, tuyệt đối sẽ không làm cô khó xử.”

Thẩm Nhạc lúc này mới vui vẻ mà gật đầu: “Được, tôi có thể phối hợp với cô!”

Hàn Tả Tả cười rộ lên: “Thẩm Nhạc, tôi biết cô hiện tại bị Lương Tiểu Nghệ chèn ép sắp chống đỡ không được nữa, nhóm A. I cũng gặp phải nguy cơ bị giải thể... Cô yên tâm, tôi sẽ bảo vệ nhóm của cô.”

Thẩm Nhạc sắc mặt chần chừ, trong mắt tràn ngập hoài nghi.

Hàn Tả Tả đối với sự không tin nhiệm của cô ấy cũng không ngại, dù sao cô cũng chỉ là người đại diện ‘thấp cổ bé họng’ mới được thăng chức mà thôi.

Hàn Tả Tả nhẹ nhàng băng quơ mở miệng: “Tác phẩm mới của Vinci đã bị Lương Tiểu Nghệ đoạt đi, bất quá còn chưa tới thời điểm cuối cùng, cô yên tâm, ngày mai bọn họ sẽ thông báo với cô qua ký hợp đồng...”

Thẩm Nhạc kinh ngạc nhìn cô: “Nhưng là, trước đó Lương Tiểu Nghệ rõ ràng...”

Hàn Tả Tả vui vẻ bật cười ra tiếng: “Đừng quên, Vinci tuy rằng là đạo diễn, nhưng cuối cùng quyền quyết định cũng không phải nằm trong tay mỗi cô ta a!”

Thẩm Nhạc ngạc nhiên nghi ngờ trừng mắt nhìn cô, đột nhiên cười ha hả.

Giữa sườn núi có vẻ trống trải, hơn nữa thời tiết làm cho tất cả mọi người đều mất đi hưng trí nói chuyện, thế cho nên Thẩm Nhạc hào phóng cười lớn như vậy, nhất thời đưa tới vô số ánh mắt.

Hàn Tả Tả bình tĩnh vỗ vỗ bả vai cô: “Chú ý hình tượng một chút!”

Thẩm Nhạc vui vẻ: “Ha ha ha ha... Cô để tôi cười đủ rồi nói sau! Cô không biết đâu... Tôi nghĩ đến biểu tình của ả tiện nhân Lương Tiểu Nghệ kia khi biết được tôi đoạt đi chén cơm của cô ta, tôi liền nhịn không được muốn cười...”

Hàn Tả Tả bắt đầu dĩ vãng: “Thật ngại quá, tôi cần phải nói với cô, Lương Tiểu Nghệ mặc dù bị cô thắng một ván này, cô ta cũng sẽ không thua dễ dàng như vậy đâu... Hannah đã muốn chuẩn bị đem chuyên mục lễ hành giao cho cô ta.”

Thẩm Nhạc nghe vậy nhíu nhíu mày, híp mắt hỏi: “Cô rốt cuộc là có chủ ý gì?”

Hàn Tả Tả vô tội nhún vai: “Tôi cũng là bị buộc bắt đầu đi a, ai bảo Hannah rất xem trọng cô ta, không thể trong thời gian ngắn đẩy cô ta vào chỗ chết được... Cô cũng biết, công ty cố ý chuẩn bị show diễn riêng cho Tang Đồng, tôi cũng không thể lưu lại sai lầm mà cho cô ta ở lại đây... Nếu trong khoảng thời gian ngắn không thể động vào Lương Tiểu Nghệ, không bằng đẩy cô ta đi thật xa!”

Hàn Tả Tả dừng một chút, thần nhiên nói: “Kỳ lễ hành tiếp theo là thành phố ở Canada.”

Thẩm Nhạc vẻ mặt thần phục nói: “Tôi hiện tại tuyệt không sợ cô thu thập không được cái ả tiện nhân...”

Hàn Tả Tả bày ra khuôn mặt bí hiểm, khẽ cười.

Thẩm Nhạc chậm rãi thở dài: “Lương Tiểu Nghệ tuy rằng đề tiện, tâm cơ thủ đoạn cũng không nói, nhưng nếu so với cô, còn kém xa ah! Dù sao, ả ta cũng không có da mặt dày như cô, đem âm mưu quỷ kế làm cho đúng lý hợp tình!”

Hàn Tả Tả biểu tình cứng lại.

Thẩm Nhạc cười liếc nhìn cô một cái, vô tội trừng mắt nhìn: “Đừng để ý a Hàn Đại Tả, con người tôi luôn thích thắng thán!”

Hàn Tả Tả ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Cũng không có việc gì, tôi còn không hiểu con người cô sao! Cô nếu thông minh biết được cái gì nên nói cái gì không nên nói, cũng không đến mức bị Lương Tiểu Nghệ chèn ép tới mức độ này!”

Hàn Tả Tả đứng lên phui phui quần áo, làm như không có việc gì nói: “A, đúng rồi, tôi kia không phải là âm mưu quỷ kế, tôi từ trước đến nay đều dùng dương mưu mà thôi!”

Thẩm Nhạc không nói gì mà chống đỡ, cùng đứng lên theo hỏi: “Vậy cô muốn tôi làm cái gì?”

Kỳ thật Hàn Tả Tả trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là chưa nghĩ ra cách để cho Thẩm Nhạc hồi đáp như thế nào, cô sợ dĩ từ trong tay Lương Tiểu Nghệ cướp đi đi tiết mục kia, đơn giản là vì muốn đuổi cô ta đi... Dù sao nếu cô ta tham gia vào cảnh quay này, công ty sẽ không chịu đồng ý cho cô ta đồng thời nhận cả chuyên mục lễ hành.

Bất quá có thể thuận tiện cho Thẩm Nhạc một cái nhân tình, chuyện tốt như vậy, Hàn Tả Tả tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hàn Tả Tả cười cười: “Cô yên tâm, tới lúc cần cô hỗ trợ, tôi nhất định sẽ không khách khí!”

Thẩm Nhạc thông minh không hỏi nhiều nữa, tâm tình tốt lên hẳn, nhìn Hàn Tả Tả cũng liền thuận mắt không ít, thuận miệng khách khí khen: “Chiếc vòng cô đeo rất cá tính, mua ở đâu vậy?”

Hàn Tả Tả biểu tình cứng đờ, không được tự nhiên sờ sờ chiếc vòng da trên, cổ ra vẻ bình tĩnh nói: “À, là bạn tặng, nếu cô thích thì tặng cho cô!”

Thẩm Nhạc khoát tay nói: “Không cần đâu, tôi chỉ là tùy tiện hỏi thôi!”

Hàn Tả Tả đánh giá Thẩm Nhạc hẳn là không phát hiện ra cái gì, lại nói lúc đó cô đã cố ý cẩn thận soi gương rất nhiều lần, bảo đảm không có một tia sơ hở mới ra cửa.

Thẩm Nhạc luôn ăn mặc trung tính, lại thích đi đây đi đó, đối với món vật phẩm trang sức kỳ lạ chú ý nhiều hơn một chút cũng là bình thường.

Hàn Tả Tả nhẹ nhàng thờ ra, vội vàng cáo từ.

Hàn Tả Tả mục đích đã đạt được, tự nhiên không muốn ở lâu, cùng những người quen khác khách khí vài câu liền rời khỏi phim trường, chậm rãi đi xuống núi.

Đương nhiên không quên thuận tiện đi vào trường quay lấy hai chai nước.

Xe chỉ có thể lên đến chân núi, đường lên núi tất cả đều là cầu thang, Hàn Tả Tả đành phải ngâm đắng nghiền răng đi xuống từng bước một.

Trở lại Mia chuyện đầu tiên làm chính là đi tìm Hannah.

Hannah vừa nhìn thấy cô liền giận dữ, lạnh lùng đi thẳng vào vấn đề nói: “Em không phải cam đoan có thể xử lý tốt? Hiện tại lời đồn đãi càng không thể vẫn hời, chị xem em giải quyết như thế nào!”

Hàn Tả Tả coi như trấn định, đầu vào đẩy giải thích nói: “Việc ngoài ý muốn là không có cách nào đoán trước được cả, hiện nay mặc dù có chút khó giải quyết, nhưng cũng không phải không thể giải quyết! Huống chi, Lạc gia không phải dễ chọc vào như vậy?”

Hannah vỗ bàn, tức giận nói: “Chị đương nhiên biết Lạc gia không phải dễ chọc! Chị là sợ Lạc gia không chịu từ bỏ ý định, giận chó đánh mèo đến Mia!”

Hàn Tả Tả kiên định nói: “Sẽ không! Mia cũng không phải loại công ty giải trí hạng ba, Lạc gia cho dù muốn động vào, cũng không phải dễ dàng như vậy! Chị yên tâm, em sẽ giải quyết!”

Hannah lạnh lùng cảnh cáo: “Hàn Tả Tả, chị phải nhắc nhở em một câu, Tang Đồng tuy rằng quan trọng, nhưng cũng không phải là không thể thay thế, Mia sẽ vì cô ấy mà bỏ ra bao nhiêu, không phải do chị và em định đoạt!”

Hàn Tả Tả trầm mặc giây lát, gật đầu nói: “Em đã biết, chị Hannah, cảm ơn lời nhắc nhở của chị!”

Hannah thờ dài một tiếng, ngữ khí dịu lại nói: “Chị rất thương thức sự quả quyết gan dạ của em, nhưng hiện tại, chị hơi lo lắng cho em quá mức lập công tiến thủ ... Tả Tả, em còn trẻ, mọi việc đều có thể từ từ sẽ đến. Em thông minh như vậy, thế nhưng trăm ngàn đừng đợi cho ngã mạnh té đau mới hiểu được mùi quáng tự phụ đáng sợ như thế nào!”

Hàn Tả Tả thành khẩn nói: “Cám ơn, em sẽ ghi nhớ trong lòng!”

Hannah lắc lắc đầu, đột nhiên chuyển đề tài hỏi: “Em có quen người trong Khôi Hoàng?”

Hannah hỏi lời này hơi kỳ quái, làm trong giới này, sao có thể không quen biết một vài người của Khôi Hoàng chứ, đừng nói Khôi Hoàng, chính là một ít người của những công ty khác, đều phải giao thiệp ít nhiều.

Cô sở dĩ hỏi như vậy, bất quá là tò mò Hàn Tả Tả dùng thủ đoạn gì, làm cho Vincci của Khôi Hoàng ánh mắt cao hơn trời đạo diễn đình đình đại danh lại chịu thay đổi chủ ý bất ngờ như vậy.

Bất quá Hàn Tả Tả đã lập tức hiểu ra ý tứ của cô, trầm ngâm một lát nói: “Chị Hannah, thực không dám giấu giếm, ta cùng đại minh tinh Tô Vĩ của Khôi Hoàng có chút quen biết, anh ta là anh trai của bạn học em, chúng em quan hệ cũng không tệ lắm...”

Tô Vĩ là người khá có tiếng nói trong giới này, cha mẹ anh ta cũng đều là tiền bối rất phân lượng, một nhà ba người và Vincci đều cùng làm việc cho Khôi Hoàng, có bọn họ nói vài câu, làm cho cô ta thay đổi chủ ý cũng không phải là việc khó gì.

Hannah không hề hoài nghi, phát phát tay nói: “Không có việc gì, Tự em xem rồi làm... Ra ngoài làm việc đi!”

Hàn Tả Tả đi ra, mới thật mạnh thờ phào nhẹ nhõm.

Cô sở dĩ nói ra Tô Tấn Tô Vĩ, vì che giấu mối quan hệ cùng Lang Hi.

Lần này ít nhiều có Lang Hi hỗ trợ, mới có thể thuận lợi như vậy, nhưng nếu bởi vậy làm cho quan hệ của bọn họ sáng tỏ, khiến cho hậu quả liên mất nhiều hơn được!

Nghĩ đến Lang Hi, Hàn Tả Tả không khỏi nhăn mi, cảm thấy thất lưng của mình lại bắt đầu ần ần đau nhứt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Chương 38

Hàn Tả Tả ở giữa im hơi lặng tiếng liền giải quyết được một mối nguy lớn, đem Lương Tiểu Nghệ đẩy đi đến nước ngoài, sau đó lại biết thời biết thế tặng Thẩm Nhạc một cái ân tình thật lớn, mượn sức nhóm nhạc thần tượng AI đang rất có tiềm lực.

Đồng thời, Hàn Tả Tả cùng Lạc Hường Ngôn đã bí mật thống nhất chiến tuyến, đạt thành hiệp nghị, cô không nhúng tay vào việc anh ta theo đuổi Tang Đồng, ở thời điểm thích hợp còn có thể thúc đẩy một phen, nhưng là, Lạc Hường Ngôn phải cam đoan tuyệt đối sẽ không lạm dụng chức quyền bức bách Tang Đồng.

Hàn Tả Tả vốn không tính cùng Lạc phu nhân ngay mặt chống lại, cô tuy rằng có chút thông minh, nhưng so sánh với Lạc gia đã muốn thành tinh, vẫn còn quá mức non nớt.

Hannah nói câu kia rất đúng, không thể đợi cho đến lúc vấp ngã thật đau mới hiểu được mùi quáng tự phụ là đáng sợ dường nào!

Cho nên Hàn Tả Tả trực tiếp đem lửa giận chuyển tới trên người hai anh em Lương Nguyên và Lương Tiểu Nghệ kia, để cho Lạc nhị gia tự mình thuyết phục mẹ anh ta, dù sao Lạc Hường Ngôn muốn thuận lợi thu phục Tang Đồng, được mẹ anh ta tán thành cũng rất quan trọng!

Bất quá... Hàn Tả Tả sở dĩ có thể thuận lợi tính kế như vậy, ít nhiều cũng nhờ tình báo của Lang Hi và Khôi Hoảng giúp đỡ.

Hàn Tả Tả tính toán, trong thời gian ngắn cô không làm gì được Lương Tiểu Nghệ, nhưng Lạc gia không phải dễ chọc, Lạc Hường Ngôn có thù tất báo, bị người ta ở sau lưng đâm một dao, ngày lành của Lương Tiểu Nghệ chỉ sợ sẽ không còn nữa!

Lạc Hường Ngôn giờ lên ly rượu, nheo lại cặp mắt hồ ly xinh đẹp, lười biếng nói: “Chuyện tốt đều bị cô chiếm hết !”

Hàn Tả Tả cùng hấn cộng ly, nhọt nhạt nhấp một ngụm, cười nói: “Sao có thể a, tôi không phải đáp ứng rồi, ở thời điểm thích hợp sẽ giúp anh một phen?”

Lạc Hường Ngôn lắc lắc đầu, xuy cười một tiếng: “Cô thật đúng là coi tôi như kẻ ngốc sao? Đừng cho là tôi không nhìn ra, cô nhìn không vừa mắt Lương Nguyên, hưởng chi hấn ta lại có một cô em gái cực phẩm như vậy, Tang Đồng muốn thực thành đôi cùng Lương Nguyên, còn không bị ghét chết! Cô sở dĩ nguyện ý giúp tôi, bất quá là vì tôi không có cô em gái nào nguy hiểm như vậy!”

Hàn Tả Tả lơ đãng nhún vai: “Theo như nhu cầu mà thôi, Lạc nhị gia anh còn không phải vui vẻ tiếp nhận đấy sao?”

Lạc Hường Ngôn hừ lạnh: “Cô cho là không có cô giúp thì tôi không làm được việc sao? Tôi chỉ là nể mặt mũi của ai kia thôi!”

Hàn Tả Tả nháy mắt mấy cái, cười đến có chút đắc ý: “Lạc nhị gia từ trước đến giờ luôn được phụ nữ theo đuổi, lúc này chỉ sợ là lần đầu tiên theo đuổi phụ nữ đi? Tôi cho anh một lời khuyên, trăm ngàn đừng coi thường tình bạn của phụ nữ, các cô ấy có đôi khi cũng mang tính quyết định thành sự đó nha!”

Lạc Hường Ngôn một nhếch mi, không có hảo ý cười rộ lên: “Không phải vậy! Hàn tiểu thư, tôi nói ‘ai kia’ cũng không phải là Tang Đồng nha, tôi là chỉ ‘ai kia’ của Khôi Hoảng kia !”

Hàn Tả Tả lông mày nhảy dựng, nháy mắt lạnh mặt: “Anh điều tra tôi?”

Lạc Hường Ngôn tà khí cười nói: “Đừng khản trương vậy chứ, Vinh Hiển tuy rằng không sợ đối đầu cùng Khôi Hoảng, nhưng tôi cũng không muốn trêu vào cái gã bệnh thần kinh kia!”

Hàn Tả Tả ánh mắt âm độc, chậm rãi mở miệng: “Bệnh, thần, kinh?”

Lạc Hường Ngôn vội vàng nhắc tay làm biểu tình đầu hàng, bày ra bộ dạng tội sai lầm rồi vô tội bộ nói: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi không nên ở trước mặt cô nói gã sói điên kia như vậy... Bất quá tôi thật đúng là không rõ, cô cũng không kém a, bộ dạng rất xinh đẹp, đầu óc cũng linh hoạt, trọng yếu nhất là ngực đủ lớn nha, cũng đủ cho cô kiêu ngạo về ngực của mình! Cô làm sao có thể coi trọng gã sói điên kia ?”

Lạc Hường Ngôn từ trên xuống dưới nhìn quét cô một lượt, tầm mắt dừng lại ở trước ngực cô chặc chặc thở dài: “Điều kiện tốt như vậy cố lại đi coi trọng một gã bệnh thần kinh hung hăng... Cô khẩu vị nặng như vậy, thật sự là bất ngờ nha!”

Hàn Tả Tả nhin xuống xúc động muốn hất ly rượu trong tay vào mặt anh ta, thần nhiên nói: “Đại khái là bởi vì anh ấy giữ mình trong sạch đi! Anh cũng biết đấy, phụ nữ đều có vẻ yêu sạch sẽ...”

Hàn Tả Tả có thâm ý nhìn khác hấn, nhìn đến Lạc Hường Ngôn cũng lập tức dự cảm đến phía sau cũng không phải là lời hay ý đẹp gì.

Hàn Tả Tả khẽ cười một tiếng: “So với lão dưa chuột bị đủ loại phụ nữ dùng qua héo rũ, tự nhiên là sạch sẽ mới mẻ lại tràn ngập sức sống càng khiến người yêu thích !”

Lạc Hường Ngôn tái mặt luôn.

Hàn Tả Tả ha ha cười hỏi: “Bị người dùng tới toi tả, ai biết phía trên lưu lại bao nhiêu vi khuẩn, anh nói đúng không đúng vậy Lạc nhị gia?”

Lạc Hường Ngôn bị ví như quả dưa chuột xanh ngắt héo rũ với một cái sạch sẽ mới mẻ lại tràn ngập sức sống.

Hàn Tả Tả thân nhiên tự đắc nâng ly, cái miệng nhỏ sung sướng hớp một ngụm rượu vang.

Lạc nhị gia là ai, đó là cao thủ đạo chơi vạ bụi hoa, ở trước mặt phụ nữ cho tới bây giờ chưa chịu thiệt lần nào!

Lạc Hường Ngôn nhanh chóng khôi phục sức chiến đấu, ôn hòa vô hại cười rộ lên, giống như lơ đãng mở miệng: “A, đúng rồi, Vinci nhưng là nữ đạo diễn đầu tiên trong giới, cũng giống như cô xinh đẹp lại thông minh, trọng yếu nhất là cô ta với cô có chung khẩu vị, đều thích tên sói điên kia ... Nói vậy cô và cô ta có thể ‘tâm đầu ý hợp’ rồi!”

Hàn Tả Tả sắc mặt lạnh lùng, trong mắt sát khí chột lóe, làm như không có việc gì cười nói: “Thật vậy chăng? Có cơ hội nhất định phải cùng vị đạo diễn này trao đổi một chút, dù sao đầu năm nay, phụ nữ có mắt nhìn, hầu như không còn nữa.”

Lời này ngấm ngầm mỉa mai Lạc Hường Ngôn, ám chỉ cả đám phụ nữ thâm yêu trộm nhớ hấn ta đều đui mù hết.

Lạc Hường Ngôn cao tay hơn cô, tự nhiên có loại khoan hồng độ lượng của người thắng cuộc, không để ý lắm cười cười nói: “Hiện tại liền có cơ hội a, nghe nói Vinci đêm nay có hẹn với tên sói điên kia ra ăn ‘bữa tối’ lãng mạn dưới ánh nến nha!”

Hàn Tả Tả rũ mắt xuống, che giấu sát khí nơi đáy mắt, mỉm cười đặt ly rượu xuống: “Thời gian không còn sớm, tôi nếu không về, bị người khác bắt gặp tôi và Lạc nhị gia anh ở chung một chỗ... Ha ha, tôi sợ thanh danh của mình sẽ bị ảnh hưởng a!”

Hàn Tả Tả mặc kệ Lạc Hường Ngôn đang đen mặt, tao nhã đứng dậy, tháo khăn ăn ném xuống, giẫm lên giày cao gót khí thế hùng hồn ngẩng cao rồi đi.

“Thú vị a!” Lạc Hường Ngôn tà mị hí mắt, đây là lần đầu tiên có người phụ nữ dám lên mặt với hấn như vậy, sờ sờ cảm cảm khoái, “Khó trách lọt được vào mắt xanh của tên đáng ghét kia, sắp tới có chuyện hay để xem rồi! Điều hung tàn như vậy, sớm muộn gì cũng nháo ầm lên cho coi!”

Lạc Hường Ngôn đột nhiên nghĩ đến một khả năng vô cùng khủng bố, phiền muộn thở dài, thì thào lầm bầm: “Nếu hai người bọn họ quen nhau, Tang Đồng cùng người phụ nữ kia là chị em tốt, mình chẳng phải sẽ thành anh em đồng hao với tên bệnh thần kinh kia sao?”

Lạc Hường Ngôn không tự chủ được run bắn người lên.

Hàn Tả Tả đương nhiên sẽ không bị mắc mưu của Lạc Hường Ngôn, bắt quá tuy rằng cô không định hùng hổ chạy tới bắt kẻ thông dân, nhưng không có nghĩa là cô sẽ rộng rãi bỏ qua!

Cô đương nhiên tin tưởng Lang Hi, nhưng cô không tin những cô nàng kia.

Tiền công là phương thức phòng ngự tốt nhất!

Hàn Tả Tả vốn định quay lại Mía một chuyến, nhìn xem thời gian, lúc này quyết định trực tiếp về nhà.

Hàn Tả Tả bất động thanh sắc gọi điện thoại cho Lang Hi, làm như không có việc gì hỏi: “Chú tư, anh đang bận?”

Lang Hi “Àn” một tiếng hỏi: “Có việc?”

Hàn Tả Tả cười nói: “Không có việc gì, chính là hỏi một chút anh buổi tối có về ăn cơm không, có muốn em mang đồ ăn khuya cho anh?”

Lang Hi có chút kinh hi hỏi: “Em hôm nay về nhà?”

Hàn Tả Tả thực vừa lòng sự “Kinh hi” của anh, ngữ khí thoải mái nói: “Đúng vậy, vừa thi xong một môn, môn cuối cùng hai ngày tới mới thi tiếp, có thể thả lỏng một chút! Đúng rồi, anh rốt cuộc có muốn em mang đồ ăn khuya không?”

“Không cần!” Lang Hi cúi đầu nói, “Anh đang dùng bữa... Em biết anh nghĩ muốn ‘Ăn’ cái gì rồi mà!”

Hàn Tả Tả tươi cười lập tức trở nên dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tốt lắm, anh chậm rãi ‘Ăn’ ‘Bữa tối’ của anh đi!”

Lang Hi nhú nhú mày, không rõ sao đang yên đang lành nói chuyện cô lại đột nhiên cúp máy.

Vinci cúi mắt nghe xong nửa ngày, không chút để ý vuốt vuốt mái tóc, nuốt xuống vị chua sót đang dâng trào trong lòng, gian nan cười hỏi: “Ai vậy a?”

Lang Hi hờ hững nhìn cô ta một cái, không nói lời nào cầm lấy dao nĩa, tư thế tao nhã tiếp tục dùng cơm.

Vincci xấu hổ đến cực điểm, lại cảm thấy vô cùng tủi thân.

Ánh nền lay động làm cho bầu không khí thêm ái muội, giọt nén sáp chảy dọc theo thân nén, giống như đáy lòng người đang ngồi đây lúc này, tí tách rơi xuống.

Vincci nhìn chăm chăm ngọn nén, càng cảm thấy bị thương...

Lang Hi nhú nhú mày, nói lỏng caravat, bắt nắn quét nắn hai ngọn nén trên bàn đang “Hùng hực thiêu đốt”, vô cùng khó hiểu sở thích của Vincci, tròng đang nóng lại đi đốt hai ngọn nén to đùng thế này, tuy rằng không khí trong nhà hàng điều hòa vừa phải, nhưng như vậy cũng làm cho người ta cảm thấy trong lòng khô nóng phiền muộn a!

Lang Hi không tự chủ được đem tầm mắt chuyển qua trên mặt người phụ nữ đối diện, chẳng lẽ... Vincci bắt nắn việc hấn cường chế thay đổi người, cho nên cố ý đốt hai ngọn nén này đi báo thù mình?

Vincci nhận thấy được ánh mắt quỷ dị của Lang Hi, ngăn người hỏi: “Làm sao vậy?”

Lang Hi mặt không chút thay đổi thu hồi tầm mắt, cầm lấy khăn ăn lau sơ khóe miệng, lạnh lùng nói: “Tôi no rồi.”

Nếu là bình thường, Lang Hi tuy rằng đối xử xa cách, nhưng sẽ không thiếu phong độ như vậy, đặc biệt Vincci miễn cưỡng được xem là người quen của anh.

Mục đích của Vincci đương nhiên không phải chỉ đơn giản là ăn một bữa cơm, nghe vậy buông dao nĩa, cười đề nghị: “Em cũng no rồi... Thời gian còn sớm, không bằng chúng ta đi uống rượu?”

Lang Hi lắc lắc đầu, ngoắc tay ý bảo tính tiền, sau khi trả tiền xong hờ hững nói: “Không được, trong nhà có người chờ... Trước đó cô đã đáp ứng, cần mời cô ăn bữa cơm, liền đôi nhân vật chính.”

Ý tứ là đã mời cô ăn cơm xong rồi, không có nghĩa vụ lại cùng cô tiêu khiển.

Vincci hai mắt ảm đạm xuống, gian nan nói: “Anh cứ như vậy ghét bỏ em sao, ngay cả 1 phút cũng không chịu ở cùng với em?”

Lang Hi nhú nhú mày, nhìn cô ta tỏ vẻ khó hiểu: “Tôi đã nói, trong nhà có người chờ.”

Vincci nghe vậy lại lòng đau như cắt, mặt đầy bi thương: “Cô ta rốt cuộc có chỗ nào tốt? Vì sao anh không chịu nhìn em? Anh thích cô ta ở điểm nào, em cũng có thể học được!”

Lang Hi cái này thì hiểu được, kinh ngạc nhìn cô ta một cái, trầm mặc giây lát, thản nhiên nói: “Thật xin lỗi, trong mắt tôi chỉ có mình cô ấy.”

Nói xong, Lang Hi không muốn ở đây thêm nữa, đứng lên bước nhanh rời đi.

Vincci rốt cuộc nhìn không được, tình cảm nhiều năm cô ta áp ủ cư nhiên đổi lấy kết quả như thế, tình yêu còn chưa bắt đầu đã bị dập tắt, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy đau thương, rốt cuộc không màng tới ánh mắt của người khác nữa, gục đầu trên bàn khóc nức nở.

Lang Hi lái xe thật nhanh về nhà, lúc về tới nơi thật ra cũng không trễ, dù là như thế, Hàn Tả Tả vẫn khó chịu trong lòng.

Ăn tối chứ không phải ăn nén a, có cần tạo không khí như thế không, còn ăn đến tận lúc này!

Lang Hi vào nhà thay đổi quần áo, liền bước ra đến bên cạnh Tả Tả ngồi xuống, vươn tay đem cô kéo vào trong ngực.

“Bữa ăn khuya đâu?”

Hàn Tả Tả cười lạnh, gờ tay hất cái đầu đang sáp lại gần của anh.

“Anh ăn tối chưa no?”

Lang Hi nhận thấy được tâm tình cô không tốt, chỉ nghĩ đến chắc do cô thì không tốt, vuốt mái tóc cô, thuận miệng nói: “Cơm Tây, chỉ ăn lót dạ.”

Hàn Tả Tả châm chọc khiêu khích nói: “A, em thấy không phải vì cơm tây đâu, tám phần là do cô gái đối diện nhìn cũng có thể no bụng, chú tư chắc anh phải no rồi chứ!”

Lang Hi yên lặng nhìn chăm chăm cô, hồi lâu mới chậm rãi hỏi: “Ghen tị?”

Hàn Tả Tả nhất thời xù lông: “Ai ghen tị? Anh bớt tự mình đa tình đi!”

Lang Hi nhìn chăm chăm cô không nói.

Hàn Tả Tả nhích ra xa tạo khoảng cách với anh, bày ra tư thế thăm vấn, lạnh lùng hỏi: “Anh cùng Vincci có quan hệ gì?”

Lang Hi trong mắt ý cười chột lóe, thản nhiên trả lời: “Quan hệ cấp trên và cấp dưới.”

Hàn Tà Tà mới không tin đâu, vẫn phòng chừng là nơi dễ dàng phát sinh gian tình nhất, tiếp tục ép hỏi: “Vincici là có tiếng có chấp khó nói chuyện, vì sao sẽ vui vẻ nhận lời đối nhân vật chính ngay lập tức chứ?”

”Không thoải mái, cô ta bắt anh mời cơm!”

Hàn Tà Tà giận tím mặt: “Vậy là anh chủ động mời cô ta?”

Lang Hi nhún mày: “Là anh mời cô ta, nhưng không phải anh chủ động.”

Hàn Tà Tà nghe vậy giận lên: “Cô ta bảo anh mời thì anh mời? Như thế nào không thấy anh nghe lời em như vậy? Anh không phải là ông chủ lớn phía sau Khôi Hoàng sao, như thế nào ngay cả một đạo diễn nhỏ nhỏ đều có thể gây khó dễ anh? Nói! Anh cùng cô ta trong lúc đó rốt cuộc có giao dịch âm mưu gì?”

Lang Hi nhin không được sung sướng cười rộ lên, không phải là nụ cười hồ hững ngày thường, mà là vui sướng rõ ràng, cúi đầu cười ra tiếng.

Tiếng cười tuy rằng trầm thấp, lại ngoài ý muốn rất êm tai.

Hàn Tà Tà vẫn là lần đầu tiên gặp Lang Hi vui vẻ như thế, như băng tuyết tan rã, xuân về hoa nở, cả khuôn mặt đều sinh động hẳn lên, đáng vẻ cũng nhu hòa đi rất nhiều.

Quả nhiên, người không hay cười một khi cười rộ lên, đều thật đẹp mắt.

Nhất là chú tư, đã tu luyện trăm năm, thân thể cường tráng lãnh khốc con người sắt đá nay nhu tình ngàn vạn, thật sự là đẹp chết người mà!

Hàn Tà Tà giống như đang đánh vào bị bông ấy, tức giận phơ trương thanh thế giờ cao nắm đấm, hung hãn mắng: “Cười cái gì mà cười! Nói a, anh cùng người phụ nữ kia rốt cuộc có quan hệ gì, còn chạy đi ăn bữa tối lãng mạn dưới ánh nến với cô ta?”

Hàn Tà Tà nhin không được liền cảm thấy có chút chua, dựa vào cái gì a, cô còn chưa ăn qua bữa tối dưới ánh nến nào đâu!

Quả nhiên bụng dạ khó lường, trời nóng như vậy còn đốt nến, rõ ràng muốn cho chú tư càng ăn càng nóng, sau đó dục hòa đốt người có thể thuận lý thành chương như vậy như vậy...

Hàn Tà Tà thực không thuần khiết hoài nghi, trong ngon nết kia chắc không tâm cái gì mờ ám chứ?

Lang Hi ngừng cười, trong mắt biểu tình ôn nhu, không để ý kháng cự không được tự nhiên của cô, đem cô kéo lại ôm vào trong ngực.

Lang Hi trong lòng tràn đầy vui sướng, cao hứng không biết như thế nào cho phải, cũng không biết như thế nào biểu đạt tình cảm của chính mình, ôm người trong lòng, nhin không được càng ôm càng chặt, vui mừng ôn nhu cọt sọt, giống như ôm một con vật nhỏ lông tơ mềm mại, ức chế không được lòng tràn đầy vui sướng, trái cọt phải hôn hôn ...

Hàn Tà Tà chôn ở trong lòng anh, thiếu chút nữa bị nghẹn chết, vung vẩy chân tay rút đầu ra, mở miệng thở hổn hển, lửa giận bùng bùng rống: “Anh muốn ôm chết em sao!”

Lang Hi cười nói lỏng vòng tay, làm cho cô thoải mái mà tựa vào trong lòng mình, sau đó tiếp tục ôm chặt cô, ở cổ cô cọt đến cọt đi.

”Cô ta hôm nay tỏ lộ với anh.”

Hàn Tà Tà sừng sọt, lập tức vẻ mặt giận dữ hỏi: “Còn nói không quan hệ, không quan hệ cô ta làm sao có thể đi tỏ lộ với anh? Sau đó thì sao... Anh có hung hăng cự tuyệt hay không?”

Lang Hi nghĩ nghĩ nói: “Cô ta hỏi anh vì sao không thích cô ta, anh nói với cô ta rằng, trong mắt anh chỉ có mình em thôi.”

Hàn Tà Tà trong lòng ngọt lịm, cao hứng ngẩng đầu vang dội hôn anh một cái: “Làm tốt lắm!”

Lang Hi ánh mắt đột nhiên trầm xuống, nắm thật chặt cánh tay nói: “Vincici là nhân viên lâu năm của Khôi Hoàng, rất có tiếng nói, anh cần phải tôn trọng cô ta. Anh trước kia không để ý cô ta, cho nên vẫn không biết tâm tư cô ta...”

Hàn Tà Tà ngoan ngoãn chôn ở trong lòng anh, rộng rãi nói: “Chuyện trước kia đừng nhắc tới nữa, sau này cũng không cần để ý! Anh hiện tại đã biết rõ lòng dạ cô ta, về sau nhất định phải cùng cô ta bảo trì khoảng cách! Bất quá cô ta đáp ứng thay đổi người mà chỉ đưa ra điều kiện ăn một bữa cơm tối thôi sao?”

Lang Hi gật gật đầu, thấp giọng nói: “Nhìn cũng đủ no, em nói, cô ta buổi tối cũng chưa ăn được mấy miếng...”

Hàn Tà Tà lại mất hứng: “Anh mà tính đẹp mã? Không đúng a, anh cư nhiên còn có tâm tư đi để ý người ta ăn mấy miếng?!”

Lang Hi không đáp, thanh âm khàn khàn dụ hoặc nói: “Vị em, anh đã bán ‘sắc đẹp’ của mình!”

Hàn Tả Tả cảnh giác trừng mắt nhìn anh: “Cho nên?”

”Cho nên...” Lang Hi chậm rì rì nói, “Em phải dùng thân mình, đến bồi thường tổn thất của anh!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đoạn ngắn nhỏ:

Hàn Tả Tả: “Ngày mai chính là 1 tháng 5, siêu thị khẳng định có rất nhiều hoạt động khuyến mãi, chúng ta đi mua sắm đi?”

Lang Hi nhú nhú mày, trong lòng vô cùng không tình nguyện, lại vẫn gật đầu nói: “Tùy em quyết định!”

Vì thế ngày hôm sau, Hàn Tả Tả trang bị võ trang, hưng trí hừng hực kéo Lang Hi đi siêu thị..

Siêu thị dán đầy quảng cáo khuyến mãi, người tới tấp nập, đội ngũ xếp hàng trước bàn thu ngân thật dài, ồn ào huyền ảo, nói chuyện đều phải rống to...

Hàn Tả Tả đầu đầy mồ hôi, vừa quay đầu lại mới phát hiện Lang Hi không thấy .

Nhiều người như vậy làm sao tìm đây?

Hàn Tả Tả gấp muốn chết, cô vì tiện hành động, ví tiền đi động mọi thứ đều giao cho Lang Hi giữ rồi! Thật vất vả cướp được hàng chiết khấu giảm giá siêu thấp, đã ra hóa đơn, lúc này cư nhiên tìm không thấy người tính tiền !

Là la la, đột nhiên tiếng nhạc dừng lại.

Radio rè rè hai tiếng, bắt đầu phát tin: “Bạn nhỏ Hàn Tả Tả, người giám hộ của bạn vì mua cho bạn bạc hà bạn thích nhất, vô ý lạc mất bạn, đang ở quầy khách hàng chờ bạn, nghe thông báo xin hãy đến ngay quầy khách hàng nhận người...”

Bạn nhỏ, bạc hà, người giám hộ, nhận người...

Hàn Tả Tả vò nát hóa đơn, lắc lư trong gió!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chương 39

Lang Hi ám chỉ rất rõ ràng.

Hàn Tả Tả lập tức cả kinh nhảy dựng lên, lại bị Lang Hi nhanh tay đè lại, gắt gao vây cô lại trong ngực mình.

Lang Hi nghiêng người, đem Hàn Tả Tả ấn trên sofa, cúi đầu xuống hôn cô.

Hàn Tả Tả bị vây trên sofa, vung tay quơ chân, gấp gáp nghiêng đầu tránh, vội vàng cao giọng nói: "Dựa vào cái gì muốn em bồi thường... Buông ra, anh không phải bị nhìn vài lần thôi sao, em cũng cho anh nhìn lại là được rồi chứ gì!"

Lang Hli một tay ấn cô, một tay nâng cằm cô lên, hai mắt ý cười ngâm ngâm, chóp mũi đụng chóp mũi, chậm rãi phun ra hai chữ: "Không được!"

Lang Hli cúi đầu, không chút do dự che miệng cô lại.

Hàn Tả Tả cực tuyệt toàn bộ biến thành âm thanh "Ô ô" mơ hồ không rõ...

Không biết là vì Lang Hli kỹ thuật càng ngày càng tốt, hay là vì hai người 'làm' càng ngày càng phù hợp, Hàn Tả Tả rất nhanh bị trêu chọc toàn thân nóng lên, nhanh chóng trầm luân dưới thế công cường thế bá đạo của Lang Hli.

Đợi cho Hàn Tả Tả bỗng dưng cảm thấy trên người chợt lạnh, tiếp theo lại nóng lên, mỗi phát hiện hai người đã mướn thang thẩn thành khăn da thịt lỏa lồ dán chặt vào nhau, tựa như con cá xa nước lâu ngày nay được trở về dòng sông quen thuộc, ngay cả hô hấp đều mang theo hơi thở hân hoan vui mừng.

Khả rõ ràng là, khoảng cách với lần thân mật đây đưa gần đây nhất, cũng bất quá mới chỉ gần mười mấy giờ đồng hồ mà thôi.

Quả nhiên là... Một ngày không thấy, như cách ba thu!

cungquanghang.com

Lang Hli phát hiện cô đang thất thần, thật mạnh cắn một ngụm cánh cáo, ngậm cánh môi bị anh cắn đau mà tỉnh té liếm hôn, sau đó hơi hơi bất mãn nói: "Không chuyên tâm!"

Flàn Tả Tả bị đau đớn kéo hồi tâm trí, phản hận cắn ngược trở lại, thấp giọng cả giận nói: "Trở về phòng ngủ!"

Lang Hli hai mắt thâm u, chuyển động thứ ánh sáng quen thuộc làm cho Tả Tả kinh hãi, ý vị thâm trường chậm rãi nói: "Em xác định... Phải về phòng?"

Flàn Tả Tả trực giác thấy trở về phòng không có chuyện gì tốt cả, cũng không chịu cứ như vậy bị anh đặt ở trên sô pha, phòng khách là chỗ đứng đắn nghiêm túc, đèn đuốc sáng trưng, mặc dù cửa sổ thật lớn sát đất từ bên ngoài căn bản nhìn không thấy tình huống trong phòng, nhưng vẫn làm cho cô cảm thấy xấu hổ như khi làm chuyện không đứng đắn này trước mặt công chúng vậy... Hơn nữa máu chốt là sô pha thật tinh không đủ rộng a, chân đều phải gấp lại! Lại nói tối hôm qua cô vừa bị ép buộc lặp lại lặp lại, lúc này thất lực còn mới như đây này!

Flàn Tả Tả chần chừ hỏi: "Trở về phòng sẽ thế nào?"

Lang Hli thần nhiên nói: "Cũng chẳng có gì, bất quá anh nhìn không được ..."

Nói xong, thất lực đẩy mạnh, Flàn Tả Tả bất ngờ bị đánh chiếm không kịp phòng bị, kìm lòng không đậu mở miệng, ngất quăng sợ hãi kêu lên một tiếng.

Lang Hli vẫn như cũ sắc mặt thần nhiên, trừ bỏ hô hấp có chút dồn dập, toàn thân cơ bắp buộc chặt, thì thực nhìn không ra anh đã muốn nhấn đến cực điểm, bộ dáng thần nhiên tự đắc bình tĩnh thông dong kia, đập vào trong mắt Flàn Tả Tả, rõ ràng là không có ý tốt mà.

Hàn Tả Tả nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh...
Anh, có thể, vào phòng lại... A —— "

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Chương 39.2

Lang Hli trán đã sớm che kín một tầng mồ hôi
rậm rạp, bắt lấy chân của cô gấp lại, ngụ ý sâu
xa tiếp tục nói: "Trở về phòng cũng được, có thể
mặc sức thoải mái ép buộc anh đương nhiên vui
vẻ rồi! Bất quá... Anh liền như vậy ôm em vào,
sợ em chịu không nổi!"

Hàn Tả Tả quân lính đã tan rã hoàn toàn rồi,
nước nở cố gắng nghe lời thì thầm trầm thấp bên
tai, mất khá lâu mới miễn cưỡng hiểu được thâm
ý của Lang Hli!

Hàn Tả Tả không khỏi nhớ tới tới hôm qua, bị
Lang Hli như vậy ôm vào trong ngực, vừa đi vừa
ép buộc cô... Từ phòng ngủ đến bàn ăn, gần
ngủ một đoạn đường mà khiến cho cô sống
không bằng chết!

Hàn Tả Tả thầm mắng Lang Hli cảm thú, ô ô
nước nở nhỏ giọng xin anh tha cho cô.

Lang Hli tính tình lạnh lùng, ngày bé bị trời buộc
nhiều thứ, áp lực quá lớn, sau khi được giải thoát
vẫn luôn làm việc tùy hứng, không quan tâm đến
cảm thụ của người khác, làm việc toàn theo ý
mình.

Anh cố gắng trở nên cường đại, cũng bất quá là

vi tạo cho mình một vị thế thật cao để bản thân muốn làm gì thì làm.

Sau đó, từ từ quen với cảm giác nắm tất cả mọi thứ ở trong tay, cái loại thông dong "Có tiền, có quyền, ta muốn làm gì cũng được", làm cho anh có thể càng thêm chẳng sợ ánh mắt thế tục.

Nhưng từ sau khi gặp được Hàn Tả Tả, anh phát hiện, nguyên lai có vài thứ, có một số người, anh không thể dễ dàng nắm giữ.

Loại xúc động không thể khống chế làm cho anh cảm thấy mới mẻ, đi từng bước một tiếp cận, giống như chàng trai mới lớn luôn tò mò lại ưa thích mạo hiểm, tìm tòi nghiên cứu thứ chính mình chưa bao giờ thấy qua.

cungquanghang.com

Lăng Hli thuận theo lòng mình, cho phép bản thân vì việc ngoài ý muốn này mà bước chệch ra khỏi quỹ đạo, từng bước theo đuổi rồi dần dần trầm luân.

Cũng không nghĩ rằng... Một lúc phóng túng nhất thời, liền trở thành gông xiềng tự do vĩnh cửu, làm cho anh không thể tiếp tục sống tùy hứng theo ý mình như trước kia nữa rồi.

Sau đó, càng là hãm sâu, càng là không thể bứt ra, tiếp đó lại càng là sợ hãi thứ ngoài ý muốn này mình không thể nắm trong tay.

cungquanghang.com

Cho tới hôm nay, Lăng Hli mặc dù muốn trở lại là bản thân anh trước kia, cũng không thể làm được thông dong hờ hững như lúc ban đầu nữa rồi.

Flàn Tả Tả là thứ duy nhất không thể không chế được trong sinh mệnh của anh.

Lang Hli động tác bỗng nhiên trở nên mãnh liệt, đem thân thể của cô gấp lại thành độ cong khó có thể tin, một tay vuốt ve vòng da trên chiếc cổ mảnh khảnh, tạo hình thuộc da độc đáo, vòng một vòng quấn quanh chiếc cổ, lộ ra cảm giác trời buộc chặt chẽ.

Lang Hli ánh mắt nặng nề, thật mạnh áp chế, hung hăng cắn cắn môi mềm mại sưng đỏ.

Mồ hôi dính ngấy trải rộng toàn thân, Flàn Tả Tả một khắc trước khi thân trí tiêu tán, rồi đột nhiên nhờ tới suy đoán trước đó...

Sát! Nôn nóng khó dần nổi, hung tàn ngoan lệ.. Bữa tối thượng ngọn nến, quả nhiên là bị bỏ thuốc rồi!

Flàn Tả Tả bị gắt gao đè chặt dưới thân, nửa ngày mới hơi động dậy được, hữu khí vô lực hừ hừ : "Đứng lên..."

cungquanghang.com

Lang Hli không để ý tới, ôm cô hôn xuống.

Flàn Tả Tả bỗng nhiên xù lông, giờ móng vuốt hung hăng cào về phía anh, trong cơn đau đớn, kéo dài giọng khóc nói: "Đi lên... Khốn khiếp! Chân rút gân đau muốn chết ngao ngao ngao -- "

Sô pha nhỏ như vậy, Lang Hli lúc bắt đầu không

mấy để tâm, cứ như vậy không kiêng nể gì đánh giáp lá cà, kích thích càng thêm kích thích, nhưng dù là cường hãn như Hàn Tả Tả, cũng có chút chịu không được.

cungquanghang.com

Lang Hli không thèm quan tâm tới vết cào trên cổ, vội vàng bứt ra rời khỏi, nắm cổ chân của cô cẩn thận duỗi thẳng, giữa tiếng hít mạnh đau đớn, đau lòng mềm nhẹ mát xa.

Cơn đau giảm bớt một ít, Hàn Tả Tả mới phát hiện không thích hợp.

Cô trần truồng ngồi phịch ở trên sô pha, toàn thân đều che kín dấu vết ái muội, một chân còn bị người nhấc lên...

Hàn Tả Tả nháy mắt đỏ mặt, nhìn đau rút chân về, cong người lại che chắn thân thể, xấu hổ và giận dữ mắng: "Anh còn dám châm chọc em là yêu tinh hút dương khí! Em thấy anh mới là 'nội tu song thân, ngoại luyện nhất hành' (Tsh: ý chỉ là mượn chị tu luyện để bổ thân tráng dương ah =.=), chuyên dựa vào thái âm bổ dương để tăng công lực tà ma ngoại đạo..."

Hàn Tả Tả càng nói càng giận, rút gân đau đớn làm cô không dám cử động nửa thân mình, tức giận tóa lửa hừng hực hổ hốc, nhìn không được chửi ầm lên nói: "Chú tư có phải anh mỗi ngày bụng trộm ăn thứ tráng dương hay không a! Anh bữa tối ăn không phải cơm Tây mà là 'tráng dương' đi! Trời nóng như vậy anh cũng không sợ táo bón, giang liệt, chảy máu mũi..."

Chương 43: Chương 39.3

Lang Hi mày nhếch lên, hai mắt nặng nề nhìn chăm chăm cô.

Hàn Tả Tả đột nhiên hoàn hồn, chột dạ rút người lại, thanh âm càng ngày càng nhỏ, run rẩy muốn cứu vãn nói: “Là, đương nhiên... Ý của em là ... chú tư anh như vậy là sinh long hoạt hổ mạnh mẽ, thật sự không cần bỏ...!”

Lang Hi trầm mặc nhìn chăm chăm cô, thẳng đến khi Hàn Tả Tả xương cốt rã rời đầu hàng, mới thân nhiên mở miệng: “Ý của em anh hiểu được.”

Hàn Tả Tả mờ mịt mở lớn miệng: “A?”

Cư, cư nhiên hiểu được?

Bất quá chú tư rốt cuộc là hiểu được cái gì...

Lang Hi hảo tâm giải thích nghi hoặc cho cô: “Anh thật sự hiểu, em muốn nói... Chúng ta luyện thuật song tu trong phòng có thể tinh thần dư thừa, thân cường lực mãnh!”

Hàn Tả Tả: “...”

Lang Hi đứng lên, xoay người vươn tay, thân nhiên đem Hàn Tả Tả từ chỗ ngồi ôm lên.

Hàn Tả Tả lập tức hoảng sợ trừng mắt nhìn anh: “Anh lại muốn làm gì?”

Lang Hi vừa đi vào phòng vừa trấn an cô: “Yên tâm, anh ôm em đi tắm... Đêm nay sẽ không tu luyện!”

Tu em gái anh!

Sớm muộn gì nổ tan xác mà chết!

Hàn Tả Tả sợ một chút không cẩn thận kích thích đến Lang Hi, làm cho ma tính của anh lại trời dậy ép buộc cô lần nữa, mặc dù trong lòng như có vạn con ngựa đang rầm rập chạy qua, cũng không dám thể hiện ra ngoài, ngoan ngoãn tùy ý Lang Hi tắm rửa cho cô, sau đó bị ôm đến trên giường, lập tức cuộn tròn, lẩn vào trong chăn bao chặt cơ thể không sót miếng thịt nào.

Lang Hi nhìn thấy buồn cười, lau khô tóc còn ướt, nhấc chăn lên, đem cô ôm vào trong lòng.

Hiếm khi không có bị tung dục quá độ đến mơ màng mà ngủ...

Hàn Tả Tả ngáp một cái, miễn cưỡng ghé vào trước ngực Lang Hi, đột nhiên nhớ tới cái gì, chọc chọc anh hỏi: “Đúng rồi, Lạc nhị gia cư nhiên điều tra chúng ta, còn biết quan hệ của chúng ta!”

Lang Hi sắc mặt không hồn giận nói: “Lúc ngủ còn nhắc hần ta làm gì, mắt công lại ghé tòm đến mắt ngủ.”

Hàn Tả Tả kinh ngạc ngẩng đầu, tìm tòi nghiên cứu nhìn anh: “Không đúng nha, chú tư anh và Lạc nhị gia có phải từng tiếp xúc với nhau hay không a?”

Không thể trách Hàn Tả Tả mẫn cảm, thật sự là thái độ Lang Hi bình thường đối với ai cũng đều một bộ sao cũng được, giống như lúc này cảm xúc lộ ra ngoài, rõ ràng tỏ vẻ chán ghét, thật đúng là có một không hai nha!

Lang Hi sắc mặt đen lại, hai mắt ần ần lộ ra vẻ chán ghét không chịu nổi, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Có lui tới.”

Vô nghĩa, Hàn Tả Tả bất mãn hung hăng chọt anh, cô đương nhiên biết hai người nhất định có lui tới, Vinh Hiến cùng Khôi Hoảng, cơ hồ tương xứng, cùng nhau chiếm lấy truyền thông giới, có thể không có chút xú giao thiệp nào mới kỳ quái đó!

Lang Hi thờ dãi: “Khi đó sự nghiệp vừa mới ổn định... Khâu Lâm đi theo anh dốc sức làm việc bao nhiêu năm tổ chức sinh nhật, cậu ta lần đầu tiên đòi anh quà tặng, anh đương nhiên là cho.”

Lang Hi ánh mắt không vui tiếp tục nhớ lại: “Cậu ta thích thu thập vật phẩm trang sức cất giữ, muốn anh tặng một cái di động hiệu Vertu. Lúc ấy anh tìm được một cái cuối cùng không còn sản xuất nữa, muốn mua cho cậu ta, Lạc Hưởng Ngón lại nhảy nháy tranh muốn lấy đi đồ phụ nữ. Anh cùng hần ta ganh đua, cạnh tranh công bằng thua cũng không có gì...”

Hàn Tả Tả khó có thể tin tưởng lớn mắt: “Chỉ bởi vì anh thua anh ta một cái điện thoại di động, cho nên ghi hận đến bây giờ?”

Lang Hi lắc lắc đầu: “Anh không có thua, dù sao cũng có thể thay bằng thứ khác, làm gì lãng phí nhiều tiền như vậy? Cho nên tranh đến cuối cùng anh liền vứt bỏ!”

Lang Hi không vui nhủ mi: “Sau đó họ Lạc đột nhiên phát bệnh, trở mặt giận dữ, giựt lấy chiếc điện thoại kia gỡ toàn bộ viên đá quý trên đó xuống, nói hần ta chính là nhìn trúng mấy viên đá này, lấy ra làm thủy tinh cầm chơi.”

Hàn Tà Tà bỗng nhiên tỉnh ngộ, cô đã có thể hình dung được lúc đó Lạc nhị gia là như thế nào nghiêng rãng nghiêng lợi vừa gỡ đá quý, vừa vênh vào tự đắc khiêu khích...

Đáng tiếc... Đối tượng anh ta khiêu khích là chú tư, phương thức này đối với người khác còn có chút hữu dụng, nhưng đối với chú tư mà nói, chỉ như một thăng ngốc!

Quả nhiên, Lang Hi trong mắt hiện lên vẻ khinh thường thập phần rõ ràng: “Anh lúc đó có ý tốt hỏi hần ta, có phải lúc ra cửa quên uống thuốc hay không, hần ta không để ý anh, anh cũng không thêm nhiều lời với ‘loại người’ này, cố ý tìm danh thiếp chuyên gia tâm lý cho hần ta, giới thiệu hần ta đi xem bệnh, ai biết hần ta cư nhiên không nói lý, xé rách tấm danh thiếp...”

Hàn Tà Tà không nói gì vỗ trán, sâu sắc cảm thấy cô đã không còn sức đi phản ứng lại anh nữa.

Cô đơn giản nghe xong vài câu có thể hoàn toàn hiểu được, thật không biết hai người lúc đó phân cao thấp như thế nào mà đến tình trạng này!

Lang Hi luôn không để ý cảm thụ của người khác, cảm thấy tốn nhiều tiền như vậy mua một chiếc di động rất không đáng giá, cho nên thu tay, còn Lạc Hường Ngôn lại cho rằng anh cố ý ra giá với anh ta, nâng giá lên thật cao để chơi anh ta.

Lạc Hường Ngôn thích sĩ diện, luôn xem trọng mặt mũi hơn hết, huống chi còn có bạn gái đi theo bên cạnh, tự nhiên chỉ có thể cắn răng chịu thiệt, nhưng lại không cam lòng, cho nên mới làm ra hành động ngầy thơ như vậy.

Lang Hi tư duy không giống người bình thường, hai người bắt quá là không hiểu nhau, cho nên mới dẫn đến hiểu lầm sâu như vậy!

Hàn Tà Tà yên lặng trở mình, sâu kín nói: “Chú tư, hai người bọn anh cũng không hẳn là sai, do vận mệnh chệch hướng mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 40

Mùa hè sắp đến, Hàn Tà Tà rốt cục cũng sắp được nghỉ hè rồi.

Nghỉ hè năm nay, Hàn Tà Tà lấy cớ là bận làm thêm, đương nhiên tiếp tục ở bên ngoài, không cần mỗi ngày ở Chu gia bó tay bó chân, liền cảm thấy tự do hơn rất nhiều.

Đại học Hàn Tà Tà học ở thành phố T được rất nhiều người ngưỡng mộ, cũng không phải là vì trường học rất tốt, mà là nó có một đặc điểm rất nổi tiếng: nghỉ đông như nghỉ hè, nghỉ hè như nghỉ sinh.

Có thể ở bên ngoài sống tự do tự tại, Hàn Tà Tà vô cùng mừng rỡ hưởng thụ kỳ “Nghỉ sinh” này.

Hàn Uyển đối với hành động càng ngày càng xa lánh của con gái mình vô cùng lo lắng bất mãn.

Hàn Tà Tà luôn luôn không chịu ngồi yên, trước kia cũng sẽ lợi dụng kỳ nghỉ đông và nghỉ hè làm thêm du lịch linh tinh mọi thứ, nhưng là dứt khoát không chịu về nhà.

Huống chi, từ ngày bà gả vào Chu gia tới nay, Hàn Tà Tà vẫn luôn không thường về nhà, đã qua nửa năm, số lần trở về vô cùng ít ỏi hiếm hoi.

Hàn Uyển ưu sầu nói với Chu Minh Nghĩa: “Tà Tà lúc này sẽ không bắt đầu phản nghịch đi?” (ý bác là thời kỳ nổi loạn khi trưởng thành)

Con gái nhà mình tuy rằng không khiến bà lo lắng, nhưng dù sao vẫn là một nha đầu chưa tới hai mươi tuổi, tâm tư con gái tinh tế miễn cảm, hơn nữa đột nhiên người mẹ luôn sống nương tựa lẫn nhau với mình lại gả cho người ta, khó tránh khỏi con bé sẽ không chui vào trong vỏ ốc của mình.

Chu Minh Nghĩa ngược lại rất yên tâm, ông thực thích Tà Tà thông minh và kiên cường, an ủi vợ yêu nói: “Con gái đã trưởng thành có suy nghĩ của riêng mình, con bé mong muốn được tự lập tự trải nghiệm cuộc sống cũng là chuyện tốt đó chứ, so với thằng tiểu tử Chu Hoàng kia suốt ngày chơi bời đánh nhau thì con bé có ý chí hơn nhiều!”

Hàn Uyển thở dài: “Tà Tà một mình ở bên ngoài, em đây không phải lo lắng con bé sẽ chịu thiệt sao!”

Chu Minh Nghĩa cười cười, không lắng để ý nói: “Nha đầu kia, rất lợi hại à nha! Anh xem, trừ phi tự con bé cam tâm tình nguyện, bằng không thật đúng là không có ai có thể ăn hiếp nó được!”

Hàn Uyển mắt húng: “Con bé dù có lại lợi hại cũng vẫn còn nhỏ, mấy năm gần đây xã hội phức tạp, con bé làm sao ứng phó được chứ!”

Hàn Uyển trừng mắt nhìn ông liếc mắt một cái, bất mãn nói: “Con kè đúng là không bằng con đề!”

Chu Minh Nghĩa cười khỏ: “Em sao lại đi nói những lời này ...”

Chu Minh Nghĩa tuy rằng rất thích tính độc lập và sự thông minh của Hàn Tả Tả, nhưng cũng cảm thấy con bé có hơi không được tự nhiên, người trong nhà cả, thế nhưng con bé cứ khăng khăng rạch ròi rõ ràng với Chu gia, ngoài mặt tuy rằng gần gũi thân thiết đúng mực, nhưng rốt cuộc vẫn làm cho người ta cảm thấy xa lạ!

Chu Minh Nghĩa vỗ vỗ vợ dỗ dành: “Tả Tả không phải nói con bé ở công ty giải trí làm trợ lý sao...”

“Là người đại diện!” Hàn Uyển kiêu ngạo nói, “Đã thăng chức làm người đại diện rồi!”

“Tốt, tốt, tốt, người đại diện!” Chu Minh Nghĩa đề nghị, “Lão Tử hình như cũng có công ty trong lĩnh vực này, làm ăn cũng rất khá, không bằng mai anh dặn chú ấy chăm sóc Tả Tả nhiều hơn?”

Hàn Uyển ánh mắt sáng ngời, vỗ tay một cái nói: “Em sao lại quên mất việc này nha? Lát nữa em tự tìm cậu ấy nhờ giúp đỡ, vậy thì có thành ý hơn!”

Chu Minh Nghĩa gật gật đầu: “Có lão Tử ở đó, em nên yên tâm rồi chứ... Bất quá lại nói, chú tư hình như cũng rất lâu rồi chưa trở về thì phải?”

Chu Minh Nghĩa vừa nói như vậy, Hàn Uyển cũng nhớ ra, chần chừ hỏi: “Phải đợi chú ấy trở về không biết đến khi nào nữa?”

Chu Minh Nghĩa nghĩ nghĩ nói: “Anh gọi điện thoại cho chú ấy, bảo chú ấy mấy ngày nay về nhà một chuyến!”

“Đừng đừng!” Hàn Uyển ngăn ông lại, “Nhờ người ta giúp đỡ, sao lại không biết xấu hổ để người ta cất công đi một chuyến chứ? Anh có biết chú ấy ở chỗ nào không? Vẫn là em tự mình đi có vẻ thích hợp hơn!”

Chu Minh Nghĩa ngáp một cái nói: “Vậy đi, quyết định cuối tuần này, vừa vặn không có công việc, anh cùng đi với em!”

Hàn Tả Tả từ làm thêm chuyển thành làm chính thức, đến kỳ nghỉ công việc liền dồn dập, chạy chọt khắp nơi nhằm ém nhẹm scandal của Tang Đồng và Lạc Hương Ngôn, đem lực ảnh hưởng khổng lồ ở phạm vi thích hợp, còn phải chuẩn bị cho show diễn của cô ấy nữa.

Hàn Tả Tả vốn tưởng rằng, bận rộn như vậy chắc chắn sẽ lơ là Lang Hi, theo như tính tình bá đạo đeo bám người như con nít của anh, không chừng sẽ bất mãn vài câu, đầu đầu suy nghĩ cả đồng biện pháp để dỗ dành anh, kết quả là một cái cũng không cần dùng.

Lang Hi đột nhiên trở nên so với cô còn bận rộn hơn!

Liên tục vài ngày, Hàn Tả Tả đều chờ không được anh liền đi ngủ trước, ngày hôm sau tỉnh lại cũng chỉ có thể nhìn thấy dấu vết gối đầu bên cạnh có người ngủ qua, còn người thì đã sớm đi mất.

Tuy rằng mấy ngày rồi hai người cũng chưa chạm mặt nhau, nhưng Lang Hi không có đêm nào mà không về ngủ, Hàn Tả Tả cũng không mấy để ý.

Vào thứ bảy, Hàn Tả Tả không cần đi làm, đem phòng ở từ trong ra ngoài quét dọn sạch sẽ một lần, lại ra cửa đi mua chút đồ dùng sinh hoạt hằng ngày.

Hàn Tả Tả cân nhắc, thứ bảy mà Lang Hi còn phải đi làm, chắc là đi xã giao, nên không dám gọi điện thoại làm phiền anh, liền gửi tin nhắn hỏi anh buổi tối khi nào thì trở về.

Lang Hi trả lời lại rất nhanh, nói cho cô trước giờ cơm chiều anh sẽ về nhà.

Hàn Tả Tả vì thế mà làm một bàn cơm tối phong phú chờ anh.

Lúc Lang Hi trở về trời đã sẩm tối, vừa vào cửa liền gấp gấp kéo Hàn Tả Tả lại dây dưa thân mật.

Hàn Tả Tả mấy ngày rồi cũng không được gặp anh, quả thật có chút nhớ, thuận theo tùy ý anh ôm mìn, vòng tay ôm cổ chủ động đáp lại anh.

Lang Hi đem đầu chôn ở bên gáy của cô, hít sâu một hơi thì thào nói: “Thơm quá...”

Hàn Tả Tả đẩy đầu anh ra, có ý dùng giọng điệu ghét bỏ sảng giọng: “Hôi quá đi! Đi lại dưới trời nắng cả một ngày, đầy người mùi mồ hôi... Còn không nhanh đi tắm rửa thay quần áo, cơm làm xong rồi!”

Lang Hi tuy nói ở bên ngoài cả một ngày, nhưng ra cửa thì ngồi xe, xuống xe cũng ngồi trong phòng điều hòa, làm sao mà người đầy mồ hôi được chứ.

Bất quá Lang Hi vẫn buông cô ra, ở trên trán cô hôn một cái nói: “Thật sự là hiền thê, không biết có thể làm lương mẫu hay không đây?”

Hàn Tả Tả dùng ánh mắt giống như nhìn người bệnh thần kinh trừng anh, không thể tin hỏi: “Chú tư, đầu anh bị mặt trời nướng chín rồi sao? Anh chắc không phải muốn em sinh con ngay lúc này chứ?”

Lang Hi trong mắt có cái gì chột lóe rồi biến mất, xoay người đi vào trong phòng, vừa đi vừa thản nhiên nói: “Em suy nghĩ nhiều rồi, so với 'Kết quả', anh càng hưởng thụ 'gieo' lạc thú.”

Hàn Tà Tà ngẩn người, nửa ngày mới nghĩ ra ý tứ đùa giỡn ẩn trong câu nói của anh, xấu hổ ảo não giờ nắm đấm, cắn giận hờn nói: “Gieo, gieo, cho nên loại Durex phổ biến nào cũng dùng, có bản lĩnh anh với chúng nó gặt ra 'Kết quả' đi!”

Hai người vài ngày không gặp nhau, dính lại một chỗ ‘dây dưa’ ăn cơm chiều, một bàn đầy đồ ăn chưa ăn được bao nhiêu, còn càng ăn càng dính, sau khi ăn xong Hàn Tà Tà còn chưa kịp thu dọn bát đĩa, đã bị Lang Hi mạnh mẽ lôi lên giường.

Khó trách muốn một ngày ba bữa đúng số lần quy định...

Nhịn đối lâu, quả nhiên dễ dàng rượu chè ăn uống quá độ!

Hàn Tà Tà mệt rã rời, lúc Lang Hi ôm cô vào tắm rửa cô đã ngủ say như chết rồi.

Mệt mỏi quá độ trái lại ngủ thật say giấc, Hàn Tà Tà mơ mơ màng màng bị chuông cửa đánh thức, phiền chán lật người lẩm bẩm nói: “Ài a, sáng sớm đã quấy rầy mộng đẹp của người ta rồi!”

Lang Hi cũng buồn bực, còn chưa nghĩ ra là ai tới gõ cửa, chột nghe thấy bên ngoài giọng nói quen thuộc lớn tiếng hô: “Chú tư, chú có ở nhà không?”

Hàn Tà Tà sợ hãi cả kinh, bật phát dậy, thất kinh hỏi: “Sao lại là ông ấy?”

Lang Hi nhú nhú mày, trầm giọng nói: “Đừng lo lắng!”

“Sao có thể không lo lắng chứ?” Hàn Tà Tà đề thấp giọng gắt gỏng nói, “Đều sắp bắt được ‘kẻ thông dâm ở trên giường’ rồi mà anh còn bảo em không cần lo lắng!”

Chuông cửa lại bắt đầu vang lên giống như đòi mạng, Lang Hi cao giọng nói: “Chờ!”

Hàn Tà Tà gấp đến độ xoay vòng vòng: “Làm sao bây giờ? Nếu không em trốn trong tủ quần áo?”

Lang Hi giữ chặt cô: “Không cần, em cứ ở trong phòng đừng lên tiếng, anh đem cửa phòng ngủ đóng lại!”

Lang Hi vừa nói vừa nhanh chóng mặc quần áo: “Thật sự không được em liền trốn vào phòng vệ sinh!”

Hàn Tà Tà cũng đoán rằng mình không chen vào tủ quần áo được, dưới giường chỉ dư có một khe hở nhỏ, căn bản không thể trốn dưới sàn được!

Hàn Tà Tà eo mõi nhăn nhó sửa sang lại, may mắn đồ dùng của cô chủ yếu đều đặt ở trong phòng ngủ, chỉ hy vọng phòng khách đừng lưu lại dấu vết gì rõ ràng a.

Lang Hi động tác rất nhanh, chỉ vài phút liền đem chính mình sửa sang lại như có thể tham dự hội nghị trọng yếu, trấn an hôn Tà Tà, từ trong phòng ngủ đi ra ngoài.

Hàn Tà Tà gỡ gỡ tóc, nhẹ tay nhẹ chân dán tại trên cửa, vênh tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Lang Hi mở cửa, nhìn thấy bên ngoài đứng hai người không khỏi sửng sốt, sao anh hai chị dâu đều đến đây...

Chu Minh Nghĩa cười xói lời nói: “Thật ngại a, cuối tuần còn quấy rầy chú nghỉ ngơi?”

Lang Hi vội vàng hoàn hồn, nghiêng người để cho bọn họ tiến vào, làm như không có việc gì nói: “Thật xin lỗi, vừa rồi đang ngủ, đợi lâu!”

Hàn Uyển cười nói: “Là bọn chị làm phiền chú tư rồi!”

Hàn Tà Tà sợ tới mức thiếu chút nữa đập đầu lên cửa, sao mẹ cô cũng chạy tới đây rồi!

Chu Minh Nghĩa vừa tiến vào phòng khách liền cảm giác không đúng, thuận miệng nói: “Chỗ của chú tư hình như có chút không giống với ... So với trước kia có hơi người hơn!”

Lang Hi mời bọn họ ngồi xuống, rót nước bùng lại đây, nghe vậy thản nhiên nói: “Đại khái là ở càng lâu càng có hơi người đi.”

Chu Minh Nghĩa cũng không để ý, vẫn là Hàn Uyển mắt sắc nhìn thấy bàn cơm hỗn độn còn chưa dọn, cùng kia chưa kịp dọn hai phần chén đĩa

“Chú tư có... bạn... ở?”

Chu Minh Nghĩa theo tầm mắt của Hàn Uyển nhìn qua, lập tức ái muội cười tộ lên: “Ái chà, là lỗi của bọn anh rồi! Như thế nào, chú tư còn tính kim ốc tàng kiều sao?”

Hàn Tà Tà vẻ mặt cứng đờ ngồi dưới đất, thần kinh căng thẳng đến cực điểm.

Lang Hi làm như không nghe thấy nhủ nhủ mày: “Ngày hôm qua đồng nghiệp lại đây công tác, giữ hẩn lại ăn cơm, quá muộn nên không thu dọn.”

Chu Minh Nghĩa vỗ vỗ anh, cánh tay khoát lên vai anh, bộ dáng ‘anh đây biết cả rồi’ chớp mắt vài cái: “Khó trách trong khoảng thời gian này cũng không thấy chú về nhà! Ha ha... Nguyên lai là bận việc a!”

Giọng điệu này rất chi là mờ ám nha, Lang Hi bất động thanh sắc nói sang chuyện khác: “Anh hai chị dâu sao lại rảnh rỗi tới chỗ này?”

Hàn Uyển ngượng ngùng nói: “Là như vậy, Tà Tà con bé...”

Hàn Tà Tà chỉ cảm thấy sét đánh ầm ầm, trái tim đều bị dọa đến ngừng đập...

“... Con bé một thân một mình ở bên ngoài công tác, chị lo lắng, nghe nói chú cũng làm trong ngành giải trí, cho nên muốn nhờ chú quan tâm lo lắng cho con bé nhiều hơn!”

Hàn Tà Tà ôm ngực yên lặng rơi lệ: “Mẹ ruột a, con gái cưng của mẹ đã bị cầm thú trước mặt mẹ biến thành phụ nữ...”

Lang Hi trầm mặc không nói, nhất thời không phản ứng lại.

Hàn Uyển vội vàng nói: “Tà Tà tuy rằng nhìn rất thông minh, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, lại chưa trải đời, chị cũng là sợ con bé bị người bắt nạt... Con bé lại chuyện gì cũng đều giấu ở trong lòng không nói với chị, hàng ngày đều không trở về nhà, chị thật sự rất lo lắng! Chú tư à, chú nếu tiện, liền quan tâm con bé một chút, cũng không cần có ý chiều cô, đừng để cho con bé chịu khổ ở bên ngoài là được rồi!”

Chu Minh Nghĩa khoát tay áo: “Em cứ yên tâm, đem Tà Tà giao cho chú tư, tuyệt đối sẽ không để cho ai bắt nạt con bé đâu!”

Lang Hi ánh mắt thâm trầm, mặt không chút thay đổi cư nhiên ần ần sáng rọi kỳ dị, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng nói: “Chị muốn đem cô ấy... giao cho tôi?”

Ngay cả thanh âm đều ần chứa tia run rẩy khó nhận biết, có thể thấy được nội tâm mệnh mông pháp phòng đến dường nào.

Hàn Uyển gật gật đầu: “Dù sao chú và con bé cũng làm chung một ngành, càng dễ biết tình hình của con bé hơn. Đương nhiên, nếu chú tư cảm thấy khó xử ...”

“Không khó xử!” Lang Hi trầm đĩnh diệt sát nói, “Không hề khó xử!”

Hàn Uyển ngạc nhiên lại vui mừng, bà vốn cảm thấy chú tư tuổi còn trẻ thật sự không hiểu cách xử sự làm người, tính tình lạnh nhạt, mặc dù nể mặt bà đáp ứng chiều cô Tà Tà nhiều hơn một chút, chắc cũng làm cho cô mà thôi, không nghĩ tới bà nhìn lầm rồi, chú tư rõ ràng là ngoài lạnh trong nóng, cư xử rất chân thành a!

Hàn Tà Tà muốn chết đến nơi rồi, lúc này mà đầu óc chú tư còn bị chạm mạch ngưng hoạt động nữa chứ, lại đi thốt lên câu kinh người như vậy, hai người bọn họ liền hoàn toàn xong rồi a!

Lang Hi trịnh trọng hứa hẹn: “Yên tâm, tôi nhất định sẽ chiều cô cô ấy thật tốt!”

Hàn Tà Tà suy yếu tựa vào trên cửa, vô lực vỗ trán...

Hàn Uyển cao hứng nói: “Vây cảm ơn chú tư!”

Chu Minh Nghĩa cười lên chen vào vài câu, trong lòng tổng cảm thấy lời này hình như có chút không thích hợp...

Hàn Uyển ‘việc lớn’ đã nói xong, trong lòng không khỏi thả lỏng rất nhiều, đối với Lang Hi nói liên miên cần nhân việc lật vật trong nhà.

“Chú không biết con gái của chị dâu, nhìn thông minh như vậy thôi, chính là trong lòng hay suy nghĩ nhiều, cũng không biết giống ai, tính tình khó chịu khó gần, còn đặc biệt bướng bỉnh...”

Lang Hi còn thật sự nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng còn “Ân” một tiếng, từ từ dẫn đường cho Hàn Uyển tiếp tục ‘nói xấu’ con gái mình.

Vì thế ngạc nhiên vui mừng phát hiện chú tư nhà mình rất nhiệt tình săn sóc lại hài hước dụ ngọt mẹ già nhà mình, con gái từ khi nào bắt đầu đái dầm, tất tần tật mọi chuyện thuộc như lòng bàn tay càng nói càng vui vẻ...

Hàn Tà Tà nghe mẹ già nhà mình càng nói càng thái quá, quả thực khóc không ra nước mắt, cô đây là nên cao hứng bí mật của mình vẫn không bị phát hiện, không lộ ra một chút sơ hở, hay là nên lo lắng ánh mắt không tốt của mẹ già nhà cô, đem dề con đưa vài miếng sói nha?

Chu Minh Nghĩa xem xét cửa phòng ngủ đang đóng chặt, nhất thời trong lòng có chút nghi ngờ, vội vàng đánh gãy lời vợ nói: “Được rồi được rồi, về sau có cơ hội lại nói chuyện tiếp! Thật vất vả có một ngày cuối tuần, đừng nên làm phiền chú tư nghỉ ngơi!”

Chu Minh Nghĩa hướng bà nháy mắt, Hàn Uyển bỗng nhiên tỉnh ngộ cười rộ lên: “Cũng đúng, hiếm khi cuối tuần, vẫn là cùng... Ân, đồng nghiệp!”

Chu Minh Nghĩa lôi kéo Hàn Uyển đứng lên, cáo từ rồi đi.

Lang Hi khách khí hai câu tiễn bọn họ ra tận cửa.

Chu Minh Nghĩa đi phía trước lén lút tiến lại gần bên tai anh nói nhỏ: “Đừng cất giấu kỹ quá, không nên ủy khuất cô nương nhà người ta! Có rảnh mang em dâu về nhà cho anh nhìn một cái!”

Lang Hi yên lặng nhìn ông không nói.

Chu Minh Nghĩa dùng khuỷu tay thúc anh một cái, ra dáng anh trai tốt cười nói nói: “Đi đi, biết chú da mặt mỏng, anh sẽ giúp chú giữ bí mật !”

Lang Hi: “...”

Lang Hi nhìn theo bọn họ rồi đi, về mặt mờ mịt vịn cửa suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới đóng cửa đi về phía phòng ngủ.

Hàn Tà Tà về mặt sầu não, chậm chạp quay đầu lại, ánh mắt Phiêu Miêu, sâu kín nói: “Chú tư, vừa mới đã xảy ra cái gì sao? Em như thế nào cảm thấy em còn chưa ngủ tỉnh?”

Lang Hi ngồi xổm xuống ôm lấy cô từ dưới đất lên, cùng cô nằm lại trên giường, vô cùng thân thiết vuốt tóc cô, ôn nhu nói: “Mẹ vợ dặn anh, chăm sóc em thật tốt!”

Hàn Tà Tà thân thể mềm mại run lên, vươn tay sờ lên khuôn mặt anh tuần rấn rồi của Lang Hi, hung hăng nheo một cái.

”Chú tư, hôm qua anh ở bên ngoài ăn lung tung cái gì, sao da mặt lại dày thêm một tầng nữa rồi hả?”

Lang Hi làm như không nghe thấy lời của cô, đem cô ôm vào trong ngực, miễn vui sướng cảm thán: “Mẹ vợ thực hiền lành!”

Hàn Tà Tà: “...”

Hàn Tà Tà nhìn lại nhẫn, thật sự không nhìn xuống, dùng sức một cước đem Lang Hi đá xuống giường.

Lang Hi bất ngờ không kịp đề phòng bị đá ngã trên mặt đất, cau mày nghi hoặc hỏi: “Em làm sao vậy?”

Hàn Tà Tà âm thanh xuýt xoa cười: “Chú tư, anh nếu không nhanh quên đi chuyện vừa rồi, thì đừng trách em không biết lớn nhỏ, ngỗ, nghịch, trưởng bối!”

Lang Hi lập tức thức thời cầm miệng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Chú tư: “Chào mẹ vợ, chào cha vợ!”

Trời nắng sét đánh ầm ầm, trực tiếp đem Hàn Uyển đánh ngốc...

Chu Minh Nghĩa khó hiểu: “Chú tư, chú sao lại đột nhiên hạ thấp thân phận với anh vậy?”

Chú tư: “Vì hai người đã tự đem Tà Tà gả cho em!”

Hàn Uyển thân mình lung lay, phốc phun ra ngụm nước trong miệng...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 41

Chu Minh Nghĩa và Lang Hi quan hệ rất thân thiết.

Đây là đứa em út của Chu gia lưu lạc bên ngoài nhiều năm, đi theo một người mẹ mắc chứng tâm thần phân liệt như vậy, từ nhỏ đã khiếm khuyết tình thân của gia đình. Thời điểm trở về nhà thì mấy người anh trong gia đình đã thành gia lập nghiệp, chỉ có ông bởi vì vợ mất sớm, vẫn ở lại nhà chính sống cùng với Chu lão gia.

Lang Hi sau khi được Chu lão gia công nhận thức đã dọn về ở trong nhà, Chu Minh Nghĩa cùng anh sớm chiều ở chung, ngày thường lại quan tâm chăm sóc anh, cho nên quan hệ giữa hai anh em thật ra rất tốt.

Chu Minh Nghĩa tất nhiên quan tâm đứa em chịu không ít khổ cực này của mình, trước kia còn lo lắng anh bởi vì quá mức thiếu thốn tình thương mà không muốn tìm bạn gái, nay rốt cục thật vất vả mới có chút manh mối, người làm anh như ông đương nhiên vui vẻ vô cùng.

Cho nên sau khi đoán được Lang Hi vô cùng có khả năng đang quên bạn gái, Chu Minh Nghĩa nổi hứng nhiều chuyện, đẩy lòng hừng hực như thiêu đốt.

Dọc theo đường đi đều lải nhải đoán em dâu tương lai tướng mạo nhân phẩm như thế nào, còn vô cùng lo lắng Lang Hi tính cách trầm lắng, không hiểu lòng con gái, khiến cho cô nương người ta không chịu nổi hân mà đá hân...

Thời tiết nóng bức, Chu lão gia cũng không vui ra ngoài, ngồi lâu trong phòng máy lạnh đến nổi xương cốt đều mỏi nhừ, liền chuyển ghế trúc ra ngồi ở cửa, một bên hưởng thụ gió mát lùa vào, một bên trêu chọc con vẹt bụi nói chuyện.

Nhìn thấy con trai và con dâu cùng nhau từ bên ngoài trở về, Chu lão gia cất tiếng: “Đã trở về rồi sao, trời nóng như vậy hai đứa con chạy đi đâu đó?”

Chu Minh Nghĩa vươn tay chọc lồng chim, cười đáp: “Không đi đâu cả, đến nhà của chú tư ngồi một lát, có chút việc tìm chú ấy hỗ trợ!”

Hàn Uyển còn đắm chìm trong niềm vui sướng khi phát hiện chú tư nhiệt tâm săn sóc, cũng thuận miệng nói: “Ba thường nói chú tư tính tình lạnh nhạt, không biết cách cư xử, con lại thấy chú ấy rất giống ba, ngoài lạnh trong nóng, khỏi phải nói có bao nhiêu hiền hoà!”

Câu nịnh hót này thật sự là khiến lòng người khoan khoái nha...

Chu Quảng Vinh tâm tình lập tức như được rót mật, trong veo mát mẻ, vui tai vui mắt, bèn có hứng thú hỏi: “Hớ? Vậy hai đứa tìm nó giúp hỗ trợ cái gì?”

Chu Minh Nghĩa không lăm để ý nói: “Cũng không có gì, Tả Tả nghĩ hè ở bên ngoài làm thêm, lâu như vậy không trở về nhà bọn con cũng hơi lo lắng, vừa vận chú ấy cũng có hoạt động trong lĩnh vực giải trí này, liền nhờ chú ấy bớt chút thời gian quan tâm Tả Tả, đừng để con bé bị thiệt...”

Chu lão gia nháy mắt mặt đen thui. @.@

Chu Minh Nghĩa cong chưa nhận ra, cười tán thưởng: “Ba, chú tư tuy rằng đối với người ngoài lạnh lùng, nhưng với người trong nhà thì ngược lại! Con vừa nói nhờ chú ấy giúp chút chuyện như thế thôi, chú ấy đã lập tức đáp ứng rồi...”

Hàn Uyển vừa muốn thừa cơ nói thêm vào chỗ tốt của Lang Hi nói, chỉ thấy cha chồng sắc mặt càng ngày càng khó coi, hai mắt sắc bén tràn đầy lửa giận.

“Ngu xuẩn!” Chu Quảng Vinh sắc mặt xanh mét, vỗ bàn đứng lên, tức giận chỉ thẳng vào mũi Chu Minh Nghĩa rống, “Con đang làm chuyện ngu ngốc gì thế hả!”

Chu Minh Nghĩa bị hoảng sợ, vài năm nay, ông thật đúng là rất ít thấy lão gia phát hỏa lớn như vậy.

Chu Minh Nghĩa sợ ông tức giận hại thân, vội vàng lấp bắp nói: “Ba, ba... Xin ba bớt giận, trời nóng như vậy ngàn vạn lần đừng nên phát hỏa! Không cần biết là chuyện gì, đều là lỗi của con... Bất quá, ba, rốt cuộc con sai ở đâu a?”

Chu Quảng Vinh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn ông, sau một lúc lâu mới cắn giận thở dài: “Thật sự là... Ngu ngốc, đàn đòn, thông minh lại bị thông minh hại!”

Chu lão gia lông mày dựng thẳng, ánh mắt trừng thật lớn, trong con giận dữ nãy: “Thằng khốn, con mẹ nó một đứa lại một đứa không làm cho ta bớt lo được sao!”

Chu Minh Nghĩa mờ mịt há miệng thở dốc, nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào.

Chu Quảng Vinh mặt mũi lắc lắc đầu, hiển nhiên không muốn cùng ông nhiều lời, khoát tay chặn lại xoay người, chầm chậm trở vào phòng mình.

Hàn Uyển bị dọa đến không dám rên một tiếng, bà gả lại đây lâu như vậy, cha chồng tuy rằng bình thường thực uy nghiêm, nhưng cũng coi như hòa ái dễ gần, sao đột nhiên lại nổi giận như vậy, sợ tới mức bà cũng không biết như thế nào cho phải.

Huống chi, Hàn Uyển ân ân cảm giác được, là bọn họ tìm Lang Hi hỗ trợ chiếu cố Tả Tả, mới khiến cho ông tức giận như vậy.

Bất quá... Vì sao Chu lão gia lại phản đối dữ dội như vậy nha?

“Ba ông ấy có hay không...” Hàn Uyển nhỏ giọng hỏi, “Không muốn chúng ta làm phiền chú tư?”

Chu Minh Nghĩa cũng không rõ, theo lý mà nói, ông vui nhất chính là nhìn thấy người một nhà hoà thuận vui vẻ, hẳn là không đến mức vì một chuyện nhỏ như vậy mà tức giận chứ!

Chu Minh Nghĩa trấn an vỗ vỗ vai bà nói: “Sẽ không đâu, em đừng nghĩ nhiều... Có lẽ thời tiết nóng bức, lớn tuổi rồi lại càng dễ phát hỏa, chắc là tâm tình ba có chút bức rức thôi!”

Hàn Uyển thở dài, đang muốn nói cái gì đó, chợt nghe thấy con vẹt bụi bên cạnh vốn sắp bị mặt trời nướng chín dựng thẳng lông, cạc cạc hé miệng, thanh

âm khàn khàn khẽ gọi: “Ngu xuẩn! Ngu xuẩn!”

Hàn Uyển: “...”

Chu Minh Nghĩa nhìn chăm chăm con vệt không biết quan sát tình huống kia, sau một lúc lâu mới sâu kín nói: “Anh cuối cùng tính hiểu được, vì sao chú tư lại luôn muốn vật lông con chim này, đem đi chưng cách thủy...”

Tiểu Hôi nghiêng đầu, híp đôi mắt đậu xanh nho nhỏ, miễn cưỡng liếc ông một cái, khinh thường “Dát” một tiếng.

Chu Minh Nghĩa cảm giận hừ một tiếng, không thèm chấp nhặt với con vật này, nắm tay Hàn Uyển nói: “Vào nhà đi, trong phòng mát mẻ!”

Hàn Uyển cùng Chu Minh Nghĩa gióng trống khua chiêng như vậy đến tìm Lang Hi, Hàn Tả Tả đương nhiên thức thời một chút.

Cách vài ngày liền bớt chút thời gian trở về Chu gia, không chỉ có đeo bám mẹ yêu của cô kể chuyện công việc gần đây, còn đặc biệt ở nhà ngủ hai đêm.

Hàn Tả Tả tốn chút tâm tư cũng không uổng phí, chờ lúc rời đi, Hàn Uyển đã không còn lo lắng như trước nữa rồi.

Hàn Tả Tả kỳ thật cũng không thoải mái, mẹ cô bên này dễ ứng phó, khó nhất vẫn là phương diện công tác.

Hannah đối với biểu hiện của cô có chút không vừa lòng, dù sao tình trạng khó khăn của Lương Tiểu Nghệ hiện tại phần lớn là do một tay cô thúc đẩy.

Nhưng Hàn Tả Tả cũng không có biện pháp, Lương Tiểu Nghệ nếu không ăn chút thiệt thòi, bị thiệt, chính là cô cùng Tang Đồng.

Liveshow của Tang Đồng đã bắt đầu tuyên truyền rầm rộ.

Mia đối với buổi biểu diễn lần này vô cùng coi trọng, không chỉ có rót vào một khoảng tiền lớn, thậm chí còn cử đội ngũ ưu tú nhất công ty, muốn chuẩn bị thật chu đáo cho Tang Đồng.

Thần kinh Hàn Tả Tả quả thực căng thẳng cực hạn, sợ có chỗ nào không chú ý mà dẫn tới sai sót, việc lớn việc nhỏ đều nhất định tự mình hỏi đến, so với nhân vật chính biểu diễn còn muốn khẩn trương hơn.

Tang Đồng cũng không phải là không khẩn trương, chẳng qua cô ấy dù sao cũng tốt nghiệp đúng chuyên môn, lại từng được đào tạo kỹ năng, hơn nữa sân khấu lớn nhỏ gì cũng đều tham dự không ít, cho nên đối với buổi biểu diễn sắp tới, hưng phấn kích động ngược lại hơi ít một chút.

Hàn Tả Tả ngăn tính vụn vặt, không nghĩ tới vẫn tính sai.

Tang Đồng và thầy Dương Húc Văn bị truyền thông tung tin đồn ồn ào huyền ảo, có báo còn viết trắng trợn rằng tất cả thành tích Tang Đồng đạt được từ trước tới giờ, hoàn toàn là dựa vào bán đứng thân thể mà có được.

Mà thầy Dương Húc Văn rất có danh vọng trong giới âm nhạc, cũng bị liên lụy trong đó.

Dương Húc Văn đã từng đào tạo rất nhiều học trò, không biết có bao nhiêu người đã được nổi tiếng. Ca sĩ từng được thầy giúp đỡ, nhưng tại thời điểm nấn cảm nhất này, cư nhiên đều lựa chọn bo bo giữ mình, thậm chí không có người đứng ra vì ân sư nói một câu công đạo.

Tất cả bọn họ đều sợ vết nhơ “quy tắc ngầm” sẽ hắt trúng người mình, liền ngay cả lương tâm cũng có thể không cần!

Hàn Tả Tả tuy rằng đã sớm dự đoán được loại cục diện này, dù sao ích lợi trước mắt, lòng người phần lớn đều lạnh bạc, cũng đã tận mắt nhìn thấy, nhưng vẫn không khỏi có chút thất vọng.

Bất quá lúc này, Hàn Tả Tả vẫn phải chấn chỉnh cảm xúc của mình, đi trấn an người vô tội bị hại - Tang Đồng.

Hàn Tả Tả vừa mới trở thành người đại diện, đã để cho nghệ sĩ trong tay liên tiếp gặp khó khăn, lãnh đạo Mia đối với việc này có phê bình kín đáo, nếu không phải Hannah và Dương Húc Văn ở giữa lo liệu, phòng chừng cô ngay cả công việc cũng khó giữ được.

Công ty tuy rằng cực lực áp chế việc này, nhưng vẫn không chống lại được sự oanh tạc của giới truyền thông.

Trong lúc nhất thời, dò xét, trách mắng, lời nói ác ý đều nhắm vào Tang Đồng.

So với một ngôi sao chỉ mới nổi tiếng, Mia đương nhiên càng coi trọng tổng giám âm nhạc Dương Húc Văn của họ hơn, nếu không thể cứu vãn, đến tình huống tồi tệ, công ty sẽ ra quyết định hy sinh Tang Đồng, giữ lại Dương Húc Văn – cây hái ra tiền này.

Những mối quan hệ xa giao của Hàn Tả Tả còn hạn hẹp, chạy đôn chạy đáo khắp nơi nhờ người giúp đỡ hầu như lần nào cũng gặp trở ngại, cơ hồ sắp cùng đường rồi.

Lang Hi mấy hôm trước xuất ngoại bàn một dự án hợp tác quan trọng, phải nửa tháng mới có thể trở về, tuy rằng anh chưa hề nhắc tới với cô, nhưng Tả Tả ở cùng anh trong khoảng thời gian này cũng có thể nhìn ra tầm quan trọng của sự hợp tác lần này.

Mỗi lần gọi điện, Hàn Tả Tả đều phải giả bộ dường như không có việc gì, cùng Lang Hi nói về những việc lật vật trong cuộc sống, không hề đề cập tới

tình trạng quần bách của mình lúc này.

Loại thời điểm này, ngay cả núi dựa duy nhất của cô cũng không có mặt.

Hàn Tà Tà lăm vào hoàn cảnh tứ cố vô thân.

Sắc trời đã khuya, Hàn Tà Tà còn chưa từ bỏ ý định ngồi canh giữ ở bên ngoài khách sạn, chờ một vị danh tiếng phóng viên trong giới, hy vọng có thể đã động hấn, giúp Tang Đồng một phen.

May mà hiện tại là mùa hạ, mặc dù ban đêm có gió, cũng sẽ không cảm thấy lạnh lắm.

Duy nhất cảm thấy khó chịu chính là tiếng muỗi kêu ong ong vây xung quanh phần da thịt lộ ra bên ngoài của mình như đứa trẻ khi nhìn thấy tiền mừng tuổi vậy đó.

Hàn Tà Tà hoạt động hai chân, không dám dừng lại, bằng không cả đám con muỗi này khẳng định bu lại hút no máu mới chịu thôi.

Thời điểm di động vang lên, Hàn Tà Tà còn tưởng rằng là Lang Hi gọi tới, nhận điện mới phát hiện là Tô Tấn thật lâu không liên hệ.

Điện thoại vừa được nhận, Tô Tấn liền tuôn ra một tràng mắng xối xả, từ việc mắng Hàn Tà Tà đắm mình bon chen trong giới showbiz, đến mắng cái vòng luẩn quẩn này chướng khí mù mịt dơ bẩn ác độc, lại mắng đến đám chó săn xía mớ khắp nơi, rồi thì xuyên tạc chân tướng sự thật, vì miếng lợi mà bày mảnh lời bỏ đá xuống giếng...

Hàn Tà Tà mắt thấy Tô Tấn càng mắng càng kích động, sợ hấn mắng tới sáng mai thì gay, bèn vội vàng cắt ngang lời hấn hỏi: “Tô Tấn, đêm hôm kuya khoát cậu gọi điện thoại cho tớ chỉ vì mắng người thôi hả? Cậu muốn đốt tiền có phải không? Tôi cũng không dư tiền nhàn rồi ngồi đây cố gắng cho nền kinh tế nước nhà như cậu đâu!”

Tô Tấn thở hắt hắt hít khí, hình như còn lâu bầu hai chữ gì đó, mới phiền muộn nói: “Tà Tà a, cậu xem, cậu chính là không rời tớ được... Đã bao lâu không gặp mà cậu liền nghèo túng thành như vậy a!”

Tô Tấn sâu kín thờ dài: “Trước kia cậu còn miễn cưỡng xứng đôi với tớ, nhưng hôm nay... Đã hoàn toàn theo không kịp cảnh giới giác ngộ của tớ rồi! Tớ đã sớm nói với cậu, thứ thấp kém đó không có thú vị gì a...”

“Tô, Tấn!” Hàn Tà Tà nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp, “Cậu có tin hay không tôi mặc dù so với lúc này nghèo túng một trăm lần, cũng có vô số phương pháp cho cậu sống không bằng chết!”

Tô Tấn không tình nguyện than thở: “Cậu sao vẫn nóng tính cáu kỉnh như vậy a... Được rồi, chuyện chính tớ đã nói gần hết rồi, về phần có thể lĩnh ngộ hay không, liền nhìn tu hành của bản thân cậu! Thuận tiện nói cho cậu một tiếng, đại minh tinh Tô Tinh Việt muốn gặp cậu...”

“Tô lão sư?” Hàn Tà Tà kinh ngạc hỏi, “Cha cậu sao lại muốn gặp tôi?”

Tô Tấn không kiên nhẫn nói: “Làm sao tớ biết được? Cậu không muốn gặp ông ấy tớ liền giúp cậu từ chối...”

“Đừng đừng!” Hàn Tà Tà vội vàng nói, “Tô lão sư bằng lòng gặp tôi, tôi đương nhiên rất vui... Không biết lão sư khi nào thì có thời gian?”

Tô Tấn nghĩ nghĩ nói: “Ba giờ chiều ngày mai đi, hình như ông ấy nói ở quán trà Thanh Nguyên?”

Hàn Tà Tà lúc này đáp ứng, ứng phó với Tô Tấn vài câu liền cúp điện thoại. Nhìn xem thời gian, Hàn Tà Tà rốt cục chờ không nổi nữa, chạy vào đại sảnh khách sạn, hỏi hỏi nhân viên lễ tân.

Nhân viên khách khí mỉm cười nói: “Ngài ấy đã rời đi rồi, ngài ấy nhờ tôi chuyển lời tới cô, đừng tìm ngài ấy nữa, ngài ấy cũng không thể giúp được gì.”

Hàn Tà Tà trong lòng chửi ầm lên, cái gì vô phương, rõ ràng là không muốn giúp, chỉ biết nhân lúc người ta cháy nhà mà đi hôi của!

Ngày hôm sau, Hàn Tà Tà đúng giờ hẹn, Tô Tinh Việt dù đã đến trung niên vẫn mị lực vô hạn như cũ, một thân nho nhã, không hổ là bậc cha chú đức cao vọng trọng trong giới diễn viên!

Tô Tinh Việt một chút kiêu ngạo cũng không có, không dấu vết đánh giá Hàn Tà Tà, cười ha hả nói: “Thật ngại quá, trong khoảng thời gian này lịch trình đã kín hết rồi, chỉ có thể rút ra nửa giờ, còn xin cô đừng trách!”

Hàn Tà Tà hơi có chút ngạc nhiên vui mừng, kinh sợ nói: “Đâu có đâu có, đáng lý ra cháu nên phối hợp với thời gian của Tô lão sư!”

Tô Tinh Việt cười tủm tỉm vào thẳng vấn đề: “Chúng ta nói ngắn gọn... Chú biết cháu gần đây gặp chút vấn đề khó giải quyết, nếu cháu cần chú giúp việc gì, cứ việc nói thẳng!”

Hàn Tà Tà kinh hi vô cùng, vui mừng qua đi, cô mới hơi chần chừ nói: “Tô lão sư, mạo muội hỏi ngài một câu, ngài với bọn cháu không quen biết, vì sao chịu đứng ra lên tiếng giúp bọn cháu vượt qua tin đồn lần này?”

Tô Tinh Việt sờ sờ cằm, giải thích nói: “Vợ chồng chú có quan hệ rất tốt với Dương Húc Văn, Tô gia cũng từng được Húc Văn giúp đỡ không ít lần,

chuyện này liên lụy đến danh dự của cậu ấy, chú đương nhiên phải ra mặt giúp đỡ rồi!”

Hàn Tà Tà cảm thấy không thích hợp: “Vậy ngại vì sao không trực tiếp tìm thầy ấy?”

Tô Tinh Việt trong lòng chắc một tiếng, thàn than nha đầu này quả nhiên không dễ lừa gạt mà, trên mặt lại thể hiện vẻ chua xót: “Thực không giấu gì cháu, nếu chú đi tìm cậu ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ không nhận... Cậu ấy rất sĩ diện, trước kia chú và cậu ấy còn âm ỉ một trận, cho nên mới...”

Tô Tinh Việt sắc mặt xấu hổ, giống như có gì đó khó nói, hai mắt cũng càng thêm chân thành: “Hàn tiểu thư, chú biết rõ năng lực của cháu, tin tưởng chú chỉ cần lặng lẽ phối hợp một chút, cháu cũng có thể tạo ra cơ hội để trở mình!”

Hàn Tà Tà nghĩ nghĩ, âm thầm đoán không phải là Dương Húc Văn lúc còn trẻ có tình cảm với Tô phu nhân chứ? Cũng không phải là không thể nào, dù sao khả năng sáng tạo nghệ thuật của Văn Ca trong giới âm nhạc rất cao, Tô phu nhân lại là ca sĩ nổi danh, hai người thường xuyên tiếp xúc lại càng dễ dàng lâu ngày sinh tình! Sau đó Văn Ca bị Tô Tinh Việt đánh bại, tam giác yêu hận tình thù kéo dài đến tận bây giờ, sợ dĩ Văn Ca thà rằng cam chịu hủy đi nửa đời sự nghiệp, cũng không chịu nhận sự giúp đỡ của tình địch ngày xưa?

Hàn Tà Tà đang hào hứng suy diễn, bất thành linh Tô Tinh Việt hỏi: “Hàn tiểu thư đang nghĩ cái gì?”

Hàn Tà Tà nhanh chóng hoàn hồn, chỉnh đốn lại tinh thần, khụ một tiếng nói: “Cháu cảm thấy lần này nhất định là có người cố ý nhắm vào Tang Đồng, một khi đã như vậy, không ngại...”

Hàn Tà Tà ý tưởng dần hình thành rõ ràng, đơn giản tóm tắt kế hoạch rồi hỏi: “Tô lão sư ngại cảm thấy như thế nào?”

Tô Tinh Việt sắc mặt có chút kỳ lạ, nhìn chằm chằm ánh mắt của cô thập phần cổ quái, hồi lâu lắc lắc đầu nói: “Hàn tiểu thư quả nhiên... Thông minh! Tốt lắm, liên theo như lời cháu nói mà làm, chú ngày mai sẽ tiến hành!”

Hàn Tà Tà mừng rỡ: “Có Tô lão sư nghĩa khí giúp đỡ, Văn Ca và Tang Đồng, nhất định có thể rất nhanh thoát khỏi khó khăn lúc này!”

Tô Tinh Việt mỉm cười, cảm tách trà lên nói: “Vẫn là do kế hoạch của cháu chu đáo... Tốt lắm, không cản trở thời gian của cháu nữa, có việc thì cứ đi trước đi, chú uống xong tách trà này rồi sẽ đi!”

Hàn Tà Tà nghĩ Tô Tinh Việt có thể muốn tránh tầm mắt của mọi người, liền đứng lên lễ phép cáo từ.

Hàn Tà Tà vừa đi, Tô Tinh Việt chắc chắn lấy làm kỳ lạ, một cô gái mưu kế khôn khéo như vậy, Lang Hi rốt cuộc coi trọng cô ấy ở điểm nào!

Tô Tinh Việt gọi điện thoại báo cáo: “A hi nha, sự tình đã theo như lời cậu mà tiến hành rồi, cậu có thể yên tâm!”

Lang Hi thân nhiên nói: “Cô ấy không nhận ra được chứ?”

Tô Tinh Việt cười rộ lên: “Tôi làm việc cậu còn lo lắng gì nữa!”

Lang Hi thành khẩn nói cảm ơn: “Lần này làm phiền anh rồi, trở về tôi sẽ tự mình tới cửa cảm tạ!”

Tô Tinh Việt cười vang: “Khách khí cái gì, cô bé kia cũng không phải người ngoài! Nhớ đem cho chị dâu cậu phần quà hậu lễ là được rồi... Tốt lắm, không quấy rầy cậu nữa, tôi cúp đây!”

Tô Tinh Việt vô ý thức gõ gõ mặt bàn, khẽ cười nói: “Thú vị!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 42

Lang Hi vừa mới gác máy, liền nhìn thấy Khâu Lâm từ trong góc lấm la lấm lét chui ra, vẻ mặt tò mò, lén lút quan sát cử chỉ của anh.

Lang Hi nhú nhú mày, lạnh giọng hỏi: “Bàn xong rồi?”

Khâu Lâm đi theo Lang Hi nhiều năm, đối với tính cách kiêu ngạo của anh cũng hiểu biết ít nhiều, vừa nghe lời này liền biết Lang Hi đã không định so đo chuyện hân nghe lên.

Khâu Lâm lập tức bày ra bộ dạng nịnh hót, nhún nhún mày nói: “Làm sao đã bàn xong? Đại boss, anh cũng không phải không biết đám người kia có bao nhiêu đáng sợ, cần chết không buông, tớ nói tới miệng khô lưỡi khô bọn họ vẫn cứ lắc đầu...”

Lang Hi hừ lạnh: “Không bàn xong, vậy cậu ra ngoài đây là gì?”

Khâu Lâm chuyển động tròn mắt, cột nhà nói: “Không có gì... Tớ chỉ đi ra hít thở không khí, nghỉ ngơi một chút, sửa sang lại ý tưởng, đầu óc thanh tỉnh mới có thể tiếp tục đàm phán tốt không phải sao?”

Khâu Lâm chân chó tiến lên, vẻ mặt nhiều chuyện hỏi: “Vừa rồi là chị dâu gọi điện tới sao?”

Lang Hi thần nhiên nhìn hấn một cái: “Không phải.”

Khâu Lâm thất vọng xiu xiu, lại chân chừ hỏi: “Kỳ thật chị dâu thông minh mạnh mẽ như thế, chúng ta không nhất định phải làm như thế... Chuyển đi lần này nếu là lúc trước đã có thể thuận lợi bàn xong, nay lại thật tiện nghi cho đám lão già ăn tươi nuốt sống kia, thật đúng là có chút đáng tiếc!”

Lang Hi đứng ở bên cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống dòng người qua lại đông đúc bên dưới, sau một lúc lâu mới thở dài, nói: “Khôi Hoàng muốn chân chính đứng vững trong ngành giải trí truyền thông này, hiện tại tài chính không đủ, mặc dù miễn cưỡng xoay vòng vốn, nhưng cũng không thể phát triển lạc quan trong tương lai...”

“Vậy thì thế nào?” Khâu Lâm chẳng hề để ý nhún vai, tự tin nói, “Dù sao lúc trước thu mua Khôi Hoàng cũng không phải vì muốn phát triển nó, chẳng qua là có việc cần đến, vài năm nay cũng đã được chúng ta cơ cấu lại, dù cho xảy ra chuyện gì, mất thì mất, chúng ta lại không bị thiệt!”

Lang Hi lắc lắc đầu: “Lệnh mới đã được chuyển đến, trong khoảng thời gian này thế cục ở thành phố T cậu cũng biết, vẫn rung chuyển không ổn định như trước, sợ là lần này vị mới tiền nhiệm kia phải có chút động tác!”

Lang Hi quay đầu nhìn hấn, trầm giọng nói: “Cái khác tạm thời có thể buông lỏng buông, có thể giữ thì giữ, không thể giữ thì đổi lấy cái lớn... Khôi Hoàng này, nhất định phải giữ vững!”

Khâu Lâm bĩu môi, không cho là đúng than thở nói: “Nói đến nói đi... Lão đại anh cũng là vì chị dâu mà thôi? Cô ấy ở Mía, cùng chúng ta đều không có liên hệ gì, mặc dù Khôi Hoàng xảy ra chuyện, cũng không liên lụy đến cô ấy? Hơn nữa, không phải còn có Chu gia làm chỗ dựa sao...”

“Không!” Lang Hi thần nhiên đánh gãy lời hấn, giải thích nói, “Chu gia không có khả năng trở thành chỗ dựa của cô ấy!”

Khâu Lâm khó hiểu: “Cô ấy cũng coi như là người của Chu gia, tuy rằng không gì có quan hệ huyết thống, nhưng rớt cuộc thì trên danh nghĩa vẫn là cháu gái! Chu lão gia có thể bỏ mặc cô ấy chịu thiệt sao?”

Lang Hi trong ánh mắt hiện lên một chút trào phúng: “Ông ấy chỉ biết nghĩ đến lợi ích của Chu gia trước!”

Lang Hi xoay người lại, hồ hững nói: “Tôi muốn giữ lại một Khôi Hoàng sạch sẽ, không phải là vì sợ liên lụy đến cô ấy, tôi chẳng qua là muốn cho cô ấy một chỗ dựa!”

Khâu Lâm há miệng thở dốc, đột nhiên liền hiểu được ý tứ của Lang Hi.

Xem tình hình hiện nay, Hàn Tả Tả rất có thể đã quyết định ở trong giới giải trí gây dựng sự nghiệp, nếu như Lang Hi buông tha cho Khôi Hoàng, như vậy về sau nếu Hàn Tả Tả có cần cái gì, thì rất khó để trợ giúp rồi.

Khâu Lâm sâu kín thở dài: “Không nghĩ tới, ngay cả lão đại như anh đều luân hãm... Chị dâu quả nhiên cường đại, em thật ngưỡng mộ và sùng bái! Bất quá, lão đại a, anh thực sự bỏ được nhiều thứ như vậy sao? Phải biết rằng, chỉ tính sơ sơ nguồn vốn của Khôi Hoàng, chúng ta vài năm nay vất vả, đã có thể tương đương nước biển ngoài khơi rồi a!” (Ish: nói khoác quá anh ơi @.@)

Lang Hi không mấy để ý nói: “Sợ cái gì? Về sau cơ hội còn nhiều mà!”

Khâu Lâm vốn có tính thích mạo hiểm, hơn nữa làm người rộng rãi, oán giận hai câu xong rồi liền ném ra sau đầu, xoa xoa tay đi bên cạnh Lang Hi, hung tợn nói: “Lão đại, chúng ta nhất định phải vật trụ lòng đám lão già kia!”

Lang Hi đậm mặt ít lời, nhưng bản thân lại phát ra khí thể mười phần, đi thẳng đến chỗ ngồi ngồi xuống, vẻ mặt lạnh lùng, mặc kệ trên bàn đàm phán không khí đang căng thẳng gay gắt, anh vẫn duy trì bộ dáng bất động, bình tĩnh thần nhiên.

Mà cứ trung ra bộ mặt không chút cảm xúc như vậy, ngay trước mặt đối thủ đàm phán, liền có vẻ bí hiểm vô cùng, đặc biệt ánh mắt Lang Hi trong lúc đó lại vô cùng tự tin khí phách, càng làm cho bọn họ hạ thấp khí thế, còn chưa bắt đầu, trong lòng đã mềm nhũn run rẩy rồi.

Có Lang Hi ngồi đó, Khâu Lâm lập tức giống như được đánh máu gà (Ish: ý là hăng hái hẳn lên), đàm phán trong nháy mắt nghịch chuyển nghiêng hẳn về một bên.

Lang Hi ở nước ngoài bận rộn cho cuộc đàm phán sinh tử quan trọng, mặc dù hết thảy tiến hành không mấy thuận lợi, trong lòng lại còn vương bận một mình Tả Tả phải chống đỡ trong nước, sợ bởi vì không có hấn làm chỗ dựa, sẽ khiến cô chịu ủy khuất.

Kỳ thật Lang Hi lo lắng là vô ích, Hàn Tả Tả quả thật không dễ bị ức hiếp đâu nha.

Vốn cùng Tô Tinh Việt bàn bạc đầu vào đấy, ngày hôm sau lấy ông làm tiên phong, triển khai phản kích, nào biết kế hoạch còn không có bắt đầu, cư nhiên liền chết non.

Tính tới tính lui che giấu sợ đối thủ biết được kế hoạch của cô, cuối cùng lại không ngờ tới bị một Tang Đồng bạo phát làm kế hoạch phá sản!

Hàn Tà Tà vẫn cảm thấy cô bạn tốt này của mình quả thật thiếu muối ah, gặp được vấn đề có thể trốn liền trốn, đối với chuyện gì cũng không muốn đối diện, có thể không nhìn liền ngoảnh mặt bỏ đi, quan trọng nhất là, đầu óc còn không được nhạy bén thông minh nữa ah!

Nhưng ngốc cũng có cái tốt của ngốc, tỷ như phương pháp chạy tới bệnh viện làm kiểm tra lấy giấy xác nhận chứng trong sạch, việc này ngay cả người thông minh như Hàn Tà Tà cũng không thể nghĩ ra được nha.

Tuy rằng nông nổi, nhưng hiệu quả rất rõ ràng!

Nếu nói Tang Đồng dựa vào quy tắc ngầm để thương vị, bán thân thể quan hệ với Dương Húc Văn để được đi cửa sau, như vậy một bản báo cáo kết quả phụ khoa, liền đủ để cho lời đồn tự sụp đổ.

Đặc biệt Tang Đồng hiếm khi nổi nóng phát uy, không chỉ làm đám đồng phòng viên có mặt tại hiện trường kinh sợ, cũng đánh động được hầu hết người xem hiện trường được quay trực tiếp lúc đó!

Thậm chí ngay cả Hàn Tà Tà, cũng bị hình tượng lãnh điểm cao quý của cô ấy làm cho kinh ngạc á khẩu hồi lâu.

Sau đêm đó, nữ ca sĩ đứng đầu Mía - Tân Đình tại tiết mục của mình đã lên tiếng tán dương ủng hộ Dương Húc Văn, đồng dạng kêu gọi mọi người chống lại những tin đồn vô căn cứ, cùng nhau đứng ra bênh vực sự thật.

Có Tân Đình tiên phong, ngày hôm sau, Vinh Hiển của Lạc thị cũng lên tiếng phát biểu, vô số nghệ sĩ nổi tiếng giới giải trí đều cùng nhau kí tên, tỏ rõ lập trường: ủng hộ Dương Húc Văn, tin tưởng Tang Đồng.

Trong lúc nhất thời tình thế hoàn toàn bị nghịch chuyển, Tang Đồng lấy hình tượng người bị hại giành được sự đồng tình của vô số fan, đồng thời mức độ nổi tiếng tăng mạnh, những buổi tuyên truyền cho liveshow cũng tiếp tục tiến hành, hơn nữa bởi vì đoạn sóng gió này, tuy rằng hình tượng Tang Đồng bị chút tổn hại, nhưng không thể phủ nhận là đối với hoạt động tuyên truyền cũng có tác dụng thúc đẩy mạnh mẽ!

Hàn Tà Tà nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần liveshow có thể thuận lợi tổ chức, địa vị của Tang Đồng về sau khẳng định sẽ càng thêm vững chắc.

Thời gian cấp bách, Hàn Tà Tà trấn an Tang Đồng một phen, cũng không có tinh lực bởi cô hào hào điều tiết tâm lý, liền lao đầu vào việc chuẩn bị cho đêm liveshow sắp tới.

Thời gian nghỉ hè thậm chí so với bình thường đi học còn muốn bận rộn hơn, Hàn Tà Tà hận không thể mọc thêm ba đầu sáu tay, lúc này cô mới chính thức cảm nhận được làm người đại diện vất vả biết bao nhiêu.

Không chỉ cần có một đầu óc tốt, còn phải có một ánh mắt độc đáo, mà trọng yếu hơn là có thể mở rộng các mối quan hệ!

Hàn Tà Tà đối với những người bỏ đá xuống giếng trong lần tin đồn “quy tắc ngầm” này, ở ngoài mặt cùng bọn họ cười cười nói nói, trong lòng lại khinh bỉ đến cực điểm.

Nhìn thấy Tang Đồng một lần nữa vực dậy hình tượng, liền muốn tiến lại mượn hơi, thời điểm gặp chuyện không may người nào người nấy đều lần nhanh nhất!

Nhưng không có biện pháp, ai bảo con người đều là ích kỷ đâu, hám lợi tránh hại vốn chính là bản tính con người.

Thời điểm liveshow sắp bắt đầu, Lang Hi mới từ nước ngoài trở về.

Mặc dù luôn bận rộn, Hàn Tà Tà cũng dành ra chút thời gian tới sân bay đón anh, đây chính là sau khi hai người bọn họ ở chung một chỗ, lần đầu tiên tách ra lâu như vậy!

Nghỉ hè trong sân bay người rất nhiều, hành khách rậm rạp chật ních cả lối đi, nhưng dù là như thế, Hàn Tà Tà chỉ cần liếc mắt một cái liền thấy được Lang Hi.

”Từ... Lang Hi!”

Lang Hi nghe thấy tên mình, theo thanh âm nhìn qua, ánh mắt sáng lên, liền vội vàng hướng phía cô đi tới.

Chung quanh tất cả đều là người tới người lui, Lang Hi không chút nào để ý, một tay xách giỏ, cánh tay rảnh rang còn lại liền đặt trên gáy Hàn Tà Tà, một chữ cũng chưa nói, liền cúi đầu hung hăng hôn cô.

Thiên ngôn vạn ngữ biến mất nơi môi lưỡi hai người giao nhau, lòng tràn đầy tưởng niệm cũng từ đó mà dâng lên mãnh liệt.

Giống như người khát nước lâu ngày rốt cục tìm được nguồn nước, ham muốn mãnh liệt dùng sức mút vào, hoàn toàn không để ý ánh mắt của người khác.

Hàn Tà Tà cố sức níu lấy bả vai anh, một bên thừa nhận nhiệt tình như hỏa, một bên còn không quên may mắn.

Cũng may cô dự kiến trước, vừa mới hô lên không phải “Tứ thúc”, bằng không những người không rõ còn không loạn tưởng sao!

Lang Hi bất mãn cắn cắn lưỡi của cô, càng thêm cường thế, lập đi lập lại nghiền nặng đè ép cánh môi mềm mại của cô, dây dưa kéo cô cùng trầm luân với anh.

Rốt cuộc cũng là ở trước ánh nhìn của mọi người, Hàn Tà Tà vẫn có chút cố kỵ, để mặc anh hôn trong chốc lát liền dùng lực đẩy anh ra, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Người nhiều như vậy, anh chú ý hình tượng một chút!”

Lang Hi nghiêm trọng bất mãn, nhú mày nói: “Quản người khác làm gì!”

Hàn Tà Tà liếc mắt xem thường: “Người ta ngại ngừng anh có hiểu hay không a!”

Lang Hi nghĩ nghĩ, thành thực nói: “Không hiểu! Anh chỉ biết ‘phỉ lễ chó nhìn’ !”

Hàn Tà Tà tức giận trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái, lôi kéo anh rời khỏi sân bay: “Về nhà trước đã, ngồi máy bay lâu như vậy nên nghỉ ngơi một chút...”

Trên xe taxi, Lang Hi một phen ôm lấy Hàn Tà Tà, găt gao ôm chặt cô hỏi: “Có nhớ anh không?”

Hàn Tà Tà quần bách ghé vào trước ngực hắn, chớp mũi là hương vị quen thuộc làm cho cô nhận không được tham luyến, lặng lẽ ngấm lái xe phía trước, phát hiện hắn không có ngạc nhiên, mới nhẹ giọng hừ hừ nói: “Nhớ! Nhớ đến nỗi lòng em đều đau!”

Lang Hi vừa nghe, tự nhiên như chôn không người đem bàn tay to đang đặt trên vai cô dời xuống, nhẹ xoa bóp ngực cô, nghiêm trang hỏi: “Nơi này đau?”

Hàn Tà Tà kinh hãi, nâng tay hất móng vuốt của hắn ra, hung tợn cảnh cáo nói: “Đừng động tay động chân! Muốn làm cái gì về nhà đóng cửa nói sau!”

Lang Hi nghe vậy, thành thành thật thật gật gật đầu: “Được, về nhà làm!”

Hàn Tà Tà: “...”

Hàn Tà Tà trước đó cũng không cảm thấy có bao nhiêu nhớ nhung Lang Hi, hai người ngày nào cũng nói chuyện điện thoại với nhau, hơn nữa công việc của cô đầu áp mặt tối, càng không có thời gian để tâm đi nhớ nhung anh, ngay cả trong những giây phút nghỉ ngơi hiếm hoi giữa những lúc bận rộn, mỗi khi cô ở một mình, cũng không có cái loại tâm tình ‘một ngày không thấy như cách ba thu’.

Nhưng hôm nay vừa nhìn thấy anh, Hàn Tà Tà mới phát hiện bản thân là như thế tưởng niệm, thế cho nên từ tối hôm qua bắt đầu cô đã phấn khởi không hiểu, lúc này tựa vào trong lòng anh, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy vui sướng, thậm chí ngay cả Lang Hi thốt lên câu nói kinh người, cô đều im lặng vui sướng hưởng thụ!

Hàn Tà Tà cẩn thận đánh giá anh, sờ sờ mặt anh đau lòng hỏi: “Trong khoảng thời gian chắc là công việc rất nhiều, sao anh lại để mình gầy như vậy? Hình như còn phôi nằng đen ra nữa!”

Lang Hi “Àn” một tiếng, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Bên kia mặt trời rất lớn... Lúc không có anh, em không gặp chuyện gì chứ?”

Hàn Tà Tà lúc trước là không nghĩ cho hắn thêm phiền toái, lúc này sự tình đều đã giải quyết, liền nhận không được oán giận nói: “Đừng nói nữa, anh cũng không biết em có bao nhiêu sốt ruột đâu! Tuy rằng ‘thoát chết trong gang tấc’, nhưng mỗi khi nghĩ tới còn có kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối, làm sao em có thể an tâm? Em vẫn luôn dò xét rất lâu, đến bây giờ vẫn chưa có được tí manh mối nào!”

Hàn Tà Tà miệng nói thoãn thoắt, hai ba câu đã đem những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này kể xong.

Lang Hi vừa nghe cô nói, vừa theo thói quen vuốt vuốt mái tóc của cô, trầm ngâm hồi lâu mới mở miệng nói: “Không vội, mặc kệ là ai, uống phí tâm sức lớn như vậy, trong lúc nhất thời sẽ không có thêm hành động gì nữa. Cẩn thận một chút sẽ không có việc gì.”

Hàn Tà Tà nghe hắn nói như vậy, tâm tình liền yên ổn rất nhiều, âm u hừ lạnh: “Để em bắt được, em sẽ khiến cho hắn hối hận tại sao lại được sinh ra trên cõi đời này!”

Đến nhà trọ, Hàn Tà Tà lập tức chạy đi mở nước nóng cho hắn, còn giúp hắn chuẩn bị tốt quần áo tắm rửa.

“Chú tư có đói bụng không, em làm chút đồ ăn cho anh nhé?”

Lang Hi nhú mày: “Trên máy bay đã ăn rồi, anh đi trước tắm rửa.”

“Ừa!”

Hàn Tà Tà tận dụng chút thời gian, vội vàng gọi vài cuộc điện thoại hỏi xem tiến triển công việc, chờ an bài xong xuôi, Lang Hi cũng đã tắm xong đi ra.

Quần áo cô chuẩn bị cho hắn bị hắn bỏ qua không có mặc, Lang Hi chỉ dùng một chiếc khăn tắm lớn quấn lại thân dưới, tóc vẫn còn đang nhỏ nước, dọc theo đường cong cơ bắp chảy xuống, phá lệ dụ hoặc khiến người mơ màng.

Hàn Tà Tà nhũu nhũu mày: “Nhanh lau khô tóc rồi đi nghỉ ngơi một lát đi, chênh lệch múi giờ sẽ có chút khó chịu...”

Lang Hi bắt được tay cô, thần nhiên nói: “Không vội...”

Lôi kéo tay cô đặt trên lồng ngực lồ lộ của mình, Lang Hi có thâm ý nói: “Trước em hãy sờ sờ, nhìn xem trên người anh gầy bao nhiêu?”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 43

Da thịt nóng rực co dãn mười phần, nóng đến nỗi khiến Tà Tà co rúm lại, muốn rút tay về, nhưng lại bị ấn càng thêm dùng sức, bị bắt cảm thụ nhịp đập thần tốc mạnh mẽ dưới lòng bàn tay.

Hàn Tà Tà chớp chớp mắt, ngăn người ngược đầu, chống lại hai tròng mắt đen láy của Lang Hi, đáy mắt là nồng đậm ý cười.

Hàn Tà Tà lập tức liên tưởng được ngụ ý Lang Hi ám chỉ, cảm thấy may mắn vì lúc ngồi trên taxi còn có người ngoài, hẳn mới không lôi kéo dây dưa cô ở trên xe. Đã không được chơi trò ‘xe chán’, mà rốt cuộc hẳn vẫn là lão xử nam cầm dục nhiều năm, hiện tại hưng trí bùng bùng phần chán như vậy, thật đúng là một khi đã ném thừ ngon ngọt, thì tại trong xương tủy liền không bỏ xuống được!

Hàn Tà Tà trong lòng cười lạnh, giật giật bàn tay rãnh rang còn lại, hung hăng vặn, nhéo hẳn một cái.

Tuy rằng cơ ngực khoẻ mạnh tinh tráng, săn chắc tron nhẵn khiến cô không thể nhéo được, nhưng Tà Tà vừa mới cắt móng tay nên vô cùng sắc nhọn, vừa dùng một chút lực, nhắm ngay thời điểm Lang Hi không để ý để lại trên ngực anh một vết đỏ thật dài.

Móng tay của phụ nữ chính là hung khí, tùy tùy tiện tiện quẹt một phát, là có thể tạo ra một đường vết thương dài máu nhỏ tí tách! (có nói quá hem ta?!?)

Lang Hi không nghĩ tới sau khi xa cách lại kịch liệt như thế, này cũng còn chưa bắt đầu đâu, liền bị móng vuốt của cô ‘thân thiết’, không khỏi nhẹ giọng trấn an, cau mày nói: “Đừng nóng vội, còn rất nhiều thời gian nha!”

Hàn Tà Tà nhanh chóng rút tay ra, trợn trắng mắt nhìn da thịt bị cô hung hăng cào, liếc mắt chằm chọc nói: “Anh không mệt à?”

Lang Hi lắc lắc đầu, thành thật nói: “Ngủ suốt một đường, lúc này rất có tinh thần.”

Hàn Tà Tà không thể tin tưởng mắt hần, chú tư sẽ không vì... Kia gì gì đó với cô, cố ý ở trên máy bay nghỉ ngơi dưỡng sức chứ?

Kỳ thật Lang Hi đúng là không phải bởi vậy mới ngủ suốt một đường!

Vì có thể trở về sớm một chút, hẳn đều đem thời gian ngủ rút ngắn tới đa, liệu mạng đầy nhanh tiến độ công việc, vài ngày cuối cùng còn thức trắng mấy đêm, công việc vừa xong liền lập tức mua vé máy bay sớm nhất trở về, phần công việc còn toàn bộ quãng cho đám người Khâu Lâm.

Nếu không vất vả đến mất ăn mất ngủ, cũng không đến mức chỉ ngắn ngủn vài ngày liền gầy đi trông thấy như vậy!

Lang Hi sờ sờ chỗ ngực bị cào hơi hơi đau đớn, không thèm để ý, khẳng khẳng xem rằng đây là tình thú giữa hai người, mở miệng hỏi nói: “Em không muốn kiểm tra, vậy đến lượt anh?”

Hàn Tà Tà cảnh giác lui ra phía sau từng bước: “Anh muốn làm gì? Em cũng không có gầy đi nha... Cho dù gầy cũng là cố ý giảm béo vì mùa hè diện váy đẹp nha!”

“Nga!” Lang Hi vẻ mặt thành khẩn nói, “Không phải việc đó... Em không phải nói nhớ anh đến đau lòng sao? Anh giúp em xoa xoa!”

Hàn Tà Tà khinh bỉ trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái: “Ai da, coi như hết, thu hồi ý tưởng xấu xa trong đầu anh ngay, ban ngày ban mặt phải chú ý hình tượng a, tốt xấu gì anh vẫn là trường bối đây, vậy mà không biết làm gương chút nào!”

Lang Hi lơ đãng nhìn cô, ngữ khí bình thường lại bao hàm cường thế không thể kháng cự: “Hoặc là em, hoặc là anh, em tự chọn đi!”

Hàn Tà Tà thật muốn đại nghịch bất đạo a, một cước đem gương mặt biểu tình làm cho người ta nghiêng răng nghiêng lợi kia đá một phát, quả thực rất đáng ghét nha!

Hàn Tà Tà con người chuyển động, ôn nhu cười rộ lên: “Vậy để em tới sờ sờ chú tư đi, nhìn xem anh rốt cuộc gầy bao nhiêu?”

Lantuwan hiển nhiên phát hiện tia tình nghịch trong đáy mắt cô, nhưng không để ở trong lòng, tự nhiên nghiêng người dựa vào đầu giường, tay chân giang

rộng bày ra bộ dáng đại gia chờ người đến phục vụ.

Hàn Tả Tả giao hoạt cười, phụng phịu giả vờ đứng đần vuron tay, ở trên ngực hấn sờ soạng một phen, chắc chắc khen: “Xúc cảm thật tốt nha!”

Biểu tình kia ngữ khí kia, sao lại giống tiểu lưu manh đùa giỡn con gái nhà lành thế nhỉ!

Cơ bắp săn chắc của Lang Hi không chịu khổng chế run lên, ngữ khí thoải mái mà nói: “Không như tay em cảm giác đâu, vừa bằng phẳng lại vừa cứng, không có gì đáng xem đâu!”

Hàn Tả Tả lạnh lùng cười, ngón tay linh hoạt lướt xuống đến bụng, theo cơ bụng lõm xuống, chậm rãi vẽ phác thảo .

Lang Hi nhìn không được ngừng thở, bụng cũng lập tức căng cứng.

Hàn Tả Tả quan sát phản ứng của hấn, ác liệt cười cười, ngón tay thon dài nghịch ngợm như có như không gãi gãi chỗ rốn mẫn cảm, ra vẻ đứng đần hỏi: “Nơi này cơ bắp sao lại nhiều thế này... Chắc không phải tìm cô gái nào khác cùng nhau ‘vận động’ chứ?”

Lang Hi hô hấp nhất thời dồn dập lên, hai mắt sâu thẳm gắt gao nhìn chằm chằm ngón tay trên bụng mình, ngón tay trắng nõn mảnh khảnh linh hoạt đến cực điểm, móng tay được sơn màu tươi sáng đẹp càng tăng thêm kiều diễm.

”Có ‘vận động’ hay không ... Em có thể đi xuống, hảo hảo kiểm tra một phen!”

Hàn Tả Tả bị khơi dậy ý chí chiến đấu, khiêu khích tà nghệ nhìn hấn, đôi mắt như đôi mắt mèo con quyến rũ đến cực điểm, phóng ra muôn vàn phong tình dụ hoặc, làm cho người ta cực kỳ yêu thương cũng hận chết ngón tay xinh đẹp cứ ở bên cạnh khăn tắm lòn vòn hồi lâu, trêu chọc đủ mới cao ngạo nguyện ý chuyển hướng sang nơi khác, tựa như nữ vương cao cao tại thượng đang ban phát ân huệ, cao ngạo tao nhã chậm rãi đi xuống.

Hai người tuy rằng đã sống chung với nhau một thời gian, thậm chí số lần lộn trên giường nhiều đến nỗi đếm không hết... Nhưng Hàn Tả Tả rốt cuộc vẫn còn ít tuổi, da mặt mỏng, còn chưa từng chân chính chủ động qua, trước đó là cô ý khiêu khích, lúc này tên đã lên dây , mới cảm thấy hơi chút xấu hổ không dám ‘xuống tay’.

Nhưng lại không cam lòng cứ như vậy nhận thua...

Hàn Tả Tả đâm lao phải theo lao, khó xử cắn cắn môi.

Lang Hi nhú nhú mày, bất mãn thẳng lưng thúc giục: “Nhanh chút!”

Hàn Tả Tả vừa bị thúc giục, xấu hổ và giận dữ trực tiếp xoa bóp, sắc mặt bị trắng đút khoát nhắm mắt, mới ra vẻ vô vị hừ một tiếng.

Hàn Tả Tả chỉ cảm thấy tay mình đột nhiên trở nên kỳ quái, sao cô lại cảm thấy có gì đó không thích hợp, lòng bàn tay một mảnh thấm ướt, khăn trương đến cực điểm

”Nha, kiểm tra xong rồi, nắm kim châm, nhanh đi nghỉ ngơi a!” (bạn nào ‘chong xáng’ ko hiểu thì ggsearch nhá ~o~)

Lang Hi thờ dốc vài tiếng, khó hiểu nhú mày, thanh âm bởi vì dục vọng mà khàn khàn: “Vì sao là nắm kim châm, bởi vì nó vừa dài vừa cứng như kim thương? (ak ak nguyên văn lời chú tư đấy nhá)

Hàn Tả Tả sắc mặt cô quái nhìn hấn, lại nhìn xem “Nó”, sau một lúc lâu mới ghen cười nói: “Chú tư chưa ăn qua sao, nắm kim châm vừa mềm vừa nhỏ lại rất biết co giãn, có làm thế nào nó cũng không đứng thẳng được!” (TAT)

Lang Hi hít sâu một hơi, chậm rãi nâng mắt lên, hai mắt như lưỡi dao lợi hại, lại âm thầm mang theo hỏa diễm bức người, trong đó còn mang theo dục vọng không hề che giấu, dùng ngữ điệu cực kỳ chậm chạp bình tĩnh hỏi:

“Không thẳng được?”

Hàn Tả Tả trong lòng lộp bộp một chút, vội vàng lấp bắp reo lên: “Anh anh anh... Trước đó anh đã nói rồi nha, hai người chọn một! Em đã chọn giúp anh kiểm tra, anh cũng không thể lại xằng bậy!”

Lang Hi quanh thân khí thế vừa rồi đột nhiên thu lại, khuôn mặt lạnh lùng cư nhiên nhu hòa trở lại, mang theo ôn nhu kỳ dị, nhẹ giọng nói: “Nga, phải không?”

Hàn Tả Tả chỉ cảm thấy chú tư như vậy càng thêm làm cho người ta xương cốt bủn rủn!

Lang Hi ngồi xuống, chậm rãi tới gần cô, từ từ mở miệng: “Anh chỉ cho em lựa chọn hình thức mở đầu, ở giữa là như thế nào, bao nhiêu thứ, thì phải đến lượt anh chọn!”

Hàn Tả Tả đột nhiên nhảy dựng lên chạy ra bên ngoài, trên lưng lại bị cánh tay cứng rắn như sắt vòng qua ôm lại, kéo bật cô thật mạnh ngã trở về trên giường.

Hàn Tả Tả thét chói tai: “Anh xấu xa! Gian thương, cư nhiên bắt nạt ‘tiểu bối’!”

Lang Hi động tác đột nhiên dừng lại, từ trên cao nhìn xuống cô, hồ hững hờ: “Em chán ghét gian thương?”

Hàn Tả Tả không biết chính mình trong lúc vô ý lại đụng đến dây thần kinh nào đó của chú tư nhà cô, nhìn hấn về mặt nghiêm túc, cũng còn thật sự đứng lên, nghĩ nghĩ trả lời: “Ý em cũng không phải như vậy nha, không buồn bán sẽ không gian dối sao, chưa nói tới chán ghét, chỉ cần đừng gian đến trên người em!”

Nghe vậy, Lang Hi sắc mặt càng thêm âm trầm, nhìn chăm chăm cô hỏi: “Nếu ‘gian’ đến trên người em thì sao?”

Hàn Tả Tả tốn hơi thừa lời, hừ lạnh nói: “Đám gian đến trên người em, em nhất định phải gian gấp trăm lần đáp trả lại!”

Hàn Tả Tả cảm thấy sự tình phát triển hình như có cái gì đó không đúng, xì một tiếng khinh miệt nói: “Cái gì gian hay không gian, từ này không phải dùng như vậy nha!”

Lang Hi giống như nhẹ nhàng thở ra, trầm mặc phiền khác, ánh mắt đột nhiên kiên định lên, trịnh trọng kỳ lạ mở miệng: “Anh sẽ không cho em cơ hội!”

Ish: chỗ này có nàng nào ko hiểu ko ta, chị Tả nói ‘gian’ là gian trá, xảo trá. Còn Tư Lang của chúng ta lại hiểu gian là ... ‘cưỡng gian’ ah. Cười chết mất. Ed bộ này hại não quạ, anh chị toàn chơi chữ thôi >o

Hàn Tả Tả không hiểu ra sao, vừa muốn há mồm hỏi, miệng đã bị Lang Hi chặt chẽ ngăn chặn.

Lang Hi vốn đã gấp gáp, hai ba động tác đã lột cô sạch sẽ bắt đầu ‘vận động’.

Hàn Tả Tả thờ hồng học oán giận nói: “Anh sao cứ lúc nào cũng như vậy hết a...”

Lang Hi chôn ở bên gáy cô, liếm mút khoảng da thịt non mềm nhẵn mịn, hàm hồ nói: “Tiểu biệt thắng tân hôn! Lại nói.. Lúc ở trên taxi em đã đáp ứng về nhà liền làm!”

Hàn Tả Tả nhéo nhéo cái gáy của hấn, bắt đắc dĩ thờ dãi: “Chú tư, là anh nghe sai ý? Hay là phương thức biểu đạt của em có vấn đề?”

Lang Hi lấy một cái mút vào thật mạnh làm trả lời, vì không cho cô có thời gian rảnh để miên man suy nghĩ, thẳng tiến chủ đề ép đi lên...

Tiểu biệt sở dĩ thắng tân hôn... Kỳ thật bất quá là do áp lực đáng kể tạo thành khó kim lòng nổi mà thôi!

Sau đó, nghẹn hồi lâu nửa người dưới bị cảm quan động vật chi phối, dục dãi kích thích lại dập dờn trước mặt, triệt để hóa thành cảm thú, trừ bỏ nhu cầu bản năng của cơ thể, rốt cuộc cũng không có gì khác biệt cả!

Tựa như dòng nước cuộn cuộn đột nhiên bị đập lớn chặn lại, trị phần ngọn không trị được phần gốc, không đổi được hiện tượng thiên tai – đại hồng thủy, một khi phá tan ngăn cản, liền càng thêm không thể vãn hồi.

Bản chất vốn là như vậy!

Hàn Tả Tả đầu óc choáng váng não trướng căng trừng mắt nhìn trần nhà, thần trí đều đã bắt đầu mơ màng không rõ, tựa như một đoàn ngực phi nước đại chạy qua cuốn bay đi hết thầy mọi thứ.

Phía trên cô là một người đàn ông đang quá khích kịch liệt vận động, kéo cô cũng đi theo cuốn vào vòng xoáy dục vọng, bởi vậy đèn treo lịch sự tao nhã trên trần nhà, ở trong mắt của cô, tựa như đồng hồ quả lắc đang chuyển động qua lại, có loại cảm giác đất rung núi chuyển, làm cho cô càng thêm mê muội trầm luân.

Chờ đến lúc hết thầy khôi phục bình thường, Hàn Tả Tả liền như mới từ trong nước được vớt lên, toàn thân đều dính ngấy mồ hôi, mái tóc đen láy dính vào trên da thịt trắng nõn, trong cảnh tranh tối tranh sáng, vẻ đẹp của cô càng đánh sâu vào thị giác người xem.

Hàn Tả Tả hữu khí vô lực kéo tay Lang Hi, thành khẩn khuyên nhủ: “Mao. Chủ tịch nói qua, tự mình động thủ, com no áo ấm! Lần sau đại gia anh lại có như cầu lớn như vậy, xin hãy nghe theo lời chủ tịch dạy bảo!”

Lang Hi lười biếng nằm ở bên người cô, bình phục kịch liệt thở dốc, xoay ngược lại nắm tay cô xoa nắn thương thức, nghe vậy kỳ quái nhìn cô một cái nói: “Anh vẫn đều là tự mình động thủ a, mặc kệ trước khi vận động, hay là sau khi rửa sạch, đều là tự mình đi làm, em ngược lại cho tới bây giờ còn chưa chủ động được lần nào!”

Hàn Tả Tả: “...”

Hàn Tả Tả trầm mặc hồi lâu, nhẹ nhàng rút tay mình ra, lật người đưa lưng về phía anh, tuyệt vọng nhắm mắt lại, vô hạn thống khổ nói: “Quên đi, coi như em vừa mới thả cái rắm!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 44

Tiểu biệt thắng tâm hôn, nhưng hai người chia tách nhiều ngày còn chưa kịp ân ái đủ, Hàn Tà Tà liền không thể không bỏ Lang Hi qua một bên, toàn thân tập trung vào công việc.

Các giai đoạn chuẩn bị cho liveshow đã đến thời khắc cuối cùng, vốn tưởng rằng ít nhiều sẽ bị đợt gièm pha ‘qui tắc ngầm’ kia ảnh hưởng, không ngờ tới chiều này có tác dụng ngược lại làm cho việc tuyên truyền đạt hiệu quả vô cùng tốt, vé vào cửa bán hết sạch không nói, thậm chí một vé dù có bạc triệu cũng khó mà mua được.

Hàn Tà Tà vô cùng vui mừng với kết quả này, đang tính toán làm sao để thuyết phục công ty tăng thêm đầu tư, thừa thắng xông lên, ở những thành phố khác tổ chức thêm mấy liveshow nữa, đẩy danh tiếng của Tang Đồng càng lên cao.

Hàn Tà Tà bận rộn, ngay cả cơm trưa đều không kịp ăn, uống rất nhiều nước chống đỡ, tới 4 giờ chiều con đói lại tới, nhất bụng tất cả đều là thủy, Hàn Tà Tà cảm thấy bên trong đang dân lên sóng trào mãnh liệt.

”Tiểu Hàn, Dempsey đã lấy về toàn bộ trang phục cho buổi biểu diễn hôm đó, cô có muốn xem qua trước không?”

Hàn Tà Tà cười gật đầu: “Tốt, cảm ơn cô!”

Hàn Tà Tà tiếp nhận một phần tư liệu thật dày, bên trong tất cả đều là những tác phẩm thiết kế tinh xảo.

Tay lật liên tục, Hàn Tà Tà vẫn cảm thấy có chút không đúng, nhú mày hỏi: “Không còn gì nữa sao?”

”Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

Hàn Tà Tà nghi ngờ hỏi: “Dempsey đi rồi sao?”

”Vẫn chưa, đang ở dưới lầu uống cà phê!”

Hàn Tà Tà đem tư liệu khép lại, vội vàng chạy xuống dưới lầu: “Tôi đi tìm anh ta nói chuyện!”

Dempsey là nhà thiết kế nổi tiếng trong nước, vài năm trước tự dựng mở công ty riêng, lấy việc thiết kế trang phục biểu diễn theo yêu cầu mạng thành danh, trang phục bọn họ làm ra không quá cầu kỳ hoa mỹ, nhưng đều phản ánh chân thật bối cảnh và thời đại cũng như tính cách nhân vật, chính là vì nguyên nhân đó, rất nhiều đoàn làm phim và biểu diễn đều muốn bọn họ đến thiết kế, ở trong giới giải trí cũng có chút danh tiếng.

Hàn Tà Tà tìm được Dempsey, khách khí đem bảng thiết kế đưa cho hắn, cười hỏi: “Bảng thiết kế của Huru Phạm, quả nhiên làm cho người ta khen không dứt miệng, tất cả đều rất tốt, mới mẻ tao nhã, hơn nữa là căn cứ theo các tiết mục của Tang Đồng, kết hợp hài hòa với hiệu ứng sân khấu, vốn rất khó phối hợp được... Nhưng là, tôi cảm thấy có thể thay đổi thêm một chút, sẽ làm cho người mặc càng thêm tỏa sáng!”

Dempsey khẽ xoa viền mắt, bụng cà phê lên nhấp một ngụm, hồi lâu mới không nặn không nhặt “Àn?” một tiếng.

Hàn Tà Tà tươi cười không thay đổi: “Không biết anh có xem qua tin tức trước đó hay không, chính là tin đồn thất thiệt nhắm vào Tang Đồng?”

Dempsey nhú mày, ý bảo cô tiếp tục nói.

Hàn Tà Tà cũng không ngại hắn bày ra bộ dáng ngạo mạn vô lễ không coi ai ra gì, thân nhiên nói: “Nói vậy anh cũng biết được phương thức giải quyết Tang Đồng đi! Như vậy anh nhất định sẽ chú ý tới, sau đó danh tiếng của cô ấy đột nhiên chuyển biến, bộ dáng lãnh diễm cường thế tại hiện trường lúc ấy làm kinh sợ toàn bộ đám chó săn, làm cho tình thế hoàn toàn nghịch chuyển, hơn nữa dựa theo ý muốn của cô ấy, thậm chí đám chó săn gian xảo này, đều bị cô ấy nắm mũi dắt đi!”

Dempsey rút cục ngừng đầu, liếc mắt nhìn cô.

”Cô muốn nói cái gì?”

Hàn Tà Tà mỉm cười: “Tôi cảm thấy, nếu Tang Đồng thay đổi phong cách, có thể sẽ có được hiệu quả không tưởng!”

Dempsey đặt tách cà phê xuống, hai bàn tay giao nhau chống cằm, trầm ngâm hỏi: “Ý của cô là?”

”Hình tượng cô gái thuần khiết tươi trẻ, đã không thể tiếp tục nữa rồi!” Hàn Tà Tà lấy tay chỉ những bảng thiết kế bày trên bàn, “Tất cả đúng là rất hoàn mỹ, nhưng đặt ở trên người Tang Đồng, không chỉ không tôn lên được khí chất, ngược lại cũng không thể hiện được giá trị của bộ quần áo!”

”Tôi hiểu được ý của cô ... Các người là khách hàng, đưa ra điều kiện chúng tôi tự nhiên phải tận lực thỏa mãn, bất quá, Hàn Tà Tà có phải cô đã quên rồi hay không, khoảng cách tới ngày biểu diễn chỉ còn chưa tới năm ngày!”

Hàn Tã Tã ánh mắt chân thành trước nay chưa từng có: “Tôi tin tưởng chiến tích oanh liệt của Dempsey - nhà thiết kế nổi tiếng cả nước, nhất định sẽ vui lòng tham dự liveshow trực tiếp tối hôm đó!”

Dempsey lẳng lẳng trầm tư, đột nhiên mở miệng, nghi hoặc nói: “Cô vừa mới... Nói cái gì? Đội chó săn gian xảo? Hàn Tã Tã, cô xác định cô không phải quân sư quạ mò sao?”

Hàn Tã Tã nghẹn họng: “... Dempsey, cần gì ‘chỉ cây dâu mà mắng cây hòe’ thế chứ, tôi bất quá chỉ là mạnh miệng, so với đầu lưỡi khôn khéo thông minh của anh, tôi có làm sao cũng không sánh kịp!”

Hừ! Tôi gian xảo, anh mới càng gian xảo đi!

Hàn Tã Tã ở trong lòng không tiếng động xem thường.

Dempsey tuy rằng tâm động, nhưng không cam lòng ăn không phép kích tướng của cô, huống chi lúc trước thiết kế, bọn họ hao tổn không ít tâm lực, há có thể không công tiện nghi cho cô, cho nên nhất thời nhịn không được muốn châm chọc vài câu.

Dempsey cười như không cười xem xét cô: “Dựa theo ý của Hàn Tã Tã cô, Huru Phàm chúng tôi phải thay đổi phong cách thiết kế, nhưng mà thời gian quá ngắn, tôi không cam đoan về mặt chất lượng đâu!”

Hàn Tã Tã cười rộ lên, ý có ám chỉ nói: “Tôi tin tưởng nhân lực cùng tài lực của Huru Phàm, tuyệt đối sẽ không để danh tiếng của công ty hủy trong tay mình!”

Dempsey sắc mặt lãnh đạm hừ nhẹ, bùng lên tách cà phê một ngụm utasg sạch, cầm lấy tư liệu trên bàn đứng lên.

Hàn Tã Tã vội vàng đi theo đứng dậy, thành ý mời phần nói: “Cảm ơn Dempsey thông cảm, cũng cảm ơn tất cả nhân viên Huru Phàm trợ giúp!”

Dempsey không chút khách khí nói: “Như vậy thì ly cà phê này cô mời đi!”

Hàn Tã Tã cười ha hả đáp ứng: “Chắc rồi chắc rồi, nếu không tôi giúp anh mua thêm một ly uống trên đường?”

Dempsey sáng lạn cười rộ lên: “Tốt, vậy Hàn Tã Tã cô mua thêm vài ly chuyển tới Huru Phàm, cho tất cả nhân viên sắp tăng ca nâng cao tinh thần!”

Hàn Tã Tã tươi cười cứng đờ, cười khổ nói: “Được rồi!”

Dempsey vừa lòng gật gù đầu, xoay người đi hai bước đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nói câu thâm thúy: “Hàn Tã Tã, xin khuyên cô một câu, khi kết giao bạn trai phải xem xét cẩn thận, trăm ngàn đừng bị đồng tính luyến ái lừa gạt kết hôn, người mà Hàn Tã Tã cô thích, thì không nhất định đàn ông khác sẽ không thích...”

Dempsey nhìn chằm chằm từ đầu đến tận đôi giày xăng đan dưới chân cô, nhếch môi ác liệt cười nói: “Phụ nữ cao ráo cũng không phải không có, nhưng mà vài năm gần đây thì ít gặp... Hàn Tã Tã, cô trăm ngàn lần đừng quên mất giới tính của mình a!”

Nói xong, Dempsey che miệng cười ra tiếng đến, kiêu ngạo nghênh ngang mà đi.

Hàn Tã Tã sắc mặt đỏ bừng, trắng hồng, oán hận vung lên nắm đấm, thấp giọng mắng: “Anh mới là gay, đáng ghét!”

Hàn Tã Tã điều kiện kinh tế có hạn, tự nhiên mua không nổi những món đồ đắt giá. Nhưng ở Mía công tác hình tượng yêu cầu rất cao, huống chi là dẫn dắt những người chủ lực của giới showbiz, cô tự nhiên không thể quá mức tùy ý, đành phải ăn uống dè xẻng lại để mua đồ hiệu ... Nhưng ai mà biết, ngay cả diện đồ hiệu cũng không được tiện nghi nha!

Không nghĩ tới Dempsey cư nhiên ở trước mặt cô bòn rút tiền của cô, còn trào phúng ám chỉ cô không phải phụ nữ ah!

Đêm đó về nhà, Hàn Tã Tã nằm trong lòng Lang Hi, do do dự dự hỏi: “Chú tư, anh thích em ở điểm nào?”

Lang Hi đang sắp ngủ, từ từ nhắm hai mắt mơ hồ không rõ nói: “Ba chỗ chỗ nào cũng đều thích!”

Hàn Tã Tã bực mình đến cực điểm, vươn tay đi xuống tìm kiếm, nắm ‘qui đầu’ miễn cưỡng, hung hăng bóp chặt.

Lang Hi toàn thân cứng đờ, trong nháy mắt mở mắt ra, đầu đón rên lên một tiếng hỏi: “Còn muốn sao?”

Hàn Tã Tã giận dữ, xuống tay lại không lưu tình chút nào: “Lời nói của em anh căn bản không nghiêm túc nghe!”

Lang Hi hơi chút đau đầu, cau mày nắm lấy bàn tay gây rối của cô, đặt tại chỗ chịu đủ tàn phá trấn an nó, trầm giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Hàn Tã Tã ủy khuất hề hề khóc kể: “Chú tư, hôm nay có một gã chết tiệt cười nhạo em không phải phụ nữ, còn nói người thích em đều là gay... Chú tranh sẽ không thích đàn ông chứ?”

Lang Hi thật đúng là rất kinh ngạc, hai luồng trước ngực kia cũng không nhỏ a, quá lắm có đuôi mới xem cô là đàn ông nha!

”Sao lại thế này?”

Hàn Tả Tả lòng đầy cảm phần đem chuyện buổi chiều thuật lại.

Lang Hi nghe xong trầm mặc không nói.

Hàn Tả Tả bất mãn hỏi: “Anh cũng không nói gì đi a? Hay là bị em đoán trúng nên chột dạ có tật giật mình?”

Lang Hi thân nhiên mở miệng: “Lần sau nếu gã ta còn nói em không phải phụ nữ, em liền như vậy cánh cáo hấn, nếu em còn cảm thấy em với anh là cùng giới tính, liền đem phía dưới của anh cắt bỏ đi!”

Hàn Tả Tả: “...”

Hàn Tả Tả gợn ngón tay cái lên, vẽ mặt sùng bái: “Chú tư uy vĩ!”

Một đêm trước buổi biểu diễn, Hàn Tả Tả khăn trương tới mất ngủ, lăn qua lộn lại ép buộc bên người Lang Hi, thẳng đến trời tờ mờ sáng mới chậm rãi ngủ thiếp đi.

Mặc dù ngủ không yên ổn, nhưng thời điểm Hàn Tả Tả giật mình tỉnh lại đã phát hiện thời gian đã không còn sớm.

Kêu rên một tiếng, Hàn Tả Tả lập tức từ trên giường nhảy xuống, vội vàng rửa mặt thay quần áo, quỳnh quáng âm âm chạy vội ra bên ngoài.

Lang Hi ngồi ở trước bàn thần nhi lật báo chí, nhíu mày hỏi: “Gấp cái gì?”

Hàn Tả Tả vừa sửa sang lại vừa lo lắng nói: “Sắp muộn rồi, sao anh không gọi em dậy? Buổi sáng còn phải đến hiện trường xác nhận lần cuối...”

Lang Hi không hồn giận nói: “Tối kịp, anh đưa em đi! Lại đây ăn cơm!”

Hàn Tả Tả xách túi lắc đầu: “Không ăn, em đi trước...”

Lang Hi giận nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Hoặc là cơm nước xong anh đưa em, hoặc là em hôm nay ngốc ở nhà thế nào cũng đừng đi!”

Hàn Tả Tả há miệng thờ dốt, bất đắc dĩ ngồi ở trước bàn: “Chú tư anh thật bá đạo ... Được rồi được rồi, em ăn là được!”

Tối hôm qua Hàn Tả Tả mất ngủ, vì để cho cô nghỉ ngơi nhiều một chút, Lang Hi cố ý lặng lẽ dậy thật sớm, xuống lầu chạy đi mua điểm tâm, ai biết cô lại không biết cảm kích như vậy!

Những ngày qua Hàn Tả Tả bận rộn đến nỗi đầu óc choáng váng, cả người nhanh chóng gầy cả một vòng, mí mắt có quầng thâm, cảm nhận đi rất nhiều, đêm biểu diễn càng tới gần, cô lại càng khăn trương ngủ không đủ giấc.

Lang Hi thông cảm với cô, cũng biết lần này là Mia đang khảo nghiệm năng lực của cô, chỉ cho phép thành công không được thất bại, bằng không xuống dốc không phanh không chỉ Tang Đồng, mà cả cô cũng liên lụy trong đó.

Nhưng là... Nhìn lại nhẩn, Lang Hi vẫn là nhìn không được bạo phát, hấn vốn đã không vui Hàn Tả Tả tại sao lại phải vất vả ở nơi phức tạp kia, cũng không phải hấn nuôi không nổi cô, có cần vất vả bôn ba như vậy sao?

Bất quá nếu cô thích, như vậy nghe theo cô cũng không sao cả, dù sao mặc kệ cô gặp phải bao nhiêu sóng gió, đều có hấn ở một bên che chở.

Chỉ cần cô cao hứng, đốt lửa triệu Chư Hầu thì cũng có sao? Hấn bảo vệ cô, liền sẽ không e ngại nước mất nhà tan!

Nhưng hiện tại, sự tình phát triển dần dần thoát khỏi tầm kiểm soát, Hàn Tả Tả vì cái gọi là công tác, đã muốn có dấu hiệu ‘tẩu hỏa nhập ma’, nếu không ngăn lại, Lang Hi thật lo lắng có một ngày cô sẽ vì công tác mà càng ngày càng xa cách anh.

”Công tác mà thôi, đừng quá liều mạng, hết thấy còn có anh!”

Hàn Tả Tả có lệ gật gật đầu, hiển nhiên không để trong lòng, vội vàng cầm lên một miếng bánh, nhét vào miệng ăn ăn, hóp một ngụm cháo lớn, qua loa ăn vài miếng điểm tâm, liền liên tiếp thúc giục nói: “Cần phải đi!”

Lang Hi thờ dài, đôi mắt ánh mắt chờ đợi như thể của cô, cuối cùng vẫn mềm lòng, đứng lên đi qua đôi giày.

Hàn Tả Tả mặt mày hớn hờ tiến lên, vang dội hôn hấn một cái, cười hi hi nói: “Chú tư thật tốt!”

Lang Hi như thường nhìn cô một cái, cái gì cũng chưa nói, mặt không chút thay đổi đi về phía thang máy.

Hàn Tả Tả nhìn ra sự mất hứng của hấn, có chút chột dạ sờ sờ cánh mũi, gắt gao đi theo phía sau hấn.

Có Lang Hi lái xe đưa đi, Hàn Tả Tả tự nhiên không lo lắng sẽ đến muộn, nhưng chọc anh mất hứng làm cho cô có chút áy náy, thời điểm đèn đỏ, rốt cục tìm được cơ hội, nhẹ giọng xin lỗi: “Thực xin lỗi... Chú tư, em cam đoan, buổi biểu diễn vừa chấm dứt, em liền dành toàn bộ thời gian ở cạnh anh, mãi

cho đến khai giảng, chúng ta đều có thể mỗi ngày cùng một chỗ!”

Lang Hi hai mắt nhìn thẳng phía trước, hờ hững nói: “Em không có thực sự xin lỗi anh.”

Hàn Tả Tả lắc lắc đầu: “Là lỗi của em, em thân là bạn gái, nhưng không có bận tâm đến tâm tình của anh, còn bởi vì đủ loại lý do đem anh ném sang một bên...”

“Không!” Lang Hi thân nhiên nói, “Không phải lỗi của em, nếu anh đủ cường đại, em sẽ không phải vất vả như vậy!”

Lang Hi tự nhiên sẽ không quên Hàn Tả Tả từng nói qua, nàng muốn từ giờ trở đi từng tí một tích góp tài sản, cố gắng dự trữ để một ngày nào đó đủ thực lực quang minh chính đại ở cùng hắn một chỗ.

Hàn Tả Tả ngẩn người, sắc mặt khó hiểu nói: “Em rất thích công việc này, nếu đã quyết định làm người đại diện, vậy phải làm người đại diện giỏi nhất, có bao nhiêu vất vả cũng là em phải gánh vác ... Đây là lựa chọn của em, không liên quan gì đến anh cả!”

Lang Hi sắc mặt lạnh lùng, bỗng nhiên quay đầu trừng mắt nhìn cô, hai mắt đen kịt sâu không thấy đáy, đã có loại áp lực mưa gió sắp đến, như mặt biền mạng nề trước bão táp, tản ra nồng đậm nguy cơ.

Hàn Tả Tả đáy lòng run lên, nhỏ giọng mở miệng: “Chú tư?”

Lang Hi nhìn chăm chăm cô, gần từng tiếng nói: “Em cho tới bây giờ vẫn không xem hai chúng ta là một thể, có đúng hay không?”

Hàn Tả Tả cổ họng căng thẳng, há miệng thờ dốt lại nói không ra lời.

Đèn đỏ hết, phía sau vang lên tiếng kèn xe thúc giục bọn họ đi tiếp.

Lang Hi lẳng lặng nhìn cô, chỉ chờ được sự trầm mặc của cô, trong lòng đột nhiên tức giận, hung hăng giẫm chân ga, xe gầm lên chạy về phía trước.

Hàn Tả Tả khẩn trương nắm chặt dây an toàn, chặt chẽ cầm lấy tay vịn.

Nhận thấy được sự sợ hãi của cô, Lang Hi bình tĩnh lại thả chậm tốc độ.

Lặng im hồi lâu, Lang Hi mới cô đơn mở miệng.

“Em cho tới bây giờ vẫn không cho rằng anh có thể che chở cho em, có phải hay không?”

Hàn Tả Tả bối rối lắc đầu: “Chú tư, không phải như thế, chúng ta thân mật, nhưng em cũng muốn giữ lại không gian riêng của bản thân! Em nghĩ muốn sống vai mà đứng, mà không phải mọi chuyện đều phụ thuộc vào người khác...”

“Người khác?” Lang Hi mắt lạnh sáng giọng, “Anh không phải người khác!”

Hàn Tả Tả vươn tay bắt lấy cánh tay của hắn, vội vàng giải thích: “Em không phải ý tứ này... Chú tư, em từ nhỏ đến lớn đều là như vậy trưởng thành, không có nửa phần dựa vào ai khác, duy nhất có thể dựa vào, chỉ có chính mình! Thói quen này của em, em cũng không cho rằng như vậy là không tốt, chỉ có bản thân mình mới sẽ không phản bội lại chính mình... Nhưng việc này cũng không thể phủ nhận tình cảm của em dành cho anh!”

Hàn Tả Tả trong lòng quýnh lên, nhất thời càng không biết nên giải thích như thế nào, trong đầu chợt lóe, đột nhiên nhớ tới câu thơ tình: “Em nếu yêu anh, tuyệt sẽ không giống hoa Lăng Tiêu quần chật nịt kéo, mà để cho anh vươn cao bộc lộ tài năng.. Em sẽ là một gốc cây bông gòn bên cạnh, như cây lớn vững chắc cùng anh đứng chung một chỗ...”

*Hoa lăng tiêu: loài hoa dây leo

“Đù!”

Lang Hi đột nhiên đập phanh, chậm rãi cười lên, trong mắt tràn đầy ngoan lệ: “Tốt lắm, ngay cả giải thích, đều giống như cách Tô Tấn thổ lộ với em!”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chương 45

“Cái gì?” Hàn Tả Tả kinh ngạc nhìn hắn, nháy mắt nhớ tới đến biểu ngữ Tô Tấn hay thích dùng để thổ lộ: “Anh làm sao biết được?”

Lang Hi không có trả lời, lạnh lùng quay sang, trầm giọng ép hỏi: “Em rốt cuộc xem anh... Là cái gì?”

Hàn Tà Tà về mặt lo lắng giải thích: “Không phải, chú tư...”

“Đừng gọi anh là chú tư!” Lang Hi nổi giận đập mạnh vào tay lái, sợ tới mức Hàn Tà Tà nhất thời không dám lên tiếng, không tự giác co rúm lại một chỗ.

Lang Hi nhắm mắt, lúc mở ra đã khôi phục lại biểu tình lạnh lùng, thần sắc xa cách, không mang theo nửa phần cảm xúc, thần nhiên nói: “Đến rồi, xuống xe đi!”

Hàn Tà Tà còn muốn nói cái gì, nhưng nhìn đến kia khuôn mặt tràn đầy lạnh lùng xa cách kia, ánh mắt như kết một tảng băng thật dày, quanh thân phát ra hơi thở lạnh lẽo mãnh liệt làm cho người ta không khỏi lùi bước, cảm thấy lúc này thời gian và địa điểm thật sự không thích hợp để nói chuyện, nghĩ nghĩ cô liền nghiêm túc nói: “Buổi tối chờ em, chúng ta sẽ nghiêm túc nói chuyện!”

Thời gian gấp gáp, Hàn Tà Tà thật sự không rảnh bận tâm tâm tình Lang Hi, chỉ phải vội vàng nhấn nhủ vài câu đã xuống xe, chạy về phía hiện trường.

Nhân viên công tác đều đã vào vị trí được phân công của mình, Tang Đồng bởi vì phải trả lời cuộc họp báo nên vẫn chưa tới.

Hàn Tà Tà miễn cưỡng thu lại tâm tình, hít sâu một hơi lấy ra tư liệu, bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra lịch trình buổi biểu diễn.

Từ hiệu ứng ánh sáng, đến hiệu ứng âm thanh và giàn giáo dựng cảnh, Hàn Tà Tà kiểm tra từng cái một, tự mình quan sát nhân viên công tác điều chỉnh thứ thiết bị, liệt kê thứ các khả năng ngoài ý muốn sẽ xuất hiện, cố gắng để đêm diễn kết thúc thật tốt đẹp.

Đến chiều, đã bắt đầu có một số fan hâm mộ tập trung ngoài cửa, gió băng rôn tự chế, cầm dây đèn huỳnh quang, mặt trời ngày hè chói chang đã khuất bóng hồi lâu, chờ đợi là người đầu tiên bắt đầu một ngày mới vào hôm sau.

Mãi cho đến chạng vạng mới bắt đầu chính thức được vào cửa, trừ bỏ những vị trí được giữ lại, dưới sân khấu người ngồi chật nít, Tang Đồng lặng lẽ vén lên tấm màn liếc mắt nhìn ra bên ngoài, nhất thời bị đám đông nghìn nghịt người dọa cho kinh ngạc nhảy dựng.

“Nhiều người như vậy? Làm sao bây giờ, Tà Tà, tớ đột nhiên bắt đầu khẩn trương a!” Tang Đồng ôm ngực mặt co mày cau.

Hàn Tà Tà cuộn lại tờ giấy nắm trong tay, nhắm ngay đầu của cô bỏ xuống, lau mồ hôi cả giận nói: “Cậu có tiền đồ một chút cho tớ! Nếu lát nữa có sơ suất gì, cậu liền trực tiếp tự sát ở trên đài dạ tội cho tớ!”

Tang Đồng xoa xoa đầu, ủy khuất than thở: “Nào có ai làm người đại diện như cậu vậy, cũng không nói vài câu an ủi tớ...”

Hàn Tà Tà xuy cười một tiếng: “Dựa vào cá tính của cậu thì chỉ có mà ăn cả sọt thức ăn gia súc, muốn tớ cho cậu vài phần hòa nhả, cậu còn không giắt móng lên trời mà ngó!”

Tang Đồng bĩu môi, lén lút nhìn bên ngoài, đột nhiên cao hứng nói: “A, Nguyên Nguyên nhà tớ đã tới rồi! Di, Tiểu Nghệ cũng đến đây, tớ còn sợ cô ấy đang ở nước ngoài không kịp trở về ấy chứ!”

Hàn Tà Tà trong lòng cười lạnh, làm sao có thể không về kịp được, cô đã cố tình sắp xếp, cần phải làm cho Lương Tiểu Nghệ thuận thuận lợi lợi về nước!

Hàn Tà Tà nhìn nhìn thời gian, ra hiệu với nhân viên công tác: “Chuẩn bị!”

Tang Đồng lập tức đứng lên, sửa sang lại mái tóc khẩn trương hỏi: “Tà Tà, trông tớ như vậy được rồi chứ?”

Hàn Tà Tà mỉm cười: “Tốt lắm, cậu cứ yên tâm đi!”

Tang Đồng thở sâu, ngẩng đầu ưỡn ngực bước lên sân khấu.

Âm nhạc vang lên, tiếng ca mát lạnh, hết thảy đều dựa theo lần luyện tập trước đó thuận lợi tiến hành, Hàn Tà Tà rốt cục nhẹ nhàng thở ra, ngồi ở một góc sáng sủa trong hậu trường, thần kinh căng thẳng hồi lâu mới chột thả lỏng, cảm thấy cả người tràn đầy mệt mỏi.

Đây là đêm diễn do một tay cô chuẩn bị.

Thời tiết nóng bức hoàn toàn không có ngăn cản những fan hâm mộ nhiệt tình, thanh âm la hét náo động bên ngoài tỏ rõ buổi biểu diễn rất thành công.

Hàn Tà Tà tưởng tượng hình ảnh Tang Đồng tỏa ra hào quang chói lòa trên sân khấu, cùng toàn bộ người xem si mê kích động dưới đài, liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn, trong lòng vui sướng lâng lâng, nhìn không được nghĩ đến chú tư muốn cùng anh chia xẻ thành tựu của mình, nhưng khi lấy điện thoại ra cầm trên tay mới bỗng dưng nhớ lại, bọn họ hình như vừa mới cãi nhau.

Hàn Tà Tà thở dài, chỉ đành từ bỏ, suy sụp khép điện thoại lại bỏ trở vào túi, lên tinh thần nhìn chằm chằm các khâu chuẩn bị hậu trường, nhưng trong ánh mắt lại biểu lộ mệt mỏi cùng cô đơn, vẫn là che giấu không được.

Không khỏi liên tưởng, hồi tưởng bắt đầu từ lúc Lang Hi nổi giận chất vấn vang lên ở bên tai, còn có đôi mắt thâm trầm tối tăm kia, tràn ngập bất an, từ từ len lỏi vào tận cốt tủy...

Cô cho tới bây giờ còn chưa thấy qua chú tư tức giận đến như vậy, hiện tại nghĩ đến, vẫn còn sợ hãi như cũ.

Bất quá, chú tư vì sao lại bắt an?

Anh rốt cuộc đang lo lắng cái gì...

Lạc Hường Ngôn đột nhiên không biết từ nơi nào nhảy ra, nhìn chăm chăm cô, ái muội cười rộ lên.

Hàn Tà Tà áp chế đầy bụng tâm sự, nhú nhú mày, mắt hứng hỏi: “Anh lại muốn làm gì? Về mặt cười đến dâm dăng như vậy, khẳng định không có chuyện gì tốt!”

Lạc Hường Ngôn nhú mày, ý vị thâm trường nói: “Hôm nay là mười lăm nha, đêm trăng tròn, vị kia nhà cô có đặc biệt táo bạo hay không a? Chắc chắc, xem đôi mắt cô toát lên vẻ bất mãn kia kia... Thế nào, đá tên sói điên kia, đến trong lòng nhị gia tôi nào?”

Hàn Tà Tà thần sắc lạnh lùng: “Xem ra, Lạc nhị gia đã không còn hứng thú với Tang Đồng nữa, tôi sẽ nói cho cậu ấy nghe tin tốt này, chắc chắc cậu ấy nhất định vô cùng cao hứng!”

Lạc Hường Ngôn nhún vai, không cho là đúng nói: “Tôi bất quá là quan tâm em vợ, nào như cô nói vậy chứ! Hiện tại, tôi còn chưa tung tuyệt chiêu thổ lộ vạn đoá hoa hồng đâu!”

Đây cũng là Hàn Tà Tà cùng Lạc Hường Ngôn đạt thành hiệp nghị, trong lúc biểu diễn, để cho Lạc nhị gia dùng vạn đoá hoa hồng băng khuấy động bầu không khí, loại tiêu nhạc đệm ái muội lại không mất lãng mạn này là chuyện mọi người thích nghe ngóng nhất, cũng vừa vặn đánh lạc hướng đám phóng viên, dời đi lực chú ý của bọn họ đối với tin tức “quy tắc ngầm” trước đó.

Quả nhiên, không khí biểu diễn dâng cao, bên ngoài vang lên tiếng hò hét kinh thiên động địa, khán giả điên cuồng mà hét chói tai, liều mạng vẫy đèn huỳnh quang trong tay.

Vì đạt tới hiệu quả bất ngờ, Hàn Tà Tà trước đó gạt đã Tang Đồng, cũng may cô ấy phản ứng nhanh, mới không bị việc ngoài ý muốn này dọa sợ.

Lạc Hường Ngôn thích nhất là lúc được một tác lại muốn tiến thêm một bước, lần thứ hai tiến tới trêu chọc cô: “Tôi nói a... Cô có dẫn hân ta ra ngoài dọa hai vòng mỗi ngày hay không?”

Lạc Hường Ngôn sờ sờ cằm, không có hảo ý cười: “Thời gian này không mấy yên ổn... Một con sói điên hung hãn, lại cố tình đem chính mình biến thành ‘chó nhà có tang’, đừng trách tôi không nhắc nhở cô a cô em vợ, áp lực càng lâu, bùng nổ càng lợi hại, thỉnh thoảng nên kéo hân đi ra ngoài phóng thích, mới sẽ không đến mức ‘tẩu hỏa nhập ma’ nha!”

Hàn Tà Tà vốn không để trong lòng chuyện này, chỉ nghĩ đến Lạc Hường Ngôn lại bắt đầu ‘chỉ cây dâu mà mắng cây hòe’ nói hươu nói vượn, một cước đá văng hân cảnh cáo: “Cẩn thận tôi trở mặt! Tôi không động vào Lạc nhị gia anh, đối với anh có khi là biện pháp cho anh phiền toái không dứt!”

Lạc Hường Ngôn bắt đầu dĩ lắc đầu thờ dãi: “Không biết lòng tốt của người ta nha!”

Cuối cùng một khúc kết thúc, Tang Đồng giữa sự lưu luyến không rời của fan hâm mộ rời khỏi hiện trường.

Vừa đến hậu trường, Tang Đồng liền thẳng đến Hàn Tà Tà, đoạt lấy ly nước âm bắt đầu từ tốn uống, thẳng đến khi bình phục lại, mới nổi giận dè dè chất vấn: “Hàn Tà Tà, đầu cậu bị lừa đá hả? Cư nhiên thả tên yêu nghiệt kia tiến vào, ta thiếu chút nữa bị các cậu chơi chết rồi biết không?”

Hàn Tà Tà cười như không cười chỉ chỉ phía sau cô: “Nha, yêu nghiệt ở ngay đằng kia, nhanh qua thu thập hân ta đi!”

Tang Đồng kinh sợ xoay người: “Lạc Hường Ngôn, sao anh lại ở chỗ này?”

Lạc Hường Ngôn cười tủm tỉm giang hai tay, vẻ mặt bức thiết nói: “Đến đến, thu anh đi!”

Tang Đồng ở trên sân khấu diễn lâu như vậy không một chết, lại suýt nữa bị hai người này tức chết!

Hàn Tà Tà vội vàng lôi kéo cô lại: “Tốt lắm tốt lắm, Tang Đồng, cậu chẳng lẽ không muốn biết là ai vẫn luôn hãm hại cậu sao?”

Tang Đồng ngây người, trầm mặc.

Vừa vặn, Lương Nguyên đang cầm một bó hoa lớn, cùng Lương Tiểu Nghệ tiến vào, không coi ai ra gì cười nói: “Đồng Đồng, cùng đi ăn mừng đêm diễn thành công của em hôm nay nào!”

Tang Đồng kinh hi tiếp nhận bó hoa, vô cùng thân thiết kéo cánh tay Lương Nguyên: “Cảm ơn hai người!”

Hàn Tà Tà ôm ngực cười lạnh: “Tôi thật đúng lúc, mọi người đã đến đông đủ, chúng ta cùng nhau đến tính toán sổ sách một chút đi!”

Hàn Tà Tà vừa hoàn tất chương trình học, cùng Lạc Hường Ngôn hợp tác, hơn nữa có Lang Hi giúp đỡ, rất nhanh liền tìm được chứng cứ xác thực, tra ra chân tướng của người chủ mưu đứng phía sau.

Lương Tiểu Nghệ sắc mặt trắng bệch, bị liên tiếp chất vấn khiến cô ta lung lay sắp đổ, bộ dáng nhu nhược kia ai thấy cũng đều thương tiếc, lại làm cho Hàn Tà Tà chán ghét nói không nên lời.

Cô cũng không phải là lương thiện thánh mẫu, muốn thứ gì đó cũng sẽ không từ thủ đoạn tranh thủ, từ nhỏ đến lớn, không biết tính kế qua bao nhiêu người, nhưng cô cho tới bây giờ dám làm dám chịu, tuyệt đối không bày ra bộ mặt giả nhân giả nghĩa để tranh thủ đồng tình của mọi người.

Hàn Tà Tà khinh thường cười lạnh, những suy tính trong lòng của cô so với Lương Tiểu Nghệ không hề thiếu, nhưng cô còn chưa tới mức vô dụng dùng tới những thủ đoạn đê tiện bỉ ổi, để thỏa mãn tư dục của chính mình!

Chứng cứ rõ ràng bày ra trước mắt, Lương Tiểu Nghệ còn có thể vô tội đến cực điểm ủy khuất rơi lệ, Hàn Tà Tà quả thực không dám tin, thiên hạ cư nhiên còn có người da mặt dày như thế, thật sự là được mở rộng tầm mắt!

Sau khi biết được chân tướng sự thật, bạn gái mình bị người lần lượt hãm hại thiếu chút nữa bị hại chết, Lương Nguyên cư nhiên còn kiên định đứng ra bảo vệ Lương Tiểu Nghệ, thậm chí nói đây là Tang Đồng âm mưu vu hãm, Hàn Tà Tà nhất thời cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Sự tình cho tới bây giờ, Hàn Tà Tà tức giận đến một câu đều không nói nên lời, nhìn thấy bạn tốt là chả chực khóc biểu tình tức giận mà không tranh giành, liền xông lên cốc đầu cô một cái.

“Đàn ông trên đời này hiếm lắm sao, Tang Đồng cậu như vậy không thấy rất mất mặt rất xấu hổ ư!”

Hàn Tà Tà thật sự không thể lý giải việc tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục của cô ấy, cũng chưa bao giờ cho rằng ủy khuất chính mình có thể cầu được lương tâm! Nếu đổi lại là cô, đã sớm vác đao đem hai anh em Lương Nguyên chém cho hả giận, đâu để sự tình ép buộc đến nông nổi như hiện tại!

“Vi một gã chưa bao giờ đem cậu đặt trong lòng, cậu liền để cho tất cả nước mắt chảy về biển đông sao? Tang Đồng cậu tỉnh lại đi, cậu không vì chính mình suy nghĩ, chẳng lẽ cũng muốn không để ý tất cả cố gắng của tớ trong những ngày qua sao? Còn có công sức thầy Dương Húc Văn vất vả bỏ ra cậu để ở chỗ nào hả! Thấy ấy vì cậu, thậm chí chủ động rời bỏ Mía!”

Tang Đồng bị đánh cho tỉnh mộng, mờ mịt nhìn cô, sau một lúc lâu mới áy náy nói: “Thực xin lỗi, Tà Tà... Dù vậy, tớ vẫn muốn đi tìm anh ấy! Cậu yên tâm, tớ nghe lời cậu, hiện tại thành thành thật thật ngồi ở trong này, sẽ không lại rước thêm phiền toái cho cậu...”

Đây là bị coi thường trong truyền thuyết sao...

Hàn Tà Tà thờ dài, vừa tức lại thay cô cảm thấy không đáng giá, thật sự không đành lòng nhìn bộ dáng lúc này của cô ấy, liếc mắt ra hiệu cho Lạc Hưởng Ngôn, liền lặng yên không một tiếng động rời đi.

Hàng ghế trống rỗng, tất cả đều được gấp lại yên tĩnh đến rợn người.

Hàn Tà Tà không khỏi nghĩ đến Lang Hi, ngón tay đặt trên phím di động hồi lâu, vẫn không có can đảm ấn xuống.

Không biết Lạc Hưởng Ngôn an ủi Tang Đồng như thế nào, không bao lâu hai người liền đi ra, Tang Đồng cũng đã khôi phục bình tĩnh.

Vì tránh bị nghi ngờ, Hàn Tà Tà kiên quyết cự tuyệt ý tốt muốn đưa bọn cô về của Lạc Hưởng Ngôn, lôi kéo Tang Đồng tránh né đám phóng viên, từ cửa sau lặng lẽ trốn đi.

Trời về đêm mát mẻ chút, gió nhẹ từng trận thổi qua, tuy rằng mặt đất vẫn còn lưu lại hơi ấm của ánh mặt trời gay gắt bên ngoài, nhưng vẫn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Hàn Tà Tà cùng Tang Đồng chậm rãi đi tới, nhện không được hỏi cô ấy: “Cậu không trách Lương Nguyên?”

Tang Đồng lắc lắc đầu, lại gật gật đầu nói: “Làm sao có thể không trách, nhưng có thể thế nào đây? Tiểu Nghệ là em gái cùng anh ấy sống nương tựa lẫn nhau, tớ chẳng lẽ muốn cùng em gái anh ấy trở mặt sao!”

Hàn Tà Tà vốn tưởng rằng lần này Tang Đồng nên hoàn toàn hết hy vọng mới đúng, không nghĩ tới cô ấy còn có thể tha thứ, thật phần khó hiểu hỏi: “Hắn ta lần lượt bỏ mặc cậu, hoài nghi cậu... Cậu cư nhiên còn có thể tha thứ cho hắn ta?”

Tang Đồng cười khổ: “Tà Tà, chờ đến khi cậu thích một ai đó cậu sẽ rõ ...”

Hàn Tà Tà trong lòng không cho là đúng, cô cũng không phải không có người trong lòng, chú tư mới sẽ không cần bà giống như Lương Nguyên!

Tang Đồng phiền muộn thở dài: “Tà Tà, cậu không hiểu ... Tớ thích anh ấy, chỉ cần tớ còn có một chút để ý, liền không thể nào đi oán hận, nếu nghĩ muốn tiếp tục cùng anh ấy ở cùng một chỗ, như vậy trừ bỏ tha thứ, không còn biện pháp nào khác!”

Hàn Tà Tà đáy lòng hơi hơi chấn động, dường như có chút suy nghĩ trầm mặc.

Tang Đồng đắm chìm ở trong cảm xúc của mình, không có chú ý tới phản ứng cô, tiếp tục nói: “Mỗi người đều là độc nhất vô nhị, hai người cùng một chỗ, khó tránh khỏi sẽ có những lúc bất đồng, nhưng trên đời này vẫn có những cặp vợ chồng sống đến đầu bạc răng long đầy sao? Cậu thích anh ấy, như vậy thì có vấn đề đều là vấn đề, có vấn đề cũng có thể không thành vấn đề, tất cả tùy thuộc vào việc cậu lựa chọn như thế nào!”

Hàn Tả Tả dừng lại cước bộ: “Như vậy, lựa chọn của cậu chính là vô điều kiện nhường nhịn sao?”

Tang Đồng cười cười: “Làm sao có thể? Mỗi người đều có điểm mấu chốt không thể đụng vào, ai cũng làm không được vô điều kiện thoái nhượng, mặc dù đôi phương là người mình yêu đi chăng nữa!”

Hàn Tả Tả nháy mắt hiểu ra được cái gì, lại còn là có chút không thể lý giải, trầm ngâm hỏi: “Vậy để thành toàn cho tình yêu, liền buông tha cho giấc mộng mình theo đuổi sao?”

Tang Đồng than thở: “Phật dạy, người muốn tinh thần khỏe mạnh, luôn cố gắng phấn đấu vì người mình yêu! Lúc đó hai người cũng không phải không thể điều hòa a, tớ tin tưởng Lương Nguyên để ý tớ, như vậy bọn tớ sẽ có thể tìm được biện pháp giải quyết vấn đề!”

Hàn Tả Tả thờ phào nhẹ nhõm, thoải mái mà cười rộ lên: “Tớ hiểu rồi, Tang Đồng, đi làm việc cậu muốn làm đi... Mặc kệ vấp phải cái gì, đều có tớ ở đây!”

Tang Đồng đáy lòng sinh ra cảm động, không được tự nhiên xuy cười một tiếng: “Cậu hiểu được cái rắm a Hàn Đại Tả! Chờ ngươi tìm được bạn trai rồi nói sau!”

Hàn Tả Tả cười mắng: “Cút đi!”

Tiến bước Tang Đồng, Hàn Tả Tả lập tức bắt xe về nhà, ngồi ở trên xe taxi một đường thúc giục, hận không thể nháy mắt chạy đến trước mặt Lang Hi, nói cho anh ấy, cô có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói với anh!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 46

Hàn Tả Tả vội vã chạy trở về, khi mở cửa ra lại phát hiện phòng trong một mảnh tối đen như mực, sờ soạng bật công tắc đèn lên, cô nhẹ giọng kêu: “Chú tư?”

Hàn Tả Tả nhũn nhũn mày, đã trễ thế này không phải anh đã đi ngủ rồi chứ?

Thay đổi giày vào nhà, phát hiện trong phòng ngủ không có người, giường nệm đều ngay ngắn chỉnh tề không có dấu vết người nằm qua.

”Chú tư, Chú tư?”

Hàn Tả Tả có điểm hoảng hốt, đem tất cả các phòng trong trong ngoài ngoài tìm hết một vòng, rốt cuộc xác định Lang Hi không có ở nhà.

Cả một căn phòng rộng lớn đột nhiên làm cho người ta cảm giác vô cùng trống rỗng.

Hàn Tả Tả kinh ngạc ngồi trên sô pha trong phòng khách, trong lòng bất an kinh hoảng từ từ dâng lên.

Từ lúc bắt đầu, chính là Lang Hi ‘bất động thanh sắc’ tiếp cận cô, từng bước ép sát dung nhập vào cuộc sống của cô, cường thế xâm chiếm nhưng cũng không hề lay động thủ hộ bên cạnh cô, cho nên cô mới có thể liên tục chùn bước, đầu hàng trước sự theo đuổi của hắn, thực sâu xâm nhập, dây dưa không dứt từng bước chiếm lĩnh lãnh địa của cô, bá đạo giam cầm toàn bộ trái tim cô.

Cường thế bá đạo không cho phép kháng cự như thế, làm cho Hàn Tả Tả trong đoạn tình cảm này, theo thói quen bị động, quen được Lang Hi vô điều kiện bao dung cùng sùng nịch, chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày... Cô bỗng nhiên quay đầu cố sức tìm kiếm, rốt cuộc nhìn không thấy thân ảnh cao lớn luôn làm cho cô an tâm.

Nếu quả có một ngày Lang Hi rời khỏi cuộc sống của cô thì sao đây?

Hàn Tả Tả thậm chí không dám đi tưởng tượng..

Cơ chân lại rút người ngồi trên sô pha, hai tay gắt gao ôm đầu gối, Hàn Tả Tả chỉ cần nghĩ tới cuộc sống không có anh, hô hấp của cô tựa như từng chút một bị rút đi vậy.

Nhiều năm trải qua cuộc sống khó khăn chỉ có một mình, chưa bao giờ y lại vào người khác như thế, mà nay bất tri bất giác cô đã đem toàn bộ gánh nặng thể xác và tinh thần đều đặt vào trong đó, mới phát hiện ra chính mình đã sớm mất dũng khí một mình đương đầu với tất cả.

Đòi người ngăn ngui, lẻ loi một mình, lại nhấp nhô vô định cuối cùng cũng có thể tới bờ đối diện.

Đòi người dài đằng đẵng, trên con đường đời vô tận cảm giác thật cô độc lẻ loi, đã trải qua khoảng thời gian cùng nắm tay nhau bước đi trên con đường

dài, làm sao có thể chịu được cô đơn khôn cùng lúc này đây.

Không ai có thể dựa vào, Hàn Tà Tà từ nhỏ đã yếu đuối một mình gánh chịu mọi khổ đau, lúc nhỏ còn ngây thơ khờ dại, lại không thể không quật cường mà lớn lên. Kiên cường lâu lắm, thậm chí sớm đã không nhớ nỗi cảm giác thả lỏng tùy ý, thẳng đến khi gặp một người, lấy một hình tượng không thể phá vỡ che chắn ở trước mặt cô, để cho cô có thể tùy hứng làm bậy, để cho cô không bao giờ phải vất vả cô độc mà chống đỡ nữa.

Ngọc trai sở dĩ lựa chọn cái vỏ cứng rắn, là vì bảo hộ nội tâm mềm mại yếu đuối của nó.

Nếu Hàn Tà Tà có thể lựa chọn, cô thà rằng bản thân mình chưa bao giờ kiên cường như thế.

Không biết miên man suy nghĩ bao lâu, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng vang rất nhỏ, tiếp theo khóa cửa chuyển động, Lang Hi đi đến.

Hàn Tà Tà trong lòng căng thẳng, thế nhưng không dám quay đầu lại, cuộc đời lần đầu tiên sinh ra ý niệm chạy trốn yếu đuối trong đầu.

Lang Hi cước bộ chậm rãi tới gần, cuối cùng đứng ở trước mặt cô, hơi thở quen thuộc lại mơ hồ mang theo hương vị yên thảo nhẹ đến cực điểm, phá lệ làm cho người ta an tâm.

Hàn Tà Tà tư thế không thay đổi, chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt tràn đầy hốt hoảng vô thức mê mang, thậm chí còn ần ần mang theo một tia cầu xin.

Lang Hi mặt lạnh đến cực điểm, ánh mắt tối tăm như mực bén nhọn sắc gọn, hai hàng lông mày đen đặc gắt gao nhấn lại, giống như nét chữ cứng cáp, như móc câu sắc nhọn, lộ vẻ mãnh liệt lại vô cùng lạnh lẽo.

Lang Hi nhếch đôi môi mỏng cuối cùng cũng hơi hơi mở ra, trong thanh âm trầm thấp áp lực là nồng đậm lửa giận: “Em đi đâu vậy?”

Hàn Tà Tà ngẩn người.

Lang Hi giận tím mặt, quanh thân nhanh chóng tỏa ra khí thế giận dữ ngút trời ép tới Hàn Tà Tà, đột nhiên rống giận: “Vì sao không tiếp điện thoại!”

Hàn Tà Tà không rõ nguyên do, theo phản xạ có điều kiện lấy điện thoại di động ra, mới phát hiện bởi vì do dự vô số lần muốn gọi điện thoại gửi tin nhắn tới cho Lang Hi, cầm điện thoại mãi nên vô tình tắt điện thoại lúc nào không hay.

Lang Hi hai mắt tràn đầy hờn giận, mang theo một tia quyết tuyệt tới gần cô, từ trên cao nhìn xuống cô: “Em có biết anh đã chờ em bao lâu rồi không? Tất cả mọi người đi hết, điện thoại lại tắt máy! Anh nghĩ đến, anh nghĩ đến em...”

Lang Hi trên mặt bất an chột lóe rồi biến mất, nỗi giận chất vắn cùng trách cứ như ‘kinh đào hải lãng’ đập vào mặt mà đến, lại làm cho Hàn Tà Tà cái mũi đau xót, đôi mắt nhanh chóng đỏ lên.

Lang Hi kinh ngạc dừng lại, nhìn nước mắt thi nhau rơi xuống nhất thời chân tay luống cuống, bối rối vươn tay nhẹ xoa đôi mắt cô, lớn tiếng quát: “Khóc cái gì!”

Lời nói tuy rằng nghiêm khắc, lại che giấu không được nồng đậm quan tâm, người đàn ông này trước đó còn như một ngọn núi băng sừng sững sắc mặt không thay đổi, cư nhiên cũng sẽ có lúc lộ ra biểu tình hoảng hốt lại đau thương như vậy, Hàn Tà Tà trong lòng buông lỏng, đau xót dâng lên, nước mắt cũng càng chảy càng nhiều.

Về nhà chỉ có một mảnh tối đen, không có một bóng người chờ đợi trong căn phòng rộng trống trải, theo thời gian trôi qua, độ ẩm cũng nhanh chóng bị xói mòn, thật giống như cái nóng bên ngoài đột nhiên bị khí lạnh xua tan, đất trời trong lúc đó thoáng chốc đóng băng liên tiếp, lộ ra tuyệt vọng cô lãnh.

Rốt cục đợi đến lúc Lang Hi trở về, bộ dáng nổi giận đùng đùng, không yên cùng bất an chờ hấn mở miệng, giống như chờ đợi thẩm phán phán quyết, lòng cô treo lơ lửng trên cao.

Lang Hi trong cơn giận dữ chất vấn, tuy rằng nghiêm khắc, lại thể hiện thái độ của anh.

Hàn Tà Tà tâm tình phức tạp khôn kể, cảm động, chua chát, thất vọng rồi lại vui sướng... Nhất tề toàn bộ dâng lên, làm cho cô rối cuộc nhìn không được, hóa thành nước mắt toàn bộ phát tiết ra ngoài.

Nước mắt mang theo độ ẩm nóng hôi hổi thấm ướt bàn tay rồi xâm nhập vào trong lòng hấn, làm cho trái tim Lang Hi hung hăng co rút lại, trầm mặc buông tay ra, lòng bàn tay tất cả đều là nước mắt ẩm áp.

Hàn Tà Tà không nhớ rõ đã bao lâu cô không khóc như thế này rồi, ngày bé khổ sở như vậy, một người ở trong bóng đêm ngồi cứng còng cho đến bình minh, lòng tràn đầy khổ sở và uất ức cũng không làm cho cô rơi một giọt nước mắt. Mà nay, dưới đáy lòng áp lực hồi lâu tình cảm mãnh liệt tràn ra, bất ngờ không kịp lui về khu vực phòng thủ đã đánh tan lớp lá chắn kiên cường của cô, giống như một đứa nhỏ lạc đường hồi lâu, thất thế một mình trong khu rừng rậm rạp rất lâu rất lâu, rốt cục tìm được người có thể tin cậy, nghiêng ngã lao vào chạy lại, đem đầy bụng ủy khuất cùng kinh sợ dùng tiếng khóc phát tiết đi ra.

Lông mi dày rậm bị nước mắt làm cho ướt nhẹp, đôi mắt được nước mắt tẩy rửa càng thêm đen bóng, giống như chú mèo con hai mắt tràn đầy ủy khuất, giống như con mèo nhỏ yếu ớt bị chủ nhân không cẩn thận lạc mất bên ngoài, đôi mắt to sưng nước làm cho Lang Hi tràn ngập tự trách, áy náy hôn lên, liếm đi giọt lệ mặn chát, đáy lòng cũng theo đó mà nhói đau.

Không khí giương cung bạt kiếm khẩn trương bị trận mưa nước mắt này cọ rửa sạch sẽ.

Lang Hi ôn nhu vuốt tóc cô, lặng im hồi lâu mới hỏi: “Vì sao lại khóc?”

Hàn Tà Tà chính mình cũng hiểu được cảm xúc lúc này tới quá đột ngột, ngượng ngùng lau mặt, ủy khuất nhỏ giọng nói: “Em nghĩ đến anh chán ghét em...”

Lang Hi giờ tay, nâng mặt của cô tỉ mỉ quan sát, mặt không chút thay đổi trầm giọng hỏi: “Chỉ vì như vậy?”

Hàn Tà Tà cắn cắn môi: “Em cho rằng anh ở nhà chờ em, nhưng anh không có, em không biết đi đâu tìm anh, cũng không biết có nên đi tìm anh hay không... Em sợ anh chán ghét em, về sau không bao giờ để ý tới em nữa...”

Lang Hi nhủ mảy, thân nhiên nói: “Anh đi đón em, buổi biểu diễn rất nhiều người, sợ em buổi tối không bắt được xe. Anh chờ đến cuối cùng cũng không thấy em đi ra, gọi điện thoại cho em em lại không nghe máy, còn tưởng rằng em tức giận, không nghĩ muốn gặp anh.”

Hàn Tà Tà đầy mặt áy náy, vội vàng giải thích: “Em không tức giận! Chú tư, thực xin lỗi, di động không mở...”

Lang Hi sờ sờ đầu của cô tiếp tục nói: “Anh tình cờ gặp được Lạc Hường Ngôn, tên bệnh thần kinh kia nói cho anh biết, em hôm nay cơn tức rất lớn, còn nói đàn ông trong thiên hạ không phải là của hiếm, không tất yếu phải vì một người đàn ông mà để cho những dòng nước khác chảy về biển đông!”

Hàn Tà Tà hí mắt, trong lòng chợt tức giận, Lạc Hường Ngôn cái tên yêu nghiệt gây sóng gió kia, thật đúng là biết tận dụng mọi thứ, có cơ hội liền đem lời cô nói ngắt đầu bỏ đuôi, châm ngòi ly gián, cố ý dẫn đến hiểu lầm!

Hàn Tà Tà mặt nhăn nhó giải thích: “Những lời đó đúng là em nói, nhưng là nói cho Tang Đồng nghe, anh cũng biết đấy, Lương Nguyên không phải là tên tốt lành gì, làm hại Tang Tiểu Đồng thương tâm như vậy, em hôm nay tức giận mới khuyên cậu ấy vài câu như vậy...”

“Anh biết!” Lang Hi thân nhiên đánh gãy lời cô, vươn ngón trỏ lau đi một giọt lệ còn lưu lại nơi khóe mắt cô, “Em vì anh mà rơi nước mắt.”

Hàn Tà Tà có chút hồ đồ, lại không biết đối với Lang Hi mà nói, tình cảm là thứ rất khó khăn phát tiết ra ngoài, thậm chí ngay cả khi mẹ của hần qua đời, hần cũng không rơi một giọt nước mắt.

Cho nên, khóc đối với hần mà nói, đại biểu cho tình cảm vô cùng mãnh liệt trong lòng, Hàn Tà Tà bởi vì hần rơi lệ đầy mặt, đau lòng rất nhiều, trong lòng hần liền tràn đầy vui sướng.

Lang Hi nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt cô, đôi môi mỏng mát lạnh như chuồn chuồn lướt nước hạ xuống, lại mang theo sự nâng niu trân trọng, giống như lời tuyên thệ trang nghiêm nhất, nghiêm túc khiến cho cô xúc động.

“Về sau, sẽ không!”

Về sau, sẽ không để cho em phải rơi lệ nữa!

Năm chữ, nhạt như nước nhưng lại làm cho Hàn Tà Tà cơ hồ xúc động muốn khóc, nhanh chóng ôm chặt thắt lưng của hần, cánh tay nhỏ bé chặt chẽ vây chặt thắt lưng thon gầy, tư thế kia là toàn tâm toàn ý tín nhiệm cùng bỏ ý lại không thể dứt bỏ.

Hàn Tà Tà từ từ nhắm hai mắt lẩm bầm nói: “Chú tư, em thích anh...”

Cánh tay Lang Hi đang vòng quanh ôm cô đột nhiên buộc chặt, sức mạnh tăng thêm mấy phần như muốn đem cô khảm nhập vào thân thể chính mình, gây cho cô đau đớn rất nhỏ, nhưng cũng khiến cô an tâm một cách kỳ lạ.

Hàn Tà Tà mở mắt ra, hai tròng mắt trong suốt tràn đầy kiên định: “Chú tư, em thích anh!”

Lang Hi hô hấp cứng lại, đột nhiên bắt lấy đầu vai của cô, dùng lực bấu chặt, hung hăng cắn vào bên gáy cô.

Thình lình xuất hiện đau đớn bén nhọn cũng không làm cho Hàn Tà Tà nhủ mảy, ngược lại khẽ cười, ngữ khí còn thật sự ôn nhu: “Lang Hi, em thích anh, anh biết không?”

Lang Hi chậm rãi liếm hôn dấu răng sâu mà hần để lại, môi lưỡi chậm rãi dao động hướng lên trên, lướt qua khóe miệng, thân mật dán sát vào đôi môi của cô.

Hàn Tà Tà hai mắt trong trẻo, cố chấp mở to mắt nhìn hần.

Lang Hi hơi hơi lui về phía sau, thật sâu tiến nhập vào đáy mắt của cô, rốt cục mở miệng: “Anh biết.”

Hàn Tà Tà vươn tay đặt trên ngực hần, còn thật sự nói: “Đã biết, thì phải ghi tạc trong lòng! Anh không muốn em gọi anh là chú tư, vậy về sau em sẽ gọi tên của anh! Em thích anh, cũng chỉ thích một mình anh thôi... Em không biết các cô gái khác sẽ như thế nào, nhưng em làm không được lúc nào cũng thòi thòi khắc khắc kề cận bên anh, em có việc bản thân mình muốn làm, nhưng cũng sẽ tuyệt đối không rời bỏ anh mà đi!”

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng chạm vào ngực hần, Lang Hi lại không thể không được nhịp tim chính mình, nó đang kịch liệt đập mạnh, cảm giác mọi

thứ trước mắt đều trở nên sáng rõ rệt cực làm cho hắn buông ra cổ ky, lo âu bất an không thể hoàn toàn nắm trong tay, cũng bị ném sang một bên.

Lang Hi bắt được ngón tay của cô, trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi nói: “Em còn trẻ, không có định tính, tương lai sẽ gặp được rất nhiều người tốt hơn... Còn anh, anh cũng không nghĩ ngoài em ra anh còn có lựa chọn nào khác.”

Lời này bá đạo vô cùng, dục vọng chiếm hữu mãnh liệt làm cho Hàn Tà Tà không khỏi kinh ngạc.

Lang Hi khuôn mặt lạnh lùng rồi đột nhiên quyết tuyệt hẳn lên, hai mắt tối tăm bốc cháy lên hùng hục hỏa diễm, mang theo cường thế cán nuốt hết thảy, bình tĩnh gần từng tiếng nói: “Anh thực ích kỷ, cũng không hiểu cái gì là thành toàn, anh chỉ biết là, anh đã chọn, đời này đều sẽ không buông tay!”

Kiên quyết bá đạo, cường thế bức người, Hàn Tà Tà kinh ngạc nhìn hắn, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Lang Hi chậm rãi gọi lên khoe miệng, tươi cười nhợt nhạt, nói không nên lời niềm sung sướng quá đỗi, cùng tốt đỉnh kiên quyết.

“Em nếu đáp ứng thì tuyệt không ly khai, anh sẽ không cho em cơ hội đổi ý, cho dù là chính em, cũng không được!”

Tuyên ngôn bá đạo cường hãn như vậy rõ ràng không công bằng đến cực điểm, lại làm cho trái tim Hàn Tà Tà đột nhiên run lên, kiều ngạo như cô, cư nhiên dưới uy lực như vậy, ần ần sinh ra ý niệm thần phục trong đầu, cam tâm tình nguyện bị hắn cứ như thế giam cầm bên người mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chương 47

Trong lúc Hàn Tà Tà cảm xúc còn đang phập phồng, cô không để ý bắt đầu từ lúc nào, mình đã theo bản năng nắm lấy tay Lang Hi.

Bàn tay dày rộng, lòng bàn tay ấm áp, vết chai thô ráp làm cho người ta càng thêm tin cậy, các khớp ngón tay rõ ràng thon dài mạnh mẽ, dường như khi cầm lấy nó, mặc kệ phía trước có bao nhiêu gian nan hiểm trở, cô đều có dũng cảm để đương đầu.

Hàn Tà Tà cùng mười ngón của hắn đan vào nhau, cười nói: “Cảm ơn anh...”

Cảm ơn anh nguyện ý chờ em chân chính trưởng thành, cảm ơn anh đã bao dung cho những lúc tùy hứng của em, cảm ơn anh đã không buông tay!

Lang Hi nháy mắt sáng tỏ những lời cô còn chưa nói hết, cảm ngược lại tay cô, gặt gao bao trong lòng bàn tay hắn.

“Buổi biểu diễn rất thành công, Tang Đồng cuối cùng đã đứng vững trong giới âm nhạc!”

“Anh nhìn thấy, rất nhiều người.”

“Bộ mặt thật của Lương Tiểu Nguyệt cuối cùng cũng bị vạch trần, tin tưởng về sau cô ta sẽ không thể không có kỳ gì mà gây ra sóng gió nữa, Tang Tiểu Đồng cũng sẽ đề phòng cô ta!”

“Không nhỏ cỏ tận gốc, cẩn thận bị cắn ngược trở lại một cái.”

“Sau này các hoạt động của Tang Đồng khẳng định sẽ tăng lên rất nhiều, em chuẩn bị xin với công ty, cho cậu ấy thêm một người trợ lý...”

“Đừng quá mệt.”

“Chú tư... Có thêm trợ lý rồi, em cũng không cần lúc nào cũng có mặt!”

Lang Hi ôm cô, nghe vậy hôn nhẹ lên trán cô, thần nhiên nói: “Anh muốn mỗi giây mỗi phút đều mang em theo bên người, nhưng làm vậy em sẽ không vui... Muốn làm gì thì làm đi, anh sẽ không ngăn cản em!”

Hàn Tà Tà bật cười khanh khách: “Em liền biết chú tư anh miệng cứng lòng mềm!”

Hàn Tà Tà chui vào trong lòng hắn, gặt gao ôm hắn cười đến ngọt ngào, làm nũng nói: “Chú tư anh không thể đối tốt với em như vậy, em sẽ được một tác lại muốn tiến một bước, cẩn thận anh về sau ở trước mặt em không ngóc đầu lên được!”

Bàn tay Lang Hi đang vuốt tóc cô bỗng dừng lại, trượt xuống eo cô, đem cô ôm lấy đặt ngồi trên đùi mình: “Yên tâm, ngóc đầu lên được!”

Hàn Tà Tà tươi cười cứng đờ, nháy mắt bị ghen sắp chết.

“Anh, anh... Anh như thế nào trong đầu luôn nghĩ những thứ không lành mạnh như vậy chứ!”

Hàn Tà Tà tức giận đến đời mạng, không khí ẩm áp tốt đẹp như vậy bị phá phá hư không còn một mảnh, Lang Hi thật sự rất biết sát phong cảnh a!

Lang Hi một bên vỗ về lưng cô, một bên lơ đãng nói: “Không nghĩ mới không khỏe mạnh.”

Hàn Tà Tà nhất thời không nói gì.

Lang Hi trong mắt ý cười chột lóe, ấn đầu của cô xuống hôn, triều miên dây dưa, chìm đắm như sau trong men rượu.

Hàn Tà Tà bám lấy cổ của hắn, thực ăn ý đáp trả lại nụ hôn cuồng nhiệt của hắn, dây dưa chặt chẽ gắt gao, không giống như xâm chiếm cấp bách trước đó, lại thêm một phần nâng niu lưu luyến và nhu tình.

Lang Hi ngâm môi cô mím vào, đem khoe môi tinh tế liếm thấm ướt một lượt, như có như không dụ dỗ cô sa vào biển tình.

Cánh tay vẫn xoa nhẹ sau lưng cô dần dần đi xuống, đặt tại thất lưng cô hơi thoáng dùng lực, khiến cho người trong lòng càng thêm kè sát vào hắn.

Lang Hi hơi lui lại, bàn tay đang ôm lấy thất lưng cô chậm rãi gia tăng lực đạo, ý tứ ám chỉ hàm xúc mùi phẫn, thân nhiên hỏi: “Đã ngóc đầu lên chưa?”

Hai người thân mật dính sát vào nhau, Hàn Tà Tà đương nhiên nhận ra được biến hóa của hắn, hai gò má không khỏi ửng hồng, hai mắt bởi vì nhiễm tình dục mà long lanh ánh nước, xấu hổ và giận dữ trùng mắt người đàn ông đang nghiêm trang mà đùa giỡn lưu manh với cô, vẻ hờn dỗi ấy lại khiến cô càng thêm quyến rũ.

Lang Hi sắc lại cơ hồ không có gì biến hóa, vẫn như cũ trong trẻo nhưng lạnh lùng và đứng đắn, ngay cả ngữ khí cũng là trước sau như một đằm đằm, nhẹ nhàng “À?” Một tiếng thúc giục hỏi.

So sánh hai bên, Hàn Tà Tà càng không khỏi cảm thấy giận dữ, mỗi lần bị ép buộc chết đi sống lại đều là cô, vừa nghĩ tới việc đó, liền vươn tay nheo nheo, cười xấu xa trêu chọc nói: “Chú tui, anh tuổi cũng không nhỏ nữa, thế nào còn hay phát hỏa như vậy a! Chắc chắn, ghen đã bao lâu nha?”

Lang Hi hai mắt sâu thẳm, sâu kín nhìn chằm chằm cô, hờ hững nói: “Bất kể anh ghen bao lâu, trước hết nhịn không được cầu xin tha thứ, nhất định là em!”

Hàn Tà Tà bị nói á khẩu không trả lời được, Lang Hi tuy rằng không có chơi bời như những kẻ đại phú khác, nhưng hắn tự chủ kinh người, mỗi lần không đem cô trêu chọc thiếu chút tuyệt không chịu cho cô sung sướng, tra tấn đủ kiểu khiến chỗ cầu xin tha thứ, lúc ấy mới cảm thấy mỹ mãn mà buông tha cho cô.

Lang Hi nắm thất lưng mảnh khảnh của cô, mắt thấy sẽ trực tiếp cảm thương ra trận như vậy, Hàn Tà Tà đột nhiên quá sợ hãi đẩy hắn cự tuyệt: “Đừng, đừng!”

Uốn éo qua lại như vậy, cọ qua cọ lại khiến Lang Hi càng thêm khó nhịn, nhú nhú mảy, nâng tay vỗ mông cô một cái: “Thành thật một chút!”

Hàn Tà Tà nhất thời cứng đờ, mặt như khổ qua nói: “Trở về phòng được không, lần trước ở trên sofa làm hại chân em rút gân, đau mấy ngày...”

Lang Hi nhếch mi, hai tay nâng mông của cô liền cứ như vậy đứng lên.

”Anh anh anh...”

Hàn Tà Tà hoảng sợ, tư thế xấu hổ đến cực điểm này lại làm cho cô không thể không sử dụng cả tay và chân đeo bám trên người hắn, chỉ sợ hơi không cẩn thận mông liền rơi xuống đất.

Trong phòng một màn kiều diễm diễn ra, không khí nóng rực ngay cả cái nóng oi bức ngày mùa hè bên ngoài cũng không sánh kịp, tình ý kéo dài lan tràn đan thành một tấm lưới chắc chắn, bao bọc hai người đang gắt gao quấn lấy nhau cùng một chỗ, những sợi tóc hỗn độn dán sát vào da thịt cả hai, làm cho hai người chỉ có thể chặt chẽ khăng khít dây dưa lẫn nhau, giống như số mệnh đã định là của nhau, chỉ cần rời xa, đó sẽ là nỗi đau đớn đến tận cùng.

Có người nói ngẫu nhiên khắc khẩu có thể tăng thêm chút gia vị cho tình yêu.

Hàn Tà Tà trước kia đối với chuyện này luôn cười nhạt, hiện nay đã từng mình chiêm nghiệm rồi.

Đúng lúc phát tiết đi ra, so với việc cứ đè nén áp lực ở trong lòng tốt hơn rất nhiều, nếu như cứ để nó tích lũy từng ngày, đợi đến thời điểm căng thẳng bộc phát, liền không thể vẫn hồi lại tất cả.

Hàn Tà Tà cảm thấy thật may mắn, nếu như không có lần cãi nhau ‘nhỏ nhỏ’ này, cô cũng đã không biết được đáy lòng Lang Hi tràn ngập bất an như thế nào.

Hàn Tà Tà suy tư về nguyên nhân xuất hiện loại tâm tình này của Lang Hi, đoán đến đoán đi, chỉ cảm thấy là do cô không chịu công khai, làm cho Lang Hi đối với cô không có lòng tin, hơn nữa trong khoảng thời gian này cô bận rộn không ngừng, thậm chí hai người liên tục vài ngày không thấy được mặt

nhau, càng làm cho trong lòng hân sinh ra bất mãn và bất an, cho nên mới sẽ đột nhiên bộc phát ra như vậy.

Hàn Tà Tà tìm được nguyên nhân rồi, thời gian trước đó có chút không quen, cô không có biện pháp công khai trước mặt mọi người, nhưng sau một đoạn thời gian, lại cảm thấy chuyện rất dễ dàng giải quyết.

Đêm diễn của Tang Đồng vô cùng thành công, hợp đồng quảng cáo ùn ùn kéo đến, kịch bản phim, tiết mục phỏng vấn, làm cho lãnh đạo Mía rất cực cũng hòa hoãn thái độ.

Bởi vì trước đó không lâu lan truyền scandal giữa Tang Đồng cùng Dương Húc Văn, tuy nói không phải là lỗi của Tang Đồng, nhưng rốt cuộc bởi vì cô ấy mới khiến cho Mía bị mất một vị tổng giám âm nhạc tài năng.

Dương Húc Văn rời đi thành lập công ty riêng, mở công ty âm nhạc cho riêng mình, làm cho Mía vô cùng tiếc nuối, liền một phen giận chó đánh mèo đến trên đầu Tang Đồng, cố ý gây khó dễ cho cô ấy trong một đoạn thời gian.

May mắn đợt biểu diễn lần này đem về lợi ích không nhỏ, bằng không vô cùng có khả năng, con đường sự nghiệp của Tang Đồng sẽ vấp phải bấp bênh.

Hàn Tà Tà thận trọng lo lắng hồi lâu, cảm thấy địa vị Tang Đồng lúc này ở giới âm nhạc đã khá ổn định, liền lựa chọn bước tiếp theo gia nhập vào giới điện ảnh. Tuy rằng không phải là một đạo diễn nổi danh, nhưng cũng có đủ thực lực và tài năng, hơn nữa kịch bản lần này cô đã cẩn thận xem qua, rất phù hợp với hình tượng hiện tại của Tang Đồng, vai diễn của nhân vật cũng rất cá tính, nếu diễn tốt sẽ lưu lại ấn tượng khó quên cho người xem.

Cho dù diễn không tốt, lấy bối cảnh thời đại chiến hòa tán loạn, quốc thù gia hận, cố ý xây dựng hình ảnh bi tráng, cũng có thể bù những chỗ thiếu hụt trong vai diễn, không sẽ bị nhiều chỉ trích lắm.

Những kịch bản như vậy, là an toàn và chắc chắn nhất!

Hàn Tà Tà sau khi sắp xếp những việc quan trọng, liền vội vàng đi tìm người phụ trách xin ý kiến, hiện tại cô làm người đại diện, còn vướng bận việc học, thật sự việc quá nhiều, yêu cầu công ty sắp xếp thêm cho Tang Đồng một người trợ lý.

Yêu cầu này thực hợp lý, Tang Đồng hiện tại danh tiếng đang lên, lịch trình hoạt động được sắp xếp chặt kín, hơn nữa khi quay phim còn cần có trợ lý và những người khác theo bên cạnh, một mình Hàn Tà Tà khẳng định không làm nổi.

Người phụ trách rất vui vẻ duyệt cho cô, cho Hàn Tà Tà toàn quyền xử lý.

Hàn Tà Tà tìm được một cô gái trẻ, tốt nghiệp không quá hai năm, từng có kinh nghiệm trợ lý ngắn ngủi, quan trọng nhất là động tác nhanh nhẹn, phản ứng cũng nhanh.

Hàn Tà Tà dẫn cô ấy theo hai ngày, an tâm thoải mái cho cô ấy vào cùng một tổ, đem những công việc của trợ lý toàn bộ giao cho cô.

Cứ như vậy, Hàn Tà Tà liền thoải mái không ít.

Kỳ nghỉ hè bận rộn cứ như vậy mà qua đi, bởi vì ngày nghỉ của cô có vẻ dài, cho nên lúc thời tiết dần dần chuyển lạnh, cô vẫn chưa khai giảng.

Công việc của Hàn Tà Tà chính thức bắt đầu, muốn làm đến vị trí như Hannah, cần chính là thời gian.

Nghỉ đến lúc khai giảng sẽ không thanh nhàn được như vậy, Hàn Tà Tà cân nhắc xin nghỉ vài ngày cùng Lang Hi đi du lịch, lại nói thời tiết cũng không tệ, vừa vặn đã qua mùa cao điểm của đợt nghỉ hè, cô còn có thể bồi thường cho Lang Hi một phen.

Hàn Tà Tà lật lật cuốn sổ ghi chép trong tay, liền quyết đoán chạy đi tìm Hannah xin phép.

Hannah mang theo vài người mới đi tập huấn, hai ngày nay vừa mới trở về, nhìn thấy Hàn Tà Tà đến liền trầm mặt xuống.

Hàn Tà Tà đương nhiên hiểu cô ấy vì sao biểu hiện như vậy khi vừa thấy mặt mình, lập tức chủ động xin lỗi: “Thực xin lỗi chị Hannah, em thực không nghĩ tới mọi việc sẽ như vậy... Em đã muốn bỏ qua cho Lương Tiểu Nghệ rất nhiều lần, là cô ta hết lần này đến lần khác đeo bám Tang Đồng không bỏ, còn làm bị thương Lạc nhị gia vài lần, cho dù em lại tiếp tục bỏ qua, Lạc gia cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta!”

Lương Tiểu Nghệ là nghệ sĩ Hannah rất xem trọng, nhưng bởi vì Hàn Tà Tà ở giữa gây khiêu khích, Lạc gia đã bắt đầu chèn ép những hoạt động của Lương Tiểu Nghệ.

Mía tự nhiên không thể cùng Lạc gia trực diện chống lại, đành phải buông tha cho Lương Tiểu Nghệ, không có nhân cơ hội chèn ép cô ta đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, đừng hy vọng bọn họ sẽ vì một người mới nhỏ nhỏ mà đi trêu chọc Lạc gia.

Cho nên Mía rõ ràng mặc kệ, chỉ thờ ơ lạnh nhạt, Lương Tiểu Nghệ thế lực đơn bạc, sao có thể vùng vẫy được trong tay Lạc Hưởng Ngôn!

Lạc Hưởng Ngôn bắt quá chỉ tùy ý nói hai câu, liền nhẹ nhàng băng quơ đoạt đi cơ hội biểu diễn của Lương Tiểu Nghệ.

Cái đó và bị tẩy chay, cũng không kém là bao.

Hannah vừa nghe, sắc mặt càng thêm khó coi, trong con giận dữ nung: “Em còn không biết xấu hổ nói nữa sao? Chị đã sớm đã cảnh cáo em phải chú ý

đúng mực. Nhưng em thì sao, thế nào cũng phải đẩy Lương Tiểu Nghệ vào chỗ chết mới chịu!”

Hàn Tả Tả nhẹ giọng mở miệng: “Chị Hannah đã nói như vậy, em cũng không còn gì để nói! Đúng như em đã nói, nếu như không phải cố kỵ mặt mũi của chị, Lương Tiểu Nghệ đã sớm bị đẩy đến đường cùng!”

Hannah sắc mặt cứng đờ, nhưng cũng biết lời cô nói là nói thật, hiện tại Lương Tiểu Nghệ tuy rằng tình cảnh gian nan, nhưng rốt cuộc còn có một con đường sống, tránh được cơn sóng gió, về sau không khó có cơ hội xoay người. Nếu không phải Hàn Tả Tả thủ hạ lưu tình, chỉ sợ còn không bằng hiện tại.

Hàn Tả Tả thở dài, thành khẩn nói: “Chị Hannah, chị chớ có trách em, em là tự bảo vệ mình, liền không thể không làm như vậy. Em không phải không cho cô ta cơ hội, nhưng chị cũng thấy rồi đấy, cô ta không biết điều rút lui, chị Hannah, là cô ta không nên đưa bọn em vào đường cùng!”

Hannah hòa hoãn biểu tình, nhún mày hỏi: “Các em rốt cuộc có thâm cừ đại hận gì cơ chứ?”

Hàn Tả Tả nhún vai, không chút để ý nói: “Lòng ghen tị của phụ nữ, thực là đáng sợ!”

Hàn Tả Tả tự nhiên không thể nói rõ, bởi vì Tang Đồng cùng Lương Nguyên yêu đương, làm cho Lương Tiểu Nghệ thấy được nguy cơ anh trai mình bị người đoạt đi, cho nên mới oán hận Tang Đồng như vậy, thậm chí đến độ nhân cách vụn vẹo.

Lúc trước cùng Mia ký hợp đồng, có một quy định, trong vòng năm năm không thể yêu đương.

Hannah thở dài, lắc đầu nói: “Quên đi, phải xem vào tạo hóa của cô ta thôi!”

Ở trong vòng luân quần này, tư chất tốt, bồi cảnh tốt còn chưa đủ, còn cần phải có vận khí (may mắn), Lương Tiểu Nghệ tới bước đường hôm nay, cũng coi như cô ta gieo gió gặt bão!

”Đúng rồi, trong khoảng thời gian này không có chuyện gì chứ?”

Hàn Tả Tả cười nói: “Hết thấy đều rất tốt... Chị Hannah, em có thể xin nghỉ phép vài ngày hay không?”

Hannah nghi hoặc nhìn cô: “Khai giảng?”

Hàn Tả Tả lắc đầu: “Không phải, em có chút việc riêng...”

Hannah không để ý lắm khoát tay áo: “Em gần đây cũng vất vả rồi, công việc an bài đâu vào đấy, thì nghỉ ngơi thả lỏng một chút đi!”

Hàn Tả Tả cao hứng nói: “Cám ơn chị Hannah chiều cô!”

Hàn Tả Tả lại cùng Hannah thảo luận thêm một số công việc liền rời khỏi văn phòng của cô ấy. Thuận lợi xin nghỉ được mấy ngày, tựa như đánh máu gà, bắt tay vào xử lý xong những công việc còn lại, lập tức kích động vội vàng tan ca.

Trước đó đã hẹn cùng nhau ăn cơm chiều, Hàn Tả Tả chạy tới nơi, Lang Hi đã gọi xong những món mà cô thích ăn.

Làm việc cả một ngày, Hàn Tả Tả không khách khí ngồi xuống ăn ngay, vừa ăn vừa hưng trí bùng bùng hỏi: “Chú tư...”

Lang Hi thân nhiên nhìn cô một cái, Hàn Tả Tả lập tức ha ha cười sửa miệng: “Lang Hi, hai ngày này anh có bận việc gì không?”

Lang Hi gấp thức ăn cho cô hỏi: “Làm sao vậy?”

Hàn Tả Tả cắn chiếc dưa nói: “Nghỉ hè sắp hết rồi! Chúng ta ở cùng một chỗ thời gian dài như vậy, còn chưa có đi đâu chơi cùng nhau nha...”

Lang Hi đột nhiên dừng một chút, chậm rãi buông chiếc dưa, ánh mắt thâm trầm trầm tư thật lâu, còn thật sự hỏi nằng: “Hưởng tuần trăng mật?”

Hàn Tả Tả khộp hàm muốn rót ra, thiếu chút nữa chết vì một chiếc dưa!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 48

“Em chỉ được nghỉ vài ngày!” Hàn Tả Tả liếc mắt xem thường, tức giận nói, “Đi hưởng tuần trăng mật gì chứ!”

Lang Hi nghĩ nghĩ, đề nghị nói: “Nếu không... Xin nghỉ đề?”

”Anh sinh?”

Hàn Tả Tả cười nhạo, lấy chiếc đũa gỗ keng keng lên cái chén, trừng mắt nhìn hấn bắt mẫn oán giận: “Lang Hi, anh có thể nghiêm túc một chút hay không?”

Lang Hi yên lặng nhìn chăm chú cô, hai mắt còn thật sự viết hai chữ nghiêm túc.

Hàn Tả Tả: “...”

Lang Hi thấy cô tức giận, đánh giá không sai biệt lắm, liền từ từ mở miệng hỏi: “Em muốn đi chỗ nào?”

”Em cũng chỉ là nhất thời nghĩ ra, thật sự vẫn chưa có kế hoạch gì hết.” Hàn Tả Tả cau mày suy tư, “Thời gian có vẻ ngắn, có thể đi đâu chơi được đây? Khăng định không thể ở thành phố T, người quen biết nhiều như vậy, rất dễ dàng bị phát hiện...”

Lang Hi trầm ngâm một lát, quyết định thật nhanh nói: “Để anh sắp xếp.”

Hàn Tả Tả tất nhiên rất vui vẻ đem mọi chuyện quảng cho hấn, nghe vậy liền vô cùng cao hứng tiếp tục ăn com.

Ngày hôm sau, Hàn Tả Tả tranh thủ tới công ty, bàn giao lại mọi việc trong tay, liền hào hứng phấn khởi bắt đầu nghỉ phép.

Về đến nhà liền tiến vào thư phòng, Hàn Tả Tả lên mạng tìm những địa điểm du lịch gần gần, còn có ý đạo một vòng các diễn đàn, tìm một số bài viết về du học đọc nghiên cứu.

Tuy rằng Lang Hi nói hết thầy để hấn sắp xếp, nhưng cô cũng không muốn mọi chuyện đều để hấn đi làm.

Hơn bốn giờ chiều, Lang Hi đã về tới nhà.

Hàn Tả Tả nghe thấy động tĩnh, từ trong thư phòng ló đầu ra, kinh ngạc hỏi: “Sao hôm nay anh tan tầm sớm vậy?”

Lang Hi nói lỏng caravat, thần nhiên hỏi lại: “Không phải em nói đi chơi ư?”

Hàn Tả Tả vui vẻ cười rộ lên: “Nhìn xem anh nôn nóng chưa kìa, thật giống như mấy kiếp rồi chưa được đi chơi xa ấy! Nhanh lại đây, em đang chọn vài chỗ thích hợp...”

Lang Hi không thêm để ý tới cô, trực tiếp vào phòng ngủ, từ trong ngăn tủ lấy ra túi xách va li, bắt đầu từng món một xếp ngăn ngay vào trong đó.

Hàn Tả Tả cũng đi tới tò mò hỏi: “Làm cái gì vậy? Không phải anh đang sắp xếp hành lí đấy chứ!”

Lang Hi thần nhiên “Ân” một tiếng, bình tĩnh nói: “Buổi tối bây giờ máy bay cất cánh, nếu thu dọn nhanh một chút thì có thể ăn được com chiều, com trên máy bay rất khó ăn.”

Hàn Tả Tả không thể tin được nhìn hấn, thì thào nói: “Em còn tưởng rằng em thuộc phái hành động, không nghĩ tới anh so với em còn nhanh hơn, ngay cả vé máy bay cũng đặt xong rồi...”

Hàn Tả Tả cảm thấy không thích hợp, đột nhiên há to miệng, lắp bắp hỏi: “Gi cơ, vé máy bay?”

Nếu không phải Lang Hi ngay cả quần áo của cô cũng lôi ra nhét chung vào túi xách, Hàn Tả Tả sẽ nghĩ tới hấn hiện tại có việc cần đi công tác chứ!

”Lang Hi, anh không quên những gì em đã nói với anh đấy chứ, em nhiều nhất chỉ có năm ngày nghỉ phép, không đi được chỗ nào quá xa đâu! Anh chắc không thật sự cho rằng chúng ta đang đi hưởng tuần trăng mật đi?”

Lang Hi kéo khóa túi xách lại, nói: “Anh không quên, nước M cũng không xa mấy.”

”Nước M còn không xa?” Hàn Tả Tả phát điên, “Chẳng lẽ chỗ đó phải cách địa cầu mới tính là xa sao? Lại nói... Em không có visa a!”

Lang Hi dường như không có việc gì quay sang, trấn an vỗ vỗ đầu cô: “Anh giúp em làm xong rồi.”

Hàn Tả Tả nghe vậy, nháy mắt thu lại biểu tình, mị hi mắt lạnh giọng hỏi: “Nói, anh lên lút lên kế hoạch định lừa em đi nước M đã bao lâu rồi hử?”

Lang Hi là ở nước M lớn lên, hiện tại tuy rằng trở về Chu gia, ở thành phố T cũng có không ít sản nghiệp, nhưng tài lực chủ yếu của hấn đều tập trung ở nước M, Hàn Tả Tả cùng hấn ở chung lâu như vậy, đương nhiên rõ ràng chuyện đó. Lúc này nghe thấy Lang Hi ‘nhanh như gió’ giúp cô thu xếp tất cả, thậm chí ngay cả visa đều chuẩn bị tốt, khiến cô không thể không hoài nghi mục đích của hấn.

Lang Hi thu tay lại, hai mắt sâu lắng nhìn thẳng vào mắt cô, thật nghiêm túc nói: “Em suy nghĩ nhiều rồi!”

Sau đó xách túi lên, lôi kéo cô đi ra cửa.

Hàn Tà Tà bưng tỉnh, lập tức nắm ngược lại tay hắn, vội vàng hô: “Chờ một chút! Cứ như vậy đi thôi sao? Em, em còn chưa thu xếp đồ đạc...”

Lang Hi hiển nhiên không để ý tới, lôi kéo cô lập tức đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại, không cho là đúng nói: “Anh đã thu xếp hết rồi, thiếu cái gì đến nước M mua.”

Thời gian quả thật có hơi gấp, may mắn hai người ra cửa không tính là quá muộn, còn chưa tới giờ cao điểm của thành phố T, tuy rằng trên đường xe có hơi đông đúc, nhưng may mắn vẫn đủ thời gian cho bọn họ kịp ăn cơm chiều trước khi lên máy bay.

Hàn Tà Tà có chút choáng váng hồ hồ đi theo phía sau Lang Hi, nhìn hắn thuần thục đăng ký lấy vé, qua cửa kiểm tra... Thẳng đến khi ngồi trên máy bay thất dây an toàn xong, Hàn Tà Tà vẫn còn chưa kịp phản ứng.

Đây gọi là xuất ngoại?

Hàn Tà Tà không nói gì trừng mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, nhìn hắn trấn định tự nhiên lật xem tạp chí, khuôn mặt lạnh lùng được ngọn đèn chiếu xuống phản xạ lại cái bóng của gương mặt, sườn mặt chuyên chú, hình dáng thân thể cường tráng, bên dưới cánh mũi anh tuấn là đôi môi mỏng hơi hơi hé mở.

Trùng mắt a trùng mắt a, Hàn Tà Tà ánh mắt liên thay đổi, từ ánh mắt hung ác biến thành tình ý kéo dài, biểu tình có chút si ngốc xuất thần.

Nguyên lai truyền thuyết là thật, thật sự đàn ông không làm gì cả cũng toát lên sức hấp dẫn chết người.

Bị ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, Lang Hi muốn không phát hiện ra được cũng khó, nhú mày quay sang, liền chống lại vẻ mặt háo sắc đang tươi cười của Hàn Tà Tà, biểu tình từ từ khảm trương hắn lên, lo lắng thấp giọng hỏi: “Say máy bay?”

Hàn Tà Tà đang trong ảo tưởng hoa đào bay phất phới, tươi cười không thay đổi, trùng mắt nhìn.

Lang Hi nhất thời càng thêm lo lắng, ghé sát mặt vào cẩn thận quan sát sắc mặt của cô.

Tuần nhan thom ngon đang thưởng thức đột nhiên phóng đại ở trước mắt, Hàn Tà Tà cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi phi nhỏ bản thân thật háo sắc, cố gắng khắc chế khuôn mặt lại bắt đầu dần đỏ ửng lên, tầm mắt mất tự nhiên dời đi, lúng ta lúng túng nói: “Không có việc gì...”

Nghĩ nghĩ cảm thấy không thích hợp, như vậy rất không bình thường, Hàn Tà Tà hùng hổ quay đầu, giương nanh múa vuốt cả giận nói: “Có việc cũng là bị anh dọa! Cũng không nói trước với em một tiếng, nói xuất ngoại liền xuất ngoại...”

Lang Hi cau mày, nhìn cô giờ nắm đầm nhe răng trợn mắt, ra vẻ hung ác trên mặt lại không che giấu được sự ngượng ngùng, hơi nghiêng đầu suy nghĩ, trong lòng liền loáng thoáng hiểu được.

“Nga!” Lang Hi trong mắt chợt lóe lên ý cười, không chút để ý tiếp tục lật xem tạp chí, thân nhiên nói, “Không say máy bay, thì hẳn là choáng váng người rồi.”

Hàn Tà Tà sắc mặt bỗng dưng đỏ lên, tâm tư sâu kín bị vạch trần xấu hổ và giận dữ làm cho cô hận không thể từ trên máy bay nhảy xuống, đặc biệt là Lang Hi lại hơi hơi gọi lên khóe môi, bao hàm thâm ý vô cùng.

“Bớt tự kỷ đi!” Hàn Tà Tà lạnh lùng hừ một tiếng, đen mặt nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen như mực, “Trên mặt anh cũng chẳng treo biển cấm, em muốn nhìn chằm chằm cũng không được sao?”

“Không đến mức.” Lang Hi chậm rì rì lật tờ tạp chí, “Chẳng qua nhìn đến hoa cả mắt mà thôi.”

Hàn Tà Tà “Xì” một tiếng, biết nếu tiếp tục cùng hắn so đo thì chỉ có cô chịu thua thiệt mà thôi, thức thời nhắm mắt lại bắt đầu ngủ: “Em mệt rồi!”

Lang Hi giúp cô điều chỉnh tốt lưng ghế dựa, lấy chăn phủ lên trên người cô, sau đó điều chỉnh lại ánh đèn, vỗ vỗ cô nói: “Ngủ đi, ngày mai mới đến.”

Đại khái chắc là bởi vì có Lang Hi bên cạnh, Hàn Tà Tà ngủ thật ngon giấc, ngày hôm sau tỉnh lại sắc trời đã sáng hẳn rồi.

Hàn Tà Tà ngáp một cái, xoa xoa mắt hỏi: “Còn bao lâu mới đến?”

Lang Hi chậm rãi quay đầu, biểu tình hơi chút mất tự nhiên: “Sắp.”

Hàn Tà Tà kỳ quái nhìn hắn: “Anh làm sao vậy?”

Lang Hi chậm rãi hoạt động cánh tay, cau mày nói: “Không có gì, bả vai đã tê rần.”

Hàn Tà Tà ngẩn người, lập tức ân cần lại gần, giúp hắn mát xa bả vai, quyết miệng xin lỗi hỏi: “Không phải cả đêm qua anh vẫn luôn ngồi như vậy chứ?”

Lang Hi không trả lời, Hàn Tà Tà không khỏi nhớ tới năm ngoái cùng hắn về quê thăm ngoại, nửa đường cô cũng ngủ say, Lang Hi sợ đánh thức cô dậy, thế là lái xe chạy lòng vòng giết thời gian.

Tối hôm qua bất tri bất giác cô dựa vào vai hắn, Lang Hi không đành lòng đánh thức cô, liền ngồi như vậy cả một đêm.

Hàn Tà Tà nhìn biểu tình hân đã dịu xuống, mới dừng tay lại, đứng dậy đi vào toilet.

Xuống máy bay, Lang Hi vô cùng quen thuộc nắm tay cô rời khỏi sân bay, vốn tưởng rằng hai người sẽ ở khách sạn, không nghĩ tới Lang Hi trực tiếp mang cô về căn nhà trước kia của hắn.

Phòng chừng đã thật lâu không có người ở qua, căn nhà nho nhỏ có vẻ vô cùng lạnh lẽo, cũng may trước đó Lang Hi đã an bài người đến quét tước, mở cửa sổ thông khí một lúc, tóm lại là vẫn có thể ở được.

Hàn Tà Tà tò mò đánh giá một phen, trong căn nhà trừ bỏ một ít đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, có rất ít trang sức, đơn giản đến cực điểm.

“Căn nhà này là nơi anh và mẹ ở lại lâu nhất.”

Hàn Tà Tà vừa nghe, không khỏi khản trương, che giấu tâm tư vui đùa nói: “Anh là dẫn em về gặp mẹ chồng sao?”

Lang Hi nhú mày: “Nếu em nghĩ như vậy, thì chuyến đi lần này của chúng ta chính là tuần trăng mật rồi.”

Hàn Tà Tà hừ nhẹ: “Nghĩ hay thật đấy!”

Bị hắn trêu chọc như vậy, trong lòng Hàn Tà Tà không còn khản trương như vừa nãy nữa, lơ đãng nhìn đến những tấm ảnh chụp đặt trên kệ, đó là một người phụ nữ gương mặt mộc mạc thanh lệ cùng một bé trai non nớt sóng vai mà đứng, bộ dạng hai người có vài phần tương tự, lập tức nhận ra đây là hình Lang Hi và mẹ của mình.

Lang Hi hồi còn nhỏ tuy rằng có vẻ ngây ngô, nhưng ánh mắt lạnh lùng kia lại không khác gì mấy so với hiện tại.

Hàn Tà Tà chắc chắn lấy làm kỳ quái, nguyên lai là mặt than trời sinh sao?

Lang Hi theo tầm mắt của cô nhìn qua, giải thích nói: “Đây là lúc anh học trung học đã chụp, là tấm hình duy nhất của anh và bà ấy.”

Hàn Tà Tà lúc này mới phát giác, trong phòng dường như thật sự không có một bức ảnh nào, trừ bỏ tấm ảnh này, thì chỉ còn lại vài tấm ảnh chụp những giai đoạn trưởng thành của Lang Hi, phần lớn đều là chụp lại những cảnh anh tham gia sinh hoạt trong trường.

Lang Hi vào phòng trong, cất gọn hành lý, sau đó mới hỏi: “Đói bụng chưa?”

Hàn Tà Tà lắc lắc đầu, do dự mở miệng: “Lang Hi, mẹ anh đối với anh có hay không... Có vẻ nghiêm khắc?”

Lang Hi gật gật đầu, vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh trên giường ý bảo cô ngồi xuống, ánh mắt xa xưa nói: “Mẹ anh hơi đặc biệt, bà không thích anh, lại hy vọng anh so với người khác sẽ vĩ đại hơn.”

Mong muốn con mình thành tài, đây đều là suy nghĩ của tất cả các bậc cha mẹ, điều này vô cùng bình thường a!

Lang Hi sờ sờ đầu của cô, trầm mặc hồi lâu mới tiếp tục nói: “Bà trước khi chết đã bắt anh thề, tuyệt không sửa họ Chu.”

“Vì sao? Bà hận ông nội ư?”

Lang Hi thần nhiên nói: “Hắn là như vậy, anh càng vĩ đại, Chu Quảng Vinh càng hy vọng anh nhận tổ quy tông.”

Hàn Tà Tà cảm thấy kỳ quái, nếu nói mẹ Lang Hi hận Chu lão gia tử, như vậy loại phương thức trả thù nhẹ nhàng qua loa này thật sự có vẻ không đến nơi đến chốn! Và lại chỉ là không mang họ Chu, cũng không có chuyện gì cả, nếu muốn khiến cho người phụ bạc mình khó chịu đau khổ, sao không bắt Lang Hi vĩnh viễn không được thừa nhận người cha này?

Nhưng nếu là không hận, như vậy tại sao lại buộc con mình thề vĩnh viễn sẽ không thay đổi họ?

Lang Hi hiển nhiên không muốn tiếp tục này đề tài, nhìn nhìn thời gian hỏi: “Có mệt không, có muốn nghỉ ngơi một lát hay không?”

Hàn Tà Tà không nghĩ ra, nhưng cũng không tiếp tục truy vấn, nghe vậy cười cười nói: “Em ở trên máy bay đã ngủ được một giấc, không hề mệt nữa!”

Lang Hi kéo cô đứng lên: “Tốt lắm, anh dẫn em ra ngoài đi dạo.”

Tại ngã tư của một đất nước xa lạ mà xinh đẹp, không có những tiếng ồn ào và bầu không khí khản trương bận rộn như trong thành thị, càng không cần lo lắng đang đi trên đường sẽ gặp được người quen, Hàn Tà Tà thả lỏng bản thân, một đường vô cùng thân thiết kéo tay Lang Hi, vui vẻ thích thú vừa chỉ vào từng tòa kiến trúc ven đường vừa tò mò hỏi.

Lang Hi kiên nhẫn giải thích từng cái một cho cô, đây là nơi hắn sinh hoạt hơn hai mươi năm, mặc kệ là đặc điểm văn hóa, hay là bối cảnh lịch sử, đều vô cùng quen thuộc, tuy rằng chỉ bằng hai ba câu nói vô cùng ngắn gọn, Hàn Tà Tà vẫn hứng thú dạt dào lắng nghe.

Lúc đi ngang qua một ngôi trường, Lang Hi dừng lại giới thiệu: “Lúc trung học anh học ở trong này.”

Hàn Tà Tà lập tức dừng lại cước bộ, đưa máy chụp ảnh trong tay cho hắn, chạy tới cửa pose tạo dáng, cười cao giọng nói: “Nhanh lên, chụp cho em một tấm!”

Ngôi trường này rất bình thường, không có gì nổi tiếng như những trường trung học công lập khác, cũng không có kiến trúc đặc biệt, Lang Hi thật sự không rõ cô vì sao lại hưng phấn như vậy, bất quá khi nghe cô nói vẫn cầm máy ảnh chụp cho cô vài kiểu.

Hàn Tà Tà chạy tới cầm lấy máy xem, vui rạo rực reo: “Thật tốt, như vậy chẳng khác gì em đã đi qua những nơi anh từng sinh hoạt trước kia!”

Hàn Tà Tà cười cười, đột nhiên lôi kéo hắn hỏi: “Nơi này còn có chỗ nào đặc biệt với anh nữa không?”

Lang Hi ánh mắt bỗng dưng trở nên ôn nhu, ánh chiều tà hắt tia sáng vàng rực cuối ngày vào khuôn mặt hắn, ngay cả hàn mi ngày thường vẫn luôn sắc bén, dường như đều bị nhu hòa đi vài phần.

“Đưa ngực!” Lang Hi nhẹ nhàng thờ dài, “Anh lớn tuổi hơn em, anh cảm thấy thực may mắn có thể sớm gặp được em, cùng em trải qua tất cả, giúp em giải quyết những khó khăn, canh giữ ở bên cạnh em không để cho người khác cướp em đi, sau đó chặt chẽ giữ lấy em, cùng nhau đi hết con đường... Như vậy, như vậy đủ rồi!”

Hàn Tà Tà chôn ở trong lòng hắn, lắc lắc đầu tùy hứng nói: “Không đủ, em cũng muốn về sau mỗi lần anh nhớ lại, từng khoảng khắc trong quá khứ, đều không tự chủ được mà nhớ tới em!”

Lang Hi nhẹ nhàng cười, thanh âm phát ra từ lồng ngực thoáng đượm buồn, gắt gao ôm cô thờ dài: “Chúng ta cùng một chỗ, đều cùng nhau nhớ lại mỗi một con đường chúng ta đã đi qua.”

Cho nên, tương lai sao có thể lo không có chung một đoạn hồi ức được chứ?

Những năm tháng không có em trôi qua anh không thể nào nào quên, những ngày ở cùng với em mới là hồi ức tốt đẹp không gì sánh bằng, mới có thể khiến cho anh như một lần nữa tìm thấy được trân bảo mà gắt gao nâng niu quý trọng.

Lang Hi trong lòng giống như có thứ gì đó đang dâng lên, hắn hiểu được sự cố chấp của cô, lý giải được tính tình trẻ con tùy hứng của cô... Bởi vì ngay cả hắn, lúc lúc đều nhận không được oán giận tận trời, nếu đã cho hắn gặp được cô, sao không an bài sớm hơn một chút, để cho hắn tận mắt chứng kiến sự trưởng thành của cô, mỗi một đoạn đường trong cuộc sống, đều lưu lại hơi thở và dấu chân không rời của hắn.

Hàn Tà Tà ngẩng đầu, một đất nước xa lạ mà tràn ngập lãng mạn, ánh hoàng hôn thiêu đỏ nửa bầu trời, cũng đem những bản khoả trong đầu cô đều cháy sạch không còn một mảnh, chỉ còn lại khuôn mặt anh tuần trước mắt gần trong gang tấc.

Trong lòng tình cảm tràn đầy như sắp tràn ra, Hàn Tà Tà không hiểu sao cảm thấy vui mừng, bức thiết muốn làm cái gì đó để biểu đạt tình cảm của cô đối với hắn.

“Lang Hi, em muốn hôn anh...”

Lời thì thầm nhỏ nhỏ giống như một cơn gió nhẹ thổi qua đáy lòng hắn, mang đến cơn sóng lăn tăn hạnh phúc, Lang Hi ôm lấy khuôn mặt cô, lòng bàn tay tiếp xúc với da thịt mềm mại nóng rực, cúi đầu ôn nhu lại cẩn thận in dấu nụ hôn của hắn, gắn bó dây dưa...

Ánh chiều tà tầng tầng nhuộm đỏ cả một vùng, tại một quốc gia xa lạ, Hàn Tà Tà đắm mình trong nụ hôn ôn nhu ngọt ngào, thành trì trong lòng âm âm khuyh đảo, bức tường cứng rắn lạnh lẽo biến thành một hồ nước trong veo hiền hòa, lăn tăn từng cơn sóng nhỏ.

Hàn Tà Tà cảm nhận tình ý nồng nàn kéo dài, chân thật nhận ra, cô đang ôm lấy một cánh tay mạnh mẽ, sẽ trở thành chỗ dựa vững chắc nhất trong cuộc đời này của cô, cả đời không rời xa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 49

Những ngày sau đó, Lang Hi dựa theo yêu cầu của Hàn Tà Tà, dẫn cô đi đến tất cả những nơi đối với hắn ‘có vẻ đặc thù’, sau đó lại đi tham quan những thắng cảnh gần đó, cũng giới thiệu rất nhiều món ăn địa phương và những quán nổi tiếng trong vùng cho cô.

Ở một đất nước xa lạ lãng mạn, tất cả cử chỉ vô cùng thân thiết đều có vẻ thực tự nhiên, lại bị không khí nơi đây tác động, Hàn Tà Tà vừa hưởng thụ những thứ xa hoa cùng niềm vui vẻ hạnh phúc, đồng thời lại khó bỏ được những bản khoả ẩn sau những niềm vui đó.

Hàn Tà Tà trải qua những ngày bị vây trong trạng thái cao hứng tột độ, trong suốt hai mươi năm qua, nàng rất ít có được thời điểm hoàn toàn thả lỏng như vậy, có thể không hề bản khoả đứng bên cạnh Lang Hi, dưới sự hướng dẫn của anh đi khám phá vùng đất mới.

Ngày cuối cùng ở nước M, hai người ngồi xe lửa trở lại nhà của Lang Hi, Hàn Tả Tả nhìn toàn bộ chiếm lợi phẩm trong phòng khách, ưu sầu mở miệng: “Nhiều đồ như vậy, làm sao mang hết về nước được đây?”

Lang Hi cởi áo ngoài, trấn an nói: “Một lát nữa sẽ có người đến lấy, tất cả những thứ này đều được mang về hết.”

Hàn Tả Tả nghe vậy liền an tâm.

Lang Hi vào nhà thay đổi quần áo, thản nhiên nói: “Anh có việc đi ra ngoài một lát.”

Lần này ra ngoài du lịch, Lang Hi cho bản thân hoàn toàn nghỉ ngơi, trong khoảng thời gian này một cú điện thoại về công việc cũng không có, toàn bộ hành trình đều ở bên cạnh Hàn Tả Tả, lúc này đột nhiên muốn đi ra ngoài, không khỏi làm cho cô sinh ra tò mò.

“Đi chỗ nào?”

Động tác thay đổi giày của Lang Hi dừng lại một chút, bình tĩnh nói: “Nghĩa trang.”

Hàn Tả Tả phản xạ có điều kiện quay lại nhìn ảnh chụp trên bàn, do dự mở miệng hỏi: “Có muốn em đi cùng với anh không?”

Lang Hi nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Cũng tốt, dù sao cũng là mẹ chồng, vẫn nên gặp một lần.”

Hàn Tả Tả liếc mắt xem thường, không để ý tới ý tứ trên đầu trong lời nói của hắn, nhảy dựng lên chạy về phòng, vội vàng thay một bộ quần áo trang trọng.

Lang Hi nhìn cô ăn mặc nghiêm túc, hơi hơi nhíu mày, một lời cũng chưa nói nắm tay cô ra ngoài.

Trên đường đi qua một cửa hàng bán hoa, Hàn Tả Tả vội vàng kêu ngừng lại, chỉ ra ngoài cửa sổ hỏi: “Mẹ anh thích hoa gì? Em mua một bó cho bà!”

Lang Hi vừa nghe, lập tức nhả chân ga tiếp tục đi tới, thản nhiên nói: “Không cần, bà không thích hoa.”

Hàn Tả Tả không khỏi cảm thấy càng ngạc nhiên, có rất ít người không thích hoa, đặc biệt là phụ nữ, ai cũng đều có sở thích thích chưng diện, đối mặt với những đóa hoa xinh đẹp thơm ngát, cư nhiên lại có người không thích, này đây là lần đầu tiên cô nghe nói.

Lang Hi biết cô suy nghĩ cái gì, một bên lái xe một bên giải thích: “Bà có bệnh sạch sẽ rất nghiêm trọng, hoa sớm muộn gì cũng sẽ héo tàn, đóa hoa khi héo rũ sẽ làm cho bà khó chịu, cho nên bà chưa bao giờ thích.”

Hàn Tả Tả sắc mặt cổ quái ngấm hần liếc mắt một cái, trong lòng không khỏi cảm thán, khó trách Lang Hi lại kỳ lạ như bây giờ, được một người mẹ như vậy nuôi lớn, hắn không hoàn toàn vận vẹo cũng rất không dễ dàng.

Nghĩa trang cũng không xa, ở phía sau một giáo đường, bên dưới cây cối xanh um tươi tốt, là một ít bia mộ.

Lang Hi trầm mặc xuyên qua con đường nhỏ, đi tới một chỗ nằm chệch góc thì dừng lại, ngồi xổm xuống. Nâng tay gạt đi đám lá cây khô rơi trên bia mộ, sau đó lại lấy tiếp khăn tay ra chà lau.

Hàn Tả Tả yên lặng ngồi xổm bên người hắn, chủ động giúp hắn rửa sạch, trên mộ bia màu đen có hai chữ “Lang Nguyệt” cùng với hai câu giới thiệu vắn tắt về cuộc đời, phía trên là một tấm ảnh chụp nho nhỏ có chút phai màu, người phụ nữ có khuôn mặt mộc mạc tái nhợt, nụ cười mang theo một chút cô đơn, ánh mắt trông rộng, hiện lên sự thê lương khi nhìn thấu cuộc đời.

Mộ bia màu đen một lần nữa trở nên sạch sẽ, phát ra sự lạnh lẽo đặc trưng của loại đá cẩm thạch, mãi đến khi mặt đá trơn nhẵn phẳng chiếu bóng người đối diện, Lang Hi mới vừa lòng ngừng tay.

Nơi này thực im lặng, Hàn Tả Tả đột nhiên cảm thấy có chút khấn trương, không phải vì đang ở nghĩa trang mà sợ hãi, chính là không quen một Lang Hi trầm mặc lạnh lùng như thế.

Hàn Tả Tả nắm lấy tay hắn, nhẹ giọng an ủi nói: “Đừng khổ sở...”

Lang Hi khó hiểu nhìn cô một cái, thản nhiên nói: “Anh khổ sở cái gì? Người đã mất nhiều năm như vậy, cho dù lúc ấy khổ sở, hiện tại cũng không còn cảm giác gì. Huống chi...”

Lang Hi dừng một chút, vẫn tiếp tục nói: “Huống chi anh lúc ấy cũng không quá đau lòng.”

Hàn Tả Tả tuy rằng không mê tín, người ở trước mộ người chết ngang nhiên nói ra như vậy, vẫn có chút không được tự nhiên, vội vàng nắm chặt tay nói: “Đừng nói vậy!”

Lang Hi mỉm cười, trấn an nắm lấy tay cô: “Không có việc gì, bà chắc hẳn cũng biết... Bà sống không vui vẻ như vậy, anh thật cao hứng khi bà có thể giải thoát.”

Hàn Tả Tả tuy rằng không biết cuộc sống trước kia của Lang Hi như thế nào, cô cũng đã trải qua những khó khăn khi không có cha bên cạnh, nhưng ít

nhất cô còn có sự yêu thương và quan tâm của mẹ, mà Lang Hi... Người mẹ sống nương tựa lẫn nhau lại là một người cô quái như thế, bởi vậy có thể thấy được, cuộc sống của hân trước kia thật sự không dễ dàng.

Hân Tả Tả tựa vào vai hân, đau lòng nói: “Mọi chuyện đã qua rồi, về sau em sẽ cùng anh, nhất định mỗi ngày đều vui vẻ hạnh phúc!”

Lang Hi ôm lấy vai cô, im lặng hồi lâu, chậm rãi mở miệng nói: “Em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh sao?”

Hân Tả Tả dùng sức gật gật đầu: “Chỉ cần anh không vứt bỏ em, em liền tuyệt không rời bỏ anh!”

Cánh tay Lang Hi căng thẳng, đem cô gắt gao ôm chặt trong lòng: “Nếu... Nếu anh trở thành hai bàn tay trắng thì sao, em còn có thể tiếp tục ở lại bên cạnh anh hay không?”

Hân Tả Tả cười ngẩng đầu: “Thời điểm em thích anh, em cũng không biết anh có những gì... Nhưng khi đó em liền không thể khống chế được mà thích anh. Cho nên mặc dù anh cái gì đều không có, thì có làm sao đâu?”

Hân Tả Tả vỗ vỗ vai hân, ra vẻ rộng rãi nói: “Yên tâm đi! Cho dù anh biến thành kẻ nghèo hàn, còn có em có thể nuôi sống anh, cùng lắm thì anh rể gả Hân gia nhà em!”

Lời nói dí dỏm như vậy, ngay cả Lang Hi cũng không nhịn được mà cười rộ lên.

Hân Tả Tả sờ sờ khoe mắt mang chút ý cười của hân, thì thảo hỏi: “Anh trước kia nhất định rất vất vả đi...”

Cuộc sống trước kia khẳng định là khó khăn không thể tưởng tượng được, mới có thể làm cho một người ngay cả tươi cười cũng ngắt như vậy.

Lang Hi bắt được tay cô, hôn đầu ngón tay cô nâng, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Vẫn còn tốt, chỉ cần anh không làm sai, mẹ anh bình thường đều không nhìn anh.”

Lang Hi nhìn người trong tấm ảnh trên bia mộ, ánh mắt xa xăm, như là đang đắm chìm trong hồi ức, nhẹ giọng nói: “Bà cũng không giấu diếm chuyện về ba, nhưng lại không cho phép anh chủ động nhắc tới. Bà mỗi ngày đều luôn nghiêm túc nói cho anh biết, anh có ba người anh trai vĩ đại, cho nên sự tồn tại của anh, đối với ba mà nói là dư thừa, là sai lầm...”

Hân Tả Tả đau lòng đến cực điểm, thậm chí ân ân đối với người phụ nữ nhẫn tâm kia sinh ra oán hận.

Lang Hi vượt vượt trán cô, chậm rãi nói: “Bà cũng không xem anh như một đứa nhỏ, bắt anh so với những người trưởng thành phải tự chủ cứng rắn hơn, nuôi dạy anh như trong cảm nhận của bà, thỉnh thoảng lại bộc phát ra ý muốn trả thù đứa con trai của Chu gia.”

Trong mắt Lang Hi toát ra một tia trào phúng: “Anh hai nói bà coi rất nhiều phim truyền hình báo thù, nên có cử chỉ điên rồ.”

Nói như vậy, Hân Tả Tả cũng hiểu được, Lang Nguyệt rõ ràng là người phụ nữ đau khổ vì tình lao đầu vào phim truyền hình, ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn con trai có chí số thông minh cao, hai mươi năm sau lại báo thù, làm cho người đàn ông phụ tình mình hối hận cả đời.

”Thực buồn cười, bà là kẻ thứ ba phá hư gia đình người khác, cư nhiên còn muốn trả thù!” Lang Hi châm chọc nói, “Bà thật sự coi thường Chu Quảng Vinh, cũng quá xem trọng bản thân mình. Phòng chừng chính bà cũng không nghĩ tới, mình sẽ chết sớm như vậy, thế cho nên bà đã uống phí nhiều năm tâm cơ như vậy, trước khi chết còn không cam lòng, dặn dò anh đem bà bí mật mai táng, để cho Chu Quảng Vinh vĩnh viễn tìm không thấy bà...”

Lang Hi thờ dãi: “Bà vĩnh viễn sẽ không biết, Chu Quảng Vinh chưa từng đi tìm bà, ngay cả hỏi đều không có hỏi qua!”

Hân Tả Tả thật sự không biết là nên đồng tình Lang Nguyệt, hay là nên oán thầm Chu Quảng Vinh phụ lòng.

”Cho nên trước khi chết bà mới bức anh thề vĩnh viễn không họ Chu sao?”

Lang Hi hồ hững trả lời: “Không biết, bất quá chuyện này không quan trọng. Họ gì với anh mà nói đều không sao cả, nếu không phải do tò mò, anh lúc trước căn bản sẽ không nghe theo bà mà về nước.”

Hân Tả Tả may mắn cười nói: “May là anh nghe lời nà, nếu anh vẫn ở mãi nước ngoài, chúng ta chẳng phải là không gặp được nhau sao?”

Lang Hi giật mình, cười tán thành: “Không sai, may mắn là anh có lòng hiếu kỳ, bằng không anh sẽ bỏ qua em!”

”Cho nên nói, những chuyện trước kia cũng không hoàn toàn là không tốt!” Hân Tả Tả dẫn dắt từng bước khuyên bảo hân, “Bà đối với anh nghiêm khắc, mới khiến cho anh trở thành vĩ đại như hiện nay, mặc kệ thế nào, bà đều là mẹ của anh, sinh anh nuôi anh, người chết là hết, anh cũng đừng nên hận bà...”

Lang Hi trong lòng bị lời vụng về như vậy an ủi, chỉ cảm thấy cả người ảm áp dào dạt.

Từ lần đầu tiên gặp được người trước mặt, bức tường cứng rắn trong lòng hân đã từng chút một nứt ra, tích lũy những ôn nhu theo ngày tháng đánh sâu vào, rốt cục đã hoàn toàn sụp xuống trong hôm nay, bề gãy nghiền nát, ngay cả một mảnh tường đổ cũng không lại lưu lại.

Luôn bị người ngoài coi là tâm địa lạnh lùng sắt đá, cứ như vậy từng chút một biến thành dòng nước nhu tình.

Lang Hi ánh mắt mềm mại, hôn lên đỉnh đầu cô, thờ dài nói: “Yên tâm, anh chưa từng hận bà...”

Yêu cùng hận đều cần có tình cảm đặc thù, hân trời sinh tính tình đậm đặc, toàn bộ nhiệt tình chỉ đủ cho một người, sau khi gặp Hàn Tà Tà, yêu cô còn không kịp, làm sao có thể lo lắng bỏ tâm tư đi hận một người?

Hàn Tà Tà yên lặng nhìn hân, thẳng đến khi xác nhận hân thật sự chưa từng hận mẹ mình, mới yên tâm mà cười rộ lên.

Lang Hi nắm tay cô, quay sang nhìn về phía mộ bia, rốt cục có thể thoải mái mà cười lên: “Mẹ, tuy rằng mẹ có thể không quan tâm con ở cùng ai, nhưng con vẫn muốn để mẹ gặp cô ấy, vẫn muốn nói cho mẹ, chúng con thực hạnh phúc.”

Hàn Tà Tà kích động dùng sức nắm tay hân, há mồm lại đột nhiên nhũn mảy dừng lại, trừng mắt nhìn hỏi: “Em nên xưng hô với mẹ anh như thế nào? Kêu a di sao? Hay là kêu bà nội?”

Lang Hi mảy nhếch lên, lạnh giọng ra lệnh nói: “Kêu mẹ!”

Hàn Tà Tà bị khí thế cường đại trên người hân đột nhiên phóng ra làm kinh sợ, lúng ta lúng túng rút lui cổ, không cốt khí làm bầm: “Được rồi được rồi, nhìn anh hôm nay tâm tình không tốt, để cho anh chiếm chút tiện nghi cũng được...”

Hàn Tà Tà nghiêm trang đối với mộ bia cúi đầu chín mươi độ, sắc mặt hơi chút phiểm hồng, lại vẫn như cũ dùng ngữ khí kiên định nói: “Mẹ, con sẽ thay mẹ tiếp tục chăm sóc con trai của mẹ! Mẹ hãy yên tâm, có con ở đây, Lang Hi nhất định sẽ hạnh phúc!”

Hàn Tà Tà tuổi còn trẻ, mới có thể đồng dạng nói ra những lời như vậy, có con ở đây, Lang Hi nhất định sẽ hạnh phúc. Lại không biết việc đòi khó lường, khi phần tình cảm lưu luyến này gặp phải khó khăn ngăn cản, chỉ là một con gió nhẹ, đều có thể biến thành bão lốc mưa giông, tách ra hai bàn tay nắm chặt, đưa bọn họ xa cách hai bờ sông.

Sau khi thăm mộ Lang Nguyệt, hai người liền trở về nhà, gọi bên ngoài mang cơm tối giải quyết bữa tối, thu dọn hành lý, liền sớm rửa mặt, lên giường nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau phải lên máy bay sớm, Hàn Tà Tà nằm trong bóng đêm, tuy rằng thân thể có chút mệt nhọc, trong lòng lại đột nhiên sinh ra một chút thần thò.

Thời gian thật nhanh, cứ thế mà chưa kịp du ngoạn hết đã phải trở về, tuy rằng mấy ngày nay thực vui vẻ, lại vẫn cảm thấy vẫn chưa đủ, cứ rời đi như vậy, khó tránh khỏi có chút tiếc nuối.

Hàn Tà Tà nghĩ, lần sau cùng Lang Hi đi du lịch mà không phải kiêng nể gì, sẽ không biết đợi đến khi nào đây.

Nghĩ nghĩ, nhện không được nhẹ nhàng thờ dài ra tiếng.

Lang Hi đem cô ôm vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Hàn Tà Tà ở trước ngực hân tìm một tư thế thoải mái, lắc đầu, trù trù hỏi: “Về sau có thời gian, chúng ta lại tới nơi này được không?”

Lang Hi tự nhiên đáp ứng: “Được.”

Hàn Tà Tà mỉm cười: “Em có chút luyến tiếc, không phải luyến tiếc nơi này... Là luyến tiếc những ngày được thoải mái vui vẻ ở cùng với anh!”

Lang Hi vỗ vỗ phía sau lưng của cô: “Sau khi về nước rồi, em vẫn có thể tiếp tục dính lấy anh.”

Hàn Tà Tà trầm mặc một lát, lắc lắc đầu: “Không, cuộc sống như vậy tuy rằng vui vẻ, nhưng thời gian lâu tất nhiên sẽ không thú vị. Em không phải loại người có thể sống an nhàn hưởng thụ, trong khoảng thời gian ngắn thì còn được, nếu bắt em cứ sống tiếp như vậy, em khẳng định chịu không nổi!”

Trong quan niệm của Hàn Tà Tà, con người giống như máy móc vậy, không thể vĩnh viễn ngừng lại không vận chuyển, nếu không vận hành hết năng suất, vậy chẳng khác nào bỏ không, khi đó nó sẽ rỉ sắt, sẽ bị ăn mòn thành đồng sắt vụn vô dụng.

Cho nên, cô có thể cho phép chính mình ỷ lại Lang Hi, lại làm không được mọi chuyện đều dựa vào hân, trở nên phụ thuộc hân.

Lang Hi cũng không cưỡng cầu, thần nhiên nói: “Chỉ cần em thích, làm cái gì đều được!”

Hàn Tà Tà nhếch môi, không tiếng động cười rộ lên: “Kia... Về sau chúng ta có thời gian liền đi chơi?”

“Ân!” Thanh âm Lang Hi ản hàm ý cười trong bóng đêm phá lệ động lòng cùng vô, “Lần sau, chính là tuần trăng mật !”

Hàn Tà Tà: “...”

Bởi vì những thứ cô điên cuồng cần quét mua sắm đã được chuyển về thành phố T trước, cho nên lúc rời đi Hàn Tà Tà rất nhẹ nhàng thoải mái như lúc đến. Máy bay ầm vang bay lên trời cao, Hàn Tà Tà nhìn tầng mây cuộn cuộn ngoài cửa sổ, đem những ngày du lịch ngọt ngào mà ngăn ngừa, thật sâu khắc vào trong trí nhớ.

Chương 54: Chương 50

Xuống máy bay, Lang Hi đi lấy hành lý, Hàn Tà Tà ngồi trên hàng ghế nghỉ ngơi chờ hân, lấy chiếc điện thoại đã tắt máy mấy ngày nay trong túi ra, vừa mới khởi động máy, nó liền ơng ơng vang lên.

Hàn Tà Tà nhú nhú mày, vốn không định nghe số điện thoại xa lạ này, nhưng vừa thấy những cuộc gọi nhờ kế tiếp, đều là cùng một dãy số, cô liền ấn nút nhấc cuộc gọi.

”A lô? Xin hỏi ai...”

”Lang Hi đâu?” Hàn Tà Tà còn chưa nói hết câu đối phương đã không khách khí cắt lời, thanh âm hùng hậu bao hàm nồng đậm tức giận.

Thanh âm này rất quen thuộc, Hàn Tà Tà không khỏi sùng sốt, sau khi phản ứng lại lập tức kinh sợ, do dự hỏi: ”Ông nội?”

Chu Quảng Vinh ngữ khí chứa đựng uy nghiêm, trực tiếp ra lệnh nói: ”Là ta, nói Lang Hi nghe điện thoại!”

Chu Quảng Vinh biết số của cô cũng không lấy làm lạ, nhưng ông gọi điện cho cô mà tìm Lang Hi thì vô cùng quái lạ.

Hàn Tà Tà thoáng chốc toát ra một thân mồ hôi lạnh, dùng sức nắm chặt di động, lòng bàn tay một mảnh ẩm ướt.

”Ông nội, ông đang nói cái gì, xảy ra chuyện gì sao?”

Hàn Tà Tà trong lòng vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, không biết Chu lão gia từ khôn khéo rốt cuộc đã biết bao nhiêu, trong lúc nhất thời không dám nói Lang Hi đang ở bên cô, cũng không dám nói dối với ông, đành phải lảng tránh nói sang chuyện khác, uyển chuyển thăm dò.

Nhưng Chu Quảng Vinh là loại người nào, năm ấy hai mươi rời khỏi gia đình một mình xông pha bên ngoài, trong khoảng thời gian ngắn cố gắng xây dựng một cơ nghiệp của riêng mình, là thiếu tướng thành phố T tiếng tăm lừng lẫy, làm sao có thể bị nói hai ba câu liền cho qua, lập tức lạnh giọng uy hiếp: ”Hừ, ông thừa nhận cháu có vài phần thông minh, nhưng ở trong mắt ông, cũng bất quá là một tiểu nha đầu lừa đảo! Ông hỏi lại cháu, Lang Hi mấy ngày nay có ở chung với cháu hay không?”

Hàn Tà Tà cố gắng trấn định bản thân, tận lực ổn định giọng nói, vờ như không có chuyện gì hỏi: ”Ông nội, sao ông lại tìm cháu ạ? Có việc gì gấp sao?”

Chu Quảng Vinh không kiên nhẫn, lạnh lùng nói: ”Cháu không nên làm trò sau lưng ông? Ông nếu đã gọi điện tới, thì quan hệ giữa cháu và Lang Hi thế nào, còn cần ông nói rõ sao? Năm ngày trước cháu cùng Lang Hi xuất cảnh, hành tung của hai đứa, ông chỉ cần gọi một cú điện thoại liền rõ ràng tất cả! Hiện tại... Ông hỏi lại cháu một lần cuối cùng, Lang Hi thật sự không ở bên cạnh cháu?”

Hàn Tà Tà cắn môi trầm mặc không nói, trong ngực phập phồng kịch liệt, sắc mặt tái nhợt, trên trán phủ kín một tầng mồ hôi.

Lang Hi xách hành lý từ xa đi tới, xa xa liền thấy Hàn Tà Tà bộ dáng khản trương như gặp phải kẻ thù, ngón tay nắm chặt điện thoại bởi vì dùng sức mà trắng bệch, đến gần còn có thể thấy cô không chế không được mà hơi run rẩy.

Lang Hi cả kinh, sai bước đi đến trước mặt cô, nắm lấy bả vai cô lo lắng hỏi: ”Làm sao vậy?”

Hàn Tà Tà trừng lớn mắt, sắc mặt vốn đang khản trương hoảng sợ vừa nhìn thấy hân liền biến mất, ánh mắt khôi phục trầm tĩnh, cắn cắn môi, yên lặng đưa điện thoại trong tay cho hân.

Lang Hi như rồng mây, bình tĩnh tiếp nhận di động: ”A lô?”

Chu Quảng Vinh nhẹ nhàng thở ra, lại lập tức bùng lên lửa giận ngập trời: ”Thằng khốn! Anh rốt cuộc có biết nặng nhẹ hay không? Lúc này anh không thành thành thật thật ở thành phố T còn chạy ra bên ngoài? Anh có phải ngại vấn đề không đủ nghiêm trọng, chờ anh thực bị người ta bắt đi ta xem còn ai có thể cứu anh ra ngoài!”

Tiếng la mắng chấn động, cổ uy hiếp cường đại kia thông qua điện thoại truyền đến, làm cho vẻ mặt Lang Hi càng nhăn lại, thờ ơ với những ánh mắt tò mò xung quanh đang nhìn sang phía này, thay đổi tay cầm điện thoại, thần nhiên di chuyển điện thoại để cô không nghe được nội dung cuộc nói chuyện này.

Chu Quảng Vinh mắng nửa ngày, Lang Hi lại một chút thanh âm đều không có, nhất thời long trời lở đất nổi giận gầm lên một tiếng: ”Nghe thấy không!”

Tiếng rống phóng đại này, ngay cả Hàn Tà Tà đứng cách đó không xa đều nghe được rõ ràng, hai vai không khỏi run lên, trông mong nhìn Lang Hi.

Lang Hi hướng cô trấn an gật gật đầu, thản nhiên mở miệng: “Nghe được.”

Chu Quảng Vinh vô cùng tức giận với tình tình lãnh đạm này của hắn, nghe vậy không khỏi nổi giận: “Nghe được mà anh ngay cả cái rắm cũng không phóng!”

Lang Hi hờ hững hỏi: “Thúi lắm ngài nghe được sao?”

“Anh đang chọc cười sao?” Chu Quảng Vinh bị hắn làm cho nghẹn lại, nổi giận đùng đùng mắng, “Đã là lúc nào rồi anh còn không biết điều như vậy? Chẳng lẽ anh nghĩ lúc này ở bên ngoài tự do hưởng thụ để cho nửa đời sau vào tù mà ngồi!”

Lang Hi lãnh đạm nói: “Nói chuyện chính!”

Chu Quảng Vinh bị hắn làm cho nghẹn lại nghẹn, thiếu chút nữa bị hắn làm cho nghẹn mà trực tiếp đi gặp tổ tông rồi, thật không biết đời trước ông tạo nghiệp chướng gì, đời này lại phải bận tâm lo lắng cho thằng nhóc này như vậy!

“Tôn Hồng Lượng đã được thăng chức, quan mới nhậm chức thường hay ra oai, mũi nhọn lần này là nhắm vào người anh!” Chu Quảng Vinh thờ hồng học, nhưng vẫn biết trước tiên nên nói chính sự, “Đây là vụ án lớn sau khi hắn ta nhậm chức, anh lại có thân phận đặc thù, bắt anh khai đao, liền có thể đạt được hiệu quả giết gà dọa khỉ nhất! Hai năm nay anh cũng coi như cẩn thận, không có nhược điểm nào để hắn ta bắt được, nhưng không chắc chắn sẽ không bị điều tra ra cái gì, ý của ta là...”

Lang Hi mặt không chút thay đổi cắt ngang lời ông, thanh âm bình tĩnh hỏi: “Cho nên nói, tôi là bị Chu gia của ông liên lụy, mới bị hắn ta xem là mục tiêu?”

Chu Quảng Vinh đầu tiên là phản xạ có điều kiện giận dữ: “Kia cũng là Chu gia của anh!”

Tiếp theo mới cân nhắc thâm ý trong lời nói của hắn, không khỏi lại lửa giận tận trời: “Ý của anh là bởi vì ta, mới có cục diện như hôm nay sao? Nếu anh không to gan lớn mật đi buôn lậu, sẽ bị người tìm tới cửa sao? Anh con mẹ nó bán cái gì không bán lại đi bán vũ khí! Anh nếu ngại mệnh quá dài liền nói một tiếng, ta không nói hai lời trực tiếp bắn chết anh!”

Lang Hi thờ dãi, không nhanh không chậm nói: “Nếu ông gọi điện thoại vì mắng tôi, nếu không phiền thì đợi lát nữa, hiện tại tôi không thời gian nghe máy.”

“Con mẹ nó đến tội cùng là ai vừa mới ở thời điểm ta đang nói chuyện chính liền cắt ngang lời ta!” Chu Quảng Vinh cảm thấy cả đời ông cũng chưa từng rít gào giống như lúc này, từ trong túi áo lấy ra khăn tay lau nước miếng bắn ra tung tóe, tiếp tục tức giận đùng đùng nói, “Ít nói nhảm! Việc quan trọng nhất lúc này chính là đem chứng cứ tiêu hủy, việc này không cần ta nói anh hắn cũng biết, sau đó nhanh chóng đem Khôi Hoàng sang tay lại, Tôn Hồng Lượng chủ yếu nhắm vào những sản nghiệp này của anh!”

Lang Hi lúc này lạnh lùng cự tuyệt: “Không được, Khôi Hoàng không thể động vào!”

“Đã là lúc nào rồi mà anh còn ‘nhi nữ tình trường’?” Chu Quảng Vinh hận không thể từ điện thoại xuyên qua đập hắn một phát, “Khôi Hoàng chiếm một phần lớn tài chính trong giới giải trí, tên tuổi lại vang dội như vậy, không khiến người chú ý cũng khó! Lại chưa từng thua lỗ qua lần nào, ngăn ngừa vài năm đã phát triển nhanh như vậy, anh cho rằng đám người Tôn Hồng Lượng kia là kẻ ngốc hết sao? Anh dùng nó để làm gì, đừng tưởng rằng không có người biết!”

“Biết thì như thế nào?” Lang Hi hướng xa xa đi đến, lơ đãng nói, “Tôi đã muốn đem tất cả các khoản vay của Khôi Hoàng cân đối lại, hắn ta có tra cũng không tra ra được cái gì!”

Chu Quảng Vinh nghe hắn nói như vậy, ngược lại hơi chút hòa hoãn, trầm giọng nói: “Đắp vào một khoản tiền lớn như vậy, những sản nghiệp còn lại của anh cũng như vậy ư?”

Lang Hi thản nhiên “Àn” một tiếng: “Cho Tôn Hồng Lượng ăn nhiều quả ngọt như vậy, hắn ta sẽ không đối với Khôi Hoàng cắn chặt không buông nữa.”

“Cũng tốt, tổn chút ít nhưng tránh được những rắc rối không đáng có!” Đối mặt với thằng con phá sản muối đường gì cũng không ăn, Chu Quảng Vinh trừ bỏ thờ dài vẫn là thờ dài: “Tự giải quyết cho tốt, ta đã không còn hơi sức để tức giận với anhnuawx, một khi có cái gì không đúng, anh liền lập tức hỏi M quốc, mặc kệ như thế nào, trước tránh đi trận sóng gió này rồi nói sau!”

“Đã biết!” Lang Hi dùng một chút, lời nói quan tâm vừa ra khỏi miệng lại cảm thấy không được tự nhiên, đạm mạc nói, “Ông tuổi tác đã lớn, không có việc gì thì ở nhà dưỡng hoa nuôi chim, an hưởng tuổi già đi!”

Chu Quảng Vinh cảm thấy, cùng thằng con trời đánh này của ông nói chuyện, nếu không muốn giận, thật sự quá khó khăn.

“Thằng chết tiệt, tay chân ta vẫn còn lưu loát, đánh chết thằng khốn khiếp như anh ta vẫn còn dư sức!” Chu Quảng Vinh vừa bướng bỉnh vừa kiêu ngạo, đánh chết cũng không chịu thừa nhận mình đã già, “Tự anh phải cẩn thận một chút, chơi đùa cũng phải có chừng mực, nha đầu kia tốt xấu gì cũng là con gái của anh hai anh, anh không nể mặt mũi Hàn Uyển, cũng phải chừa cho anh hai anh một chút mặt mũi, đừng đến lúc đó...”

Lang Hi quyết định thật nhanh cúp điện thoại, chọc Chu Quảng Vinh giận đến nổi thiếu chút nữa quăng nát điện thoại.

Hàn Tà Tà nhìn hấn gác máy, lập tức không yên tâm đi tới, do dự bất an hỏi: “Thế nào? Có phải ông nội đã biết quan hệ của chúng ta hay không, ông không đồng ý, hay là...”

“Đừng lo lắng!” Lang Hi bình tĩnh an ủi cô nói, “Mọi chuyện đã có anh!”

Hàn Tà Tà làm sao có thể yên tâm, tuy rằng sớm có dự cảm giấu giếm không được Chu lão gia tử, vài lần trước đó đã ám chỉ vài lần làm cho cô sinh lòng cảnh giác, nhưng lần này không hiểu sao bị phát hiện bất thành linh, nên tránh không khỏi lo lắng thấp thỏm một phen.

Bất quá so với việc quan hệ của hai người bị công khai, cô càng lo lắng một vấn đề khác.

“Khôi Hoàng có phải đã xảy ra chuyện hay không? Em nghe anh nói cái gì... Bị người gây sự, là vì Chu gia? Như thế nào, người đối đầu với ông nội muốn trả thù ở trên người anh sao?”

Lang Hi kéo cô lại ôm ở trong ngực, một tay xách hành lý rời khỏi sân bay, dường như không có việc gì nói: “Đừng nghĩ nhiều, không thể nào! Ông ấy lớn tuổi rồi nhưng đầu óc vẫn còn rất minh mẫn, làm sao sẽ cho phép đối thủ tìm được đến anh?”

Hàn Tà Tà nhú nhú mày, oán trách nói: “Đừng nói ông nội như vậy... Thật sự không có việc gì thì sao ông lại vội vàng gọi điện thoại tìm anh?”

Lang Hi quăng hành lý vào trong cốp xe, cùng cô lên xe taxi: “Nga, ai biết được, đại khái là quá nhàn rồi đi!”

Hàn Tà Tà sinh lòng nghi ngờ, nhìn bộ dáng hấn dường như không muốn nhiều lời, cô cũng không tiếp tục truy vấn nữa, hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy cả người tràn đầy mệt mỏi.

Những ngày qua vui vẻ thoải mái du lịch, lại ngồi trên máy bay mười mấy tiếng, vẫn chưa kịp nghỉ ngơi đã nhận được cú điện thoại kinh hoàng như vậy, Hàn Tà Tà bị dọa đến không nhẹ, lúc này thực sự là có chút mệt mỏi.

Tựa vào trên vai Lang Hi nghỉ ngơi một lát, Hàn Tà Tà vẫn nhìn không được mở miệng: “Anh nói, nếu ông nội không đồng ý...”

Hàn Tà Tà không dám nghĩ tới, Chu Nghiễm Vinh khẳng định sẽ không đồng ý cho hai người bọn họ cùng một chỗ, cho dù ông bị thuyết phục mà miễn cưỡng gật đầu, nhưng những lời đồn thổi thì làm sao để ngăn cản đây?

Huống chi, cô không phải lẻ loi một mình, có thể không sợ người ta nói thế nào cũng được, cô còn có mẹ ở Chu gia, tính tình Hàn Uyển luôn ôn hòa yếu ớt, nếu như bị người có tâm làm khó dễ, không biết phải chịu bao nhiêu thiệt thòi đây!

Lang Hi hiểu được sự lo lắng của cô, nghiêng đầu hôn lên trán cô, hôn lên đôi mày đang gắt gao nhíu chặt lại của cô khiến chúng từ từ giãn ra, thanh âm trầm ấm bao hàm kiên nghị, làm cho người ta trong nháy mắt an tĩnh lại.

“Ông ấy sớm chỉ biết, không nói liền đại biểu ông ấy không phản đối. Em yên tâm, có anh ở đây, nhất định sẽ không để cho mẹ anh chịu nửa điểm ủy khuất!”

Hàn Tà Tà mặc dù lòng tràn đầy ưu sầu, nghe được lời tuyên bố đồng ý như thế cũng nhìn không được phốc xích bật cười, vươn tay ôm lấy mặt hấn, dùng sức kéo kéo ra hai bên, trêu ghẹo nói: “Lang Hi đồng chí, da mặt của anh thật sự là dày vô đôi a! Đó là mẹ em, bất tự còn chưa xem qua nữa là, anh đừng có mà gọi tung lung nhận họ hàng a!”

Lang Hi không vui ý, cau mày bắt được tay cô: “Với sự thân thiết của hai ta, anh cảm thấy phải quăng đi những thứ thù tục rườm rà ấy mới đúng!”

Hàn Tà Tà xùy cười: “Đã không có tam môi lục sính*, cũng không có kiểu cưới tám người khiêng, anh đã muốn sửa miệng kêu mẹ rồi... Em nguyện ý mẹ em cũng không đáp ứng a!”

Lang Hi phát tay, không lăm để ý nói: “Hiện tại không nói tới vấn đề này!”

Hàn Tà Tà hừ lạnh: “Ai cho phép anh không nói tới nữa? Nga, thật ngại quá em quên mất, đồng chí Lang Hi cũng được xem là một nửa người nước ngoài, đương nhiên không hiểu lễ tiết của đất nước mình a! Đến đây, em hiện tại nói cho anh biết, quan hệ của hai chúng ta hiện tại là không thể công khai như thế nào, nếu như ở cổ đại thì đã bị ngâm lông heo rồi!”

Lang Hi trầm ngâm một lát, nhìn chằm chằm cô chậm rãi hỏi: “Em đây là đang... Thúc giục anh cầu hôn?”

Hàn Tà Tà hung hăng ghen ghét, sau một lúc lâu mới xấu hổ và giận dữ ghen ra chữ: “Nghĩ hay thật đấy!”

Bị Lang Hi trêu chọc như vậy, trong lòng Hàn Tà Tà lo lắng vui đi hơn phân nửa, vừa về đến nhà liền lập tức gục trên sofa, ôm gối rầm rì cảm thán: “Ồ vàng ô bạc cũng không bằng ổ chó nhà mình!”

Tuy rằng chỉ ra ngoài gần gần năm ngày, nhưng khi về đến căn nhà quen thuộc, Hàn Tà Tà liền cảm thấy thoải mái an nhàn nói không nên lời, không biết từ khi nào thì bắt đầu, cô đã đối với nơi này sinh ra cảm giác lưu luyến nồng đậm, xem căn nhà này của Lang Hi, là nơi an toàn khiến cô an tâm nhất.

Có hấn ở đây, nơi này mới làm cho cô hoàn toàn thả lỏng bản thân.

Lang Hi lại không giống như cô về nhà liền nghỉ ngơi lập tức, cất hành lý xong thì bắt đầu thay quần áo.

Hàn Tả Tả vừa thấy hần toàn thân chỉnh tề, tây trang giày da, lập tức tò mò mở miệng: “Anh muốn ra ngoài?”

Lang Hi vừa đứng trước gương thắt caravat, vừa vô cùng bình thản nói: “Ừ, có chút việc phải làm.”

Hàn Tả Tả đoán rằng cùng cú điện thoại kia có liên quan, do dự một lát hỏi: “Có muốn em về Chu gia tìm ông nội nói chuyện?”

Tuy rằng đối với Chu lão gia trong lòng vẫn còn lo sợ, nhưng nên đối mặt, cô cũng tuyệt không trốn tránh!

Huống chi, đây là chuyện của hai người bọn họ, không có đạo lý để cho một mình Lang Hi đi gánh vác!

Lang Hi đi tới, cúi xuống, hôn cô một cái, ôm mặt của cô an ủi nói: “Ngoan, em không phải là đối thủ của ông ấy, an tâm ở nhà nghỉ ngơi, hết thấy giao cho anh là tốt rồi!”

Lang Hi đều đã nói như vậy, mặc dù Hàn Tả Tả vẫn còn không an, cũng chỉ miễn cưỡng cười cười, nắm chặt tay hần còn nghiêm túc dặn dò: “Em đã biết, anh cứ đi đi, không cần lo lắng cho em! Thời điểm cần em đối mặt, nhất định phải nói cho em biết!”

Lang Hi gật gù đầu, hung hăng hôn cô rồi rời đi.

*tam môi lục sính: còn gọi là ‘tam thư lục lễ’ là những nghi thức bắt buộc phải có trong tục cưới gả truyền thống Trung Quốc.

Tam thư: là ba loại văn bản sẽ được hai bên trao đổi theo những thời điểm nhất định. (thời nay thì chỉ còn mỗi một loại là ‘giấy đăng ký kết hôn’ thôi)

Sính thư: trao đổi khi đính hôn.

Lễ thư: trao đổi sau khi đính hôn.

Nghênh thư: nhà trai trao cho nhà gái khi rước dâu.

Lục lễ: sáu bước tiến hành hôn lễ.

Nạp lễ: nhà trai chuẩn bị lễ vật, cậy người mới đến đặt vấn đề với nhà gái.

Vấn danh: nhà trai viết tên họ, ngày tháng năm sinh của người nam lên thiệp hồng, nhờ người mới đưa đến nhà gái, nếu nhà gái ưng thuận kết thân, cũng sẽ ghi tên tuổi, ngày tháng năm sinh của người nữ lên thiệp hồng, sau đó gửi cho thầy tướng số để tính bát tự cho đôi trẻ.

Nạp cát: sau khi đã có kết quả hòa hợp hay xung khắc về bát tự của hai bên nam nữ, sẽ có bản luận sơ bộ về hôn sự.

Nạp trung: đính hôn.

Thỉnh kỳ: chọn ngày tốt làm đám cưới.

Nghênh thân: đúng ngày lành tháng tốt, tân lang đến nhà tân nương chính thức rước về nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chương 51

Những ngày gần đây Lang Hi đột nhiên trở nên vô cùng bận rộn, mỗi ngày sớm đi trễ về, ngẫu nhiên vài lần Hàn Tả Tả vất vả đợi cho nửa đêm, chờ được đều là một thân đầy mùi rượu, bởi vì hần uống rất nhiều, sắc mặt âm trầm không khỏi vô cùng khó coi,

hai mắt đen kịt tràn đầy cảm xúc xem không hiểu, tuy rằng thần trí còn giữ lại chút thanh tỉnh, nhưng mỗi khi tắm rửa xong ngay cả tóc cũng không lau khô, liền mệt mỏi vô lực ngã xuống giường nặng nề ngủ.

Hàn Tả Tả biết hẳn nhất định là gặp phiền toái khó giải quyết, nhưng chuyện liên quan đến công việc của hắn cô đều không hiểu, mỗi lần hỏi hắn, Lang Hi đều chỉ nhẹ nhàng bâng quơ giải thích, bởi vì vài ngày trước cùng cô đi du lịch, cho nên công việc còn tồn đọng cần giải quyết rất nhiều, trong khoảng thời gian này vô cùng bận rộn không thể thư thái được.

Hàn Tả Tả tự nhiên không tin lí do thoái thác này của hắn, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt luôn luôn sắc bén của Lang Hi, thỉnh thoảng lại không che giấu được sự mệt mỏi, cô cũng không đành lòng tiếp tục truy hỏi hắn nữa, chỉ có thể đau lòng ngồi xõm bên giường, cẩn thận nhẹ nhàng, giúp người đàn ông đã muốn ngủ say lau khô tóc, để tránh cho hắn sáng mai tỉnh dậy lại đau đầu.

Hàn Tả Tả rất muốn vì hắn làm chút gì đó, lại cảm thấy vô lực, tuy rằng cảm động Lang Hi đối với cô cẩn thận bảo hộ, nhưng lại khó tránh khỏi cảm thấy phiền muộn. Cô không phải là cô gái mảnh mai yếu đuối có

thói quen núp ở sau lưng người khác, tuy rằng nội tâm khát cầu ỷ lại, nhưng cô lại càng muốn, hai người có thể giúp đỡ lẫn nhau, ngang hàng kẻ vai chiến đấu.

Nhưng Lang Hi cái gì cũng không chịu nói, thậm chí ngay cả Chu gia cũng không cho cô trở về một mình.

Hàn Tả Tả bị đè nén đến cực điểm, đối mặt với thái độ cương ngạnh lạ thường của Lang Hi nhưng cô cũng không thể làm gì khác được.

Trở lại Mia tiếp tục công tác, giải quyết những công việc còn tồn đọng trước đó, Hàn Tả Tả nhớ tới Tang Đồng vẫn còn đang quay phim, liền dành ra chút thời gian đi tới phim trường.

Mùa mùa thu vô cùng lạnh lẽo, vừa rồi đã đổ xuống hai trận mưa, thời tiết rõ ràng không còn nóng bức như những ngày trước đó, thời tiết này, làm cho koong khí của thành phố T tràn ngập cảm giác mát mẻ.

Hàn Tả Tả rất biết cách 'đối nhân xử thế', trên đường đến phim trường cố ý mua không ít ăn, đều là những món có thể làm ấm người, mang đi phân chia cho đoàn làm phim.

Bỏ ra chút ít ấy cũng không tính là cái gì, lại có thể xúc tiến thêm những mối quan hệ, Hàn Tả Tả cũng không có hy vọng xa vời.

đưa vào những việc nhỏ nhất đó mà mượn sức những người này, nhưng cũng hiểu được đạo lý lời đồn đãi có thể chết người, chỉ hy vọng tương lai Tang Đồng lại gặp khó khăn gì, có thể bớt đi một số người bỏ đá xuống giếng. Bộ phim này kỳ thật cũng không dễ quay, nữ nhân vật chính lại là ca kỹ nổi danh thời dân quốc, không chỉ diễn xuất phải tốt, khả năng ca hát cũng phải không tệ.

Tang Đồng ở phương diện ca hát rất có thiên phú, nhưng không có nghĩa là phương diện diễn xuất có thể tiếp thu tốt được, đặc biệt là khảo nghiệm diễn xuất không chỉ có chất giọng, còn phải có một vài động tác phức tạp khi diễn trên sân khấu.

Chuyện này không phải một sớm một chiều có thể làm được, đạo diễn lại vô cùng nghiêm khắc, mặc dù có diễn viên đóng thế, Tang Đồng cũng không muốn lười nhác, toàn tâm toàn ý ở đây luyện tập, còn lễ phép chào hỏi những người trong đoàn phim, khiêm tốn thỉnh giáo.

Cho nên Hàn Tả Tả bất ngờ đến thấy được tại trung tâm cái máy quay là Tang Đồng đang mặc trang phục diễn xuất ca hát, nhất thời hoảng sợ.

Ngán ngẩm mấy ngày không gặp, sao lại gây thành bộ dáng này?

Hàn Tả Tả đôi với điên xuất cung không có mấy hiểu biết, ở đây nhìn hồi lâu cũng nhìn không ra bao nhiêu kỹ xảo, lại nói đóng phim đối với cô mà nói là một chuyện vô cùng buồn tẻ, từng cảnh quay một đều phải lặp đi lặp lại, thậm chí một động tác đều phải lặp lại quay rất nhiều lần, nếu như xảy ra trên người cô, phỏng chừng đã sớm phát điên.

Thời điểm nghỉ ngơi, Tang Đồng ngo ngác đi tới, Hàn Tả Tả mỉm cười đi qua, lập tức liền phát hiện cô ấy có điểm không thích hợp.

"Tang Tiểu Đồng, cậu sao lại thế này?"

Tang Đồng bị quát lên như vậy, sợ tới mức suýt nữa nháy quỳnh lên, ánh mắt mờ mịt hồi lâu, mới chậm rãi khôi phục thanh tĩnh.

"Đại tả, sao cậu lại tới đây?" Tang Tiểu Đồng kinh ngạc vui mừng đi tới ôm chầm lấy cô, "Mất tích lâu như vậy, tớ còn tưởng rằng cậu sinh nghỉ để chết!"

Nghe được "Nghỉ để", Hàn Tả Tả sắc mặt lập tức có chút mất tự nhiên, không hiểu sao lại liên tưởng đến Lang Hli lúc nào nói bên cửa miệng "Thời gian nghỉ kết hôn", "Tuần trăng mật", có chút chột dạ tránh né, vội ho một tiếng hỏi: "Cậu vừa rồi làm sao vậy, tớ gọi cậu cả ngày cũng không phản ứng?"

Tang Đồng nấn nười, dường như không

có việc gì nói: "Nga, không có gì, có lẽ là quá nhập vai, nhất thời vẫn chưa thoát ra được!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 51.2

Hàn Tả Tả cũng không có để ý, nhìn xung quanh một vòng hỏi: "Tiểu Lưu đâu, sao không thấy cô ấy đâu?"

Tiểu Lưu là trợ lý trước đó Hàn Tả Tả sắp xếp cho cô.

Tang Đồng uống một ngụm nước nói:

"Mẹ cô ấy ngã cầu thang, bị thương khi đang khuôn vác thuê nên giờ không động đậy được, tớ cho cô ấy nghỉ hai ngày ở nhà chăm sóc mẹ mình rồi."

Hàn Tả Tả gật gật đầu không hỏi đến nữa, quan tâm đánh giá cô: "Cậu gần đây có khỏe không, quay phim vất vả như vậy, cậu cũng phải chú ý chăm sóc bản thân một chút, nhìn cậu này, mảnh khảnh như cây tăm, không cần hóa trang cũng có thể diễn vai nữ quý được rồi!"

Tang Đồng nghe vậy nhưng lại vui cười đi đôm, đắc ý dào dạt nói: "Hắc, khó được a, cậu cũng khen tớ có dáng người ma quý!

Trước đó muốn giảm béo giảm mãi vẫn

Không được, giờ tớ đã thon thả hơn cậu rồi, cậu là đang ghen tị với dáng người xinh đẹp của tớ có phải hay không?"

"Tớ cũng thật không ngờ cậu lại có dáng người gầy như que củi của ma quỷ đấy!"

Hàn Tả Tả liếc mắt xem thường, hơi hơi trào phúng cười nói: "Thành phố T hiện đang có gió lớn, cậu cẩn thận ngày nào đó bị gió thổi qua, bị bẻ gãy làm đôi!"

Hàn Tả Tả từ trong túi lấy đồ ăn ra cho cô, thân thiết nói: "Trước tiên tạm lấp bụng đã, vừa mới nghe đạo diễn nói, cảnh diễn này phân đoạn rất nhiều, buổi tối còn phải đẩy nhanh tốc độ, cơm của đoàn làm phim nuốt không nổi, cậu hãy ăn tạm chút điểm tâm này trước đi!"

Tang Đồng hai mắt tỏa sáng, khẩn cấp đoạt thức ăn lại, vừa ăn vừa không quên nói:

"Cậu cũng đừng lấy một chút đồ ăn liền dụ được tớ, cậu trọng sắc khinh bạn bỏ lại tớ, không biết đã cùng ai trốn đi du lịch, phong lưu khoái hoạt nhiều ngày như vậy, nếu không mang quà đến cho tớ, tớ sẽ không bỏ qua cho cậu!"

Tang Đồng vừa nhét đồ ăn vào miệng, vừa khẽ nhúm mày, hàm hồ hỏi: "Nói đi, 'Tứ lang' kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, tớ mấy ngày nay đã đem tất cả nam diễn viên nam ca sĩ đều nài nỉ cứu qua một lần. thật sự

không phát hiện ra người nào đang có gian tình với cậu..."

Hàn Tả Tả đối với tính nhiều chuyện dai dẳng của cô ấy tâm sinh cảm giác sâu sắc không nói gì: "Ăn cái gì cũng không lấp được miệng cậu lại! Yên tâm đi, quà tí nữa tớ sẽ đưa cho cậu!"

Hai người đang trò chuyện, vai nữ chính số hai – đối thủ của Tang Đồng liền đi tới, mỉm cười cầm trong tay chút đồ ăn vặt, vừa ăn vừa nhiệt tình hỏi: "Buổi tối sau khi kết thúc công việc chúng ta hãy đi bar thả lỏng một

chút! Thế nào, hiếm khi người đại diện của em cũng đến đây, cùng đi uống một chén?"

Tang Đồng nhất thời vẻ mặt cầu xin: "Chị Phương, chị cũng đừng kích thích em a! Rõ ràng đêm nay em bị đạo diễn lôi kéo tăng ca, không biết khi nào thì mới kết thúc công việc đâu, sao có thể như bọn chị thoải mái tự do đi chơi nha!"

Phương Giai so với Tang Đồng ra diễn sớm hơn vài năm, vẫn luôn không nóng không lạnh, mấy bộ phim từng tham gia cũng rất bình thường, nhưng cô ấy cũng có chút lai lịch, Tang Đồng mặc dù so với cô ấy có danh tiếng hơn, cũng phải tôn kính gọi cô ấy một tiếng chị Phương.

Phương Giai khẽ cười, tiếp tục nói: "Chị

Phương Giai nhưn dãi, liếc nhìn nói: "Chỉ suýt quên mất, em nhưng là tâm phúc của đạo diễn! Được rồi được rồi, em ngoan ngoan bán mạng đi thôi, chị đây phải đi hưởng thụ một phen, những ngày qua nóng bị lửa đốt, chị sắp phát điên rồi đây!"

Phương Giai trêu ghẹo vài câu, liền hi hi ha ha rồi khỏi.

Tang Đồng rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Tả Tả kỳ quái hỏi: "Làm sao vậy, đây là?"

Tang Đồng lắc lắc đầu, chần chờ một lát, đề thấp thanh âm nói: "Bình thường cùng cô ấy đi ra ngoài chơi cũng không có gì, hiện nay nên chú ý! Cậu cũng biết cô ấy có vẻ... chịu chơi, thích đi một số nơi mờ ám, thanh danh cũng không được tốt cho lắm. Công ty đã sớm nhắc nhở chúng ta, muốn chúng ta trong khoảng thời gian này bớt phóng túng một chút, đừng để người khác nắm được thóp!"

Hàn Tả Tả nhú nhú mày, lúc trước cô nghỉ phép mấy ngày, rất nhiều tin tức cô không được biết, hai ngày lại bận tới bận lui, còn phải lo lắng cho Lang Li, việc này cô không mấy chú ý tới.

"Đến tột cùng sao lại thế này?"

Tang Đồng bĩu môi: "Cũng không có gì, cùng lắm thì, hình như là bởi vì thành phố T thay đổi lãnh đạo gì đó, lúc này quan mới

nhậm chức, nên ra tay thị uy nhà! Công ty sợ chúng ta không biết kiềm chế bị nắm nhược điểm, liên lụy Mia trở thành cái đích cho người ta nhắm đến, cho nên nghiêm lệnh chúng ta phải tự giác tuân thủ một chút!" Tang Đồng như là nghĩ tới việc gì, thuận miệng nói: "Trong khoảng thời gian này trong giới hình như không mấy yên ổn, ngay cả Khôi Hoằng đều điều động, Mia chúng ta đương nhiên phải hành sự khiêm tốn một chút..."

Hàn Tả Tả biến sắc, lo lắng bắt lấy cô hỏi: "Bạn nói cái gì? Khôi Hoằng làm sao?" Tang Đồng rất hiếm khi thấy cô kích động như vậy, không khỏi giật mình, chậm chạp nói: "Ớ, ớ cũng không rõ ràng lắm, nghe đâu hình như Khôi Hoằng có làm chút giao dịch mờ ám gì đó, viện kiểm sát đã muốn điều tra ..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Chương 51.3

Hàn Tả Tả tâm đột nhiên trầm xuống, sắc mặt cũng trở nên càng ngày càng khó coi. Tang Đồng kỳ quái nhìn cô, giơ tay qua lại ở trước mặt cô: "Bạn làm sao vậy? Khôi

Hoàng gặp chuyện không may câu kích động như vậy làm gì?"

Tang Đồng hoài nghi xem xét cô, ánh mắt vừa chuyển, hề hề cười hỏi: "Không phải là vì 'Tiểu Lang' thân bí nhà cậu là người của Khôi Hoàng chứ?"

Hàn Tả Tả phục hồi lại tinh thần, lắc lắc đầu không muốn nhiều lời, thản nhiên nói sang chuyện khác nói: "Đúng rồi, trong khoảng thời gian này tớ không ở đây, Lạc nhị gia không tiếp tục quấy rầy cậu đi chứ?"

Tang Đồng quả nhiên bị đời đi chú ý, trên mặt lập tức hiện ra thần sắc căm giận:

"Đừng nói nữa, cái tên lưu manh kia giống như cao dán dính chặt trên lưng, muốn gỡ ra cũng không được! Hôm nay hắn không có tới, cậu cũng không biết hắn có bao nhiêu đáng ghét đâu, đuổi cũng đuổi không đi!"

Tang Đồng vừa nói liền giận không thể át, tuôn ra một tràng những oán giận đầy bụng của những ngày qua.

Hàn Tả Tả lơ đãng nghe, ngẫu nhiên đáp lại hai câu, suy nghĩ lại chuyển tới trên người Lang Li.

Thời gian nghỉ ngơi kết thúc, Tang Đồng không thể không tiếp tục quay phim.

Hàn Tả Tả vô vô cô trấn an nói: "May là hiện tại thời tiết không nóng như trước, cậu

có chút kho vát và một thời gian, chờ phim quay xong, tớ sẽ xin với công ty cho cậu nghỉ ngơi vài ngày!"

Tang Đồng vẻ mặt ai oán, không tình nguyện gật gật đầu, đi được ba bước lại quay đầu nói: "Vậy cậu nhớ rõ không có việc gì thì đến trường quay thăm tớ a!"

Hàn Tả Tả thật sự không đợi nổi ở trường quay nữa rồi, lập tức vội vàng rời đi, vừa lên taxi liền gọi điện thoại cho Lang Li.

Đợi hồi lâu mới có người nghe máy, Hàn Tả Tả vội vàng mở miệng: "Anh ở đâu? Có phải Khôi Hoằng đang gặp khó khăn hay không? Sao anh lại không nói cho em biết, hiện tại tình huống thế nào?"

Vừa có người nghe máy liền ào ào tuôn ra cả đống vấn đề, nhưng đối phương một chút phản ứng cũng không có, dừng một lát mới do dự mà mở miệng: "Kia... Chị dâu, lão đại hiện tại đang họp!"

Hàn Tả Tả trong nháy mắt trầm mặc, sau một lúc lâu liền thân nhiên hỏi: "Cậu là ai?"

Đối phương thanh âm rõ ràng còn rất tuổi, nghe thế lập tức kích động tự giới thiệu: "Chị dâu, em là Khâu Lâm a! trợ thủ đắc lực tài giỏi nhất của lão đại! Chị dâu nhất định đã nghe lão đại nhắc tới em rồi đúng không?"

Em đối với chị dâu ngưỡng mộ đã lâu, nay được nghe thấu tỏ nói của chị dâu, ai nha.

em rất kích động, không làm chị đâu sợ chút?"

Hàn Tả Tả trên trán nổi đầy gân xanh:

"Khreu trợ lý..."

"Chị đâu!" Khâu Lâm rất không vui oán giận nói, "Chị còn khách khí với em làm gì nha? Gọi em A Lâm là được rồi!"

"A, Lâm!" Hàn Tả Tả khước miệng vừa kéo, cố gắng bình tĩnh hỏi, "Lang Hi đang họp?"

Khâu Lâm chân chó nói: "Đúng vậy, đợi lát nữa họp xong, em liền nói với lão đại..."

Chị đâu có gì cần dặn dò không?"

Hàn Tả Tả thật muốn quăng một cái hát văng Khâu Lâm đến tận chân trời!

Chị đâu, chị đâu, chị đâu... Ai là chị đâu của anh! Tôi là bà cô của anh thì có!

Bất quá lúc này, Hàn Tả Tả oán thảm thì oán thảm, vẫn lo lắng tiếp tục hỏi: "Các anh đang gặp khó khăn đúng hay không? Tôi nghe nói Khôi Hoàng bị chút phiền phức..."

"Chị đâu, chị đừng lo lắng!" Khâu Lâm nghe khí thoải mái mà nói, "Trước đó bọn em đã bố trí tốt lắm, Khôi Hoàng chắc chắn sẽ bình yên vô sự, nếu không thì còn có Chu lão tướng quân giúp đỡ, chị đâu, chị liền an tâm đi!"

Không biết Khâu Lâm rất cuộc sống tại tại

Không biết Khâu Lâm có cuộc sống ra sao như thế ở đâu ra, hay là đã được Lang Hi dẫn dò trước, mặc kệ Hàn Tả Tả thử như thế nào, đều không thể đề cập tới khốn cảnh hiện nay.

Hàn Tả Tả vừa tức vừa vội, chỉ phải lãnh nghiêm mặt cúp điện thoại.

Khâu Lâm buông đi động, lau mồ hôi lạnh sau ót, quay sang đối với Lang Hi nịnh nọt cười: "Lão đại, biểu hiện của em anh vừa lòng không?"

Lang Hi nhàn nhax ngồi trên ghế, ngón trở hạ xuống, không nhanh không có tiết tấu gõ trên mặt bàn, không chuyển mắt nhìn hấn, nghe vậy chậm rãi mở miệng: "À Lâm?"

Trên trán Khâu Lâm rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh, cười khan nói: "Hắc hắc, lão đại, em cũng không phải người ngoài, này không phải là kéo gần quan hệ với chị dâu, thân cận một chút chị ấy mới sẽ không nảy sinh nghi ngờ với em sao!"

Lang Hi mặt không chút thay đổi nhìn hấn: "Nga, phải không?"

Đôi mắt Lang Hi tất cả đều là bất mãn, hấn còn không có được bảo bối gọi là A Hi dâu, Khâu Lâm thế nhưng nhanh chân hơn hấn! Thân cận? Hừ, thân cận!

Người phụ nữ của hấn, lại để người khác đi thân cận sao!

Khâu Lâm đau khổ nhìn mặt, hai tay đang cầm đi động, thành kính dâng lên trước mặt hắn: "Lão đại, anh vì sao lại bằng mọi cách gạt chị dâu? Anh càng không nói cho chị ấy chân tướng, chị ấy không phải càng lo lắng sao?"

Lang Hi lắc lắc đầu, trầm giọng nói: "Nói cho cô ấy biết, sẽ chỉ làm cô lo lắng vô ích mà thôi!"

Khâu Lâm không cho là đúng: "Chị dâu khôn khéo tài giỏi như vậy, cũng không giống như không thể gánh vác mọi chuyện a! Lão đại cho dù anh nói cho chị ấy biết cũng không có gì, nói không chừng chị ấy còn có thể giúp một số việc thì sao!"

Lang Hi thần nhiên nói: "Cô ấy rất thông minh, sẽ phát hiện lúc này cố gắng bảo vệ Khôi Hoằng sẽ trả giá đắt như thế nào."

Khâu Lâm hơi hơi sững sốt, nháy mắt liền hiểu được ý của Lang Hi: "Lão đại, anh đối với chị dâu thật sự là... Ài, chị dâu nếu biết anh vì chị ấy mà cố gắng giữ lấy Khôi Hoằng, mạo hiểm và phiêu lưu lớn như vậy, trả giá nhiều tâm huyết như vậy, nhất định sẽ thực cảm động, đến lúc đó chị ấy còn không liền khăng khăng một mực đi theo anh sao!"

Lang Hi hờ hững lắc đầu: "Không, cô ấy sẽ áu náu."

Khâu Lâm há miệng thở dốc, lại đột nhiên không biết nên nói thêm gì nữa, hắn đi theo bên cạnh Lang Hi đã nhiều năm, tự nhiên biết lão đại có bao nhiêu sao cường thế, dưới lớp vỏ bề ngoài lạnh lùng kỳ thật là một người cô độc vô cùng, người khác nói hắn lãnh tình, kỳ thật hắn bất quá là đem những nhiệt tình đó, đều đặt vào người hắn để ý mà thôi.

Nếu thật sự là vô tình vô nghĩa, chỉ bằng những thủ đoạn lời đình, làm sao có thể khiến cho nhiều người trung thành như bọn họ đi theo?

Khâu Lâm đáy lòng sinh ra cảm động, khẽ mỉm cười thở dài: "Lão đại anh thật sự là săn sóc, chị dâu thật sự rất hạnh phúc ... Ai, nếu em là nữ, khẳng định cũng muốn khẳng định một mực yêu thương anh!"

Lang Hi sắc mặt khẽ biến, không thể tưởng tượng tròng mắt, ngữ khí trầm trọng nói:

"Đừng ghé tởm như vậy, tôi không có hứng thú với cậu! Cho dù cậu là nữ, cũng không sánh bằng cô ấy!"

Khâu Lâm tươi cười cứng đờ, trong lòng cảm động cảm khái thán phục gì đó, toàn bộ đều biến thành mây bay, gió thổi qua lập tức biến mất vô tung.

Lang Hi khẽ mở miệng, không lưu tình chút nào ở trong lòng Khâu Lâm lại bỏ

thêm một đao: "Cho nên không nên suy nghĩ
bây ba, vĩnh viễn câu đều không có cơ hội!"
Khâu Lâm cẩn thận nhặt lấy những mảnh
vỡ trong tim mình, thống khổ vô cùng kêu to:
"Dời a, mày thật phũ phàng!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 52

Hàn Tả Tả không hỏi thăm được tình
hướng cụ thể, Lang Hi gần đây càng lúc
càng bận rộn, đã liên tục vài ngày không
thấy bóng người rồi.

Học kỳ mới chính thức bắt đầu, những
việc chuẩn bị cho khai giảng cũng rất nhiều,
không chỉ phải đến trường làm đánh giá
tổng kết, còn có các hạng mục của học kỳ
mới, rồi lại thêm việc chọn chương trình
học, môn học v.v. toàn bộ đều cần phải giải
quyết sớm.

Nhưng mặc dù trong khoảng thời gian bận
rộn này, Hàn Tả Tả mỗi đêm đều chờ
Lang Hi trở về, không vì cái gì khác, chỉ
vì cô muốn trong lúc khó khăn có thể ở bên
cùng anh.

cảnh nam, cho nam ăn cơm.

Hàn Tả Tả ở trong giới showbiz lăn lộn lâu như vậy, ít nhiều gì cũng có một vài quan hệ cần thiết, nhân tiện hỏi thăm tình hình của Khôi Hoàng, tuy rằng không rõ ràng tường tận lắm, nhưng theo những tin tức linh tinh cũng có thể nhìn ra tình trạng của Khôi Hoàng không được lạc quan.

Người của công - kiểm - pháp ra ra vào vào (công an - kiểm sát - tư pháp), đến lấy hồ sơ tài vụ mấy năm gần đây của công ty, hơn nữa một chuyến lại một chuyến đều đi tới tầng cao nhất của Khôi Hoàng.

Toàn bộ Khôi Hoàng lòng người hoảng sợ, những đối tác liên quan cũng thần hồn nát thần tính.

Ngay cả luôn chắc chắn như Lang Hi đều cảm thấy đau đầu, Tôn Hồng

Lượng lần này là muốn làm đến cùng, ắt phải sử dụng đủ mọi biện pháp mới có thể dừng tay.

Khâu Lâm tuổi trẻ khí thịnh, cho tới nay đều là tràn đầy sức sống, bộ dáng hăng hái, mấy ngày nay thật là vất vả, cảm đều đã

lún phún râu, thời điểm ôm từ liệu đến cho Lang Hi nhìn không được lại khuyên như: "Lão đại, Khôi Hoàng tiêu phí của chúng ta đã rất nhiều tiền của, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ đẩy chúng ta đi xuống..."

Ngón tay Lang Hi đang lướt nhanh trên bàn phím, nghe vậy thản nhiên nói: "Hiện tại đã đâm lao thì phải theo lao, nếu lúc này buông tay, chính là tự mình dâng lên chúng cứ phạm tội."

Khâu Lâm mặt ử mầy ử đi tới đi lui, có chút táo bạo nói: "Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu không đến nhờ Chu lão gia? Hiện tại đang trong giai đoạn căng thẳng, ai cũng lo tránh còn không kịp, em đã liên lạc với những người ngày trước có quan hệ khá tốt với chúng ta, cũng không có một ai cho câu trả lời chắc chắn!"

Mười ngón tay Lang Hi dừng lại, hần so với ai khác đều rõ ràng nguy cơ trước mắt hơn, trầm mặc hồi lâu mới nói: "Tôi sẽ đem tài sản chuyển đến danh nghĩa của các cậu, lúc này đã không thể xoa dịu được tình hình nữa rồi, cậu hãy dẫn mọi người rồi,

khỏi đi."

Khâu Lâm đột nhiên biến sắc, tức giận hỏi: "Anh xem bọn em là gì chứ? Cùng phú quý không thể chung hoạn nạn sao? Lão đại, anh, anh... Anh không đi, bọn em tuyệt đối sẽ không đi!"

Khâu Lâm rống xong lời này, đã bình tĩnh lại ít nhiều, trầm ngâm một lát, hai mắt bỗng sáng ngời, vỗ tay hoan hô nói: "Đúng vậy, cùng lắm thì chúng ta đi trước là được! Lúc trước thu mua Khôi Hoàng chính là lấy danh nghĩa của Việt ca... Giờ đem Khôi Hoàng ngoài mặt thì giao vào trong tay hắn, chúng ta đi nước M tránh trận phong ba này, chờ thêm vài năm rồi trở về..."

Lang Hi không chút nghĩ ngợi cự tuyệt: "Không được, tôi không thể đi!"

Khâu Lâm gấp đến độ xoay quanh: "Sao lại không thể đi? Anh là... Vì chi đâu?"

Khâu Lâm chán chường thở dài, bất đắc dĩ nói: "Anh không đi hỏi một chút làm sao

mà biết chị dâu không muốn đi theo anh?

Chị ấy là một người trọng tình trọng nghĩa như vậy, nhất định sẽ hiểu cho sự khó xử của anh..."

Lang Hi hờ hững nói: "Biện pháp này hãy tạm gác lại đến phút cuối, chúng ta còn có thể chống đỡ được vài ngày!"

Khâu Lâm bất đắc dĩ, một lần nữa vuốt mặt liền phấn chấn hẳn lên, trước khi ra khỏi văn phòng còn thật nghiêm túc nói:

"Lão đại, bọn em theo anh lâu như vậy, tuyệt sẽ không ở lúc này lựa chọn bỏ bỏ giữ mình! Lại nói, chúng ta tham gia mua bán vũ khí vốn cũng không tính là trái pháp luật, cũng không phải là buôn lậu đơn

đơn thuần, cho dù bị bọn khốn khiếp kia qua sông đoan cầu, cùng lắm thì đi vào ngồi vài năm, dù sao cũng sẽ không mất mạng! Cho nên, anh cũng đừng nghĩ một mình gánh toàn bộ trách nhiệm!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dự* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chương 52.2

Văn phòng không có một bóng người,
Lang Hi kinh ngạc tựa lưng vào ghế
ngồi, hồi lâu mới nhẹ nhàng mà thở dài ra
tiếng.

Lang Hi mãi đến khuya mới tan tâm trở
về, cũng không phải vì hấn thực sự bận rộn,
mà là không dám đối mặt với những lời
truy hỏi của Hàn Tả Tả, hấn không
quen nói dối, nhưng trâm mặc mà chống đỡ
sẽ làm cô càng thêm lo lắng.

Về đến nhà, Lang Hi kinh ngạc phát
hiện Hàn Tả Tả còn chưa ngủ, ngồi ở
trên sô pha, chỉ mở một ngọn đèn nhỏ, đang
trừng mắt nhìn chăm chăm tivi.

Hàn Tả Tả nghe thấy tiếng động đột
nhiên cả kinh, vội vàng quay đầu cười nói:
"Anh đã về rồi?"

Chỉ vồn vồn bốn chữ bình thường, giống
như người vợ đang đợi chồng mình đi làm
về, có loại ấm áp hianr dị yên ả, lại làm
cho đáy mắt hấn trong phút chốc hiện lên sự
phức tạp.

T. H.

Trái tim Lang cũng giống như bị mọi
con sâu không biết tên cắn một ngặm, chột
căng cứng nhói đau, là cảm giác ngứa râm
ran và đau đốn chỉ chít, trong lúc nhất thời
thế nhưng không biết đáp lại cô như thế nào.
Hàn Tả Tả gương mặt mỉm cười, hai
mắt lại hiện lên sự lo lắng không thể che
giấu được.

"Lang Hi, em chờ anh thật lâu, thiếu chút
nữa nghĩ rằng anh sẽ không trở lại..."

Lang Hi chậm rãi đi tới, ngồi xổm trước
mặt cô, đỡ lấy vai cô, cúi đầu thở dài: "Em
ở nơi này, sao anh có thể không trở lại."

Hàn Tả Tả chưa sót cười rõ lên: "Em
biết em nói lời này anh khẳng định lại
muốn qua loa cho có lệ với em... Nhưng
mà Lang Hi, quan hệ giữa chúng ta cho
tới bây giờ đã chặt chẽ khăng khít như vậy,
chẳng lẽ đối với anh, em không có quyền
được biết rõ mọi chuyện sao? Em hiểu
được anh không muốn để em lo lắng, nhưng
anh không nói cho em biết, em sẽ miên man
suy nghĩ, em sẽ sợ hãi..."

Hàn Tả Tả từ nhỏ đến lớn đều là bộ dáng không sợ trời không sợ đất, cứng cỏi dũng cảm, kiên cường quyết đoán, rất hiếm khi trông thấy cô yếu đuối. Cho nên hiện tại, đôi mắt đá mèo luôn bình tĩnh kia đã tràn ngập mê ly, cô cứ như vậy nhu nhược nhìn Lang Hi, nhẹ giọng nói "Em sẽ sợ hãi", khiến cho phòng tuyến cứng rắn cuối cùng của hắn, trong khoảnh khắc sụp đổ.

"Thực xin lỗi..."

Hàn Tả Tả nâng tay che lại môi hắn, lắc lắc đầu nói: "Anh không cần xin lỗi em, em lựa chọn anh, sẽ không sợ cùng anh đối mặt với bất kỳ khó khăn gì... Nhưng em sợ anh cái gì cũng đều tự mình gánh vác, khiến cho em trong lúc đó mơ hồ liên mất đi anh. Lang Hi, em không muốn luôn phải từ miệng người khác nghe được tin tức của anh!"

Lang Hi cầm tay cô, tinh tế hôn nhẹ đường vân trong lòng bàn tay cô, hồi lâu mới hạ quyết tâm nói: "Nếu... Anh không thể không rời đi, em có thể đi cùng anh hay không?"

Hàn Tả Tả ngẩn người, hiển nhiên không phản ứng kịp lời hấn vừa nói.

Lang Fi ngẩng đầu lên nhìn cô, sâu thẳm trong đáy mắt hấn hiện lên tia sáng rất nhỏ, mang theo sự kỳ vọng khó có thể nắm bắt được.

Hàn Tả Tả nhú nhú mày: "Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Chẳng lẽ..."

Đúng như bên ngoài đồn đãi, Khôi Hoàng đã thực hiện những giao dịch mờ ám gì đó?"

Lang Fi cố chấp cùng cô đối diện, bình tĩnh hỏi: "Trả lời anh, em có nguyện ý đi cùng anh hay không?"

Hàn Tả Tả có chút dở khóc dở cười, vuốt ve sườn mặt của hấn, có chút bất đắc dĩ nói: "Anh dù sao cũng phải nói cho em biết nguyên nhân chứ? Đột nhiên anh nói muốn em bỏ đi cùng anh... Lang Fi, nơi này là nơi em lớn lên, có người thân của em, bạn bè của em, còn có việc học cùng sự nghiệp vừa mới bắt đầu của em! Anh không thể không có bất kỳ lý do gì mà bảo

em rồi bỏ tất cả đi theo anh, anh nói em làm sao có thể đáp ứng?"

Tia sáng trong mắt Lang Hi từng chút một vụt tắt, cúi mặt hờ hững hỏi: "Trong lòng em anh xếp thứ mấy đây?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Du* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Chương 52.3

Hàn Tả Tả ngạc nhiên: "Cái gì?"

Lang Hi lạnh giọng mở miệng: "Người thân, bạn bè, việc học, sự nghiệp... Vậy anh xếp thứ mấy? Hay là nói, trong lòng em, căn bản chưa từng nghĩ tới anh?"

Hàn Tả Tả gất gao nhú mày: "Không phải như thế! Lang Hi, những cái này căn bản không thể so sánh được... Vì sao nhất định phải lấy hay bỏ? Đây rõ ràng là không thể tách rời, không hề xung đột lẫn nhau! Mặc kệ là người thân bạn bè hay là anh, vì sao không thể cùng tồn tại?"

Hàn Tả Tả dừng một chút, biết hấn đột nhiên hỏi như vậy nhất định là có nguyên nhân, áp chế nặng nề trong lòng, nhẹ

nhàng vuốt ve khuôn mặt của hắn, ôn nhu hỏi: "Lang Hi, nói cho em biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..."

Lang Hi mặt không chút thay đổi đứng lên ngồi đối diện với cô, trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: "Đúng như bên ngoài đồn đãi, Khôi Hoàng có một số giao dịch ngầm, tuy rằng không thể công khai, nhưng nó đã được cho phép, vốn nghĩ rằng bình an vô sự, nhưng Tôn Hồng Lượng mới lên nhậm chức, muốn đánh trống thi uy, tất nhiên phải chọn Khôi Hoàng để ra tay..."

Lang Hi nói còn chưa xong, sắc mặt Hàn Tả Tả liền trắng bệch, thất kinh bắt lấy hắn hỏi: "Anh, anh làm sao có thể..."

Hàn Tả Tả hít một hơi thật sâu bắt buộc chính mình tỉnh táo lại: "Những chuyện khác em không muốn biết, em chỉ muốn anh nói cho em biết, anh sẽ không có việc gì!"

Lang Hi yên lặng nhìn cô không nói. Hàn Tả Tả chỉ cảm thấy đầu óc ong

một tiếng, như có trăm ngàn chiếc chùy sắt cùng nhau đánh thật mạnh vào đầu cô, đau đến nỗi đầu cô như muốn nứt ra.

Hàn Tả Tả há to miệng, mới phát hiện cổ họng khô khốc lợi hại, cố gắng lấy lại giọng nói, thanh âm run run không chế không được tiết lộ sự kinh hoàng tột độ lúc này của cô.

"Ông nội sẽ không bàng quan đứng nhìn... Cho nên, anh sẽ không có việc gì, đúng hay không?"

Ánh mắt Lang Hi chậm rãi nhu hòa lại, cúi đầu thờ dài ôm cô vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng cô để cho cô trấn định lại, vừa

lạnh nhạt nói: "Tiếp tục ở trong nước chống đỡ, kết quả sẽ như thế nào anh cũng không biết."

Hàn Tả Tả hốt hoảng đầu óc trống rỗng, nhưng lại nhanh ý bắt lấy cọng rơm cứu mạng trong lời nói của hắn: "Anh nói là tiếp tục ở trong nước... Anh xuất ngoại, đi nước M có thể tránh cho kết cục tệ nhất hay không?"

Lang Hi không trả lời vấn đề của cô,

thần sắc bình tĩnh giải thích nói: "Công - kiểm - pháp đã niêm phong tài khoản ngân hàng của Khôi Hoàng, mặc dù trước đó anh đã đắp vào những khoản còn thiếu, những người đó đã cố tình không hẳn sẽ không tìm ra được dấu vết... Tôn Hồng Lượng sẽ dĩ nhiên vào Khôi Hoàng ra tay thị uy, là vì thân phận của anh. Con của Chu Quảng Vinh còn bị chèn ép, những người khác tự nhiên sẽ bị kinh sợ không dám làm càn."

Lang Hi cúi đầu, xoa xoa đầu cô thản nhiên tiếp tục nói: "Hiện tại, ông ấy tất nhiên phải giữ lấy Chu gia."

Chu Quảng Vinh lo lắng, vĩnh viễn đều là lợi ích của Chu gia.

Dậy lòng Hàn Tả Tả nháy mắt trầm xuống: "Cho nên... Anh chỉ có thể ra nước ngoài mới có thể an toàn phải hay không?"

Lang Hi trầm mặc một lát, run giọng hỏi: "Như vậy, em nguyện ý theo anh đi sao?"

Hàn Tả Tả cúi đầu không dám nhìn tới

nói không nên lời. Trong lòng giống như nhắc lên phong ba bão táp, quay cuồng cuốn bay tất cả suy nghĩ của cô.

Hàn Tả Tả khó xử cắn môi, cô luyến tiếc Lang Hi, nhưng cũng không thể ích kỷ bỏ lại mẹ cô được... Nơi này là nơi cô lớn lên, chứa đựng toàn bộ ký ức của cô, đột nhiên bắt cô bỏ xuống toàn bộ, đi theo Lang Hi đến một đất nước xa lạ, muốn cô trong lúc nhất thời lựa chọn như thế nào đây.

Sắc mặt Lang Hi dần dần hiện lên một chút sáng tỏ, cho tới nay khuôn mặt luôn kiên nghị sắc bén, lúc này thế nhưng lại hiện ra sự thô lương vô cùng.

Hầu kết Lang Hi khó khăn lên xuống, hồi lâu mới khàn giọng nhẹ nhàng mà nói: "Anh hiểu được... Em yên tâm, không nhất

định sẽ phải đi đến bước đường đó, bây giờ còn chưa tới thời điểm cuối cùng, Khôi Hoàng vẫn có thể tiếp tục chống đỡ..."

"Không!" Hàn Tả Tả nhanh chóng lắc đầu, lại vẫn như cũ không chịu nhìn

hắn, "Không cần như vậy, đừng vì em mà hy sinh nhiều như vậy..."

Hàn Tả Tả chậm rãi rời xa vòng ôm ấm áp của hắn, cau mày miễn cưỡng cười cười, nụ cười ấy so với khóc còn muốn khó coi hơn, hai mắt mờ mịt do ánh nắng mặt trời, vẫn buồng bĩnh không chịu rơi xuống.

"Lang Ffi, anh đối với em thật sự rất tốt, từ lúc bắt đầu đã lo lắng mọi chuyện cho em, em lại cái gì cũng không giúp được anh... Không không, anh đừng nói chuyện, em biết anh muốn nói cái gì, anh muốn nói anh là cam tâm tình nguyện ... Nhưng em không có biện pháp yên tâm thoải mái hưởng thụ tất cả mà anh đã đánh đổi!"

Hàn Tả Tả vươn tay không cho hắn mở miệng, như con thuyền nhỏ bấp bênh, mờ mịt trong biển mù rộng lớn không nơi nương tựa, "Cho em một chút thời gian, một chút là đủ, để em cẩn thận suy nghĩ... Em phải cẩn thận suy nghĩ..."

Hàn Tả Tả thất hồn lạc phách xoay người đi về phía cửa, Lang Ffi đột nhiên biến sắc. lạnh lùng mở miệng nói: "Đừng"

đi!"

Hàn Tả Tả bước chân dừng lại, nhưng không có quay đầu, mang theo sự mệt mỏi vô cùng cầu xin nói: "Xin anh, đừng đi theo em! Yên tâm, em sẽ không có việc gì, em chỉ là... Cần ở một mình, cần thận suy nghĩ nên làm cái gì bây giờ..."

Hàn Tả Tả dồn sức mở cửa, hoảng hốt lao đảo chạy đi.

Lang Hi muốn đuổi theo, lại thấy chung không nhấc chân lên được, trong đôi mắt đen thăm thẳm thùy, tất cả đều là vô vọng giấy dựa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cẩm Dụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 53

Hàn Tả Tả hoảng hốt chạy đi, lúc này mới phát hiện sắc trời thật sự đã khuya .

Gũng may nhà Lang Hi cách trung tâm thành phố không xa lắm, nơi này là một trong những đoạn đường náo nhiệt nhất của thành phố T, cho nên mặc dù đã rất khuya rồi, chung quanh vẫn còn người và

khuya rồi, chúng quanh vẫn còn người và xe đi lại đông đúc, không phải là một đêm tối yên tĩnh và lạnh lẽo như cô vẫn nghĩ.

Hàn Tả Tả không biết nên đi chỗ nào, ban đêm vào cuối hè không khí mát mẻ hơn ban ngày rất nhiều, nhưng đi bộ thời gian lâu như vậy, không khỏi khiến người ta sinh ra cảm giác lạnh lạnh.

Hàn Tả Tả không có mục đích đi dọc theo con đường tiến về phía trước, xuyên qua rừng cây nhỏ, không biết lúc nào cô đã đi đến hồ nhân tạo kia.

Nơi này vẫn như cũ không thay đổi, ban đêm bên hồ cực kỳ im lặng, có thể nghe được thanh âm rất nhỏ của dòng nước dao động khi có gió thổi qua.

Hàn Tả Tả ngồi trên chiếc ghế dài dưới tàng cây, nhìn mặt hồ tĩnh lặng làm nổi bật ánh đèn cách đó không xa, ánh sáng lay động, khiến cô không khỏi nhớ tới từng ở bên hồ, nụ hôn đầu tiên bị Lang Hi mãnh liệt cướp lấy, khi đó trời cũng đã khuya, chúng quanh cũng vắng lặng không một bóng người như lúc này, như

khi đó ánh trăng sáng ngời, trong suốt mê ly, mà đêm nay, trăng tròn trên cao lại làm cho người ta sinh ra cảm giác thật cô tịch.

Nụ hôn đầu tiên, đã bị hung ác đoạt lấy như thế, hiện tại ngấm lại, khi đó Lang Hi tuy rằng bá đạo, nhưng cũng lại hoàn toàn không có nửa phần kỹ xảo, chỉ nghe theo bản năng, vụng về ngây ngô không hề thua kém cô.

Nghĩ nghĩ, Hàn Tả Tả không tự giác nở nụ cười, trong lòng lại tràn ra từng đợt chua xót.

Gô vẫn cảm thấy bản thân mình thực ích kỷ, trừ bỏ những người cô quan tâm, những việc khác cô căn bản không để trong lòng. Gô so với đại đa số mọi người sống vất vả khó khăn, bởi vì cô tạo ra cho mình một vẻ ngoài dũng cảm gan dạ, che giấu những lo âu phiền muộn trong lòng,

những thứ cô lưu tâm rất ít, bởi vì sợ một khi đã đặt nó trong lòng ngày nào đó sẽ mất đi.

Ghờ nên cô luôn đứng ở phía trước. từ

nhỏ đến lớn, đều trong tư thế mạnh mẽ, để bảo vệ bản thân trước một số ít người khiến cô quan tâm để ý.

Thời gian càng về sau, người bên cạnh dần dần quen với việc cô mạnh mẽ, kiên cường, nghĩ rằng cô vĩnh viễn sẽ không bắn khoản, như một ngọn hải đăng bất diệt, dù mưa to gió lớn, cũng vẫn luôn kiên định chỉ dẫn và bảo vệ những người khác.

Thế nhưng, Hàn Tả Tả cô bất quá cũng chỉ là một cô gái bình thường, cô không cho phép bản thân 'thương xuân buồn thu', không có nghĩa là cô không có những tâm sự bắn khoản của những thiếu nữ mới lớn.

Khát vọng có một người để dựa vào, thường không phải luôn là những người yếu đuối, mà những người kiên cường nhất cũng có... Bởi vì kiên cường đã lâu, người khác cũng liên tục tập mãi thành thói quen, quên mất rằng cô cũng sẽ sợ, cũng sẽ mệt, cũng sẽ có thời điểm lực bất tòng tâm, cho nên khiến cho cô không thể không đeo lên bộ mặt kiên cường, để cho

mọi người dựa vào.

Gho nên kỳ thật, tận sâu trong tâm hồn Hàn Tả Tả, vẫn luôn khát vọng có một bờ vai để cô có thể thả lỏng bản thân, yếu đuối một lần mà dựa vào.

Thẳng đến khi gặp Lang Hi, cô mới biết được, nguyên lai cô không cần lại tiếp tục kiên cường nữa, cô cũng có thể như người khác tùy hứng, hưởng thụ quyền lợi tự do làm nũng khi còn trẻ.

Là Lang Hi, cho cô một bờ vai trầm ổn vững chắc dựa vào, làm cho cô ở thời điểm mệt mỏi có thể buông lỏng nghỉ ngơi. Gũng là anh, cho cô niềm tin tuyệt đối, cho cô can đảm để tiến về phía trước, không hề e ngại té ngã, bởi vì luôn luôn một cánh tay vững chắc bảo vệ ở phía sau cô, lúc nào cũng có thể vươn ra đỡ cô khi vấp ngã.

Hàn Tả Tả luyện tiếu người thân bạn bè, nhưng cô càng tham luyện Lang Hi đem đến cho cô cảm giác ấm áp và yên ổn.

Hiện tại, người luôn hy sinh tất cả để

bao vệ phía sau có bị đặt lên bàn cân,
mà một cán cân khác là trách nhiệm và
nghĩa vụ làm con, là sự thật trời buộc.

Hàn Tả Tả vòng hai cánh tay ôm chặt
lấy thân mình, chỉ cảm thấy sự lựa chọn
lúc này, gian nan khó khăn vô cùng.

Hàn Tả Tả ngồi đối diện với hồ nước suy
nghĩ một đêm, mãi đến lúc phía chân
trời xuất hiện tia sáng đầu tiên, quảng
trường bên hồ từng tốp người cao tuổi
dần dần tụ lại để tập dưỡng sinh.

Bà lão đi đầu mở chiếc radio mang theo,
âm nhạc du dương cùng tiếng chim hót,
có một sự bình yên khó tả.

Hàn Tả Tả nhìn một ông lão tóc bạc
phơ hướng về phía bà lão đứng đầu hàng
ngũ đang múa kiếm luyện quyền làm
mẫu, trong lòng còn ôm một chiếc áo
khoác, đi đến bên người bà, lấy áo khoác
phủ thêm cho bà, hai người nói với nhau
vài câu, nhìn nhau cười liên theo tiết tấu
âm nhạc chậm rì rì luyện thái cực kiếm.

Tư thế kia vô cùng thân thiết lại hết sức

tự nhiên, là sự ăn ý hơn mười năm chung sống yêu thương nhau, tuy rằng rất đối bình thường, nhưng cũng là tình cảm chân thật lắng đọng theo năm tháng.

Hàn Tả Tả đột nhiên nhớ lại không lâu trước kia, cô đã từng không chút nào dao động hứa hẹn với Lang Hi, tuyệt đối sẽ không rời khỏi anh. Gòn có khoảng khắc trước bia mộ nơi đất khách xa lạ kia, cô đối với người phụ nữ đã yên giấc từ lâu đưa ra lời thề, nhất định sẽ làm cho Lang Hi hạnh phúc...

Hàn Tả Tả kinh ngạc nhìn đôi vợ chồng già cách đó không xa đang nhàn nhã tập dưỡng sinh, thẳng đến khi một bài tập chấm dứt, đến thời gian tạm nghỉ, cô mới bất thành linh nhảy dựng lên chạy đi.

Sáng sớm đầu thu mưa phùn lớt phớt, Hàn Tả Tả trái tim kịch liệt nhảy lên, lồng ngực giống như có cái gì đó đang phình ra, có cảm giác đau đớn như sắp nổ tung, nhưng không cách nào dừng lại bước chân đang chạy của cô.

Hàn Uyển theo thường lệ tám giờ ra khỏi cửa, Ghu Minh Nghĩa so với bà đã đi làm sớm hơn, bà cũng không lái xe, mỗi ngày ăn điểm tâm xong liền tản bộ đi đến trạm xe, ngược lại bà có thể rèn luyện thân thể.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Sắc Cầm Dụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.